

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

50'DEN FAZLA DİLDE 100 MİLYONDAN FAZLA OKURA ULAŞAN
NEW YORK TIMES ÇOKSATICI YAZAR

NICHOLAS SPARKS

SENİNLE BİR ÖMÜR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rntay.org>

SENİNLE BİR ÖMÜR

YILLARIN VE DENEYİMLERİN BİRBİRİNDEN AYIRDIĞI İKİ
ÇİFTİN HAYATI BEKLENMEDİK BİR ACIYLA BİRLEŞECEKTİ.
ÇARESİZLİĞİN, ÖLÜMÜN ÖTESİNDEN İNSAN YÜREĞİNİN
EN UZAK KÖŞELERİNE DOĞRU...

Doksan bir yaşındaki Ira Levinson'ın başı dertteydi. Geçirdiği trafik kazasının ardından ıssız bir yol kenarında mahsur kalmıştı. Bilincini açık tutmaya çalışırken, dokuz sene önce kaybettiği karısı Ruth'u gördü yanı başında. Ruth, ortak anılarını anlatarak onu uyanık tutmaya çalışıyordu. Tanışma hikâyeleri, birlikte topladıkları kıymetli tablolar, İkinci Dünya Savaşı'nda yaşadıkları karanlık günler, savaşın onlarda ve ailelerinde bıraktığı silinmez izler, Ira'yı ölümün elinden çekip alabilecek miydi?

Birkaç kilometre uzakta ise üniversite öğrencisi Sophia'nın hayatı değişimin eşiğindeydi. Sophia, hayatına yeni giren Luke sayesinde mücadele, başarı, yıkım, ödül, hatta yaşam ve ölüm ihtimallerinin belirlediği bir dünyayla tanışacaktı. Ve Sophia kendini, yaptığı planlardan çok uzak bir gelecek hayali kurarken bulacaktı. Luke'un yeniden yazma gücüne sahip olduğu bir gelecekti bu... Tabii eğer sakladığı sır önce davranıp bu geleceği yok etmezse.

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

YILDIZLARIN KIZI / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY / İRMAK ULUSOY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.pdfkitap.com>

ARTEMİS

AB/569
ABG/274
AÇ/833
A/55

SENİNLE BİR ÖMÜR

Nicholas Sparks

Orijinal Adı: *The Longest Ride*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgın Sönmez

İngilizceden Çeviren: Zeynep Arıkan

Editör: Yeliz Üslü

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Mebruke Bayram

1. Basım: Şubat 2017

ISBN: 978 - 605 - 304 - 169 - 6

Sertifika No: 10905

Nicholas Sparks © 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76

e - posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

NICHOLAS SPARKS

Seninle Bir Ömür

İngilizceden Çeviren: Zeynep ARIKAN

*Miles, Ryan, Landon,
Lexie ve Savannah için...*

1

2011 Şubat başları

Ira

Bazen düşünüyorum da galiba türümün son örneğiyim.

Adım Ira Levinson. Hem Güneyli hem Yahudi'yim, yerine göre ikisi olarak da anılmak bana aynı ölçüde gurur verir. Ayrıca yaşlı bir adamım. 1920'de, alkolün yasaklandığı ve kadınlara seçme hakkının verildiği sene doğmuşum. Hayatımın bu şekilde ilerlemesinin ardında bunun olup olmadığı pek çok kez aklıma takılmıştır. Sonuçta hiçbir zaman ayyaş olmadım ve evlendiğim kadın oy verme yaşma basar basmaz Roosevelt için kuyruğa girdi... Bunların bir şekilde doğum tarihimin sonucu olduğunu hayal etmek pek zor değil.

Babam hayatta olsaydı bu yaklaşımdan hoşlanmazdı. Kurallara inanan bir adamdı. "Ira," derdi onun yanında tuhafiyede çalıştığım gençlik günlerimde, "sana asla yapman gereken bir şey söyleyeyim mi?" Ve ardından söylerdi. Bunlara "Yaşam Kuralları" diyordu. Çocukluğum, babamın türlü konulardaki kurallarını dinlemekle geçti. Bana anlattıklarının bazıları Talmud öğretilerinden yola çıkan, özünde ahlaki şeylerdi. Muhtemelen diğer pek çok anne babanın da

çocuklarına tembihlediği türden şeyler. Asla yalan söyleme, hile yapma, çalma... Fakat babam -o zamanlar dediği gibi kısmen Yahudi olan babam- daha pratik konularda da öğütler verirdi. “Yağmurlu havalarda asla şapkasız dışarı çıkma,” derdi bana. “Asla ocağa dokunma, bir ihtimal sıcak olabilir.” Dışarıdayken asla cüzdanımdaki parayı saymamam veya pazarlık ne kadar iyi görünürse görünsün sokakta satış yapan bir adamdan asla mücevher satın almamam gerektiğine dair uyarılmıştım. *Asla* yapmamam gerekenler listesi böyle uzayıp gidiyordu ama ne kadar rastgele görünürlerse görünsünler, kendimi hemen hemen hepsine uyarken buluyordum. Belki de bunun nedeni, babamı asla hayal kırıklığına uğratmamak istememdi. Bugün bile sesi, şu hayat dediğimiz en uzun yolculukta nereye gitsem beni izler.

Benzer şekilde sık sık ne *yapmam gerektiği* de söylenirdi. Babam hayatın her alanında dürüstlük ve doğruluk beklerdi. Fakat aynı zamanda kadınların ve çocukların geçmeleri için kapıları tutmam, birinin elini kararlılıkla sıkmam, insanların adlarını hatırlamam, müşteriye her zaman beklediğinden biraz daha fazlasını vermem de tembih edilmişti. Zamanla fark ettim ki babamın kuralları yalnızca işine yarayan bir felsefenin temelini oluşturmakla kalmamış, aynı zamanda onun kişiliğine dair her şeyi anlatan birer araç olmuştu. Babam dürüstlük ve doğruluğa inandığı için başkalarının da bunlara inandığını varsayardı. İnsan ahlakına güveniyor ve diğer herkesin de kendisi gibi olduğunu düşünüyordu. Pek çok insanın şans verildiği takdirde zor bile olsa doğru olanı yapacağına ve iyinin hemen hemen her zaman kötüyü yeneceğine inanıyordu. Bununla birlikte saf da değildi. “İnsanlar güven Arzu” dedi. “Tabii ki.”

için bir sebep vermedikleri sürece. Bunu yaparlarsa da asla arkana bakma.”

Herkes bir yana, bugün olduğum kişiyi yaratan babamdır.

Ama savaş onu değiştirdi. Aslında soykırım değiştirdi demek daha doğru olur. Zekâsını ve kültürünü değil (babam *New York Times*’ın bulmacalarını on dakikadan kısa sürede çözerdi), insanlarla ilgili inançlarını. Bildiğini sandığı dünyaya artık anlamını yitirmişti ve o da değişti. O zamanlar ellili yaşlarının sonundaydı. Beni işine ortak ettikten sonra dükânda çok az vakit geçirmeye başladı. Çalışmak yerine tam zamanlı bir Yahudi oldu. Annemle (ondan daha sonra söz edeceğim) düzenli olarak sinagoga gidiyor, Yahudi kurumlara bağışta bulunuyordu. Sebt günü çalışmayı reddetti. İsrail’in kuruluşuyla ve sonrasındaki Arap-İsrail savaşıyla ilgili haberleri ilgiyle takip ediyor, senede en az bir kez Kudüs’ü ziyaret ediyordu. Sanki eksikliğini yeni fark ettiği bir şeyi arıyordu. Yaşı ilerledikçe bu yurtdışı yolculukları beni endişelendirmeye başladı. Babam kendi başının çaresine bakabileceğini söylüyordu ve sahiden de uzun yıllar bunu başardı. İlerleyen yaşında bile zekâsı eskisi kadar keskindi ama ne yazık ki bedeni bir noktada buna ayak uyduramadı. Doksan yaşında ilk kalp krizini geçirdi. İlkini aslında kolay atlattı ama yedi ay sonra geçirdiği ikinci bir kriz vücudunun sağ tarafını zayıflattı. O hâlde bile kendi başının çaresine bakabileceğinde ısrar etti. Yürüteç kullanmak zorunda olduğu hâlde bakımevine gitmemekte diretti. Tüm yalvarmalarıma, ehliyetini kaybedeceğini söylememe rağmen araba kullanmaya devam etti. Bunun çok tehlikeli olduğunu söylediğimde omuz silkmekle yetiniyordu.

“Ne yapabilirim?” diye cevap veriyordu. “Araba kullanmazsam markete nasıl giderim?”

Babam yüz bir yaşma basmadan bir ay önce hayata gözle-rini yumdu. Ehliyeti hâlâ cüzdanındaydı ve baş ucundaki ko-modinin üstünde tamamlanmış bir çapraz bulmaca duruyor-du. Uzun, ilginç bir hayat yaşamıştı. Son zamanlarda kendimi sık sık onu düşünürken buluyorum. Sanırım bu çok normal, ne de olsa bunca zaman onun izinden gittim. Her sabah dükkânı açarken, gün boyu müşterilerle ilgilenirken onun “Yaşam Kuralları” hep yanımdaydı. İsimleri hatırladım, her zaman beklenenden fazlasını verdim. Yağmur yağması ihtimali oldu-ğu her zaman şapkam mutlaka yanımdadır. Tıpkı babam gibi ben de kalp krizi geçirdim ve şimdi yürüteç kullanıyorum. Onun aksine ben hiçbir zaman bulmacalara ilgi duymasam da tıpkı onun gibi kafam gayet yerinde görünüyor. Ve tıpkı onun gibi ehliyetimden vazgeçmemekte inat ettim.

Gerçi şimdi dönüp baktığımda bu, büyük bir hataydı. Araba kullanmakta ısrar etmeseydim şu anda bu durumda olmazdım. Durumum şudur: Arabam otoyoldan çıktı, dik toprak setin ortasına kadar kaydı, bir ağaca çarpıp durdu ama kaporta berbat durumda. Birinin, elinde kahve dolu bir termos, bir battaniye ve hani şu firavunları taşıdıkları tür-den bir tahtirevanla gelip beni bulmasını hayal ediyorum. Zira anladığım kadarıyla buradan sağ kurtulabilmemin tek yolu bu.

Başım belada. Çatlamış ön camın ardında kar yağmaya devam ediyor, görüntüyü bulanıklaştırırken kafamı da bulan-dırıyor. Başım kanıyor, arada başım dönüyor ve bayılacak gibi oluyorum. Sağ kolum çok büyük olasılıkla kırılmış. Köprücük kemiğim de. Omzum zonkluyor ve en ufak bir hareketimde bana cehennem azabı yaşıyor. Üstümde ceket olmasına rağmen şimdiden böyle üşüdüm ki dişlerim zangırdıyor.

Korkmadığımı söylesem yalan olur. Ölmek istemiyorum. Ailem sayesinde (annem de doksan altısına kadar yaşadı), ilerlemiş yaşıma rağmen bana genetik olarak daha bile uzun bir ömür vadedildiğini varsaydım hep. Birkaç ay öncesine kadar iyiden iyiye altı senem daha kaldığına inanıyordum. Gerçi bu yıllar o kadar da *iyi* olmayabilirdi. Benim yaşımda işler böyle yürümez. Uzun süreden beri arıza verip duruyorum; kalp, eklemler, böbrekler... Organlarım yavaş yavaş tahtalıköye doğru yol almaya başladı bile. Geçtiğimiz günlerde tüm bunlara bir başka sıkıntı daha eklendi. “Akciğerlerde büyüme,” dedi doktor. Tümör. *Kanser*. Yani artık kalan vaktim yıllarla değil aylarla sınırlı. Buna rağmen henüz ölüme hazır değilim. Bugün değil. Yapmam gereken bir şey var; 1956’dan beri her sene yaptığım bir şey. Büyük bir gelenek sona eriyor ve veda etmek için son bir şansı her şeyden çok istiyorum.

Yine de, ölümünün an meselesi olduğunu fark eden bir insanın son anlarında düşündüğü şeyler komik. Emin olduğum tek şey, eğer vadem dolduysa bu şekilde gitmemeyi tercih edeceğim: Soğuktan titriyorum, takma dişlerim takırdıyor ve kalbim er geç pes edecek.

İnsanlar öldüğünde neler olduğunu biliyorum. Benim yaşımdaysanız bunu bilirsiniz, bir sürü cenazeye gitmişsinizdir. Seçme şansım olsaydı evimde, rahat yatağımda, uykuymda ölmeyi tercih ederdim. Bu şekilde ölenler daha iyi görünür. İşte bu yüzden Azrail’in omzuma dokunduğunu hissettiğimde arka koltuğa geçmeye çalışacağım. İstedğim en son şey birinin beni tuhaf bir buzdan heykel misali oturur vaziyette kaskatı hâlde bulması. Her şey bir yana, cesedimi nasıl çıkarcaklar? Direksiyonun ardında öyle sıkışık bir durumdayım ki beni buradan çıkarmak banyodan bir piyano çıkarmaya çalış-

makla aynı. Bir itfaiyecinin buzları kırmaya çalışırken bedenimi itip kaktığını, donmuş cesedimi iterek arabadan çıkarmaya çalışırken bir yandan da “Başı şu tarafa çevir, Joe,” ya da “İhtiyarın kollarını şu yana al,” dediğini hayal edebiliyorum. Son bir gayretle itip çektiklerinde paldır küldür yeri boylayacağım. Yok, ben almayayım. Hâlâ biraz gururum var. Yani dediğim gibi, iş oraya varırsa arka koltuğa geçmek için elimden geleni yapacak ve gözlerimi orada hayata yumacağım. Böylece beni düzgün bir şekilde arabadan çıkarabilecekler.

Belki de iş oraya varmaz. Belki biri bankete doğru giden lastik izlerini görür ve durup aşağıya seslenir veya bir fener tutar, aşağıda bir arabanın olduğunu fark eder. İmkânsız değil, pekâlâ olabilir. Kar yağışı yüzünden insanlar zaten bayağı yavaş gidiyor. Birinin beni bulacağı muhakkak. Beni bulmak zorundalar.

Öyle değil mi?

Öyle olmayabilir.

Kar yağmaya devam ediyor. Her nefes alıp verişimde bir ejderha gibi buhar çıkarıyorum. Soğuktan vücudum sızlamaya başladı. Ama daha kötüsü de olabilirdi. Yola çıktığımda henüz kar yağmıyor olsa da hava soğuk olduğundan kalın giyinmiştim. Üstümde bir tişört, bir gömlek, kazak, ceket, eldiven ve bir şapka var. Araba yamaçta burnu aşağı bakacak şekilde duruyor. Emniyet kemeri vücudumu geride tutuyor ama kafam direksiyonun üzerinde. Hava yastığı arabaya beyaz tozlar ve keskin bir barut kokusu saçarak açıldı. Pek rahat olduğum söylenemez ama idare ediyorum işte.

Fakat vücudumun her yanı zonkluyor. Sanırım hava yastığı düzgün çalışmadı çünkü başımı direksiyona çarpıp bayıl-

mışım. Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum. Başıma aldığım yara kanamaya devam ediyor ve sağ kolumun kemikleri derimden fırlamak ister gibi görünüyor. Hem kürek kemiğim hem de omzum zonklıyor ve kımıldamaya korkuyorum. Yine de kendimi, hâlime şükretmeye zorluyorum. Karın başlamasıyla hava biraz yumuşadı, şimdi dışarıda o kadar keskin bir soğuk yok. Hava sıcaklığının bu akşam -4'lere düşmesi bekleniyor ama yarın 0'ın üstüne çıkacak. Ayrıca rüzgârlı olacak, fırtına saatte 30 kilometre hıza ulaşacak. Yarın, yani pazar günü rüzgâr daha da şiddetlenecek ama pazartesi akşamına kadar hava sıcaklığı yavaş yavaş artacak. O zamana kadar soğuk hava kütlesi büyük ölçüde geçip gitmiş, rüzgâr kesilmiş olacak. Salı günüyse hava sıcaklığının 5 dereceye kadar çıkması bekleniyor.

Tüm bunları biliyorum çünkü meteoroloji kanalını izlerim. Bence haberlerden daha ilginç ve kesinlikle daha az moral bozucu. Sadece hava tahmini vermiyorlar, geçmişte yaşanan fırtınalarla ilgili programlar da yapıyorlar. Banyoda olduğu sırada evi bir kasırga tarafından kökünden sökülen ya da sele kapılıp sürüklendikten sonra kurtarılan insanların hikâyelerini veriyorlar mesela. Meteoroloji kanalındaki insanlar her zaman felaketlerden kurtulur, zira bu programlarda kurtulanlarla röportaj yapılır. Programı izlerken onların kurtulmuş olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Geçen sene, hani şu Chicago'daki kar fırtınasına trafikte yakalanan insanların yaşadıkları şoku anlatan bir program izlemiştim. Hatırlarsınız, kar aniden öyle feci bastırmıştı ki insanlar daha evlerine varamadan yollar kapanmıştı. Hava sıcaklığı düşmeye devam ederken sekiz saat boyunca binlerce kişi yollarda kalmış, arabalarında yolum açılmasını beklemişti. İzlediğim

program işte bu kar fırtınasına yakalanan iki kişi üzerineydi. Ama onları izlerken beni en çok şaşırtan, ikisinin de kötü havaya hazırlıklı olmamasıydı. Fırtınada her ikisi de hipotermik şokun eşiğinden dönmüş. İtiraf etmeliyim ki bunu aklım o zaman da almadı, şimdi de almıyor. Chicago'da yaşayan biri için kar yağışı hayatın bir parçasıdır ve Kanada üzerinden gelen fırtınalar da pek olağan dışı sayılmaz. Dolayısıyla havanın soğuduğunu fark etmiş olmaları gerekirdi. Bunları nasıl bilmezler ki? Ben orada yaşıyor olsaydım Cadılar Bayramı'ndan itibaren arabamın bagajını termal battaniye, şapka, ekstra bir ceket, kulaklık, eldiven, bir kürek, bir el feneri, yün eldivenler ve şişe şişe suyla doldururdum. Chicago'da yaşıyor olsaydım iki hafta boyunca karda mahsur kalacak kadar önlemimi alırdım.

Benim sorunum Kuzey Carolina'da yaşıyor olmak. Ve senede bir kez yaz aylarında dağlara yaptığım gezi hariç normalde arabayla sadece yakın mesafelere gidiyor olmak. Bu yüzden bagajım boş. Gerçi şu anda bagajımda portatif bir otel taşıyor olsaydım da bunun bana bir faydası olmazdı ve her nasılsa bu düşünce beni teselli ediyor. Bagajımda Tutankamon'un hazinelerini taşısam bile bu buz tutmuş dik yamaçta bagaja ulaşmam mümkün değil. Ayrıca başıma gelenlere tamamen hazırlıksız yakalandığım da söylenemez. Yola çıkmadan önce yanıma içi kahve dolu bir termos, iki sandviç, kuru erik ve bir şişe su almıştım. Yiyecekleri yolcu koltuğuna, yazdığım mektubun yanına koydum. Kazada savrulmuş olsalar da hâlâ arabanın bir yerlerinde oldukları düşüncesi rahatlatıcı. Çok acıkırsam onları bulmaya çalışırım. Gerçi bir şeyler yiyip içmenin bir bedeli olacağının da farkındayım. Mideme girenlerin bir şekilde çıkması gerekecek ve bu çıkmayı nasıl

yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Yürütecim arka koltukta ve arabanın bulunduğu eğim beni doğrudan mezara uçurur. Eh, kırıklarımı da hesaba katarsak tuvalet ihtiyacımı doğada gidermem söz konusu bile olamaz.

Kazaya gelirse... Yolun buz tuttuğuna ve buzda kaydığımı veya trafik canavarı bir sürücünün beni yoldan çıkardığına dair heyecanlı bir hikâye uydurabilirim. Hayır, böyle olmadı.

Olan şu: Karanlıktı ve kar yağmaya başlamıştı, derken kar giderek yoğunlaştı ve birdenbire yol önümde yok oluverdi. Sanırım bir viraja girdim. *Sanırım*, diyorum çünkü viraj falan görmedim. Daha ne olduğunu anlamadan bariyere çarpmış ve dik bankette aşağıya kaymaya başlamıştım. Şimdiyse burada karanlıkta oturmuş, meteoroloji kanalı acaba benim hakkımda bir program yapacak mı diye düşünüyorum.

Artık ön camın ötesini göremiyorum. Her hareketimde acı çekmeme rağmen silecekleri çalıştırmak için uzanıyorum. Bir beklentim yok aslında, derken silecekler çalışıyor ve karı itip ardında ince bir buz tabakası bırakıyor. Bu bir anlık normallik beni afallatıyor. Fakat silecekleri açık bırakamam, hatta açık olduğunu çoktan unutmuş olduğum farları da kapatıyorum. Kornayı kullanmam gerekirse geri kalan aküye ihtiyacım olacak.

Aniden kolumdan kürek kemiğime doğru öyle şiddetli bir acı yükseliyor ki bir an gözlerim kararıyor. Derin derin nefes alıp vererek bu korkunç acının dinmesi için dua ediyorum. Tanrım, sana yalvarıyorum, lütfen. Çılgılık atmamak için kendimi zor tutarken acı mucizevi bir şekilde hafifliyor. Düzenli soluklar alarak gözyaşlarıma hâkim oluyorum ve nihayet ge-

çiyor. Çok bitkinim. Bir daha hiç kalkmamacasına sonsuza dek uyuyabilirim. Gözlerimi yumuyorum. Yorgunum. Öyle yorgunum ki.

Tuhaf bir şekilde kendimi Daniel McCallum ve öğleden sonraki o ziyareti düşünürken buluyorum. Bıraktığı hediye gözümün önüne geliyor.

Yine içim geçerken, birinin beni bulmasının daha ne kadar süreceğini merak ediyorum.

“İra.”

Sesi önce rüyamda duyuyorum. Suyun altından geliyor gibi boğuk ve belirsiz. Birinin bana seslendiğini anlamam biraz zaman alıyor. Ama bu mümkün değil.

“Uyanmalısın, İra.”

Gözlerimi kırıştırıyorum. Yanımda Ruth oturuyor. Karım.

“Uyanığım,” diyorum. Başım hâlâ direksiyonda. Gözlüklerim kazada kayboldu, bu yüzden Ruth’un hatları belirsiz, tıpkı bir hayalet gibi.

“Yoldan çıkmışsın.”

Ona göz kırpyorum. “Manyağın teki yüzünden oldu. Buzda kaydım. Reflekslerim hâlâ kedi gibi olmasa daha beter olurdu.”

“Yarasa kadar kör olduğun için yoldan çıkmış olmayasın? Üstelik araba kullanamayacak kadar yaşlısın. Direksiyon başına geçtiğinde tam bir trafik canavarına dönüştüğünü sana kaç kez söyledim?”

“Bana hiç böyle bir şey söylemedin.”

“Keşke söyleseymişim. Virajı bile fark etmemişsin.”
Susuyor. “~~Kan kaybediyorsun.~~”

Başımı kaldırıp sağlam olan elimle alınımı siliyorum. Elim kan oluyor. Direksiyonda ve ön konsolun üzerinde de kan var. Ne kadar kan kaybettim acaba? “Farkındayım.”

“Kolun kırılmış. Kürek kemiğin de. Ayrıca omzuna da bir şey olmuş.”

“Farkındayım,” diyorum yine. Gözümü kırptığımda Ruth bir görünüp bir kayboluyor.

“Hastaneye gitmen lazım.”

“Buna itiraz edemem,” diyorum.

“Senin için endişeleniyorum.”

Cevap vermeden önce soluklanıyorum. Derin derin soluklanıyorum. “Ben de benim için endişeleniyorum,” diyorum sonunda.

Ruth arabada değil. Bunun farkındayım. Dokuz sene önce öldü. O gün hayatımın sona erdiğini düşünmüştüm. Oturma odasından ona seslenmiş, cevap alamayınca gidip bakmak için kalkmıştım. O zamanlar çok yavaş da olsa yürüteç kullanmadan yürüyebiliyordum. Onu yatağın yanında yerde, sağ tarafına yatmış hâlde buldum. Hemen ambulans çağırıp yanına diz çöktüm. Ruth’u sırtüstü çevirdiğimde nabzına baktım ama bir şey duyamadım. Ağzımı ağzına götürüp tıpkı televizyonda gördüğüm gibi nefes alıp verdim. Ruth’un göğsü inip kalktı, ben de ağzına nefesimi üflemeye devam ettim, ta ki gözlerim kararınca kadar. Tepki vermedi. Ambulans gelene kadar dudaklarını, yanaklarını öptüm, ona sarıldım. Elli beş seneden uzun süredir birlikte olduğum karım Ruth ölmüş, göz açıp kapayıncaya kadar kısacık bir anda sevdiğim her şey yok olmuştu.

“Neden buradasın?” diye soruyorum Ruth’a.

“Ne biçim soru bu? Senin için buradayım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tabii ya. “Ne kadardır baygınım?”

“Bilmem,” diye cevap veriyor Ruth. “Hava karanlık. Üşümüş görünüyorsun.”

“Ben hep üşürüm.”

“Bu kadar değil.”

“Haklısın,” diyorum, “bu kadar üşümem.”

“Neden bu yoldasın? Nereye gidiyordun?”

Hareket etmeyi denesem mi? Ama daha önce saplanan acıyı hatırlayınca vazgeçiyorum. “Nereye gittiğimi biliyorsun.”

“Evet,” diyor Ruth. “Black Mountain’a gidiyordun. Balayımızı geçirdiğimiz yere.”

“Son bir kez gitmek istedim. Yarın evlilik yıl dönümümüz.”

Ruth’un cevap vermesi biraz zaman alıyor. “Beynin sulanmaya başlamış olabilir mi? Biz ağustosta evlendik, şubatta değil.”

“O yıl dönümünden bahsetmiyorum,” diyorum. Doktora göre ağustosa kadar yaşamayacağımı söylemiyorum. Bunun yerine “Diğer yıl dönümümüz,” diyorum.

“Sen neden bahsediyorsun? Bizim başka yıl dönümümüz yok. Sadece bir tane var.”

“Hayatımın sonsuza dek değiştiği gün,” diyorum. “Seni ilk gördüğüm gün.”

Ruth bir süre hiçbir şey söylemiyor. İçten olduğumu biliyor ama benim aksime bu tür şeyleri dile getirmekte zorlanır. O da beni büyük bir tutkuyla sevdi ama bunu jestlerinden ve mimiklerinden, bana dokunuşundan, dudaklarının yumuşak temasından anlardım. Bunu duymaya ihtiyacım olduğunda da hislerini yazıyla ifade ederdi.

“6 Şubat 1939’du,” diyorum. “Annen Elisabeth’le çarşıda alışveriş yapıyordunuz ve birlikte dükkâna girdiniz. Baban için bir şapka bakıyordunuz.”

Ruth gözlerini benden ayırmadan koltukta arkasına yaslanıyor. “Arka odadan çıkmıştın,” diyor. “Ve hemen arkanda da annen vardı.”

Tıpkı benim ailem gibi Ruth’un ailesi de Viyanalıydı ama onlar Kuzey Carolina’ya sadece iki ay önce taşınmışlardı. Avusturya’nın ilhakından, Hitler’in Avusturya’yı Reich’a katmasının sonra Viyana’dan kaçmışlardı. Ruth’un sanat tarihi profesörü olan babası Jakob Pfeffer, Hitler’in iktidara gelmesinin Yahudiler için ne demek olduğunu anlamış, ailesinin özgürlüğünü garanti altına almak için sahip oldukları her şeyi satarak gereken rüşvetleri toplamıştı. İsviçre sınırını geçtikten sonra Londra’ya, oradan da New York’a gitmişler ve sonunda Greensboro’ya ulaşmışlardı. Jakob’un amcalarından biri, babamın dükkânından birkaç blok ileride mobilya üretimi yapıyordu. Ruth ve ailesi aylar boyunca imalathanenin hemen üstündeki daracık iki odada kalmıştı. Sonradan, lake kokusunun Ruth’un midesini bulandırdığını, bu yüzden geceleri uyuyamadığını öğrenecektim.

“Annenin Almanca konuştuğunu bildiğimiz için sizin dükkâna gelmiştik. Bize yardımcı olabileceğini söylemişlerdi.” Ruth başını sallıyor. “Öyle çok memleket hasreti çekiyorduk ki bizden biriyle konuşmaya açtık.”

Başımı sallıyorum. Yani sallamışımdır herhâlde. “Siz gittikten sonra annem neler konuştuğunuzu anlattı. Tek kelimesini bile anlamamıştım.”

“Annenden biraz Almanca öğrenmeliymişsin.”

“Ne fark ederdi ki? Dükkândan çıkmanıza kalmadan günün birinde evleneceğimizi biliyordum. Konuşacak dünya kadar vaktimiz olacaktı zaten.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hep bunu söylersin ama doğru olmadığını biliyorsun. Bana bakmamıştın bile.”

“Bakamadım. Hayatımda gördüğüm en güzel kızdın. Gözlerini güneşe dikmek gibiydi...”

“*Ach, Quatsch...*” diye homurdanıyor Ruth. “Güzel falan değildim. Daha çocuktum. On altı yaşındaydım.”

“Ben de on dokuzuma yeni girmiştim. Ama sonunda ben haklı çıktım.”

Ruth ofluyor. “Evet,” diyor sonra, “haklıymışsın.”

Ruth’la ailesini daha önce de görmüştüm elbette. Mahallemizdeki sinagoga geliyor, ön sıralara yakın oturuyorlardı. Yabancı topraklarda birer yabancıydılar. İlk geldiklerinde annem ayinden sonra onları bana göstermiş, Ruth’la ailesi kapıdan çıkarlarken çaktırmadan onları incelemişti.

Cumartesi günleri annemle sinagogdan eve yaptığımız yürüyüşleri oldum olası çok severdim. Yolda annemle baş başa sohbet etmenin tadını çıkarırdım. Anneme her şeyimi anlatabilir, aklıma takılan her türlü soruyu hatta babamın saçma bulacaklarını bile sorabilirdim. Babam bana nasihat verirken annem şefkat ve sevgi gösterirdi. O zamanlar babam sinagoga gelmezdi, hafta sonu işler artar ümidiyle cumartesi günleri dükkânı erken açardı. Annem de ısrar etmezdi. O yıllarda dükkânı açık tutmanın ne büyük bir mücadele olduğunun ben bile farkındaydım. Büyük Buhran her yeri olduğu gibi Greensboro’yu da fena vurmuştu ve sıftah yapamadığımız günler oluyordu. İnsanların çoğu işsizdi, daha da fazla bir kısmı aç. Bir tas çorba veya bir somun ekmek için kuyruğa girerlerdi. Yerel bankaların çoğu iflas etmiş, giderken insanların birikimlerini de bembelerinde götürmüşlerdi. Babam iyi zamanlarda kenara para koyan

türden biriydi ama 1939 senesi onun açısından bile zor zamanlardı.

Annem hep babamla birlikte çalıştı, gerçi müşterilerin karşısına çıktığı pek görülmezdi. O zamanlar erkekler -ki müşterilerimizin çoğu erkeklerden oluşuyordu- giysi seçmek ve üzerlerine göre tadilat yaptırmak için kendilerine bir başka erkeğin yardım etmesini beklerdi. Bu yüzden annem deponun kapısını aralık bırakır, müşterilere oradan bakardı. Söylemeden geçemeyeceğim, annem kesinlikle zanaatında bir dâhiydi. Babam kumaşı gereken yerlerinden çekip gerdirir ve işaretlerdi ama annem, babamın koyduğu işaretlere uyup uymayacağını bir bakışta anlardı. Müşteriyi zihninde son hâli verilmiş takım elbiseyle canlandırır, her bir pliye, her bir dikiş yerini kesin olarak bilirdi. Babam bunun farkındaydı; aynayı annemin görebileceği bir yere koymasının nedeni de buydu zaten. Bu durum bazı erkeklerin kendini tehdit altında hissetmesine neden olabiliirdi, oysa babam bununla gurur duyardı. Babamın “Yaşam Kuralları” arasında, kendinizden daha zeki bir kadınla evlenmeniz de vardı. “Ben böyle yaptım,” derdi bana. “Ve sen de böyle yapmalısın. Niye her şeyi tek başına düşünmek zorunda olarsın ki?”

İtiraf etmek gerekirse annem gerçekten de babamdan daha zekiydi. Yemek yapma sanatını hiçbir zaman becerememiş olsa da (annemin mutfağa girmesi yasaklanmalıydı) dört dil biliyordu ve Dostoyevski'den Rusça alıntılar yapabiliyordu. Klasik piyanoda harikaydı ve kız öğrencilerin çok nadir olduğu yıllarda Viyana Üniversitesi'nde okumuştı. Öte yandan babam üniversiteye gitmemişti. Tıpkı benim gibi o da çocukluğundan itibaren babasının tuhafiyeye dükkânında çalışmıştı. Rakamlar ve müşterilerle arası iyiydi. Ve tıpkı benim gibi o da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

müstakbel eşini, Greensboro'ya gelişinden kısa bir süre sonra ilk kez sinagogda görmüştü.

Fakat babamla benzerliklerimiz burada sona eriyor, zira annemle babamın mutluluğundan sık sık şüpheye düşerdim. O yıllarda hayatın farklı olduğu, insanların aşk evliliğinden çok mantık evliliği yaptığı söylenebilir tabii. Üstelik pek çok açıdan birbirleri için yaratılmadıklarını iddia ettiğim de yok. Annemle babam birbirlerine iyi birer eş oldular ve bir kez olsun tartıştıklarını duymadım. Yine de birbirlerine hiç âşık olup olmadıklarını merak ederdim. Onlarla birlikte yaşadığım onca sene boyunca öpüştüklerini hiç görmedim. El ele tutuşmak konusunda da rahat değillerdi. Akşamları babam mutfak masasında dükkânın muhasebesini tutarken annem kucağında bir kitapla oturma odasında otururdu. Annemle babam emekli olup da işleri ben devraldığım da birbirlerine yakınlaşacaklarını ummuştum. Gemi seyahatine çıkabilir, yakınlardaki turistik yerleri gezebilirlerdi. Fakat Kudüs'e birlikte yaptıkları ilk yolculuğun ardından babam hep yalnız seyahat etti. Ayrı hayatlar yaşamaya başladılar ve birbirlerinden giderek daha fazla uzaklaşarak yeniden birer yabancı oldular. Seksenli yaşlarına geldiklerinde birbirlerine söyleyecek tek kelimeleri kalmamış gibiydi. İki çift laf etmeden saatlerce aynı odada oturabiliyorlardı. Ruth'la birlikte onları ziyarete gittiğimizde vaktimizi önce biriyle, sonra diğeriyle geçirirdik. Arabaya bindiğimizde Ruth kendine sonumuzun böyle olmayacağına dair bir söz verircesine elimi sıkardı.

Ruth, annemle babamın ilişkisine ikisinden daha fazla kafayı takıyordu. Görünüşe bakılırsa annemle babamın aralarındaki mesafeyi kapatmak gibi bir arzusu yoktu. Onlar kendi dünyalarında mutluydular. Yaşlandıklarında babam

Yahudi kimliğini daha bir sahiplendi, annemse bahçıvanlığa merak saldı. Arka bahçede çiçekleri budayarak saatler geçirirdi. Babam eski westernleri ve akşam haberlerini izlemekten hoşlanırdı, anneminse kitapları vardı. Ve ikisi de Ruth'la biriktirdiğimiz sanat eserleriyle ilgilenirdi. Sonunda bizi zengin eden sanat eserleriyle.

“Dükkâna uzun süre tekrar gelmedin,” diyorum Ruth’a.

Ön cam karla kaplandı ve kar yağmaya devam ediyor. Meteoroloji kanalına göre şimdiye kadar yağışın durması gerekiyordu. Fakat ileri teknolojiye rağmen hava tahminleri hâlâ zaman zaman yanılabilir. Meteoroloji kanalını ilginç bulmamın bir sebebi de bu zaten.

“Şapkayı almıştık. Başka bir şey alacak paramız yoktu.”

“Ama beni yakışıklı bulmuştun.”

“Hayır. Kulakların çok büyüktü. Ben narin kulaklardan hoşlanırım.”

Ruth kulaklarım konusunda haklı. Kulaklarım büyük ve tıpkı babaminkiler gibi kepçe. Ve babamın aksine ben kulaklarımdan utanıyorum. Sekiz-dokuz yaşlarındayken dükkânda bulduğum artık bir kumaş parçasını uzun bir şerit şeklinde kesmiş, kulaklarım kafama yaklaşır umuduyla o yaz boyunca uyurken bu kumaşı kafama takmıştım. Annem geceleri bana bakmaya geldiğinde kumaşı görmezden geliyordu ama babamın bazen hakarete uğramış gibi bir tonla anneme, “Kulakları bana çekmiş,” dediğini duyardım. “Kulaklarımda o kadar kötü nesi var ki?”

Ruth’a bu hikâyeyi evlendikten kısa bir süre sonra anlatmıştım. Buna çok güldü ve o zamandan beri arada sırada kulaklarımla dalga geçer. Tıpkı suanda yapıyor gibi. Ama birlik-

te olduğumuz onca yıl boyunca bir kez olsun benimle kalbimi kırarak şekilde dalga geçmedi.

“Kulaklarımı beğendiğini sanıyordum. Onları öperken öyle söyledin.”

“Yüzünü beğenirdim. Sevecen bir yüzün vardı. Kulaklarınsa tesadüfen bu yüzde bitivermiş gibi görünüyor. Seni incitmek istemediğim için beğendiğimi söylemişimdir.”

“Sevecen bir yüz mü?”

“Evet. Gözlerinde bir yumuşaklık vardı, sanki insanlara bakınca sadece iyi şeyleri görüyormuşsun gibi. Bana çok az bakmana rağmen bunu fark etmiştim.”

“Seninle eve kadar yürüyebilir miyim diye sormak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum.”

“Hayır,” diyor Ruth başını iki sallayarak. Görüntüsü flu olsa da sesi genç ve coşkulu. Sanki çok uzun yıllar önce tanıştığım o on altı yaşındaki kız yine. “Sinagogda kaç kez karşılaştık ama bana hiç bunu sormadın. Üstelik bazen oyalanır, seni beklerdim ama sen tek kelime etmeden yanımdan geçip giderdin.”

“İngilizce bilmiyordun ki.”

“Anlamaya başlamıştım ve birazcık konuşabiliyordum. Eğer bana sormuş olsaydın *tamam, Ira, birlikte yürüyelim, derdim.*”

Özellikle aksanlı konuşuyor. Kulağa yumuşak ve melodik gelen o Viyana Almancası aksanıyla. İlerleyen yıllarda aksanı azaldı ama hiçbir zaman tam olarak yok olmadı.

“Ailen buna izin vermezdi.”

“Annem izin verirdi. Seni severdi. Annen ona günün birinde aile işini *Ücretsiz PDF Kütüphane*”- <https://rantey.org>

“Biliyordum! Benimle param için evlendiğini biliyordum!”

“Ne parası? Hiç paran yoktu ki. Zengin bir erkekle evlenmek isteseydim David Epstein’la evlenirdim. Onun babasının tekstil fabrikası vardı ve bir malikânede oturuyorlardı.”

Bu da evliliğimiz süresince aramızdaki şakalardan biriydi. Annem dükkânı devralacağımı söylerken doğru söylemişti ama o da bunun insanı zengin edecek türden bir iş olmadığını farkındaydı. Ufak bir işletmeydi ve ben dükkânı satın emekliye ayrılana dek de öyle kaldı.

“Sizi sokağın karşısındaki gazoz dükkânında görmüştüm. Yazları neredeyse her gün David’le orada buluşuyordunuz.”

“Çikolatalı sodaları çok sevmiştim. Daha önce hiç tatmamıştım.”

“Sizi kıskanıyordum.”

“Kıskanmakta da haklıydın,” diyor Ruth. “David zengin ve yakışıklıydı, üstelik mükemmel kulakları vardı.”

Gülümsüyorum. Keşke onu daha net görebilsem. Fakat bunun için çok karanlık. “O sıralar sizin evleneceğinizi sanıyordum.”

“Teklif etmedi de değil. Hem de birkaç kez. Ben de ona çok genç olduğumu, üniversiteyi bitirene kadar beklemesi gerektiğini söyledim. Ama tabii yalan söylüyordum. Aslında gözüüm sendeydi. Zaten asıl bu yüzden sürekli gazoz dükkânına gitmek istiyordum. Babanın dükkânına yakın diye.”

Bunu biliyordum elbette, daha önce de itiraf etmişti. Yine de tekrar duymak hoşuma gidiyor.

“Pencerenin önünde dikilir, sizi izlerdim.”

“Bazen seni görürdüm.” Gülümsüyor. “Hatta bir keresinde el sallamıştım. Yine de bana birlikte yürümeyi teklif etmedin.”

“David’le tanışma.” Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu doğru ve hayatımızın büyük bir kısmı boyunca da öyle kaldı. Hem David hem karısı Rachel’la görüşürdük ve Ruth çocuklarından birine özel ders verirdi.

“Bunun arkadaşlıkla falan ilgisi yoktu. Benden korkuyordun. Her zaman utangaç biri oldun.”

“Beni bir başkasıyla karıştırıyor olmalısın. Güler yüzlü ve cana yakındım, çapkındım, genç bir Frank Sinatra’yıdım. Bazen peşimden koşan kadınlardan saklanmak zorunda kalırdım.”

“Yürürken yere bakardın ve sana el salladığımda kızarırdın. Sonra ağustosta üniversiteye gittin.”

Virginia, Williamsburg’da William & Mary Üniversitesi’ne gitmiştim ve aralık ayına kadar da geri gelmemiştim. O ay Ruth’u sinagogda iki kez uzaktan gördüm, sonra yine okula döndüm.

Yaz tatilinde yine dükkânda çalıştım. O sırada İkinci Dünya Savaşı tüm Avrupa’yı kasıp kavuruyordu. Hitler, Polonya ve Norveç’i ele geçirmiş, Belçika, Lüksemburg ve Hollanda’yı mağlup etmişti ve Fransa’yı ezip geçiyordu. Her baktığınız gazete, her duyduğunuz konuşma savaş üzerineydi. Amerika’nın çatışmaya girip girmeyeceğini kimse bilmiyordu ve karamsar bir hava hâkimdi. Haftalar sonra Fransızlar savaştan temelli çekilmiş olacaktı.

“Döndüğümde hâlâ David’le görüşüyordun.”

“Ama gittiğin sene annenle de arkadaş olmuştum. Babam iş yerindeyken annemle ikimiz sizin dükkâna giderdik. Viyana’dan, eski yaşamlarımızdan bahsederdik. Annemle memleket hasreti çekiyorduk ama ben aynı zamanda öfkeliydim. Kuzey Carolina’yı sevmemişim. Bu ülkeyi sevmemişim. Buraya ait olmadığımı hissediyordum. Savaşa rağmen bir

yanım ülkeme geri dönmek istiyordu. Aileme yardım etmek istiyordum. Onlar için çok korkuyorduk.”

Ruth pencereye doğru dönüyor. Çöken sessizlikte Ruth’un büyükannesini, büyükbabalarını, teyzeleriyle halalarını, amcalarıyla dayılarını ve kuzenlerini düşündüğünü biliyorum. Ruth’la ailesi İsviçre’ye doğru yola çıkmadan önceki gece aileleriyle bir veda yemeği yemiş. Aile üyelerinden bazıları onlar adına heyecan duysa da hemen hemen hepsi Ruth’un babasının işi abartmakla kalmayıp belirsiz bir gelecek uğruna her şeyi satıp savmakla budalalık ettiğini düşünüyormuş. Yine de birkaçı, Ruth’un babasına gizlice para vermiş ve Kuzey Carolina’ya uzanan altı haftalık yolculuk süresince barınmalarını ve midelerine birkaç lokma girmesini sağlayan bu paralar olmuş. 1940 yazındaysa Viyana’da kalan aile üyelerinin kollarına Yahudi yıldızı takılmış, büyük ölçüde çalışmaları yasaklanmıştı. Ve artık kaçmaları için çok geçti.

Annem bana Ruth’ların ziyaretlerini ve endişelerini anlatırdı. Annemin de ailesi Viyana’daydı ve pek çok insan gibi biz de olacakları ve işlerin nasıl çığırından çıkacağını öngörememiştik. Ruth da anlamamıştı. Oysa babası olacakları kestirmişti. Hâlâ kaçacak vakit varken kestirmişti hem de. Hayatımda tanıştığım en zeki insan bile olabilir.

“O zamanlar baban mobilya yapıyordu, değil mi?”

“Evet,” diyor Ruth. “Hiçbir üniversite onu işe almamıştı, o da bizim karnımızı doyurmak için yapması gerekeni yaptı. Ama onun için çok zordu. Mobilya yapmak onun harcı değildi. İlk başladığı zamanlar saçlarında talaşlar, ellerinde bandajlarla eve bitkin bir hâlde gelir, neredeyse kapıdan girer girmez sandalyesinde uyuyakalırdı. Fakat hiçbir zaman şikâyet etmezdi. Şanslı olduğumuzu bilirdi. Uyanınca duş alır ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

akşam yemeği için takım elbisesini giyerdi. Bir zamanlar bir beyefendi olduğunu kendine hatırlatma biçimiydi bu. Ve yemekte neşeli sohbetler ederdi. O gün okulda neler öğrendiğimi sorar, ben cevap verirken pürdikkat dinlerdi. Sonra her şeye yeni bir açıdan bakmamı sağlardı. *Neden böyle olduğunu düşünüyorsun*, diye sorardı ya da *şunu hiç düşündün mü*, derdi. Elbette ne yapmaya çalıştığının farkındaydım. Can çıkar huy çıkmaz derler, ne de olsa bir öğretmendi. Üstelik işinde çok da iyiydi, zaten bu sayede savaştan sonra profesör olabildi. Bana kendi kendime düşünmeyi ve içgüdülerime güvenmeyi öğretmişti, tıpkı öğrencilerine yaptığı gibi.”

Ruth’u inceliyorum. Onun da öğretmen olması ne kadar manidar. Derken aklıma bir kez daha Daniel McCallum geliyor. “Ve baban bu arada sana sanata dair bildiği her şeyi de öğretti.”

“Evet,” diyor Ruth sesinde muzır bir kıvraklıkla. “Sanatı da öğretti.”

2

Dört ay önce Sophia

“Lütfen sen de gel,” diye yalvardı Marcia. “Gelmek zorundasın. On üç on dört kişi olacağız. Hem çok uzak da değil. McLeansville bir saatten az sürüyor. Yolda da eğleniriz.”

Sophia yatağında isteksizce Rönesans Tarihi notlarını gözden geçiriyordu, yine de yüzünü şüpheyle buruşturdu. “Bilmem ki... *Rodeo*?”

“O şekilde söylemesene,” dedi Marcia.

Aynanın karşısında siyah kovboy şapkası deniyordu, şapkayı önce sağa, sonra sola yatırdı. Marcia Peak, Sophia’nın ikinci sınıftan beri oda arkadaşı ve kampüsteki en yakın arkadaşıydı.

“Birincisi, rodeo değil, *boğaya binme gösterisi*. İkincisi, mesele zaten bu değil. Sonuçta bizim amacımız kısa bir yolculuğa çıkıp kampüsten biraz uzaklaşmak ve kız kızı takılmak. Sonrasında bir parti olacak, arenanın yakınındaki eski tarz bir ahırda barlar kurulacak, bir grup çalacak, dans edeceğiz falan. Ayrıca güven bana, ömrün boyunca bir daha asla bu kadar yakışıklıyı bir arada göremeyebilirsin.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sophia notların üstünden ona baktı. “Şu an bana gereken en son şey bir yakışıklı bulmak.”

Marcia yüzünü ekşitti. “Bak, dışarı çıkman gerek. Ekim ayına geldik sayılır. Okul başlayalı neredeyse iki ay oldu ve artık üzölmekten vazgeçmelisin.”

“Üzöldüğüm falan yok,” dedi Sophia. “Sadece... bıktım.”

“Brian’ı görmekten bıktım demek istiyorsun herhâlde?” Sophia’ya doğru döndü. “Pekâlâ, seni anlıyorum. Ama burası küçük bir kampüs. Üstelik bu sene Chi Omega ile Sigma Chi eşleşti. Netice kaçınılmaz.”

“Ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun. Beni takip edip duruyor. Perşembe günü dersten sonra Scales Binası’nın avlusu-daydı. Birlikteyken böyle bir şey olmamıştı hiç.”

“Onunla konuştun mu? Ya da o seninle konuşmaya çalıştı mı?”

“Hayır.” Sophia başını salladı. “Dosdoğru kapıya gittim ve onu görmemiş gibi yaptım.”

“O hâlde sorun yok.”

“Yine de insan korkuyor...”

“Ne olmuş yani?” Marcia sabırsızlıkla omuz silkti. “Seni rahatsız etmesine izin verme. Psikopat falan değil ya. Önünde sonunda durumu kabullenecektir.”

Sophia karşı duvara baktı. *Umarım öyle olur*, diye geçiriyordu içinden. Sophia cevap vermeyince Marcia onun yatağının yanına bir sandalye çekti ve kızın bacağına vurdu. “Bu işi mantıklı bir şekilde düşünelim, tamam mı? Seni aramaktan ve mesaj atmaktan vazgeçtiğini söylemiştin, değil mi?”

Sophia başını salladı.

“Tamam işte,” dedi Marcia noktayı koyar gibi. “Artık hayatına devam etme zamanın gelmiş.”

“Ben de aynen öyle yapmaya çalışıyorum. Ama her yerde karşıma çıkıp duruyor. Neden beni rahat bırakmadığını hiç anlamıyorum.”

Marcia dizlerini karnına çekip çenesini dizlerine dayadı. “Çok basit. Brian seninle konuşmayı başarır, doğru şeyleri söyleyebilir ve cazibesini kullanarak seni etkileyebilirse fikrini değiştirmeye ikna edeceğini sanıyor. Buna sahiden inanıyor.” Marcia içten bir tavırla gözlerini ona dikti. “Sophia, anlamam gereken şu ki tüm erkekler böyle düşünür. Erkekler konuşarak her şeyi halledebileceklerini zannederler ve her zaman elde edemeyecekleri şeyleri isterler. Bu onların DNA’sında var. Onu terk ettin, bu yüzden o da seni geri kazanmak istiyor. Erkeklerle Giriş 101’e hoş geldin.” Marcia arkadaşına göz kırptı. “Sonunda ilişkinizin bittiğini kabul edecektir. Tabii sen pes etmediğin takdirde.”

“Pes edeceğim yok,” dedi Sophia.

“Aferin sana,” dedi Marcia. “Onun için hep fazlaydın zaten.”

“Brian’ı sevdiğini sanıyordum.”

“Onu seviyorum. Eğlenceli, yakışıklı ve zengin. Sevilmeyecek nesi var ki? Birinci sınıftan beri arkadaşız ve onunla hâlâ konuşuyorum. Ama aynı zamanda berbat bir erkek arkadaş olduğunu ve oda arkadaşımı aldattığını da biliyorum. Bir kez de değil, tam üç kez.”

Sophia’nın omuzları düştü. “Hatırlattığın için teşekkür ederim.”

“Dinle, bunu atlamana yardımcı olmak bir arkadaş olarak görevim. Ve tam şu anda ne yapıyorum? Tüm sorunlarını çözecek muhteşem bir çözüm öneriyorum. Kampüsten uzakta kızlar gecesi yapalım diyorum. Ama sen kalkmış, burada kalmayı düşünüyorsun.”

Sophia bir şey demeyince Marcia ona daha da yaklaştı. “N’olur. Lütfen. Bizimle gel. En yakın arkadaşımı yanımda istiyorum.”

Sophia göğüs geçirdi. Marcia’nın ısrar kapasitesini biliyordu. “Pekâlâ,” dedi yumuşayarak, “tamam, geliyorum.” O anda farkında değildi ama ileride ne zaman geçmişe dair düşüncelere dalsa, her şeyin böyle başladığını hatırlayacaktı.

Gece ağır ağır çökerken Sophia arkadaşının haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Dışarı çıkıp eğlenmeye ihtiyacı vardı.

Haftalardır ilk kez gerçekten eğleniyordu. Ne de olsa insan her gün kir, ter ve gübre kokuları içinde deli deli adamların kendilerinden daha deli hayvanlara binmelerini izleyemezdi. Marcia boğaya binen erkeklerin seksapel yaydıklarını düşünüyordu ve sık sık onu dürtüp yakışıklı bulduğu adamları gösteriyordu. Son gösterdiği, bütün ödülleri silip süpüren çocuktur. “İşte bu gerçek bir göz ziyafeti,” dedi Marcia ve Sophia kendine rağmen gülerек başını salladı.

Parti de enteresandı. Tahta duvarları, pis yerleri, açılmış kırıları ve tavandaki delikleriyle yıkık dökük ahır tıka basa doluydu. İnsanlar derme çatma bar tezgâhlarının başında sıra olmuş, rastgele mekâna serpiştirilmiş masaların etrafında toplanmıştı. Sophia genelde country-western müzik dinlemese de çalan grup eğlenceliydi ve uyduruk dans pisti tıklım tıklıydı. Arada sırada bir kovboy dansı başlıyor, görünüşe bakılırsa Sophia dışında herkes bu dansı biliyordu. Bir tür gizli şifre gibiydi. Bir şarkı bitip diğerine geçiliyor, dans edenler pistten çekilirken diğerleri PD F Kitap Almak İçin <http://www.kitapyurdu.com> seçiyordu. Sophia onları izlerken önceden prova yaptıkları

izlenime kapıldı. Marcia'yla yurttaki diğer kızlar da dansa katılıp tüm hareketleri mükemmel bir şekilde yapınca Sophia bu dansı ne zaman, nasıl öğrendiklerini merak etmeden edemedi. İki seneden uzun süredir aynı yurttaki kalıyorlardı ve ne Marcia ne de diğerleri bir kez bile kovboy dansını bildiklerinden bahsetmemişti.

Sophia dans pistinde kendini rezil etmeyi göze alamasa da geldiğine memnundu. Kampüsün etrafındaki pek çok barın aksine, hatta daha önce gittiği tüm barların aksine, buradaki insanlar sahiden çok kibardı. Tuhaf bir şekilde kibar. İnsanlar yanından geçerken mutlaka, "Affedersiniz," veya "Kusura bakmayın," diyor ve mutlaka kibarca gülümsüyorlardı. Üstelik Marcia bir konuda daha haklı çıkmıştı. Ortalık yakışıklı erkek kaynıyordu. Marcia ile yurttaki diğer kızlar da bundan sonuna kadar yararlanıyordu. Buraya geldiklerinden beri hiçbirini kendine tek bir içki bile almak zorunda kalmamıştı.

Her şey Sophia'nın Colorado veya Wyoming'de ya da Montana'da yaşanabileceğini hayal ettiği bir cumartesi gecesini andırıyordu. Buralara gitmişliği de yoktu ya neyse. Fakat Kuzey Carolina'da bu kadar kovboy olacağı kimin aklına gelirdi? Sophia kalabalığı izlerken çoğunun büyük olasılıkla gerçek kovboy olmadığını fark etti. Rodeo izlemeyi ve cumartesi gecesi bira içmeyi sevdikleri için buradaydılar. Yine de hayatında hiç bu kadar çok kovboy şapkası, çizmesi ve kemerini bir arada görmemişti. Ya kadınlar? Onlar da kovboy çizmesi giymiş, şapka takmıştı. Öte yandan yurttan arkadaşlarına ve diğer kadınlara baktığında, baharın bu ilk sıcak gününde kampüs bahçesinde gördüğünden daha fazla kısa şort, daha fazla açık bel görüyordu. Bu parti pekâlâ bir kovboy kıyafet balosu da olabilirdi. Marcia'yla diğer kızlar o sabah alışverişe

çıkışlardı. Sophia kolsuz bluzu ve kotuyla kendini kılıksız hissetti.

İçkisinden bir yudum daha aldı ve oturduğu yerden keyifle insanları seyretmeye devam etti. Marcia'yla Ashley ortalıkta görünmüyordu, büyük olasılıkla yeni tanıştıkları çocuklarla bir köşede sohbet ediyor olmalıydı. Diğer kızlar da orada burada küçük gruplar oluşturmuştu. Sophia istese yanlarına gidebilirdi ama böyle yalnız takılmak daha hoşuna gidiyordu. Yalnızlığı severdi ve yurttaki çoğu kızı gibi Kızlar Birliği'nin kurallarıyla yatıp kalkmak, her daim cümbür cemaat takılmak ona göre değildi. Yurtta iyi birkaç arkadaş edinmişti ama dışarıdaki hayata hazırdı.

Gerçek hayat her ne kadar korkutucu görünse de kendine ait bir yeri olması fikri onu heyecanlandırıyordu. Yabancı bir şehirde, bistro ve kafelerin olduğu bir semtte bir çatı katı hayal ediyordu ama bunun ne kadar gerçekçi olduğunu Tanrı bilirdi. Aslında Omaha, Nebraska'da otoyolun kenarında köhne bir dairede yaşamayı bile şu anki durumuna tercih ederdi. Yurtta yaşamaktan bıkmıştı. Sırf Chi Omega ile Sigma Chi yeniden eşleştiği için değil. Yurttaki üçüncü senesiydi ve tüm kızsız dramlarıyla birlikte yurdun tadı iyiden iyiye kaçmaya başlamıştı. Otuz dört kızın kaldığı bir yurtta dramlar bitmek bilmezdi. Sophia bunlardan uzak durmak için elinden geleni yapsa da bu seneki dramın yaklaştığının farkındaydı. Yurda yeni gelen birinci sınıflar, etrafa uyum sağlayıp hiyerarşide daha üst bir konuma gelmek için savaşımaya başlamıştı bile.

Sophia ilk yılında bile bu tür şeylere pek aldırış etmemişti. Kızlar Birliği'ne girmesi, kısmen birinci sınıftaki oda arkadaşıyla pek geçinmesiyle ilgiliydi. Birlikte yaşadıkları zamanların buna çok istekli olmasındandı. Sophia tüm bunların ne

anlama geldiğini anlamaya çalışmıştı, özellikle de Wake'teki sosyal hayat büyük ölçüde Birlik tarafından belirlendiği için. Sonra kendini Chi Omega olarak bulmuş ve daha ne olduğunu anlamadan Birlik yurdunda bir odaya depozito yatırmıştı.

Tüm bunlara uyum sağlamaya çalışmıştı. Gerçekten. Hatta ilk senesinde bir ara memur olmayı bile düşünmüştü. Bundan bahsettiğinde Marcia kahkahalara boğulmuş, ardından Sophia da gülmeye başlamıştı ve bu plan oracıkta sona ermişti. İyi de olmuştu çünkü Sophia berbat bir memur olacağının farkındaydı. Her partiye ve resmi toplantılara katılmakla birlikte, "Birlik hayatınızı değiştirir" ruhunu hiçbir zaman benimseyememişti. "Chi Omega olmanın hayat boyu faydasını görürsünüz" sloganını da ciddiye almamıştı.

Toplantılarda ne zaman bu lafları duysa elini kaldırıp yurt arkadaşlarına, Birlik Haftası boyunca gösterdikleri kardeşlik ruhunun uzun vadede işlerine yarayacağına gerçekten inanıp inanmadıklarını sorası gelirdi. Ne kadar çabalarsa çabalasın, bir iş görüşmesinde ona şöyle bir cümle kurulacağını hayal edemiyordu: *İlk senenizde hazırlanmasına katkıda bulunduğunuz koreografinin Chi Omega'yı yurt hiyerarşisinde en üst noktaya taşıdığını görüyorum. Müze küratörlüğü için aradığımız beceri tam da bu, Bayan Danko.*

Tanrı aşkına!

Yurt hayatı üniversite deneyiminin bir parçasıydı, Sophia bunu inkâr edemezdi ama bunun, bu deneyimin *tek parçası* olmasını hiçbir zaman istemezdi. En önemli kısmı olmasını da istemezdi. Her şeyden önce Wake Forest'a iyi bir eğitim almak istediği için gelmişti ve bursunun devam etmesi için derslerine çalışmaya öncelik vermesi gerekiyordu. Ve Sophia da öyle yapmıştı.

Sophia içkisini elinde çevirirken geçen seneyi düşündü.

Geçen dönem Brian'ın onu ikinci kez aldattığını öğrendikten sonra mahvolmuştu. Dersleri boşlamıştı ve finaller gelip çattığında ortalamasını düşürmemek için deli gibi çalışmak zorunda kalmıştı. Başarmıştı... Ucu ucuna da olsa. Fakat hayatında yaşadığı en büyük stresten ve bir daha asla böyle bir şey yaşamamaya karar vermişti. Marcia olmasaydı geçen dönemi nasıl atlatacağını hiç bilmiyordu ve bu bile başlı başına Chi Omega'ya katıldığına sevinmesi için yeterli bir sebepti. Sophia için yurt hayatı daima bireysel ilişkiler kurmak demek olmuştu, yoksa fiyakalı bir grubun üyesi olmayı umursadığı yoktu. Ayrıca dostluğun, birinin Birlik hiyerarşisindeki yeriyle zerre kadar ilgili olabileceğini de düşünemiyordu. Bu yüzden en başından beri yaptığı gibi, son senesinde de yurta üzerine düşen neyse onu yapacaktı, daha fazlasını değil. Yurt ücretini, aidatlarını ödeyecek, şimdiden şekillenmeye başlayan gruplaşmalara aldırış etmeyecekti. Özellikle de Chi Omega olmayı bir varoluş şekli olarak görenlere.

Örneğin Mary-Kate gibi insanlara tapan gruplara.

Mary-Kate, Birlik başkanıydı. Dolgun dudakları, kalkık burnu, pürüzsüz cildi ve güzel vücuduyla liderlik için biçilmiş kaftandı. Tüm bunlara bir de yüklü mirası eklenince (ailesi eyaletteki en zengin aileydi) pek çok kişi için yurt demek o demektir. Ve Mary-Kate de bunun farkındaydı. Tam şu anda da ahırdaki en kalabalık gruplardan birinin merkezindeydi, etrafı, büyüyünce onun gibi olmak isteyen kızlarla sarılıydı. Her zaman olduğu gibi yine kendisinden bahsediyordu.

"Tek istediğim fark yaratmak, bilmem anlatabiliyor muyum?" diyordu Mary-Kate. "Dünyayı değiştiremeyeceğimi biliyorum ama bence fark yaratmaya çalışmak önemli bir şey."

Jenny, Drew ve Brittany onun her sözünü hararetle onaylamakla meşguldü. “Bence bu harika bir şey,” dedi Jenny hemen. Jenny, Atlantalı bir ikinci sınıf öğrencisiydi ve Sophia onu sabahları selamlaşacak kadar tanıyordu, daha fazla değil. Mary-Kate’le birlikte vakit geçirmekten büyük zevk aldığına şüphe yoktu.

“Demek istediğim, Afrika’ya, Haiti’ye veya benzer bir yere gitmek istiyor değilim,” diye sürdürdü konuşmasını Mary-Kate. “İnsan neden o kadar uzaklara gitsin ki? Babam burada da insanlara yardım etmek için bir yığın fırsat olduğunu söylüyor. Yardım kuruluşunu kurmasının nedeni de bu zaten ve ben de mezun olduğumda orada çalışacağım. Yerel sorunları çözmek için. Burada, Kuzey Carolina’da fark yaratmak için. Bu eyalette hâlâ binalarının dışındaki tuvaletleri kullanmak zorunda olan insanlar olduğunu biliyor muydunuz? Düşünebiliyor musunuz? İnsanın evinde tuvalet olmaması ne demek? Bu tür sorunları ele almamız gerekiyor.”

“Bir dakika,” dedi Drew, “kafam karıştı.” Drew, Pittsburg’dan gelmişti ve kıyafeti Mary-Kate’inkiyle neredeyse aynıydı; şapkası ve botlarına kadar. “Babanın derneğinin tuvalet yapacağını mı söylüyorsun?”

Mary-Kate’in biçimli kaşları çatıldı. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Babanın derneği... Banyo yapacaklarını söyledin.”

Mary-Kate başını eğdi ve Drew’u bir geri zekâlıyı inceler gibi inceledi. “Yardıma ihtiyacı olan çocuklara burs veriyorlar. Banyo yapacaklarını da nereden çıkardın?”

Ah, bilmiyorum, diye geçirdi aklından Sophia gülümseyerek. Az önce bina dışındaki tuvaletlerden bahsettiğin için olmasın? Ve insanın evinde dışkı yapması ne kadar utanç verici bir şeydir.

dan? Fakat bir şey demedi çünkü Mary-Kate'in mizah anlayışı olmadığını biliyordu. Hele iş *gelecek planlarına* geldiğinde Mary-Kate mizahtan zerre kadar anlamazdı. Neticede gelecek ciddi bir meseleydi.

"Ama ben haber spikeri olacağım sanıyordum," dedi Brittany. "Geçen hafta sana gelen iş teklifinden bahsetmiştin."

Mary-Kate başını arkaya savurdu. "O iş olmayacak."

"Neden?"

"Teklif sabah haberleri içinmiş. Owensboro Kentucky'de."

"Eee?" diye sordu yurttaki alt sınıflardan bir kız. Şaşırdığı belliydi.

"Hu hu, orada kimse var mı? Owensboro diyorum? Hayatında hiç Owensboro diye bir yer duymuş muydun?"

"Hayır." Kızlar ürkek bakışlarla birbirlerini süzdü.

"Nedeni de bu ya işte," dedi Mary-Kate. "Owensboro, Kentucky'ye *hayatta* gitmem. Haritada sadece bir noktadan ibaret. Ayrıca sabahın dördünde kalkacak da değilim. Her şey bir yana, dediğim gibi ben fark yaratmak istiyorum. Burada yardıma ihtiyacı olan bir sürü insan var. Uzun zamandır bu konu üzerine düşünüyordum. Babam diyor ki..."

Sophia onlara kulak kabartmayı bıraktı, oturduğu yerden kalkıp Marcia'yı bulmak için kalabalığa göz gezdirdi. İçerisi *sahiden* tıklım tıkıştı ve saat ilerledikçe daha da doluyordu. Birkaç kız ile konuştukları çocukların yanından geçip kalabalığın arasında ilerlemeye başladı. Gözleri Marcia'nın siyah kovboy şapkasını arıyordu. Nafileydi. *Her taraf* siyah şapka doluydu. Ashley'nin şapkasının rengini hatırlamaya çalıştı. Krem rengiydi, değil mi? Böylece ihtimalleri azaltmış oldu ve sonunda arkadaşlarını buldu. Onların bulunduğu yöne doğru ilerlerken gözüne bir şey takıldı.

Daha doğrusu *biri*.

Durdu. Daha iyi bir görüş açısı yakalamak için sağa kayd. Genelde çocuğun uzun boyu kalabalıkta onu bulmayı kolaylaştırırdı fakat arada öyle çok uzun boylu ve şapkalı insan vardı ki gerçekten o olduğundan bile emin değildi. Yine de huzursuz oldu. Kendi kendini yanıldığına, hayal gördüğüne ikna etmeye çalıştı.

Yine de kalabalığı taramadan edemiyordu. İnsanların yüzlerini incelerken içini kemiren hisse kapılmamaya çalışıyordu. *Burada değil*, dedi yine içinden. Derken onu kalabalığın arasında kasıla kasıla yürürken gördü. Yanında iki arkadaşı vardı. Brian.

Sophia olduğu yerde donakaldı. Üçü birlikte boş bir masaya giderlerken onları izledi. Brian tıpkı lakros sahasında yaptığı gibi insanları ite kaka ilerliyordu. Sophia buna inanamıyordu. *Bu gerçek olamaz! Beni burada da takip etmiş olamaz!*

Yanaklarının kızardığını hissetti. Kampüs dışında, arkadaşlarıyla birlikteydi... Brian'ın aklından neler geçiyordu ki? Sophia onu bir daha görmek istemediğini açıkça söylemişti. Onunla bir daha asla konuşmak istemediğini net bir şekilde belirtmişti. İçinden doğrudan oraya gidip çocuğun yüzüne her şeyin bittiğini haykırmak geldi.

Bunu yapmadı çünkü bunun *hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini* biliyordu. Marcia haklıydı. Brian onunla bir kez konuşabilse kararını değiştirebileceğini sanıyordu. O sevimli ve mahcup tavırlarıyla karşı konulmaz olduğundan çok emindi. Hem sonuçta Sophia onu daha önce iki kez affetmişti. Neden yine affetmesindi?

Sophia arkasını dönüp kalabalığın arasında Marcia'ya doğru ilerlemeye başladı. Vaktinde masadan kalktığı için şük-

rediyordu. İsteddiği en son şey, Brian'ın aylak aylak dolaşırken onu bulduğuna şaşırması numarası yapmasıydı. Gerçekler ne olursa olsun sonunda kalpsiz etiketini yiyen Sophia olmuştu. Neden mi? Çünkü Brian erkekler grubunun Mary-Kate'iydi. Yatırım bankacısı zengin babası ve olağanüstü yakışıklılığıyla tam bir Amerikalı lakros oyuncusuydu. Hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan her ortamın bir numarasıydı. Yurttaki herkes Brian'ın önünde saygıyla eğilirdi. Sophia, en ufak bir teşvikte yurttaki kızların yarısının onunla anında evleneceğine emindi.

Eh, onların olsun.

Sophia kalabalığın arasından ilerlemeye devam ederken sahnedeki grup başka bir şarkıya geçti. Sophia, Marcia'yla Ashley'yi dans pistinde görür gibi oldu. Dar kotları ve kovboy şapkalarıyla üç oğlanla konuşuyorlardı. Sophia'nın gördüğü kadarıyla çocuklar onlardan birkaç yaş büyüktü. Nihayet yanlarına ulaştığında Marcia'nın koluna dokundu. Marcia ona döndü. Coşkulu ve şaşkın görünüyordu. Daha doğrusu sarhoş.

"Ah, selam!" dedi Marcia kelimeleri yaya yaya. Sophia'yı öne doğru çekti. "Çocuklar, bu benim oda arkadaşım Sophia. Bunlar da Brooks, Tom ve... Ve..." Marcia gözlerini kısarak ortada duran çocuğa baktı. "Adın neydi demiştin?"

"Terry," dedi çocuk.

"Selam," dedi Sophia. Tekrar Marcia'ya döndü. "Seninle yalnız konuşabilir miyim?"

"Şimdi mi?" Marcia kaşlarını çatı. Kovboylara göz ucuyla bakıp Sophia'ya döndü. Rahatsız olduğunu belli etmemek gibi bir derdi yoktu. "Ne oldu ki?"

"Brian burada," dedi Sophia tıslar gibi bir sesle.

Marcia gözlerini kısarak ona baktı. Sanki onu doğru duyup duymadığını anlamaya çalışıyordu. Sonunda başını salladı. İkisi birlikte dans pistinden uzakta bir köşeye çekildiler. Burada gürültü o kadar yoğun değildi ama Sophia'nın kendini duyurması için yine de bağırması gerekiyordu.

“Beni takip etmiş. Yine.”

Marcia, Sophia'nın omzunun üstünden ileriye baktı. “Nerede?”

“Arkadaki masaların orada, okuldan çocuklarla. Jason ve Rick'i de getirmiş.”

“Buraya geleceğini nereden biliyormuş ki?”

“Bu bir sır değildi herhâlde. Kampüsün yarısı bu gece buraya geleceğimizi biliyordu.”

Marcia'nın gözleri az önce konuştuğu oğlanlardan birine kaydı. Ardından sabırsız bir şekilde Sophia'ya döndü.

“Tamam, burada.” Omuz silkti. “Ne yapmak istiyorsun?”

“Bilmem,” dedi Sophia kollarını kavuşturup.

“Seni gördü mü?”

“Sanmıyorum,” dedi Sophia. “Olay çıkarmasını istemiyorum, o kadar.”

“Gidip onunla konuşmamı ister misin?”

“Hayır.” Sophia başını salladı. “Aslına bakarsan ne istediğimi de bilmiyorum ya.”

“O hâlde sakın ol. Onu görmezden gel. Bir süre bizimle takıl. Masaların oraya dönmek zorunda değiliz. Belki bu arada gider. Bizi burada bulursa onunla flört etmeye başlarım. Dikkatini dağıtırım.” Marcia tahrik edici bir tavırla gülümsedi. “Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorsun. Yani senden önce.”

Sophia kavuşturduğu kollarını daha da sıktı. “Belki gitsek daha iyi olur.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Marcia elini havada salladı. “Nasıl gideceğiz? Kampüsten bir saat uzaklıktayız ve ikimizin de arabası yok. Ashley’yle geldik, unuttun mu? Ve onun şu anda gitmek istemeyeceğine eminim.”

Marcia haklıydı.

“Hadi ama,” dedi Marcia tatlılıkla. “Birer içki alalım. Bizim çocukları seveceksin. Duke’te üniversite okuyorlar.”

Sophia başını salladı. “Şu anda herhangi bir erkekle konuşacak hâlde değilim.”

“E, ne yapacaksın?”

Sophia’nın gözü ahırın uzak köşesinden görünen gökyüzüne takıldı ve birden bu ter kokan, tıkış tıkış mekândan çıkıp gitmek istedi. “Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var.”

Marcia, Sophia’nın bakışlarını takip etti, sonra tekrar ona döndü. “Seninle gelmemi ister misin?”

“Hayır, kendim giderim. Seni sonra bulurum. Buralarda ol ama, tamam mı?”

“Olur, tamam,” dedi Marcia. Rahatladığı belliydi. “Yine de istersen seninle gelebilirim...”

“Merak etme. Çabuk dönerim.”

Marcia yeni tanıştığı arkadaşlarının yanına dönerken Sophia da ahırın arka tarafına doğru ilerlemeye başladı. Dans pistinden uzaklaştıkça kalabalık azalıyordu. Yanından geçtiği birkaç adam dikkatini çekmeye çalıştı ama Sophia onları duymamış gibi yaptı.

Büyük ahşap kapılar aralıktı. Sophia daha dışarı çıktığı anda ferahladığını hissetti. Müzik içerideki kadar yüksek değildi ve serin sonbahar havası iyi gelmişti. Ahırın içinin ne kadar sıcak olduğunu şimdi fark etmişti. Oturacak bir yer bulabilmek için etrafına bakındı. Yan tarafta dev bir meşe

ağacı vardı. Budaklı dalları her yöne uzanıyor, insanlar altında ufak gruplar hâlinde sigaralarını içiyor, içkilerini yudumluyordu. Sophia'nın, ahırın her iki yanından çıkan tahta çitlerle çevrilmiş büyük bir alanın içinde olduğunu anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti. Burası muhtemelen bir zamanlar ağıldı.

Etrafta masa yoktu. Kimi çitlerin üstünde oturmuş kimi çitlere yaslanmıştı. Bir grup da eski bir traktör lastiğinin üstüne tünemişti. Daha ileride kovboy şapkalı bir adam tek başına durmuş, otağa doğru bakıyordu. Adamın yüzü karanlıkta görünmüyordu. Sophia onun da Duke'te üniversite okuyup okumadığını merak etti. Pek sanmıyordu ya. Her nedense kovboy şapkası ile üniversiteyi kafasında bir türlü bağdaştıramıyordu.

Sophia, tek başına duran kovboydan birkaç çit direği ile rideki boş bölüme doğru yürümeye başladı. Tepede gökyüzü cam bir fanus gibi berraktı, ay uzaktaki ağaç sırasının hemen üstünde asılı duruyordu. Sophia dirseklerini tahta çitlere dayayıp etrafı incelemeye başladı. Sağ tarafta rodeo stantları vardı. Gündüz rodeo yarışlarını orada izlemişlerdi. Stantların tam arkasındaki sıra sıra otlaklarda boğalar kalıyordu. Ağıllar aydınlatılmamış olsa da birkaç arena ışığı hâlâ yanıyor, hayvanları hayaletimsi bir ışıkla aydınlatıyordu. Ağılların ardında, etrafında sahipleriyle birlikte yirmi otuz kadar kamyonet duruyordu. Bu kadar uzaktan bile Sophia birkaçının içtiği sigaraların yanan uçlarını görebiliyor, arada sırada birbirine çarpan şişelerin sesini duyabiliyordu. Acaba burası rodeo gösterilerinden önce ne için kullanılmıştı? Köpek yarışmaları için mi? Yoksa kasaba panayırları için mi? Ya da başka bir şey? Buraya aslında yılan bir haya hâkimdi, sanki yılan büyük

kısımında bomboş duruyormuş gibi. Köhne ahır bu izlenimi daha da kuvvetlendiriyordu. Öte yandan Sophia bu tür yerler hakkında ne bilirdi ki? Sonuçta New Jersey'de doğup büyümüştü.

Marcia olsa böyle derdi en azından. Birinci sınıftan beri bunu söyleyip duruyordu. Başta Sophia'ya komik gelmişti ama sonra tadı kaçmaya başlamıştı. Şimdi yine komik geliyordu. İkisine özel bir şaka gibi. Marcia, Charlotte'tan gelmiş, Wake Forest'a yalnızca birkaç kilometre uzakta büyümüştü. Sophia, New Jersey City'de büyüdüğünü söylediği zaman Marcia'nın verdiği tepkiyi dün gibi hatırlıyordu. Sophia, Mars'ta büyüdüğünü söylese ancak bu kadar şaşırdı.

Sophia kabul etmeliydi ki Marcia'nın tepkisi o kadar da acayip değildi. Geçmişleri ancak bu kadar farklı olabilirdi. Marcia iki kardeşten en küçüğüydü, babası ortopedi doktoruydu ve annesi çevre sorunları dava vekiliydi. Ağabeyi Vanderbilt'te hukuk fakültesinde son senesini okuyordu. Ailesi Forbes listesinde olmamakla birlikte pek tabii üst tabakaya mensuptu. Marcia, küçük bir çocukken binicilik ve bale dersleri alan, on altı yaşına bastığında üstü açılır bir Mercedes hediye edilen türde bir kızıdı.

Öte yandan Sophia göçmen çocuğuydu. Annesi Fransız, babası Slovakyalıydı ve ülkeye ceplerindeki üç beş kuruşla gelmişlerdi. Babası bir kimyager, annesi eczacıydı ama eğitilmiş olsalar da İngilizceleri sınırlıydı ve yıllarını vasıfsız işlerde çalışarak, köhne bir dairede geçirmişlerdi. Sonunda bir şarküteri dükkânı açacak kadar para biriktirebilmişlerdi. Bu arada üç çocukları daha olmuştu. Sophia en büyükleriydi. Sophia'nın çocukluğu, okuldan sonra ve hafta sonlarında annesiyle babasının şarküteri dükkânında çalışarak geçmişti.

Şarküteri işi ancak ailenin geçimini sağlıyordu, daha fazlasını değil. Sophia sınıfındaki diğer iyi öğrenciler gibi, mezuniyetten birkaç ay öncesine kadar Rutgers'a gideceğini düşünüyordu. Wake Forest'a, rehberlik danışmanının önerisi üzerine bir heves başvurmuştu. Ne parası orada okumaya yeterdi ne de üniversitenin internet sayfasındaki güzel fotoğrafların dışında burası hakkında bir bilgisi vardı. Wake Forest ona tam burs verince buna herkesten çok şaşırılmıştı. Yine de ağustosta New Jersey'den bir otobüse binmiş ve önündeki dört senenin büyük bir kısmını geçireceği, bu hiç bilmediği yere doğru yola çıkmıştı.

Wake Forest'a gitmek iyi bir karardı, en azından eğitim açısından. Wake Forest, Rutgers'tan küçüktü, yani sınıflarda daha az öğrenci vardı ve Sanat Tarihi Bölümü'nün hocalarının her biri, kendi alanlarında uzmandı.

Sophia daha şimdiden Denver Sanat Müzesi'nde stajyerlik yapmak için bir görüşmeye gitmişti. Ve hayır, Chi Omega'daki rolü hakkında tek bir soru sormamışlardı. Sophia'ya göre görüşme iyi geçmişti ama hâlâ bir haber çıkmamıştı. Geçen yaz ilk arabasını alacak kadar para biriktirmeyi başarmıştı. Arka kapısında hafif bir göçük ve orada burada birkaç çizdiği olan, yüz altmış bin kilometrede, on bir yaşında bir Toyota Corolla'ydı. Yani matah bir şey değildi ama hayatı boyunca her yere ya yürüyerek ya otobüsle gitmiş olan Sophia için önemli olan, ayağını yerden kesmesiydi. Canı istediğinde arabaya atlayıp canının istediği yere gidebilmek büyük bir özgürlüktü.

Sophia yüzünü ekşitti. Tabii bu akşam dışında. Fakat bu onun hatasıydı. Keşke bu akşam buraya kendi arabasıyla gelmiş olsaydı...

Brian neden peşinden gelmişti ki? Ne olacağını sanıyordu? Sophia'nın, ona yaptıklarını cidden unutabileceğini mi düşünüyordu? Hem de bir kez değil, iki kez değil, tam üç kez! Genç kızın onu yine affedeceğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

İşin aslı Sophia onu özlemiyordu. Onu affetmeyecekti ve Brian her yerde karşısına çıkıp kendini hatırlatmasa onu düşünmezdi bile. Fakat Brian bir şekilde bu geceyi de mahvetmeyi başarmıştı. Sophia'nın buna canı sıkılıyordu çünkü bunun olmasına kendisi *izin veriyordu*. Çünkü Brian'ın, üzerinde böyle bir güç kurmasına izin veren ta kendisiydi.

Eh, artık değil. İçeri dönecek, Marcia, Ashley ve çocuklarla takılacaktı. Ya Brian onu bulup konuşmak isterse? O zaman ona aldırış etmeyecekti. Ya iyi vakit geçirmesine engel olmaya çalışırsa? Eh, Brian hayatına devam ettiğini düşünsün diye çocuklardan biriyle öpüşebilirdi bile. Nokta.

Sophia kafasında canlandırdığı bu görüntüye gülümseyerek çitlerden döndü ve birine çarptı. Az kalsın yere kapaklanacaktı.

"Ah, affedersiniz," dedi otomatikman, tutunmak için elini uzatırken. Eli karşındakinin göğsüne değince başını kaldırıp baktı ve kime tutunduğunu gördüğünde hemen geri çekildi.

"Vay canına," dedi Brian, Sophia'yı omuzlarından tutarken.

Bu sırada Sophia dengesini geri kazanmıştı ama durum hiç de iç açıcı görünmüyordu. Brian onu bulmuştu işte. Yüz yüze, baş başaydılar. Ayrıldıklarından beri kaçınmaya çalıştığı şeye yakalanmıştı. Harika.

"Böyle gizlice yanma yaklaştığım için özür dilerim." Marcia gibi Brian da lafları ağızda geveliyordu. Sophia buna şaşırmasaydı; Brian sarhoş olmak için hiçbir fırsatı kaçırmaz-

dı. “Masaların orada seni bulamadım, içimden bir ses dışarıda olduğunu söyledi...”

“Ne istiyorsun, Brian?” diye sordu Sophia onun lafını keserek.

Brian bu tepki karşısında gözle görülür şekilde irkildi. Derken hemen kendini toparladı. Zengin insanlar -şımarık insanlar- bunu nasıl da kolayca yapıyordu.

“Hiçbir şey istemiyorum,” dedi Brian bir elini kotunun cebine sokup. Hafiften sendeleyince Sophia onun zilzurna sarhoş olma yolunda ilerlediğini anladı.

“O hâlde neden buradasın?”

“Seni burada tek başına gördüm ve iyi olup olmadığını sormak için yanına geleyim dedim.” Brian başını kaldırdı. *Şu ne kadar erdemliyim* tavrını takınmıştı ama kan çanağına dönmüş gözleri bu çabalarını baltalıyordu.

“Sen gelene kadar gayet iyidim.”

Brian bir kaşını havaya kaldırdı. “Vay canına. İşte bu sertti.”

“Sert olmak zorundayım. Sapık gibi beni takip edip duruyorsun.”

Brian, Sophia’nın sözlerindeki doğruluk payını teslim etmek için başını salladı. Ve tabii Sophia’nın onu küçümsemesini sineye çektiğini göstermek için. *Eski Kız Arkadaşınızın Sizi Tekrar Tekrar Affetmesini Nasıl Sağlarsınız?* diye bir videoda başrol oynayabilirdi.

“Biliyorum,” dedi. “Bunun için üzgünüm.”

“Öyle misin?”

Brian omuz silkti. “İlişkimizin böyle bitmesini istemedim... Ve sana söylemek istediğim şey, olanlar için gerçekten çok utanıyorum. Bunu hak etmemiştin ve ilişkiyi bitirdiğin için seni suçlatsız PDF. Etkinlikler, kitapçılar, antey.org

Sophia başını salladı. Onu dinlemekten şimdiden sıkılmıştı.

“Neden bunu yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum?”

“Bunu!” dedi Sophia. “Bu düzmece gösteriyi. Buraya gelip kendini küçük düşürüyor, özür diliyorsun. Benden ne istiyorsun?”

Sophia’nın bu sorusu Brian’ı hazırlıksız yakalamıştı. “Sadece üzgün olduğumu söylemek...”

“Ne için?” diye sordu Sophia. “Üçüncü defa beni aldattığın için mi? Yoksa seni tanıdığımdan günden beri bana yalan söylediğin için mi?”

Brian gözlerini kırptırdı. “Yapma, Sophia,” dedi. “Böyle davranma. Hiçbir şey planladığım yok. Gerçekten. Sadece tüm sene boyunca benden kaçman gerektiğini düşünmeni istemiyorum, o kadar. Ne de olsa onca şey yaşadık.”

Brian arada sırada gevelese de konuşması neredeyse inandırıcıydı. Neredeyse.

“Anlamıyorsun, değil mi?” Brian sahiden onu affedeceğine inanmış mıydı, Sophia kestiremiyordu. “Senden kaçmam *gerçekmediğini* biliyorum. Senden kaçmak *istiyorum*.”

Brian, Sophia’ya bakakalmıştı. Şaşırdığı belliydi. “Neden bana böyle davranıyorsun?”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Beni terk ettiğinde hayatımın en büyük hatasını yaptığımı anladım. Çünkü sana ihtiyacım var. Bana iyi geliyorsun. Beni daha iyi bir insan yaptın. Birlikte olamasak bile bir gün bir araya gelip konuşabileceğimizi düşünmek isterim. Sadece konuşmak. Eskiden yaptığımız gibi. Yani ben her şeyi berbat etmeden önce.”

Sophia, Brian'ın bu cesareti karşısında diyecek kelime bulamadı. Bu numaraları tekrar yutacağını mı sanıyordu gerçekten?

"Hadi ama," dedi Brian elini Sophia'nın eline doğru uzatırken. "Birer içki alıp konuşalım. Bu işin üstesinden gelebiliriz..."

"Bana dokunma!" Sophia elinde olmadan sesini yükseltmişti.

"Sophia..."

Sophia çitlerin ilerisine, Brian'dan uzağa kaçtı. "Dokunma bana, dedim!"

Brian, Sophia'nın bileğine uzanırken yüzünde ilk kez anlık bir öfke belirdi. "Sakin ol..."

Sophia kolunu çekmeye çalıştı. "Bırak beni!"

Brian biraz daha yaklaşıncı Sophia onun nefesindeki ekşi bira kokusunu aldı. "Neden hep böyle olay çıkarmak zorundasın ki?" diye sordu Brian.

Sophia, Brian'ın elinden kurtulmaya çalışırken başını kaldırıp ona baktı ve korkunun keskin bir bıçak gibi yüreğine saplandığını hissetti. Karşısındaki, tanıdığı Brian değildi. Çatılmış kaşlarıyla alnı kırış kırıştı, çenesi kenetlenmiş, şişmişti. Sophia olduğu yerde donakaldı. Sonradan, korkudan nasıl elinin kolunun bağlandığını hatırlayacaktı. Ta ki arkasındaki sesi duyana kadar.

"Kızı bırak," dedi ses.

Brian etrafına şöyle bir bakıp tekrar Sophia'ya döndü ve bileğini daha da sıktı. "Sadece konuşuyoruz," dedi dişini sıkarak. Çenesinde bir kas seğiriyordu.

"Bana sadece konuşuyormuşsunuz gibi gelmedi," dedi ses. "Ve onu bırakmanı rica etmiyorum. Emrediyorum."

Adamın sesi de en az sözleri kadar buyurgan ve tehditkârdı. Yine de Sophia'nın kimi zaman yurtlarda işittiği türden adrenalini dolu takışmaların aksine bu ses aynı zamanda sakinlikti.

Brian tehdidi derhâl anladı ama gözünün korkmadığı belliydi. "Ben hallediyorum. Sen neden kendi işine bakmıyorsun?"

"Son şansın," dedi ses. "Canını yakmak istemem. Ama iş oraya gelirse yapmaya da çekinmem."

Sophia ahırın dışındaki insanların onların bulunduğu yöne doğru döndüğünü fark etti. Göz ucuyla traktör tekerinde oturan iki adamın yerlerinden kalkıp kendilerine doğru yürümeye başladığını gördü. İki adam da çitteki kapıyı itti. Giderek yaklaşırlarken şapkaları yüzlerini gizliyordu.

Brian'ın kan çanağına dönmüş gözleri onlara döndü, ardından Sophia'nın arkasına, az önce konuşan adama öfkeyle baktı. "Ne yani? Şimdi de arkadaşlarını mı çağırıyorsun?"

"Seninle başa çıkmak için onlara ihtiyacım yok," dedi yabancı aynı sakin sesle.

Bunun üzerine Brian, Sophia'yı bir kenara iterek mengene gibi sıktığı kolunu bıraktı. Arkasını dönüp sesin geldiği yöne doğru bir adım attı. "Sahiden bunu istiyor musun?"

Sophia o tarafa döndüğünde Brian'ın neden horozlandığını hemen anladı. Brian bir doksan beş boyunda, doksan kilodan fazlaydı. Spor salonunda haftada beş kez egzersiz yapardı. Onu tehdit eden adam ise Brian'dan on beş santim kadar kısa ve incecikti. Başında yıpranmış bir kovboy şapkası vardı.

"Şimdi bas git," dedi kovboy bir adım gerileyip yol vererek. "İşleri daha da karıştırmanın anlamı yok."

Brian onu duymazdan geldi. Şaşırtıcı bir hızla kendisinden daha

kollarıyla onu yere indirmeye niyetliydi. Sophia bu hareketi biliyordu. Brian'ın lakros sahasında sayısız oyuncuya bunu yaptığını görmüştü ve az sonra olacaklardan emindi. Brian başını eğecek ve karşısındaki adamı yere devirecekti... Brian tam da Sophia'nın düşündüğü gibi yaptı ama sonuç daha önceden gördükleri gibi olmadı. Brian yaklaşırken adam bir ayağı sabit, öteki tarafa eğildi. Kollarını savurarak Brian'ın ivmesini kullandı ve dengesini bozdu. Bir saniye sonra Brian yüzüstü yerde yatıyordu ve yabancıнын eski kovboy çizmesi de ensesindeydi.

“Biraz sakın ol bakalım,” dedi kovboy.

Brian çizmenin altında debelendi, ayağa kalkmaya çalıştı. Fakat kovboy, Brian'ın ensesinden ayağını çekmeden diğer ayağını hızla sektirerek Brian'ın parmaklarına indirdi. Brian elini çekerken bir çığlık attı. Ensesindeki çizmenin baskısı arttı.

“Çırpınmayı bırak yoksa daha beter olacaksın.” Kovboy bu sözleri bir budalayla konuşuyormuş gibi net ve ağır ağır söylemişti.

Sophia olan bitenin hızından hâlâ şaşkın bir hâlde kovboya baktı. Dışarı ilk çıktığında onu çitlerde tek başına dururken gördüğünü hatırladı. Adam henüz ona bakmamıştı bile. Çizmesini olduğu yerde tutmaya çalışmakla meşguldü. Bu hâliyle bir çingiraklı yılanı dikkatle yere mıhlar gibiydi. Bir bakıma yaptığı da buydu aslında.

Brian yerde tekrar debelenmeye başladı. Yine çizmeli ayaklardan biri parmaklarını ezerken diğeri ensesinden ayrılmadı. Brian bir çığlık daha attı ve debelenmeyi bıraktı. İşte ancak o zaman kovboy başını kaldırıp Sophia'ya baktı. Mavi gözleri, ahırın dışından yansıyan ışıklarla insanın içine işliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Buradan gitmek istersen,” dedi kovboy, “memnuniyetle onu biraz daha tutabilirim.”

Kovboyun kayıtsız bir hâli vardı. Sanki içinde bulunduğu durum hiç de olağan dışı değildi. Sophia uygun bir cevap bulmaya çalışırken kovboyun şapkasından çıkan dağınık kah-verengi saçlarını inceledi. Onun kendisinden pek de büyük olmadığını fark etmişti. Tuhaf bir şekilde tanıdık görünüyordu; onu daha önceden çitlerin orada gördüğü için de değil üstelik. Adamı başka bir yerde daha görmüştü, belki de partide. Bu da pek doğru gelmiyordu ya. Tam olarak kestiremiyordu işte.

“Teşekkürler,” dedi Sophia, boğazını temizleyip devam etti. “Ama beni merak etmenize gerek yok.”

Sophia’nın sesini duyan Brian tekrar debelenmeye başladı. Bu çabası bir kez daha acı dolu inlemelerle elini çekmesiyle sonuçlandı.

“Emin misin?” diye sordu kovboy. “Bana kalırsa biraz sinirli.”

Sophia’ya kalırsa bu yetersiz bir ifadeydi. Brian’ın öfkeden kudurduğuna hiç şüphesi yoktu. Hafifçe gülümsemekten kendini alamadı.

“Bana kalırsa dersini aldı.”

Kovboy bu cevabı gözden geçiriyor gibiydi. “Belki de ona sorsan iyi olur,” diye önerdi başındaki şapkayı geriye iterken. “Emin olmak için.”

Sophia kendini şaşırtan bir şekilde ona gülümsedi ve ardından yere doğru eğildi.

“Beni rahat bırakacak mısın, Brian?”

Brian boğuk bir sesle bağırdı. “Söyle ona çekilsin tepemden! Onu geberteceğim...”

Kovboy göğüs geçirdi ve Brian'ın ensesine daha da bastır-
dı. Brian'ın yüzü iyice çamura battı.

Sophia, kovboya, ardından tekrar Brian'a döndü. "Bu bir
evet miydi yoksa hayır mı, Brian?" diye sordu tatlılıkla.

Kovboy gülünce bembeyaz dişleri göründü. Çocuksu bir
gülümsemesi vardı.

Sophia dört kovboyun daha etraflarında dikildiğini o za-
man fark etti. Gerçeküstü bir sahneydi, sanki eski bir kovboy
filminin setindeydi. Derken ilk kovboyu daha önce nerede
gördüğünü hatırladı. Ahırdaki partide değil, ondan önce ro-
deoda görmüştü. Marcia'nın beğendiği çocuktu. Göz ziyafeti.
Tüm yarışları kazanan rodeocu.

"Her şey yolunda mı, Luke?" diye sordu arkadaşlarından
biri. "Yardım ister misin?"

Mavi gözlü kovboy başını iki yana salladı. "Şimdilik gerek
yok. Ama çırpınmaktan vazgeçmezse burnu kırılacak."

Sophia, kovboya baktı. "Adın Luke mu?"

Luke başını salladı. "Sen?"

"Sophia."

Luke şapkasını eğdi. "Tanıştığımıza memnun oldum,
Sophia." Sırtarak tekrar Brian'a baktı.

"Kalkmana izin verirsem Sophia'yı rahat bırakacak mısın?"

Brian pes etmiş, debelenmeyi bırakmıştı. Ensesindeki bas-
kı azalınca başını çevirdi. "Şu çizmeni ensemden çek!" dedi
homurdanarak. Yüzünde hem öfke hem de korku dolu bir
ifade vardı.

Sophia ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Sanırım
onu bıraksan iyi olur," dedi.

Bir saniye sonra Luke çizmesini kaldırıp geri çekildi. Brian
anında ayağa fırladı. Tüm vücudu kasılmıştı. Burnunda ve

yanağında sıyrıklar vardı, dişlerine çamur bulaşmıştı. Diğer rodeocular çemberi daraltırken Brian birinden ötekine dönüyor, başı bir o yana, bir bu yana çevriliyordu.

Brian sarhoştı ama budala değildi. Sophia'ya öfkeli bir bakış attıktan sonra bir adım geriledi. Beş kovboy onun ne yaptığını umursamıyormuş gibi öylece durmaya devam ediyordu. Fakat Sophia bunun doğru olmadığını hissetti. Brian'ın her hamlesine hazırlardı. Brian bir adım daha gerileyip parmağını Luke'a doğrulttu.

"Seninle işimiz bitmedi," dedi öfkeyle. "Anladın mı?"

Ardından Sophia'ya döndü. Ona kızgın bir bakış daha attıktan sonra döndü ve ahıra doğru yürümeye başladı.

3

Luke

Aslında bu işe hiç karışmazdı.

Bara giden herkes er geç benzer bir sahneyle karşılaşır. Bildik bir senaryoydu. Bir çift gece dışarı çıkar, ikisi de içer ve alkol sınırı aşıldığında aralarında kavga çıkar. Karşılıklı bağrışmaya başlarlar, sinirler giderek daha fazla bozulur ve onda dokuz ihtimalle erkek sonunda kadını elinden, bileğinden, kolundan, omzundan falan tutar. Sonra?

İşte bu noktada işler alengirli bir hâl alabiliyordu. Luke birkaç sene önce Houston'daki bir gösterinin ardından benzer bir durumla karşılaşmıştı. Bir barda takılıyordu ki yanındaki çift tartışmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra sesleri yükselmişti ve kavga fiziksel bir hâl almıştı. Luke yine o sırada araya girmişti. Fakat sonuçta hem erkek hem de kadın ona saldırmış, ikisi de ona bağırarak ve kendi işine bakmasını söylemişlerdi. Ne olduğunu bile anlamadan erkekle boğuşmaya başlamış, bu sırada kadın tırnaklarını onun yüzüne geçirip saçlarını çekmişti. Neyse ki kimsenin ciddi bir şekilde canı yanmadan önce diğer müşteriler araya girip onları ayırmıştı.

Luke o akşam o bardan çıkarken bundan sonra kimsenin işine burnunu sokmayacağına yemin etmişti. Lanet olsun, madem insanlar aptal gibi davranmak istiyordu, onları durdurmaya çalışmak niyeydi?

Bu sefer de niyeti hiç bulaşmamaktı. Aslında gösteriden sonra partiye katılmak bile istememişti ama dönüşünü kutlamak ve zaferine kadeh kaldırmak isteyen birkaç rodeocu arkadaşını kıramamıştı. Ne de olsa etkinliğin galibi oydu, hem final turunda hem de diğerlerinde. Çok iyi bir performans sergilediğinden değil, final turunda kimse onu geçemediği için. Hükmen galip olmuştu. Eh, bazen de zafer böyle kolay gelirdi.

Öncesinde ellerinin titrediğini kimse görmediği için memnundu. Titreme onun için bir ilkti. Bunun uzun süre ara vermesinden kaynaklandığına inanmak istese de asıl sebebi biliyordu. Annesi de onun durumunu biliyordu ve bu yüzden sahalara dönmesine kesin bir şekilde karşı çıkmıştı. Luke rodeoya dönmeyi düşündüğünü söylediği günden beri araları gergindi. Normalde yarışın ardından Luke, annesini arardı ama bu akşam aramamıştı. Nasılsa annesi kazanmasını umursamayacaktı. Luke bu kez mesaj atmış, iyi olduğunu yazmıştı. Annesi cevap bile vermemişti.

Korkunun o mideyi yakan tadı ancak birkaç biranın ardından yavaş yavaş geçmeye başlamıştı. İlk iki gösterinin ardından kamyonetine çekilmişti çünkü yalnız kalmaya ve sinirlerini yatıştırmaya ihtiyacı vardı. Puan sistemine göre avantajlı konumda olmasına rağmen ciddi ciddi çekilmeyi düşünmüştü. Ama sonra bu fikri kafasından atmış, akşamın son yarışı için sahaya dönmüştü. Start ağılında hazırlanırken spikerin onun sakatlığından ve bunu takiben verdiği aradan bahset-

tiğini duymuştu. Binddiği boğa -Sahtekâr adında kıdemli bir boğaydı- ağıldan çıkar çıkmaz deli gibi dönmeye başlamıştı ve düdük çalana kadar Luke boğaya güçbela hâkim olabilmmişti. İpleri bıraktığı anda da sert bir şekilde yere düşmüştü. Neyse ki önemli bir şey olmamıştı. Seyirciler alkışlarken onları şapkasını sallayarak selamlamıştı.

Bunu tebrikler takip etmişti ve içki ismarlamak isteyenlere hayır diyememişti. Zaten henüz eve dönmeye hazır değildi. Gevşemek, her yarıştan sonra yaptığı gibi performansını gözden geçirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Gösterilerden sonra, yarış sırasında atladığı şeyleri, eksikliklerini zihninde tamamlardı. Ve eğer yarışmaya devam edecekse her adımını enine boyuna düşünmesi gerekiyordu. Bugün kazanmış olsa da dengesi eskisi gibi değildi. Eski formuna ulaşmak için daha önünde çok uzun bir yol vardı.

Kızı ilk kez, ikinci etabı zihninde gözden geçirirken görmüştü. Gür, sarı saçlarına, derin bakışlı gözlerine hayran olmamak mümkün değildi. O da tıpkı kendisi gibi düşüncelere dalmış görünüyordu. Güzel bir kızdı ama bunun ötesinde kendinden emin ve doğal bir hâli vardı. Kotla olduğu kadar resmi bir kıyafetle de kendini rahat hissedecek türden biriydi. Rodeocularardan birini tavlama için süslenip püslenen rodeo fanlarına benzemiyordu. O kızlar her yerdeydi, hatta az evvel ahırdaki partide iki tanesi yanına yaklaşıp onunla konuşmaya çalışmıştı. Luke onlara yüz vermemişti çünkü yıllar içinde yaşadığı birkaç tek gecelik ilişkiden öğrendiği bir şey varsa o da sonrasındaki o boşluk hissiydi.

Öte yandan çitlerin oradaki kız ilgisini çekmişti. Luke bunun ne olduğunu tam olarak kestiremese de bu kızda farklı bir şeyler vardı. Belki de savunmasız, neredeyse kırılgan bir

şekilde uzaklara bakmasıydı. Luke'u çeken her ne ise, kızın o anda gerçekten bir dosta ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Yanına gidip konuşmayı bile düşünmüştü ama sonra uzaktaki boğalara bakarken bu fikrinden vazgeçmişti. Arenanın ışıklarına rağmen tüm detayları görebilmek çok zordu, yine de gözleri Koca Çirkin Mahluk'u aramıştı. Onunla arasındaki bağ sonsuza dek sürecekti. Acaba boğayı çoktan götürmüş olabilirler miydi? Gerçi boğanın sahibinin gece yolculuğu yapmak isteyeceğinden şüpheliydi, o yüzden hayvanın hâlâ orada olması büyük ihtimaldi. Yine de onu görmesi biraz zaman aldı.

Tam Koca Çirkin Mahluk'u izliyordu ki sarhoş eski sevgili çıkageldi. Konuşmalarını duymamak mümkün değildi. Luke kendine bu kez araya girmeyeceğine söz verdi. Normalde sözünü de tutardı. Ama o iri canavar, kızı tuttuğunda fikrini değiştirmişti. Kızın çocukla konuşmak istemediği çok açıktı. Sarışın kızın sesindeki öfkenin korkuya dönüştüğünü duyduğunda kendini daha fazla tutamayıp çoktan onlara doğru yürümeye başlamıştı bile. Bu kararından sonra pişman olabileceğini biliyordu ama kızı ilk gördüğü an düşündüklerini hatırlamıştı ve başka seçeneği olmadığını da biliyordu.

Luke sarhoş eski sevgili uzaklaşırken ardından baktı, sonra destek vermeye gelen arkadaşlarına dönüp teşekkür etti. Arkadaşları da gittiğinde Luke'la Sophia baş başa kaldı.

Tepede abanoz rengi gökyüzü yıldızlarla doluydu. Ahırın içindeki grup çalmaya devam ediyordu. Garth Brooks'tan eski bir klasiğe başladılar. Sophia derin bir iç çekti, kolları yana düştü. Luke'a dönerken sonbahar esintisi saçlarını okşuyordu.

"Bu saçmalığa bulaştığın için üzgünüm," dedi biraz utanç bir tavırla. "Yaptıkların için teşekkür ederim."

Luke şimdi Sophia'ya daha yakından bakarken kızın gözlerinin sıra dışı yeşilinden gözlerini alamıyordu. Sesindeki o yumuşak tını ona uzak ve ücra yerleri düşündürmüştü. Bir an dili tutuldu.

“Yardım edebildiğime sevindim,” demeyi başardı sonunda.

Luke başka bir şey söylemeyince Sophia bir tutam saçı kulağının arkasına attı. “Aslında... Yani onun manyak olduğunu düşünüyorsunuzdur büyük olasılıkla ama hep böyle manyak değildir. Bir ara çıkıyorduk ve ondan ayrılmama biraz bozuldu.”

“Belli oluyor,” dedi Luke.

“Her şeyi... duydun mu?” Sophia'nın yüzünde hem utanç dolu hem de bıkkın bir ifade vardı.

“Duymamak pek mümkün değildi.”

Sophia'nın dudakları gerildi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Eğer kendini daha iyi hissedeceksen söz veriyorum duyduğum her şeyi unutacağım,” dedi Luke.

Sophia içten bir şekilde güldü. Luke bu kahkahada bir rahatlama duyar gibi oldu. “Ben de her şeyi unutmak için elimden geleni yapacağım,” dedi Sophia. “Keşke...”

Sophia devamını getirmeyince Luke sözü aldı. “Oldu bitti galiba. En azından bu akşam için.”

Sophia dönüp ahıra baktı. “Ben de öyle umuyorum.”

Luke çizmesinin burnuyla toprağı eşeliyordu. Sanki bunu yaparak kelimeleri topraktan kazıp çıkarabilecekti. “Sanırım arkadaşların içeride?”

Sophia bakışlarını ahır kapılarının etrafında ve ilerisinde takılan insanlara doğru çevirdi. “Evet,” dedi. “Wake Forest'ta okuyorum ve yurttaki oda arkadaşım bu gece dışarı çıkıp biraz kız kıza eğlenmemiz için ısrar etti.”

“Nerede olduğunu merak etmişlerdir.”

“Sanmam,” dedi Sophia. “Beni merak edemeyecek kadar çok eğleniyorlar.”

Ağılın kenarındaki bir ağacın yere yakın bir dalından bir baykuş sesi geldi. İkisi birlikte o tarafa döndü.

“Seninle içeri gelmemi ister misin? Yani yine bir sorun falan çıkarsa diye...”

“Hayır.” Luke, Sophia’nın hayır demesini beklemiyordu, bir an suratı asıldı. “Sanırım biraz daha burada kalsam iyi olacak,” diye devam etti kız. “Böylece Brian da sakinleşmiş olur.”

Eğer içmeye devam etmezse, diye düşündü Luke. *Boş verse-ne, seni ilgilendirmez,* diye hatırlattı hemen ardından kendine. “Yalnız kalacaksın?”

Sophia’nın yüzünden muzip bir ifade geçti. “Neden? Çok mu sıkıcıyım?”

“Hayır,” dedi Luke başını iki yana sallayarak. “Tam tersine. Sadece...”

“Şaka yapıyordum.” Sophia çitlere dönüp dirseklerini dayadı. Öne doğru eğildi ve gülümseyerek Luke’a döndü. Luke bir an tereddüt ettiyse de sonra onun yanına geçti.

Sophia yine uzaklara bakıyordu. Eyaletin bu bölümüne özgü inişli çıkışlı tepelere bakarken yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Luke ise sessizce onun yüz hatlarını inceledi, kulağındaki ufak küpeleri fark etti. Konuşacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

“Üniversitede kaçınıcı senen?” diye sordu nihayet. Bunun anlamsız bir soru olduğunun farkındaydı ama aklına bu gelmişti.

“Son senem.”

“O hâlde... Yirmi iki yaşındasın, öyle mi?”

“Yirmi bir.” Sophia hafifçe Luke’a doğru döndü. “Ya sen?”
 “Senden daha büyüğüm.”

“Pek fark olduğunu sanmam. Üniversiteye gittin mi?”

“Üniversite pek bana göre değildi.” Luke omuz silkti.

“Ve hayatını kazanmak için boğaya biniyorsun?”

“Bazen,” diye cevap verdi Luke. “Boğanın üstünde durabildiğim sürece. Diğer zamanlarda boğanın oynadığı bir oyuncaktan ibaretim. Yani ayağının altından kaçmayı başarana kadar.”

Sophia bir kaşını havaya kaldırdı. “Bugün sahada çok etkileyiciydin.”

“Beni hatırlıyor musun?”

“Elbette. Tüm boğaların üstünde kalabilen tek kişi sendin. Yarışları kazandın, öyle değil mi?”

“Epey iyi bir akşam oldu,” diye kabul etti Luke.

Sophia ellerini kavuşturdu. “Yani adın Luke...”

“Collins,” diye tamamladı Luke onun yerine.

“Doğru,” dedi Sophia. “Sen yarışa başlamadan önce spiker sürekli seni anlatıp durdu.”

“Eee?”

“Dürüst olmak gerekirse pek dinlemedim. O sırada beni kurtaracağını bilmiyordum.”

Luke kızın sesinde alaycı bir tını aradı ama yoktu. Başparmağını traktör tekerleğine doğru eğip orayı işaret etti. “Diğer çocuklar da yardıma geldi.”

“Ama araya girmediler. Araya giren sendin.” Sophia bunu söyledikten sonra bir süre sustu. “Sana bir şey sorabilir miyim?” diye devam etti sonra. “Bütün akşam merak ettiğim bir şey.”

Luke çitlerdeki bir kıymığı çekti. “Sor bakalım.”

“İnsan neden boğaya biner? Yani orada ölebilirdin...”

Ramak kalmıştı, diye geçirdi Luke içinden. Herkes aynı şeyi merak eder, aynı şeyi sorardı. Luke da hep aynı cevabı verirdi, yine aynı cevabı verdi. “Her zaman yapmak istediğim bir şeydi sadece. Bu işe çocukken başladım. Sanırım ilk buzağıma dört yaşındayken binmiştim ve üçüncü sınıfa geldiğim de danalara binebiliyordum.”

“Ama ilk neden başladın? Seni buna çeken ne oldu?”

“Babam,” dedi Luke. “Babam yıllarca yabani at yarışlarının da yarıştı.”

“Boğalardan farklı mı oluyor?”

“Kurallar hemen hemen aynı, sadece boğa yerine ata biniyorsun. Sekiz saniye boyunca bir elinle durmaya çalışırken at seni üstünden atmaya çalışıyor.”

“Ama atların beyzbol sopası büyüklüğünde boynuzları yok. Daha ufaklar ve o kadar vahşi değiller.”

Luke bunu bir düşündü. “Sanırım haklısın.”

“O zaman neden sen de boğa yerine yabani at yarışlarına katılmıyorsun?”

Luke, iki eliyle saçlarını tutan Sophia’yı izledi. Rüzgârda uçuşan tutamları yakalamaya çalışıyordu. “Uzun hikâye. Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Bilmek istemesem sormazdım.”

Luke şapkasıyla oynadı. “O daha zor bir hayat. Babam sırf finallere kalabilmek için bir yarıştan ötekine yıl boyunca yüz binlerce kilometre katederdi. Bu tür bir hayat ailen için zordur. Sadece yılın büyük bir kısmında evde olmadığından değil, fakat o yıllarda bu işten pek para da kazanılmadığı için. Yolculuk masraflarıyla katılım ücretlerini düşününce asgari ücret karşılığı çalışsaymış çok daha iyi olurmuş sanırım. Benim böyle olmamı istemiyordu ve rodeocuların kendi tur-

nuvalarını başlatacağını duyduğunda başarılı olmak için iyi bir şans olduğunu düşündü. İşte o zaman beni bu işe soktu. Yine epey yolculuk yapmak gerekiyor ama yarışlar hafta sonları yapılıyor ve genelde işim çabucak bitmiş oluyor. Üstelik ücretler de daha yüksek.”

“O hâlde hakkı varmış.”

“Muhteşem bir sezgi yeteneği vardı. Hemen hemen her konuda.” Luke bu sözleri hiç düşünmeden söyleyivermişti. Sophia’ya baktığında onun da bu durumu fark ettiğini anladı. Göğüs geçirdi. “Altı sene önce öldü.”

Sophia bakışlarını ondan ayırmaksızın birden elini uzatıp koluna dokundu. “Üzüldüm,” dedi.

Sophia’nın eli Luke’un koluna kısacık bir anlığına değmiş olsa da verdiği his bir süre devam etti. “Teşekkürler,” dedi Luke doğrularak. Yarış sonrasındaki ağrıların şimdiden başladığını hissedebiliyordu ve Sophia’dan ziyade buna odaklanmaya karar verdi. “İşte bu yüzden boğa yarışçısıyım.”

“Peki bunu yapmayı seviyor musun?”

İşte bu zor bir soruydu. Uzun süre boyunca yaptığı işi bu şekilde tanımlamıştı, buna şüphe yoktu. Peki ya şimdi? Bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemiyordu çünkü kendinden emin değildi.

“Neden bu kadar ilgini çekiyor?” diye karşılık verdi.

“Bilmem,” dedi Sophia. “Belki de hiç tanımadığım bir dünya olduğu içindir... Ya da belki her zamanki merakımdandır. Ayrıca sadece sohbet etmeye çalışıyor da olabilirim.”

“Bu söylediklerinden hangisi?”

“Normalde sana söyledim,” dedi Sophia sinsi bir tavırla. Yeşil gözleri ay ışığında iç gıcıklayıcıydı. “Ama o zaman eğlenmeli olmazdı. Hayatta biraz gizem iyidir.”

Sophia'nın sesindeki üstü kapalı meydan okuma Luke'u heyecanlandırmıştı.

"Nerelisin?" diye sordu. Onun ilgisini uyandırdığını hissetmişti ve bu, hoşuna gidiyordu. "Anladığım kadarıyla buralı değilsin."

"Böyle düşünmene sebep olan ne? Aksanım mı var?"

"Sanırım bu, nereli olduğuna göre değişir. Kuzey'de olsam aksanlı olan ben olurum. Ama senin nereli olduğunu kesti remiyorum."

"New Jersey'liyim." Duraksadı. "Lütfen dalga geçme."

"Neden dalga geçeyim ki? New Jersey'yi severim."

"Hiç oraya gittin mi?"

"Trenton'a gitmiştim. Sovereign Bankası arenasında birkaç yarışa katıldım. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Trenton'ı biliyorum," diye cevap verdi Sophia. "Yaşadığım yerin güneyinde, Philadelphia'ya yakın. Ben kuzeydeyim, şehre yakın."

"Sen hiç Trenton'a gittin mi?"

"Birkaç kez. Ama arenaya hiç gitmedim. Ya da rodeoya. İlk kez buradakine geldim."

"Ne düşünüyorsun?"

"Etkilenmek dışında mı? Hepinizin deli olduğunuzu."

Luke, Sophia'nın dobralığından etkilenmişti, bir kahkaha attı. "Sen benim soyadımı biliyorsun. Seninki ne peki?"

"Danko," dedi Sophia. Ardından bir sonraki soruyu da tahmin edip "Babam Slovakyalı," diye ekledi.

"Orası Kansas'a yakın oluyor, değil mi?"

Sophia gözlerini kırptırdı. Ağzı açılıp kapandı ve tam Avrupa'da olduğunu açıklamaya başlayacakken Luke ellerini kaldırdı.

“Şaka yapıyordum,” dedi. “Nerede olduğunu biliyorum. Orta Avrupa’da, bir zamanlar Çekoslovakya’nın parçasıymış. Sadece tepkini görmek istedim.”

“Eee?”

“Arkadaşlarıma göstermek için bir fotoğrafını çekmeliydim.”

Sophia kaşlarını çatıp onu hafifçe dürttü. “Hiç hoş değil.”

“Ama komikti.”

“Evet,” diye kabullendi Sophia. “Komikti.”

“Baban Slovakyalıysa...”

“Annem Fransız. Buraya ben doğmadan bir sene önce gelmişler.”

Luke, Sophia’ya döndü. “Şaka yapıyorsun...”

“Şaşırmışa benziyorsun.”

“Daha önce bir Fransız Slovak’la tanıştığımı sanmıyorum.” Duraksadı. “Hay aksi, New Jersey’den biriyle tanıştım mı, onu da bilmiyorum ya.”

Sophia bu sözlere gülünce Luke içten içe rahatladığını hissetti. Bu sesi tekrar duymak istediğine emindi. “Yakınlarda mı yaşıyorsun?” diye sordu sonra Sophia.

“Pek uzak sayılmaz. Winston-Salem’in biraz kuzeyinde. King’in hemen dışındayım.”

“Lüks bir yere benziyor.”

“Alakası yok. Dost canlısı insanların olduğu ufak bir kasaba, hepsi bu. Orada bir çiftliğimiz var.”

“Çiftliğimiz mi?”

“Annemle benim. Eh, aslında onun çiftliği. Ben orada sadece yaşıyor ve çalışıyorum.”

“Yani gerçek bir çiftlik mi? İnekler, atlar ve domuzların olduğu bir çiftlik?”

“Bir ahırımız bile var ve buradaki yanında yeni kalır.”

Sophia arkalarındaki ahıra baktı. “İşte buna inanmam.”

“Belki bir gün sana gösteririm. At bineriz.”

Göz göze geldiler ve bir an öyle kaldılar. Sophia tekrar elini uzatıp Luke’un koluna dokundu. “Sanırım bu çok hoşuma gider, Luke.”

Sophia

Sophia neden böyle dediğinden pek emin değildi. Bu sözler hiç düşünmeden ağzından çıkıvermişti. Sözünü geri almak veya bir şekilde ciddi değilmiş gibi yapmak geçmişti aklından ama her nedense bunu yapmak istemediğini fark etmişti.

Bunun onun görünüşüyle alakası yoktu, gerçi Marcia haklıydı, Luke gerçekten çok yakışıklıydı. Gamzelerini ortaya çıkaran dostça, sıcak bir gülümsemesi vardı. Zayıftı ama yapılıydı; geniş omuzları dar kalçalarıyla tezat oluşturuyor, eskimiş şapkasının altından fırlayan zapt edilmez kahverengi bukleleriyle kesinlikle seksi görünüyordu. Yine de en belirgin özelliği gözleriydi. Sophia gözleri önemserdi. Luke'un gözleri yaz mavisiydi. Üstelik öyle canlı, öyle parlak bir maviydi ki Sophia onun bu tür şeyleri gülünç bulacağından emin olmasa lens taktığından şüphelenebilirdi.

İtiraf etmeliydi ki Luke'un onu açıkça çekici bulması da Sophia'yı etkilemişti. Sophia büyürken uzun, ince bacakları, sıfır kalçası ve ara sıra yaşadığı sivilce krizleriyle hep biraz sarsak bir tip olmuştu. Lise birinci sınıfa kadar büstiyerden

fazlasına ihtiyaç duymamıştı. Tüm bunlar lise son sınıfta değişmeye başladığında Sophia kendini tuhaf hissetmiş, hatta utanmıştı. Şimdi bile aynanın karşısında kendini incelerken eskiden olduğu o ergen kızı görüyor, kimsenin bunu anlayamaması onu şaşırtıyordu.

Luke'un ilgisi her ne kadar gururunu okşamış olsa da Sophia'yı asıl etkileyen, her şeye karşı takındığı o rahat tavırdı. Brian'la soğukkanlı bir şekilde başa çıkması, spontan sohbetleri... Luke'un onu etkilemeye çabaladığına dair hiçbir şey hissetmemişti. Ketum temkinliliğiyle, Wake'te rastladığı bütün erkeklerden, özellikle de Brian'dan çok farklıydı.

Sophia'yı kendi düşünceleriyle baş başa bırakmak konusundaki rahatlığı da hoşuna gitmişti. Pek çok kişi her sessizliği doldurmaya çalışırdı, oysa Luke boğaları izlerken çok rahat görünüyordu. Bir süre sonra Sophia ahırdan gelen müziğin durduğunu fark etti. Büyük olasılıkla grup kısa bir mola vermişti. Acaba Marcia onu aramaya gelir miydi? Bunu yapmamasını dilerken buldu kendini. En azından şimdilik.

"Bir çiftlikte yaşamak nasıl bir şey?" diye sessizliği bozdu Sophia. "Tüm gün ne yapıyorsunuz?"

Luke bir bacağına diğerinin üstüne atarken onu izledi. Çizmesinin ucu çamurdaydı. "Sanırım her şeyden bir parça yapıyorsun. Her zaman yapılacak bir şeyler oluyor."

"Ne gibi?"

Luke bu soru üzerine düşünürken dalgınca bir eliyle diğerini ovuşturdu. "Eh, öncelikle atların, domuzların ve tavukların sabah ilk iş beslenmesi ve ahırlarının temizlenmesi gerekiyor. Büyükbaş hayvanları kontrol ediyorsun. İyi olduklarından emin olmak için her gün sürüyü incelemem gerekiyor. Göz enfeksiyonu, dikenli tellerden herhangi bir

kesik veya buna benzer şeyler olmamalı. İşlerinden birisi yaralanmışsa veya hastalanmışsa hemen icabına bakmaya çalışıyorum. Sonra meralar sulanıyor ve senede birkaç kez büyükbaş hayvanları bir meradan diğerine almam gerekiyor ki sürekli taze ot yiyebilsinler. Bir de senede birkaç kez sürüyü aşıyorum, bu da hepsini teker teker kementle yakalayıp birbirlerinden ayrı tutmak demek. Ayrıca kendi kullanımımız için büyükçe bir sebze bahçemiz var ve orayla ilgilenmem gerekiyor...”

Sophia gözlerini kırıştırdı. “Hepsi bu kadar mı?” dedi şakayla karışık.

“Pek sayılmaz,” diye devam etti Luke. “Ayrıca bal kabağı, yaban mersini, bal ve Noel ağacı da satıyoruz. Yani bazen günümün bir kısmını bitki ekmek veya ot yolmak ya da sulamakla geçiriyorum, bazen de kovanlardan bal topluyorum. İnsanlar alışverişe geldiğinde ise ağaçları bağlamak veya bal kabaklarını arabaya taşımak, yardım edilecek ne varsa yapmak için orada olmam gerekiyor. Ha bir de tabii her zaman tamirat işleri çıkıyor. Traktör ya da pikaplar arızalanıyor, çitler veya ahır veya çatı onarım istiyor.” Sophia’ya acınası bir ifadeyle baktı. “İnan bana, her zaman yapılacak bir şeyler oluyor.”

“Tüm bunları tek başına yapıyor olamazsın,” dedi Sophia şüpheyle.

“Bazılarını annem yapıyor ve yıllardır bizim için çalışan bir de yardımcımız var. José. Bizim yetişemediklerimizle o ilgileniyor. Ve gerektiği zamanlarda, ne bileyim ağaçlara şekil vermeye veya başka işlere yardım etsinler diye birkaç günlüğüne adam kiralyoruz.”

Sophia kaşlarını çatı. “Ağaçlara şekil vermek derken neyi kastediyorsun? Noel ağaçlarından mı bahsediyorsun?”

“Merak ediyorsan Noel ağaçları hiçbir zaman düzgün üçgenler olarak büyümüyor. Büyürlerken son şekillerini almaları için budaman gerekiyor.”

“Sahi mi?”

“Ayrıca bal kabaklarını da çevirmen lazım. Altlarının çürümemesi için. Ve tabii yuvarlak ya da en azından oval olmaları için. Yoksa kimse satın almaz.”

Sophia burnunu kırıştırdı. “Sahiden onları çeviriyorsunuz ha?”

“Aynen öyle. Ve kökünü kırmamak için de dikkat etmen gerekiyor.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Pek çok insan bilmez. Ama muhtemelen sen de benim bilmediğim pek çok şey biliyorsundur.”

“Slovakya’nın nerede olduğunu biliyorsun.”

“Tarih ve coğrafya her zaman ilgimi çekmiştir. Ama kimyadan ya da matematikten sorarsan çuvallama ihtimalim yüksek.”

“Ben de sayısal derslerden hiçbir zaman hoşlanmamışımdır.”

“Ama sayısal derslerde iyisindir kesin. Bahse girerim, sınıfındaki en iyi öğrencilerden birisindir.”

“Neden böyle söyledin?”

“Wake Forest’ta okuyorsun,” diye cevap verdi Luke. “Bence sen çocukluğundan beri tüm derslerde bir numaraydın. Wake Forest’ta ne okuyorsun?”

“Çiftçilik olmadığı kesin.”

Luke gülümseyince yine gamzeleri ortaya çıktı.

Sophia tırnağının ucuyla çiti çekti. “Sanat tarihi.”

“Hep bunu mu okumak istedin?”

“Pek sayılmaz,” dedi Sophia. “Wake’e ilk girdiğimde hayatta ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu ve ilgimi

çekecek bir şeylere rastlama ümidiyle tüm birinci sınıfların aldığı türden dersleri aldım. Öyle bir şey bulmak istiyordum ki... Tutkuyla bağlanabileceğim bir konu..."

Sophia nefes almak için durduğunda Luke'un tüm dikkatinin üstünde olduğunu hissetti. İlgiyle ve merakla onu dinliyordu. Bu samimi ilgisi Sophia'ya bir kez daha onun kampüste ki erkeklerden ne kadar farklı olduğunu düşündürdü.

"Her neyse, ikinci sınıfta Fransız empresyonizmi dersi aldım. Aslında amacım kredi doldurmaktı, herhangi özel bir nedenim yoktu. Ama dersi veren hoca muhteşemdi. Zeki, ilginç, insanın ufkunu açan biriydi, tam bir profesör gibi. Bir şekilde sanata can katıyor, özel kılıyordu... Ve birkaç dersin ardından bir anda kafama dank etti. Ne yapmak istediğimi biliyordum. Sanat tarihi üzerine daha fazla ders aldıkça bu dünyanın bir parçası olmak istediğime daha da emin oldum."

"O dersi aldığına çok memnun olduğuna eminim, ha?"

"Aynen... Tabii ailem o kadar memnun olmadı. Tıp, hukuk veya muhasebe bölümünü seçmemi isterlerdi. Mezun olduğumda iş bulabileceğim bir alan."

Luke tişörtünü çekti. "Bildiğim kadarıyla asıl önemli olan bir diploma sahibi olmak. Sonra herhangi bir alanda işe girebilirsin."

"Ben de onlara böyle söylüyorum. Ama asıl hayalim bir müzede çalışmak."

"O hâlde müzede çalış."

"Düşündüğün kadar kolay değil. Bir yığın sanat tarihi mezunu var ve sadece bir avuç başlangıç pozisyonu. Ayrıca pek çok müze maddi zorluk içinde, bu da personelden kesmeleri demek. Denver Sanat Müzesi'nde bir görüşmeye gittim. Maaşlı bir pozisyon değil, daha ziyade stajyerlik gibi bir

şey ama ileride maaşlı bir pozisyona geçme şansı olduğunu söylediler. Tabii bu da orada çalışırken faturalarımı nasıl ödeyeceğimi sorusunu akla getiriyor. Ve ailemden destek almak istemiyorum. Zaten bunu yapabilecekleri de şüpheli. Bir kardeşim Rutgers'ta okuyor ve diğer ikisi de yakında koleje başlayacak ve..."

Yılmış gibi sustu. Luke onu anlamış olmalıydı ki ısrar etmedi. "Ailen ne iş yapıyor?" diye sordu.

"Bir şarküterileri var. Spesiyal peynirler ve etler satıyorlar. Taze ekmekler. Ev yapımı sandviçler ve çorbalar."

"Yemekler güzel mi?"

"Harikadır."

"Bir gün oraya gidersem ne ısmarlamalıyım sence?"

"Her şeyi yiyebilirsin. Annem muhteşem mantar çorbası yapar. Ben çorbayı seviyorum ama galiba en meşhur olduğumuz şey bonfile sandviç. Öğlenleri kapıda uzun kuyruklar oluşur ve telefonla da en çok sipariş edilen de bu. Hatta bonfile sandviç birkaç sene önce ödül bile kazandı. Şehirdeki en iyi sandviç seçildi."

"Sahi mi?"

"Aynen öyle. Gazete bir yarışma açtı ve insanlar oy verdiler. Babam aldığı sertifikayı çerçeveletti, kasanın hemen yanında duruyor. Belki bir gün sana gösteririm."

Luke az önce Sophia'nın yaptığı gibi ellerini kavuşturdu. "Sanırım bu çok hoşuma gider, Sophia."

Sophia güldü. Luke'un hazırcevaplığı takdire şayandı ve adını söyleme biçimi de hoşuna gitmişti. Sophia'nın alıştırdığından daha yavaş söylemişti ismini; aynı zamanda da daha yumuşak. Heceler hoş, sakın bir uyumla dökülürmüş gibi dilinden. Sophia kendine birbirlerine yabancı olduklarını

hatırlattı ama her nedense böyle hissetmiyordu. Tekrar çite yaslandı.

“Peki, şu yardıma gelen adamlar... Sen buraya onlarla birlikte mi geldin?”

Luke kovboyların bulunduğu yöne doğru bakındı, ardından Sophia’ya döndü. “Hayır,” dedi. “Aslına bakarsan içlerinden sadece birini tanıyorum. Benim arkadaşlarım içeride. Aslına bakarsan büyük olasılıkla senin arkadaşlarına asılıyordurdur.”

“Sen neden onlarla birlikte içeride değilsin?”

Luke bir parmağıyla şapkasının siperliğini itti. “İçerideydim. En azından bir süreliğine. Ama pek konuşacak havamda değildim, ben de buraya geldim.”

“Şu anda gayet iyi konuşuyor gibisin.”

“Sanırım öyle.” Utangaç bir tavırla gülümsedi. “Ama az önce anlattıklarım dışında söyleyebileceğim pek fazla bir şey yok. Boğa yarışlarına katılıyorum ve aile çiftliğinde çalışıyorum. Hayatım pek ilginç sayılmaz.”

Sophia, Luke’u inceledi. “O hâlde normalde insanlara söylemediğin bir şey söyle bana.”

“Ne gibi?” diye sordu Luke tedbirli bir tavırla.

“Herhangi bir şey,” dedi Sophia ellerini kaldırıp. “Burada tek başına dikilirken aklından neler geçiyordu?”

Luke huzursuzca kıpırdandı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. Zaman kazanmak için çitin üstünde ellerini kavuşturdu. “Gerçekten anlamam için bana kalırsa görmem gerek,” dedi sonra yavaşça. “Ama sorun şu ki o şey burada değil.”

“Peki nerede?” diye sordu Sophia merakla.

“Şurada,” dedi Luke ağılların olduğu tarafı işaret ederek.

Sophia tereddüt etti. Bu hikâyeyi herkes bilirdi: *Kız, kibar ve yakışıklı bir çocukla tanışır ama ıssız bir yerde yalnız kal-*

dıkları anda... Yine de Luke'a baktığında bir tehdit hissetmiyordu. Her nedense ona güveniyordu. Üstelik yalnızca yardımına koştığı için değil. Ona asılıyormuş gibi hissetmiyordu işte. Hatta içinden bir ses, ondan gitmesini istese Luke'un soru bile sormadan gideceğini ve onu bir daha görmeyeceğini söylüyordu. Ayrıca bu akşam Sophia'yı güldürmüştü de. Geçirdikleri şu kısa zaman içinde Brian aklından çıkıp gitmişti.

"Madem öyle," dedi Sophia. "Ben varım."

Luke, Sophia'nın bu cevabına şaşırırsa da belli etmedi. Onun yerine başını salladı, iki elini birden çitlere koyarak çitlerin üstünden zarıfça atladı.

"Hava atıyorsun demek," diye dalga geçti Sophia. Aşağı eğilip çitlerin arasından geçti ve ağillara doğru yürümeye başladılar.

Öteki uçtaki çitlere doğru merayı geçerlerken Luke'un aralarındaki mesafeyi koruması rahatlatıcıydı.

Sophia engebeli toprakla birlikte dalgalanan çitlere baktı, buranın, büyüdüğü yerden ne kadar farklı olduğuna bir kez daha şaşırdı. Bu manzaranın sessiz, âdeta haşin güzelliğinden zamanla daha fazla hoşlanacağını fark etti. Kuzey Carolina binlerce küçük kasabaya ev sahipliği yapıyordu ve her bir kasabanın kendine özgü bir karakteri vardı. Sophia pek çok yerlinin neden buradan asla ayrılmadığını anlamaya başlamıştı. Uzakta çam ve meşe ağaçları birbirine dokunarak aşılmaz bir kara perde oluştuyordu. Müzik yavaş yavaş geride kalıp azalırken onun boşalttığı yeri cırcır böceklerinin uzak sesleri doldurdu.

Karanlığa rağmen, Luke'un belli etmemeye çalıştığı bir beğeniyle onu incelediğini hissediyordu.

“Önümüzdeki çitlerden sonra kestirme bir yol var,” dedi Luke. “Kamyonetim oradan daha yakın.”

Sophie buna hazırlıksız yakalandı. “Kamyonetin mi?”

“Merak etme,” dedi Luke kollarını kaldırıp. “Bir yere gitmiyoruz. Kamyonetin içine girmeyeceğiz bile. Kasadan daha iyi görebilirsin diye düşündüm sadece. Yüksek olduğu için. Birkaç katlanır sandalye de var, açıp kurabilirim.”

“Kamyonetinin kasasında katlanır sandalye mi var?” Sophia şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

“Kamyonetimin kasasında pek çok şey vardır.”

O sırada bir sonraki çitlere ulaşmışlardı. Arena ışıklarının parıltısı daha da artmıştı. Luke yine rahatça çitlerin üstünden atladı. Bu sefer çıtaların arası Sophia’nın geçemeyeceği kadar dardı. Çitlerin üstüne çıkıp tünedi, ardından bacaklarını aşağı sarkıttı. Aşağı atlarken Luke’un ellerini tuttu. Nasır tutmuş ellerinin sıcaklığı çok hoştu.

Yakındaki bir kapıya doğru ilerleyip kamyonların bulunduğu yöne döndüler. Luke büyük tekerlekleri olan siyah bir kamyonete doğru yöneldi. Burnu ters tarafa dönük park edilmiş tek kamyonetti. Arkayı açıp tırmandı, sonra yine ellerini uzatıp Sophia’yı yukarı çekti. Kamyonetin kasasında yan yana durdular.

Luke arkasını dönüp etrafta aranmaya, eşyaları itmeye başladı. Sırtı Sophia’ya dönüktü. Sophia kollarını kavuşturdu, Marcia’nın tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini merak etti. Soracağı soruları şimdiden tahmin edebiliyordu: Şu yakışıklı olandan bahsediyoruz, öyle değil mi? Seni nereye götürdü? Aklından ne geçiyordu? Ya *sapık falan* çıksaydı?

Luke hâlâ eşyaları karıştırmaya devam ediyordu. Sophia metalik bir tıngırtı duydu, ardından Luke nihayet elinde san-

dalyeyle yanına geldi. Kumsalda kullanılan şezlonglardandı. Luke sandalyeyi açtıktan sonra Sophia'ya oturmasını işaret etti. "Hadi otur bakalım. Biraz sonra her şey hazır olacak."

Sophia kımıldamadı. Yine aklına Marcia'nın şüphe dolu yüzü gelmişti. Derken kafasında başka bir cümle yankılandı: *Neden olmasın?* Bu akşam her şey bir nebze gerçeküstü geliyordu zaten. Dolayısıyla bir kamyonetin kasasında, bir boğa yarışçısının yanında, bir şezlonga da oturabilirdi. Brian dışında bir erkekle baş başa kaldığı en son zamanın Wake'e gelmeden önceki yaz olduğunu hatırladı. Tony Rosso onu mezuniyet balosuna götürmüştü. Birbirlerini uzun yıllardır tanıyorlardı ama mezuniyetten önce aralarında pek bir şey olduğu söylenemezdi. Tony tatlı ve zekiydi, sonbaharda Princeton'a gidecekti. Fakat daha üçüncü buluşmalarında elleşmeye kalkmıştı ve...

Luke diğer sandalyeyi Sophia'nın yanına kurduğunda Sophia daldığı düşüncelerden silkindi. Luke sandalyeye oturmak yerine kasadan atladı, sürücü kapısına gidip içeriye doğru eğildi. Bir süre sonra radyo açıldı. Country-western çalıyordu.

Elbette, diye düşündü Sophia eğlenerek. *Başka ne çalacaktı ki?*

Luke ardından geri gelip kendi sandalyesine oturdu ve öne doğru uzattığı bacaklarından birini diğerinin üstüne attı.

"Rahat mı?" diye sordu.

"İdare eder." Sophia hafifçe kıpırdandı. Birbirlerine ne kadar yakın oturduklarının farkındaydı.

"Sandalyeleri değişelim ister misin?"

"Ondan değil. Sadece... Şundan," dedi kollarını savurarak. "Kamyonetinin arkasında sandalyelere oturmuşuz. Bu benim için yeni bir şey."

“New Jersey’de böyle şeyler yapmıyor musunuz?”

“Bir şeyler yaparız. Sinemaya gitmek gibi. Yemeğe çıkmak gibi. Ya da bir arkadaşın evinde takılmak gibi. Galiba sen de çocukken böyle şeyler yapmamışsın, ha?”

“Elbette yaptım. Hâlâ yapıyorum.”

“En son hangi filme gittin?”

“Film ne demek?”

Luke’un dalga geçtiğini anlaması için birkaç saniye sürdü. Luke, Sophia’nın yüz ifadesinin şaşkınlıktan kavrayışa geçişine güldü. Ardından çitleri işaret etti. “Yakından daha da büyük görünüyorlar, sence de öyle değil mi?” diye sordu.

Sophia o tarafa döndüğünde bir boğanın, bulundukları yöne doğru hantal hantal yaklaştığını gördü. Boğa sadece birkaç metre uzaktaydı, göğüs kasları hafifçe oynuyordu. Büyüklüğü Sophia’nın nefesini kesmişti. Bu kadar yakından bakmak, arenada görmekten bambaşkaydı.

“Vay anasını,” dedi Sophia şaşkınlığını gizleme gereği duymadan. Öne doğru eğildi. “Bayağı... devmiş.” Luke’a döndü. “Ve sen de bunların üstüne biniyorsun, öyle mi? Hem de isteyerek?”

“Bana izin verdikleri zaman, evet.”

“Görmemi istediğin şey bu muydu?”

“Sayılır,” dedi Luke. “Aslında şuradakiydi.”

Luke uzaktaki ağılı işaret etti. Ağılda krem rengi bir boğa vardı. Kulaklarıyla kuyruğu sallanıyor, onun dışında yerinden kımıldamıyordu. Boynuzlarından biri eğikti ve Sophia o uzaklıktan bile yan tarafında bir örümcek ağını andıran yara izlerini görebiliyordu. Diğer boğalar kadar iri olmamakla birlikte duruşunda vahşi ve meydan okuyan bir hava seziliyordu. Sophia gecenin sessizliğinde hayvanın homurtularını duyabiliyordu.

Sophia tekrar Luke'a döndüğünde yüz ifadesinin değiştiğini fark etti. Luke gözlerini boğaya dikmişti. Her ne kadar dışarıdan sakın görünse de bu ifadede başka bir şey gizliydi. Sophia'nın tam olarak tanımlayamadığı bir şey.

"Onun adı Koca Çirkin Mahluk," dedi Luke gözlerini boğadan ayırmadan. "Orada dikilirken düşündüğüm buydu işte. Onu görmeye çalışıyordum."

"Bu akşam bindiğin boğalardan biri miydi?"

"Hayır," dedi Luke. "Ama onu görmeden buradan gidemeyeceğimi fark ettim. Bu çok tuhaf çünkü buraya geldiğimde görmek istediğim en son boğa oydu. Zaten bu yüzden kamyonetimi arka taraflara doğru park ettim. Ve bu akşam ona binmem gerekseydi ne yapardım bilemiyorum."

Sophia, Luke'un devam etmesini bekledi ama Luke susmuştu. "Anladığım kadarıyla ona daha önce binmişsin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Luke başını iki yana sallayarak. "Ama denemediğimden değil. Tam üç kez denedim. O bizim kıdemli dediğimiz boğalardan. Sadece birkaç kişinin ona binmişliği var, o da birkaç sene önce. Kendi etrafında döner, tekmeler savurur, sürekli yön değiştirir ve sadece üstüne binmeyi denediğin için sana tos vurmaya çalışır. Bu boğa kim bilir kaç kez kâbuslarıma girdi. Beni korkutuyor." Sophia'ya döndü. Yüzünün yarısı karanlıktaydı. "İşte sana neredeyse hiç kimse'nin bilmediği bir şey."

Luke'un yüzünde tekinsiz bir şeyler vardı, Sophia'nın görmeyi beklemediği türden bir şeyler.

"Nedense senin herhangi bir şeyden korktuğunu hayal bile etmezdim," dedi Sophia alçak sesle.

"Eh, aslına bakarsan... ben de bir insanım." Güldü. "Ayrıca merak ediyorsan şimşekten de pek hoşlanmam."

Sophia oturduğu yerde doğruldu. “Ben şimşeği *severim*.”

“Bir otlağın ortasındaiken ve seni koruyacak hiçbir şey olmadığında işler değişir.”

“Bu konuda sana güveniyorum.”

“Sıra bende. Şimdi benim sana soru sormam gerek. Ne istersem.”

“Sor bakalım.”

“Brian’la ne zamandır çıkıyordun?” diye sordu Luke.

Sophia az daha bir kahkaha patlatacaktı. Rahatlamıştı. “Bu kadar mı?” diye sordu. Luke’un cevap vermesini beklemeden kendi cevabını verdi. “İkinci sınıfta çıkmaya başladık.”

“İri bir eleman,” dedi Luke.

“Lakros takımında, burslu.”

“İyi olmalı.”

“Lakrosta iyidir,” diye kabul etti Sophia. “Sevgili olarak pek öyle sayılmaz.”

“Yine de onunla iki sene çıkmışsın.”

“Doğru, şey...” Sophia dizlerini kendine doğru çekip kollarını etraflarına doladı. “Sen hiç âşık oldun mu?”

Luke başını havaya kaldırdı. Sanki bu sorunun cevabını yıldızlarda arıyordu. “Emin değilim.”

“Emin değilsen muhtemelen hiç âşık olmamışsındır.”

Luke bunu bir süre düşündü. “Peki.”

“Ne yani? Karşı çıkmayacak mısın?”

“Dediğim gibi, emin değilim.”

“Bittiğinde üzülmüş müydün?”

Luke dudaklarını birbirine bastırdı. Vereceği cevabı gözden geçiriyordu. “Pek sayılmaz. Ama Angie de üzülmemişti. Lise muhabbetinden ibaretti işte. Mezun olduktan sonra sanırım ikimiz de yollarımızın farklı olduğunu anladık. Hâlâ

arkadaşız. Beni düğününe bile davet etti. Törende epey eğlendim. Nedimelerden biriyle takılmıştım.”

Sophia gözlerini yere dikti. “Ben Brian’ı sevmiştim. Demek istediğim, ondan önce pek de önemli olmayan platonik aşklarım olmuştu sadece. Bilirsin... Hani bir erkeğin adını defterine yazarsın ve etrafına küçük kalpler çizersin falan ya? Sanırım insanlar ilk aşklarına tapınma eğiliminde oluyorlar ve başlangıçta benim de onlardan pek farkım yoktu. Brian’ın neden benimle çıkmak istediğine bir anlam veremiyordum. Yakışıklı ve burslu bir sporcu, üstelik popüler ve zengin... Onca kız arasından beni seçtiğinde öyle şaşırmıştım ki. Ve çıkmaya başladığımız ilk zamanlarda çok eğlenceli ve etkileyiciydi. Beni ilk kez öptüğünde ona çoktan âşık olmuştum. Fena hâlde âşık olmuştum. Sonra...” Sophia sustu. Ayrıntılara girmek istemiyordu. “Her neyse, bu sene okul başlamadan hemen önce ondan ayrıldım. Öğrendiğime göre memleketinde bir başka kızla yatmış. Hem de bütün yaz boyunca.”

“Şimdi de seni geri istiyor?”

“Evet ama neden? Beni istediği için mi yoksa bana sahip olamadığı için mi?”

“Bana mı soruyorsun?”

“Senin ne düşündüğünü soruyorum. Onu kabul etmeye niyetim olduğundan değil, çünkü bunu yapmayacağım. Sana bir erkek olarak soruyorum sadece.”

Luke cevap verirken kelimelerini dikkatle seçti. “Muhtemelen her ikisi de. Ama anladığım kadarıyla bunun asıl nedeni büyük bir hata yapmış olduğunu fark etmesi.”

Sophia bu sözlerdeki üstü kapalı iltifatı sessizce özümsemişti. “Bu akşam yarışta seni izleyebildiğime sevindim,” dedi. Bunu tüm samimiyetiyle söylüyordu. “Bence çok başarılıydın.”

“Şansım yaver gitti. Bayağı körelmişim aslında. Yarışlara katılmayalı uzun zaman olmuştu.”

“Ne kadar oldu?”

Luke elini kotuna sürdü, cevap vermeden önce biraz oyalandı. “On sekiz ay.”

Sophia bir an onu yanlış duyduğunu sandı. “Bir buçuk senedir yarışlara katılmıyor muydun?”

“Hayır.”

“Neden peki?”

Sophia, Luke’un bu soruya uygun bir karşılık aradığını fark etti. “Bu akşamdan önceki son yarışım kötü geçmişti.”

“Ne kadar kötü?”

“Bayağı kötü.”

Aniden Sophia’nın zihninde taşlar yerli yerine oturdu. “Koca Çirkin Mahluk?”

“Aynen öyle,” diye itiraf etti Luke. Ve Sophia’nın bir sonraki sorusunu engellemek için konuyu tekrar ona getirdi.

“Demek yurttaki kalıyorsun?”

Sophia, Luke’un konuyu değiştirmeye çalıştığını anlamıştı ama ona uydu. “Yurttaki üçüncü senem.”

Luke’un gözleri muzipçe parladı. “Sahiden anlatıldığı gibi mi? Pijama partileri, yastık savaşları falan?”

“Tabii ki değil,” dedi Sophia. “Daha ziyade gecelik ve yastık savaşları diyelim.”

“Sanırım öyle bir yerde yaşamak hoşuma giderdi.”

“Ona ne şüphe.” Sophia güldü.

“Peki gerçekten nasıl bir yer?” diye sordu Luke samimi bir merakla.

“Birlikte yaşayan bir grup kız. Eh, çoğu zaman fena değil. Ama bazen pek de iyi olmuyor. Kendi kuralları ve hiyerarşisi

olan bir dünya. Bunları sorgulamadan kabul ediyorsan sıkıntı yok. Ama ben hiçbir zaman herhangi bir düşünceyi sorgulamadan benimseyen biri olmadım... New Jersey'den geliyorum ve zorluklarla dolu bir aile işinde çalışarak büyüdüm. Maddi açıdan Wake'te okumamı sağlayan tek şey tam akademik burs alıyor olmam. Yurtta benim gibi pek kimse yok. Herkes zengin demek istemiyorum tabii, çünkü değiller. Yurttaki kızların çoğu lisede benim gibi çalışmışlar. Sadece ben..."

"Farklısın," dedi Luke. Sophia'nın cümlesini onun yerine tamamlamıştı. "Bahse girerim yurttaki arkadaşlarının çoğu ineklerin otladığı bir merada bir boğaya bakmayı hayatta kabul etmezdi."

Sophia bundan o kadar emin değildi. Luke bu akşamki rodeonun şampiyonuydu ve çok yakışıklı, kesinlikle çok çekici bir erkekti. Yurttaki bazı kızlar için bu yeter de artardı bile.

"Çiftliğinizde atlar olduğunu söylemiştin değil mi?" diye sordu Sophia.

"Evet," dedi Luke.

"Ata sık biner misin?"

"Hemen hemen her gün," diye cevap verdi Luke. "Büyükbaşları kontrol etmeye atla gidiyorum. Bunu aslında kamyonetle de yapabilirim ama küçükken bu işi at üstünde yaptığım için yine atı tercih ediyorum nedense."

"Hiç zevk için at biner misin?"

"Arada sırada. Neden ki? Sen at biniyor musun?"

"Hayır," dedi Sophia. "Hiç binmedim. Jersey City'de pek at yoktur. Ama küçükken hep at binmek istemişimdir. Sanırım tüm küçük kızlar bunu ister." Duraksadı. "Atının adı ne?"

"At."

Sophia bunun bir şaka çıkmasını bekledi ama değildi. "Atına At diye mi isim taktın?"

"Onun için sıkıntı yok."

"Ona asil bir ad takmalıydın. Prens veya Şef gibi bir şey."

"Şimdi takarsam kafası karışabilir."

"İnan bana herhangi bir isim At'tan iyidir. Seninki köpeğe Köpek diye isim takmaya benziyor."

"Köpek isminde bir köpeğim de var. Avustralya çoban köpeği." Luke ona döndü. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Mükemmel bir sığır çobanıdır."

"Peki annen şikâyet etmiyor mu?"

"Ona ismini annem taktı."

Sophia başını salladı. "Oda arkadaşım buna inanamayacak."

"Neye? Hayvanlarımin sana göre tuhaf isimleri olduğuna mı?"

"Her şey bir yana, evet, en çok buna," dedi Sophia şakayla karışık.

"Eee, okuldan bahsetsene biraz," dedi Luke. Sonraki yarım saat boyunca Sophia ona okuldaki gündelik hayatı anlattı. Anlattıkları kendi kulağına bile sıkıcı geliyordu. Dersler, kütüphane, hafta sonu gezmeleri... Yine de Luke ilgiyle dinliyor, arada sırada sorular soruyordu. Ama genel olarak pek fazla araya girmeden Sophia'nın anlatmasına izin verdi. Sophia yurdu, özellikle de Mary-Kate'i anlattı, biraz Brian'dan ve okul başladığından beri davranışlarından bahsetti. Onlar sohbet ederken insanlar yavaş yavaş araziden geçip kamyonlara doğru yürümeye başlamıştı. Bazıları durup Luke'u tebrik etti.

Vakit ilerlerken hava serinlemişti. Sophia ürperdi. Kollarını kavuşturup sandalyesinde büzüldü.

"İstersen içeride bir battaniyem var," dedi Luke.

“Teşekkürler,” dedi Sophia, “ama gerek yok. Artık dönsem iyi olacak. Arkadaşlarım bensiz gitmesin.”

“Anlıyorum,” dedi Luke. “Seni bırakayım.”

Luke, Sophia’nın kasadan inmesine yardım etti ve daha önce geçtikleri yoldan gerisin geri yürümeye başladılar. Müzik sesi giderek yaklaşıyordu. Az sonra ahırın önüne gelmişlerdi. Buradan giderlerken dışarısı sadece biraz daha kalabalıktı. Yine de Sophia’ya nedense bunun üstünden saatler geçmiş gibi geldi.

“Seninle birlikte içeri girmemi ister misin? Brian hâlâ orarlardaysa diye?”

“Hayır,” dedi Sophia. “Beni merak etme. Oda arkadaşımın yanından ayrılmam.”

Luke yere baktı, ardından başını kaldırdı. “Seninle sohbet etmek çok güzeldi, Sophia.”

“Benim için de,” dedi Sophia. “Tekrar teşekkürler. Öncesi için.”

“Yardımcı olabildiğime sevindim.”

Luke başını sallayıp arkasını döndü, yürümeye başladı. Sophia arkasından baktı. Her şey oracıkta bitebilirdi. Ve sonradan Sophia acaba öyle mi yapsaydım diye düşünecekti. Fakat öne doğru bir adım attı ve kelimeler ağzından dökülüyordu.

“Luke,” diye seslendi. “Bir dakika.”

Luke ona döndüğünde Sophia hafifçe çenesini kaldırdı. “Bana ahırınızı göstereceğini söylemiştin. Güya bundan daha yıkık dökükmüş.”

Luke gülümseyince gamzeleri belirdi. “Yarın saat bir olur mu?” diye sordu. “Sabah yapılacak işlerim var. Seni alırım.”

“Kendi arabamla da gelebilirim,” dedi Sophia. “Bana adresi mesaj atarsın.”

“Numaranı bilmiyorum.”

“Seninki ne?”

Sophia, Luke’un verdiği numarayı cep telefonuna yazdı, ardından onu aradı ve birkaç metre ilerde telefonunun çaldığını duyunca telefonu kapattı. Bunu nasıl yapabildiğini kendisi bile anlamıyordu.

“Artık biliyorsun.”

Ira

Hava artık zifiri karanlık, sert kış havası kötüleşmeye devam ediyor. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, arabanın camları karla kaplandı. Burada diri diri gömülüyorum, bu arabanın içinde... 1988 model krem rengi bir Chrysler. Acaba güneş doğduğunda birileri arabayı görebilecek mi? Yoksa karların arasında kaybolup gidecek mi?

“Bu tür şeyler düşünmemelisin,” dediğini duyuyorum Ruth’un. “Mutlaka birileri gelecektir. Uzun sürmez.”

Ruth yine yolcu koltuğunda oturuyor ama şimdi farklı görünüyor. Biraz daha yaşlanmış sanki ve üstünde başka bir elbise var... Bu elbiseyi hayal meyal bir yerlerden hatırlıyor gibiyim. Bunu giydiği zamanı anımsamaya çalışırken tekrar Ruth’un sesini duyuyorum.

“1940 yazıydı. Temmuz.”

Ve hatırlıyorum.

Evet, diye düşünüyorum içimden, doğru ya. Üniversitedeki ilk senemi bitirdiğim yaz.

“Hatırlıyorum,” diyorum.

“Şimdi hatırlıyorsun,” diyor alaycı bir tavırla. “Ama yardımına ihtiyacın oldu. Oysa eskiden her şeyi hatırlardın.”

“Eskiden daha gençtim.”

“Ben de bir zamanlar daha gençtim.”

“Hâlâ öylesin.”

“Artık değil,” diyor Ruth. Buna üzüldüğünü gizlemeye çalışmıyor. “O zamanlar gençtim.”

Gözlerimi kırıştıyorum. Ruth’un görüntüsünü netleştirmeye çalışıyorum ama bir türlü başaramıyorum. O yıl on yedi yaşındaydı. “Sana nihayet birlikte yürümeyi teklif ettiğimde üstünde bu elbise vardı.”

“Hayır,” diyor Ruth. “Ben sana birlikte yürümeyi teklif ettiğimde üstümde bu elbise vardı.”

Gülümsüyorum. Yemek davetlerinde bu hikâyeyi anlatırdık. İlk buluşmamızın hikâyesi. Yıllar içinde Ruth’la bu hikâyeyi en güzel şekilde anlatmayı öğrenmiştik. Şimdi, arabada, Ruth tıpkı misafirlerimize anlattığımız gibi hikâyeye başlıyor. Ellerini kucağına koyup göğüs geçiriyor. Yüz ifadesi yalandan bir hayal kırıklığıyla şaşkınlık arasında gidip geliyor. “Artık senin bana gelip konuşacağından ümidi kesmiştim. Üniversiteden bir aylığına dönmüştün ve hâlâ yanıma yaklaşmamıştın. Böylece Şabat ayını bittikten sonra ben senin yanına geldim. Gözlerinin içine baktım ve *artık David Epstein’la görüşmüyorum*, dedim”

“Hatırlıyorum.”

“Peki bana ne söylediğini de hatırlıyor musun? *Öyle mi*, dedin ve kızarıp ayaklarına baktın.”

“Bence yanılıyorsun.”

“Böyle olduğunu sen de biliyorsun. Ben de senden benimle eve kadar yürümeni istedim.”

“Babanın bundan pek hoşlanmadığını hatırlıyorum.”

“Babam, David’in nazik bir genç olduğunu düşünüyordu. Seni tanıımıyordu.”

“Sevmiyordu da,” diye araya giriyorum. “Seninle yürürken gözlerini enseme hissedebiliyordum. İşte bu yüzden ellerimi ceplerimden çıkarmamıştım.”

Ruth başını yana eğip beni inceliyor. “Bu yüzden mi yol boyunca da benimle hiç konuşmadın?”

“Sana karşı niyetimin onurlu olduğunu anlamasını istedim.”

“Eve girdiğimizde senin dilsiz olup olmadığını sormuştu. Ona üniversitede derslerinin mükemmel olduğunu ve sadece üç sene içinde mezun olacağını söyledim. Annen her konuşmamızda böyle söylerdi.”

Annem. Çöpçatan annem.

“Annenle baban peşimizden gelmiyor olsaydı her şey çok farklı olurdu,” diyorum. “Ensemde nefeslerini hissetmem senin ayaklarını yerden keserdim. Elini tutar ve sana serenat yapardım. Sana yol kenarından çiçekler toplardım. Mutluluktan kendinden geçerdin.”

“Evet, biliyorum. Şu bizim genç Frank Sinatra. Bunu daha önce de söylemiştin.”

“Sadece hikâye doğrulardan sapmasın diye uğraşıyorum. Biliyorsun, okulda benden hoşlanan bir kız vardı. Sarah.”

Ruth başını sallıyor ama pek oralı görünmüyor. “Annen bana o kızı da anlatmıştı. Aynı zamanda döndüğünden beri kıza mektup yazmadığını, onu aramadığını da söylemişti. Ciddi bir şey olmadığını biliyordum.”

“Annemle ne kadar sık konuşuyordunuz?”

“İlk başlarda pek konuşmuyorduk ve annem sürekli yanımda oluyordu. Ama sen eve dönmeden birkaç ay önce an-

nene İngilizce konusunda bana yardım edip edemeyeceğini sormuştum, böylece haftada bir iki kez görüşmeye başlamıştık. Hâlâ bilmediğim pek çok kelime vardı ve annen bu kelimelerin anlamlarını benim anlayabileceğim şekilde açıklayabiliyordu. Hep babam sayesinde öğretmen oldum demişimdir fakat annenin de bunda payı oldu. Bana karşı çok sabırlıydı. Bana hikâyeler anlatırdı ve o hikâyeler de dili öğrenmeme çok yardımcı oldu. Benim de hikâye anlatmayı öğrenmem gerektiğini çünkü tüm Güneylilerin anlatacak hikâyeleri olduğunu söylerdi.”

Gülümsüyorum. “Ne tür hikâyeler anlatırdı?”

“Seninle ilgili hikâyeler.”

Elbette bunu biliyordum. Uzun süreli evliliklerde insanların anlatmadığı çok az sır kalır.

“En çok hangisini severdin?”

Ruth bunu biraz düşünüyor. “Küçük bir çocuk olduğun zamana dair hikâyelerden biri,” diyor sonunda. “Annen bana yaralı bir sincap bulduğunu anlatmıştı. Baban sincaba dükânda bakmana izin vermemiş ama sen onu annenin dikiş makinesinin arkasında bir kutuda saklamışsın ve iyileştirmişsin. Hayvan kendine geldiğinde onu bir parka bırakmışsın. Bıraktığın anda kaçıp gitmiş ama sen yardıma ihtiyacı olabilir diye her gün parka gitmeye devam etmişsin. Annen bunun kalbinin tertemiz olduğuna bir işaret olduğunu düşünüyordu. Derin bağlar kurduğuna ve bir şeyi ya da birini sevdin mi onu asla bırakmayacağına dair bir işaret olduğunu söylerdi.”

Dediğim gibi annem tam bir çöpçatandı.

Annem ancak biz evlendikten sonra Ruth’a benimle ilgili hikâyeler anlatarak *ders verdiğini* itiraf etmişti. O zamanlar bu konuda ikircikliydim. Ruth’un kalbini kendi çabamla kazandığıma inanmak istiyordum ve bunu ona da söylemiştim.

Annem bunu duyunca gülmüş ve sadece her annenin oğlu için yapacağı kadarını yaptığını iddia etmişti. Ruth'a yala söylemediğini kanıtlamak da benim görevimdi, çünkü oğulların anneleri için yapması gereken de buydu.

"Ben de burada oturmuş, çekici biri olduğumu düşünüyordum."

"Bana karşı korkunu yendiğin anda çekici biri oldun. Fakat seninle ilk yürüdüğümüzde öyle değildin. Nihayet üstünde yaşadığımız imalathaneye vardığımızda sana, *benimle yürüdüğün için teşekkür ederim, Ira*, dedim. Sense, *bir şey değil*, diye karşılık vermekle yetindin. Sonra arkayı döndün, annemle babamı başıyla selamladın ve çekip gittin."

"Ama ertesi hafta daha iyiydim."

"Doğru. Havadan konuştun. Üç kere, *hava sahiden bulutlu*, dedin. İki kez de *acaba yağmur yağar mı*, diye sordun. Konuşma becerin büyüleyiciydi. Bu arada bu kelimenin anlamını da bana öğreten annendi."

"Yine de benimle birlikte yürümek istiyordun."

"Evet," diyor Ruth dosdoğru gözlerimin içine bakıp.

"Ve ağustos başında sana çikolatalı gazoz ısmarlamak istediğimi söyledim. Tıpkı David Epstein'ın yaptığı gibi."

Ruth gözlerini benden ayırmadan asi bir saç tutamını düzeltiyor. "Ve ben de sana, çikolatalı gazozun burada tattığım en leziz şey olduğunu söyledim."

Aramızdaki her şey böyle başlamıştı işte. Filmlerde anlatılan türden heyecanlı bir macera veya bir çeşit peri masalı değildi. Yine de bana ilahi bir elin değdiği bir serüven gibi gelir. Ruth'un bende ne bulduğunu anlamıyordum ama karşıma çıkan bu fırsattan yararlanmayacak kadar aptal da değildim. Sonra tüm boş zamanlarımızı birlikte geçirmeye

başladık. Gerçi pek boş zamanımız olmuyordu. Bu arada yaz sonu yaklaşıyordu. Atlantik'in karşı kıyısında Fransa çoktan teslim olmuştu ve İngiltere'yle savaş yoldaydı. Ama birlikte geçirdiğimiz birkaç haftadan sonra savaş bize o kadar uzak görünüyordu ki. Ruth'la yürüyüşlere çıkıyor, parkta hiç durmadan konuşuyorduk. Bir zamanlar David'in yaptığı gibi ona çikolatalı gazozlar alıyordum. İki kez Ruth'u sinemaya götürmüş, bir kez de annesiyle ikisini öğle yemeğine çıkar-mıştım. Ve artık sinagog dönüşünde hep onunla yürüyordum. Ailesi on adım geride kalıp bizi biraz olsun baş başa bırakıyordu.

"Annenle baban sonunda benden hoşlanmaya başladı."

"Evet." Ruth başını sallıyor. "Ama bunun nedeni benim seni sevmemdi. Beni güldürüyordun ve bu ülkede beni güldüren ilk insandın. Babam hep senin ne söylediğini, neye bu kadar çok güldüğümü sorardı. Ben de ona ne söylediğinden çok söyleme tarzını komik bulduğumu söyledim. Annenin yemek pişirmesini anlatırken yüzünün aldığı o şekil..."

"Annem yumurta bile haşlayamazdı."

"O kadar da kötü değildi."

"Çocukken ilk öğrendiğim şey, aynı anda hem nefesimi tutup hem de nasıl yemek yeneceğiydi. Babamla ikimiz neden iskelet gibiydik sanıyorsun?"

Ruth başını iki yana salladı. "Annen onun hakkında böyle korkunç şeyler söylediğini duysaydı çok üzülürdü."

"Umurunda olmazdı. Yemek pişiremediğini kendisi de biliyordu."

Ruth bir süre sessiz kalıyor. "Keşke o yaz birlikte daha fazla vakit geçirebilseymişiz. Üniversiteye döndüğünde çok üzül-müşüm."

“Ben kalsaydım bile birlikte olamazdık. Sen de gidiyordun. Wellesley’ye gidiyordun.”

Ruth başını sallıyor ama uzaklara dalmış gibi görünüyor. “O fırsatı elde ettiğim için çok şanslıydım. Babam orada bir profesör tanıyordu ve adam bana gerçekten çok yardımcı oldu. Yine de o sene epey zorlandım. Sarah’ya yaz boyunca mektup yazmadığımı biliyordum ama onu tekrar göreceğini de biliyordum veya ondan hoşlanırsan diye korkuyordum. Sarah sende benim gördüğüm şeyleri görür ve seni elimden alır diye ödüm kopuyordu.”

“Bu mümkün değildi.”

“Bunu şimdi biliyorum ama o zaman bilmiyordum.”

Başımı hafifçe çeviriyorum ve gözlerimin kenarlarında bembeyaz ışıklar çıkıyor. Sanki alnımla saçımın birleştiği yerde demiryolu rayları var. Gözlerimi yumup geçmesini bekliyorum ama asla bitmeyecek gibi geliyor. Yavaş yavaş nefes alıp verirken odaklanmaya çalışıyorum ve nihayet bu görüntü ağır ağır kayboluyor, etraf yavaş yavaş belirmeye başlıyor. Geçirdiğim kazayı hatırlıyorum. Yüzüm yapış yapış, sönmüş hava yastığı toz ve kanla kaplı. Kan beni korkutuyor, buna rağmen arabada büyümlü bir şey de var. Ruth’u geri getiren büyümlü bir şey. Boğazımı ıslatmak için yutkunuyorum ama ağzım zımpara kâğıdı gibi kupkuru.

Ruth’un benim için endişelendiğini, loş arabanın içinde dikkatle beni izlediğini biliyorum. Onu korkularından uzaklaştırmak için tekrar 1940 yılına dönüyorum:

“Sarah’yla ilgili tüm endişelerine rağmen,” diyorum, “aralık ayında beni görmeye gelmedin.”

Hayalimde Ruth’un yüzünü ekşittiğini görüyorum. Ne zaman bu konuda sitem etsem öyle yapardı.

“Eve gelemedim çünkü tren bileti alacak param yoktu,” diyor. “Bunu sen de biliyorsun. Bir otelde çalışıyordum ve işi bırakmam imkânsızdı. Bursum sadece harç parasını karşılıyordu, diğer tüm masrafları cebimden ödüyordum.”

“Bahaneler, bahaneler,” diyorum alayla.

Ruth her zamanki gibi beni duymazdan geliyor.

“Bazen gece boyunca resepsiyonda çalışıyor, sabah hiç uyumadan derse giriyordum. Derste uyumamak için elimden geleni yapardım. Hiç kolay değildi. Nihayet yaz geldiğinde, sırf biraz uyumak için bile olsa eve dönmeyi iple çekiyordum.”

“Ama ben tren istasyonunda karşına çıkıp tüm planlarını altüst ettim.”

“Evet.” Ruth gülümsüyor. “Uyuma planlarım altüst olmuştu.”

“Dokuz aydır seni görmüyordum,” diyorum. “Sana sürpriz yapmak istemiştim.”

“Ve yaptın da. Yol boyunca acaba istasyona gelecek misin diye merak ettim ama hayal kırıklığına uğramamak için bu fikri kafamdan atmaya çalışıyordum. Tren istasyona girdiğinde seni pencereden gördüm ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Öyle yakışıklıydın ki.”

“Annem bana yeni bir takım dikmişti.”

Ruth özlem dolu bir kahkaha patlatıyor. O anı belli ki dün gibi hatırlıyor. “Yanında da anneleri getirmiştin.”

Omuz silkerdim ama kıpırdayamıyorum. “Onların da seni bir an önce görmek istediğini bildiğimden babamın arabasını ödünç almıştım.”

“Çok düşüncelisin.”

“Ya da bencil. Aksi hâlde doğrudan eve gidebilirdin.”

“Evet, olabilir,” diyor Ruth alaycı bir sesle. “Ama tabii sen bu ihtimali de düşünmüştün ve beni akşam yemeğine götürmek için babamdan izin almıştın. İznini almak için iş yerine gitmişsin.”

“Hayır demek için hiçbir bahanen olmasın diye.”

“Babamdan izin almamış olsaydın da sana hayır demezdim.”

“Bunu şimdi biliyorum ama o zaman bilmiyordum,” diye Ruth’un az önceki sözlerini tekrar ediyorum. “Hiç unutmu-yorum, o akşam trenden indiğinde, istasyonun resmini çekmek için bekleyen fotoğrafçılarla dolu olması gerektiğini düşünmüştüm. Bir film yıldızına benziyordun.”

“On iki saattir trendeydim. Berbat görünüyordum.”

Bu bir yalan ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ruth çok güzeldi ve ellili yaşlarındayken bile bir yere girdiğinde tüm erkeklerin bakışları ona dönerdi.

“Seni öpmemek için kendimi zor tutmuştum.”

“Bu doğru değil,” diye karşı çıkıyor Ruth. “Annemle babamın önünde böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirmezdin.”

Haklı. Hatta geride durmuş, önce annesi ve babasıyla hasret gidermesini beklemiştim. Onların kucaklaşmaları bittiğinde yanına yürümüştüm.

Ruth aklımdan geçenleri okuyor. “O akşam ilk defa babam benim sende ne bulduğumu anladı. Senin yalnızca çalışkan ve iyi kalpli değil, aynı zamanda tam bir beyefendi olduğunu söyledi sonradan.”

“Yine de sana layık olmadığımı düşünüyordu.”

“Hiçbir baba bir erkeği kızına layık görmez.”

“O erkek David Epstein olmadığı sürece.”

“Doğru,” diyor Ruth şakayla karışık. “O olmadığı sürece.”

Bu söz içimi acıtıyor, yine de gülümsüyorum.

“Akşam yemeğinde sana bakmaktan kendimi alamamıştım. Hatırladığımdan çok daha güzeldin.”

“Ama yine birbirimize yabancı gibiydik,” diyor Ruth. “Geçen yaz kaldığımız yerden sohbet etmeye başlamamız biraz zaman aldı. Eve dönüş yolunda biraz rahatladık.”

“Kendimi ağırdan satıyordum.”

“Hayır, sen gayet kendin gibiydin,” diyor Ruth. “Yine de sen sen değildin sanki. Ayrı kaldığımız o bir sene içinde erkek olmuştun. Beni kapıya götürürken elimi bile tuttun ki bunu daha önce hiç yapmamıştın. Bunu hatırlıyorum çünkü kolumda bir karıncalanma hissetmiştim. Sonra durdun ve bana baktın. İşte o anda neler olacağını anladım.”

“Sana iyi geceler öpücüğü verdim,” diyorum.

“Hayır,” diyor Ruth. Ses tonu baştan çıkarıcı bir hâl alıyor. “Beni öptün, evet, ama bu sadece iyi geceler öpücüğü değildi. O anda bile bu öpücüğün neler vadettiğini anlamıştım. Sonsuza dek beni bu şekilde öpeceğinin sözüydü bu.”

Şimdi arabada o anı tüm canlılığıyla hatırlıyorum. Dudaklarının dudaklarıma değışı, onu kollarımda tutarken hissettiğim heyecan ve saf merak. Derken aniden dünya dönmeye başlıyor. Bir lunapark trenine binmiş gibiyim. Ruth kollarımdan uçup gidiyor. Başım direksiyona baskı yapıyor, başımın dönmesi geçsin diye durmadan gözlerimi kırıştıyorum. Suyu ihtiyacım var. Sanki bir yudum su içsem her şey geçecek. Fakat su yok. Gözlerim kararıyor ve kendimden geçiyorum.

Uyandığımda etraf yavaş yavaş netleşiyor. Karanlıkta gözlerimi kısıyorum ama Ruth artık yolcu koltuğunda değil. Geri gelmesini öyle istiyorum ki. Tüm dikkatimi toplayıp ruh

çağırır gibi onu çağırıyorum ama değişen bir şey olmuyor. Boğazım kupkuru.

Geçmişti düşündüğümde Ruth o bir yılda geçirdiğim değişim konusunda haklı. O yaz tüm dünya değişmişti ve Ruth'la geçirdiğimiz her anın kıymetini bilmem gerektiğini anlamıştım. Savaş her yeri kasıp kavuruyordu. Japonya'yla Çin dört senedir savaşıyordu ve 1941 ilkbaharı boyunca Yugoslavya ve Yunanistan da dâhil olmak üzere pek çok ülke Wehrmacht'a yenik düşmüştü. İngilizler, Alman Afrika Kolordusu karşısında Mısır'a kadar gerilemişti. Süveyş Kanalı tehlike altındaydı ve o sırada ben farkında olmasam da Alman panzerleriyle askerlerinin Rusya'yı işgal etmesi yakındı. Herkes Amerika'nın izolasyon politikasının daha ne kadar devam edeceğini merak ediyordu.

Hiçbir zaman bir asker olmayı hayal etmemiştim. Hayatımda silah ateşlediğim bile olmamıştı. Ne daha önce ne sonra savaşçı bir yapım vardı. Yine de ülkemi seviyordum. O senenin büyük kısmını, savaşın mahvettiği bir gelecek düşünerek geçirdim. Üstelik bu yeni dünyanın üstesinden gelmeye çalışan tek kişi ben değildim. O yaz boyunca babam günde iki-üç gazete okuyup sürekli radyo dinledi. Annem gönüllü olarak Kızıl Haç'a katıldı. Ruth'un ailesi özellikle korkuyordu. Onları sık sık masanın başında, alçak sesle konuşurken buluyordum. Aylardır ailelerinden hiç kimseden haber alamamışlardı. Belki de sadece savaş yüzündendi; kendilerini böyle avutmaya çalışıyorlardı. Fakat Kuzey Carolina'da bile Polonya'da Yahudilerin başına gelenlerle ilgili söylentiler doluşmaya başlamıştı.

Savaşın sebep olduğu korkular ve korkunç söylentilere rağmen ya da tam bunlar yüzünden 1941 yazını her zaman

masumiyetimin bittiği yaz olarak görmüşümdür. Ruth'la boş vakitlerimizin neredeyse tamamını beraber geçirdiğimiz, giderek daha fazla âşık olduğumuz yazdı. Ruth dükkâna ziyaretime gelir ya da ben mobilya imalathanesine onu görmeye giderdim; o yaz amcasının yanında telefonlara bakıyordu. Akşamları yıldızların altında dolaşmaya çıkardık. Her pazar evimizin yakınındaki parkta pikniğe giderdik; öyle çok fazla şey hazırlamazdık, sadece daha sonra birlikte yiyeceğimiz akşam yemeğine kadar bizi tutacak kadar. Akşamları bazen Ruth bize gelirdi, bazen de ben onlara giderdim ve gramofondan klasik müzik dinlerdik. Yazın sona ermesine yakın Ruth yine Massachusetts'e gitmek üzere trene bindi. İstasyonda bir köşeye çekildim, yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını farkındaydım. Eninde sonunda savaşa çağrılacaktım.

Birkaç ay sonra, 7 Aralık 1941'de haklı çıktım.

Gece boyunca uyuyup uyanmaya devam ediyorum. Rüzgâr dışarıda uğuldamaya ve kar yağmaya devam ediyor. Uyanık olduğum zamanlarda tekrar ışığı görebilecek miyim, gün ışığını bir daha hiç görebilecek miyim diye düşünüyorum. Fakat daha ziyade, Ruth tekrar geri döner umuduyla geçmişini düşünmeyi sürdürüyorum. Onsuz ben zaten ölüyüm.

1942 Mayıs'ında mezun olup eve döndüğümde dükkânı tanıyamamıştım. Ön tarafta, eskiden askılarda takım elbiselerin bulunduğu yerde otuz dikiş makinesiyle otuz kadın ordu için üniforma dikiyordu. Günde iki kez top top ağır kumaşlar geliyor, arka odayı tamamen dolduruyordu. Yıllardır boş olan yan dükkânı babam almıştı ve orası en az altmış dikiş makinesi alacak kadar büyüktü. Annem üretimle ilgilenirken

babam telefonlara bakıp hesapları tutuyor, orduya ve Güney boyunca açılan deniz piyade üslerine sevkiyatı sağlıyordu.

Her an askere çağrılabilceğimi biliyordum. Sevk emri nûmaram düşük olduğu için celbin gelmesi çok sürmezdi ve bu da siperde savaşağım anlamına geliyordu. Belki cesur erkekler bunu heyecan verici bulabilirdi ama az önce de söylediğim gibi ben onlardan biri değildim. Eve dönerken trende Hava Kuvvetleri'ne yazılmaya karar vermiştim. Her nedense havada savaşma fikri karada savaşmaktan daha az korkutucu geliyordu. İlerleyen günlerde bu konuda yanıldığımı anlayacaktım.

Eve vardığım günün akşamı mutfakta annemle babama bu fikrimi söyledim. Annem bunu duyduğunda elleriyle oynamaya başladı. Babam bir şey söylemedi ama sonra oturma odasında muhasebe defterine eğildiğinde gözlerinde yaşlar görür gibi oldum.

Bir karar daha vermiştim. Ruth, Greensboro'ya dönmeden önce babasıyla görüştüm ve ona kızının benim için ne ifade ettiğini anlattım. İki gün sonra da tıpkı geçen sene yaptığım gibi annesiyle babasını arabayla istasyona götürdüm. Yine Ruth'la önce onların hasret gidermesini bekledim ve yine Ruth'u o akşam yemeğe çıkardım. Neredeyse boş olan restoranda yemek yerken ona planlarımdan bahsettim. Annemle babamın aksine Ruth tek bir damla gözyaşı dökmedi. En azından o sırada.

Yemekten sonra onu hemen evine geri götürmedim. Onun yerine parka, pek çok kez piknik yaptığımız yerin yakınına gittik. O gece ay yoktu, parktaki ışıklar kapatılmıştı. Elimi eline doğru götürürken yüz hatlarını güçbela seçebiliyordum.

Cebimdeki yüzüğe dokundum. Babasına, kızına vereceğimi söylediğim yüzük. Bunu çok düşünmüştüm; bunu istediğimden şüphe duyduğumdan değil, onun ne istediğinden

emin olamadığım için. Ona âşıktım ve savaşa gidecektim, döndüğümde beni bekliyor olacağından emin olmak istiyordum. Bir dizim üstüne çöküp Ruth'a benim için ne kadar önemli olduğunu anlattım. Onsuz bir hayat düşünemediğimi söyledim ve eşim olmasını teklif ettim. Bu sözleri söylerken Ruth'a yüzüğü uzattım. Ruth hemen bir şey söylemedi ve o an korkmadığımı söylesem yalan olur. Derken aklımdan geçenleri okumuş gibi yüzüğü aldı ve parmağına geçirip bana elini uzattı. Yıldızlarla dolu gökyüzünün altında ayağa kalkıp Ruth'un karşısında durdum. Kollarını bana doladı, "Evet," diye fısıldadı. Şimdi bile, üzerinden neredeyse yetmiş sene geçmiş olmasına ve şu anda arabada donuyor olmama rağmen, vücudunun sıcaklığını hâlâ hissediyorum. Parfümünün kokusunu alabiliyorum. Çiçeksi, enfes bir kokuydu. Derin bir nefes alıyorum ve o gece ona nasıl sarıldıysam şimdi bu anıya öyle sarılmaya çalışıyorum.

Sonra parkta sarmaş dolaş dolaşırken birlikte yaşayacağımız gelecekten konuştuk. Ruth'un sesi sevgi ve heyecanla doluydu, yine de akşamın bu kısmı benim içimi daima derin bir üzüntüyle doldurur. Bana asla olamadığım erkeği, asla gerçekleşmeyen hayallerimi hatırlatıyor. İçimde her zamanki utanç duygusu yükselirken bir kez daha Ruth'un parfümünün kokusunu alıyorum. Şimdi daha güçlü. Bunun, kokunun anısı olmadığını, kokunun arabada olduğunu fark ediyorum. Yine de hemen gözlerimi açamıyorum. Gözlerimi açmaya korkuyorum. Sonunda gözlerimi açtığımda araba karanlık ve her şey bulanık. Belki bir daha asla bir şey göremeyeceğim...

Derken onu görüyorum. Yarı saydam görüntüsüyle yine bir hayaleti andırıyor ama Ruth olduğunu biliyorum. Burada. Bana döndü. Kalbim hızlanıyor. Elimini ona doğru uzatmak,

onu kollarımın arasına almak istiyorum ama bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Bu yüzden dikkatimi toplamaya, onu daha iyi görmeye çalışıyorum. Gözlerim karanlığa alıştığında, üzerinde krem rengi ve önü fırfırlı bir elbise olduğunu görüyorum. Ona evlenme teklif ettiğim gün giydiği elbise.

Ama Ruth bana kızgın. “Hayır, Ira,” diyor aniden. Sesindeki o uyarıcı tonu duymamak mümkün değil. “Bu konuyu konuşmamalıyız. Akşam yemeği, evet. Evlenme teklifi, evet. Ama bu değil.”

Şimdi bile bana geri döndüğüne inanamıyorum. “Bunun seni üzdüğünü biliyorum...”

“Beni üzüyor,” diye karşı çıkıyor Ruth. “Buna üzülen sensin. Bu acıyı o gecedan itibaren hayatın boyunca içinde taşıdın. O gece söylediklerimi hiç söylememem gerekirdi.”

“Ama söyledin.”

Bu sözüm üzerine Ruth başını öne eğiyor. Saçları benimkinin aksine kahverengi ve gür.

“O akşam sana ilk kez seni sevdiğimi söyledim,” diyor Ruth. “Seninle evlenmek istediğimi söyledim. Seni bekleyeceğime ve sen döner dönmez evleneceğimize söz verdim.”

“Ama hepsi bu kadar değildi...”

“Önemli olan bunlardı,” diyor Ruth çenesini kaldırıp. “Mutluyduk, öyle değil mi? Birlikte olduğumuz yıllar boyunca mutluyduk?”

“Evet.”

“Ve beni seviyordun.”

“Her zaman.”

“O hâlde şimdi sana söyleyeceklerimi iyi dinle, Ira,” diyor sabırsızca. Öne doğru eğiliyor. “Ben seninle evlendiğime hiç pişman olmadım. Beni mutlu ettin, beni güldürdün ve her

şeye baştan başlama fırsatım olsaydı yine bir an bile tereddüt etmezdim. Hayatımıza bak. Birlikte yaptığımız seyahatlere, yaşadığımız maceralara... Babanın dediği gibi biz seninle en uzun yolculuğu paylaştık; hayat denen şu yolculuğu. Ve benim yolculuğum senin sayende her zaman neşeyle doluydu. Diğer çiftlerin aksine bir kez olsun kavga etmedik.”

“Kavgalarımız oldu,” diye karşı çıkıyorum.

“Gerçek kavgalar değildi,” diyor inatçı bir tavırla. “Önemli şeyler değildi. Evet, çöpü çıkarmadığında kızıp bağırırdım ama bu gerçek bir kavga değildi. Bir anlamı yoktu. Pencerenin önünde uçuşan bir yaprak gibi geçer gider bu tür kavgalar. Olur biter ve çabucak unutulur.”

“Unuttuğun bir şey var...”

“Unutmadım,” diyor Ruth lafımı keserek. Ne söyleyeceğimi biliyor. “Ama yaralarımızı sarmanın bir yolunu bulduk. Birlikte. Her zaman yaptığımız gibi.”

Ruth’un tüm söylediklerine rağmen hâlâ içim sızlıyor. Bu acıyı sonsuza dek yüreğimde taşıyacağımı biliyorum.

“Üzgünüm,” diyorum sonunda. “Bunun için çok üzgünüm.”

“Böyle şeyler söyleme,” diyor Ruth. Sesi titriyor.

“Elimde değil. O akşam saatlerce konuştuk.”

“Evet,” diye kabul ediyor Ruth. “Birlikte geçirdiğimiz yazları konuştuk. Okuldan ve günün birinde babanın dükkânını devralacağından bahsettik. O akşam eve döndüğümde yatağa uzandım ve saatlerce yüzüğe baktım. Ertesi sabah yüzüğü aneme gösterdim. Annem benim adıma çok mutlu olmuştu. Babam bile mutluydu.”

Konuyu değiştirmeye çalıştığının farkındayım ama işe yaramıyor. Ona bakmaya devam ediyorum. “O akşam aynı zamanda senden de bahsetmiştik. Senin hayallerinden.”

Bunu söylediğimde Ruth başını öbür tarafa çeviriyor. “Evet,” diyor. “Hayallerimden bahsetmiştik.”

“Öğretmen olmak istediğini söylemiştin. İkimizin de ailelerine yakın bir yerde ev almak istiyordun.”

“Evet.”

“Ve seyahat edeceğimizi söylemiştin. New York ve Boston’a, hatta belki Viyana’ya gidecektik.”

“Evet,” diyor Ruth yine.

Gözlerimi kapatıyorum. İçim yine acıyla doluyor. “Ve bana çocuk istediğinden bahsetmiştin. Her şeyden çok anne olmayı istediğini söylemiştin. İki kız, iki erkek istiyordun. Çünkü hep kuzenlerinin gibi bir ev istemiştin. Sürekli kalabalık ve gürültülü bir ev. Onları ziyaret etmeye bayılırdın çünkü orada her zaman mutluydun. Her şeyden çok bunu istiyordun.”

Ruth’un hafiften omuzları çöküyor, tekrar bana doğru dönüyor. “Evet,” diye fısıldıyor, “bunları istediğimi kabul ediyorum.”

Bu sözler içimi acıtıyor, kalbimi kırıyor. Gerçekler genellikle korkunçtur. Bir kez daha bir başkası olma isteği uyanıyor içimde. Fakat artık çok geç. Olanları değiştirmek için çok geç. Yaşlı ve yalnızım, her geçen saat ölüme biraz daha yaklaşıyorum. Yorgunum. Her zamankinden daha yorgunum.

“Başka biriyle evlenmeliydin,” diyorum fısıltıyla.

Ruth başını iki yana sallıyor. Birlikte geçirdiğimiz hayatı hatırlatan bir merhametle bana biraz daha yaklaşıyor. Bir parmağını nazikçe çenemde gezdiriyor, ardından alnıma bir öpücük konduruyor. “Bir başkasıyla olamazdım,” diyor. “Ve bu meseleyi kapatalım artık. Uyuman lazım.”

“Hayır,” diye mırıldanıyorum. Başımı sallamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Kıpırdamak çok acı veriyor. “Uyanık kalmak istiyorum. Senin yanında olmak istiyorum.”

“Endişelenme. Uyandığında burada olacağım.”

“Ama daha önce gitmiştin.”

“Gitmemiştim. Buradaydım ve hep burada olacağım.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Ruth soruma cevap vermeden önce beni bir kez daha öpüyor. “Çünkü,” diyor şefkatle, “ben daima senin yanındayım, Ira.”

6

Luke

Sabah yataktan çıkarken canı çok yanmıştı. At'ın boynuyla başını kaşağılamak için uzandığında da sırtının feryat ettiğini hissetti. İbuprofen, acısının bir kısmını almıştı ama kolunu omzunun üstüne kaldırmakta hâlâ zorlanıyordu. Şafak vakti büyükbaş hayvanları kontrol ederken başını çevirmek bile acıyla irkilmesine neden olmuştu. Neyse ki José vardı da çiftlikteki tüm işleri tek başına yapması gerekmiyordu.

Kaşağıyla işini bitirdikten sonra At için biraz yulaf koydu, ardından eski çiftlik evine doğru yürümeye başladı. Tamamen kendine gelmesi için bir iki güne daha ihtiyacı vardı. Her yarışın ardından ağrı ve acı çekmek normaldi, daha beterlerini de yaşamıştı. Bir boğa yarışçısının sakatlanıp sakatlanmadığı değildi mesele, *ne kadar ciddi* sakatlandığıydı. Koca Çirkin Mahluk'la olanlar bir yana, yıllar içinde iki kez kaburgalarını kırmış ve akciğer kollapsı yaşamış, her iki dizinin de hem ön çapraz bağlarını hem de yan bağlarını yırtmıştı. 2005'te sol bileğini kırmış, iki omzu birden çıkmıştı. Dört sene önce Profesyonel Rodeo Yarışçıları (PRY) finallerinde kırık ayak

bileğiyle yarışmış, kırılmış kemikleri yerinde tutabilmek için özel olarak tasarlanmış bir kovboy çizmesi giymişti. Elbette boğa sırtından düştüğünde beyin sarsıntılarında da nasibini almıştı. Hayatının büyük bir kısmı boyunca yine de tek istediği boğa yarışlarına devam edebilmek olmuştu.

Sophia'nın dediği gibi, belki de gerçekten deliydi.

Lavabonun üstündeki mutfak penceresinden içeri baktığında annesinin aceleyle oradan geçtiğini gördü. Annesiyle ilişkileri acaba ne zaman normale dönecekti? Son birkaç haftadır, belli ki sırf onunla konuşmaktan kaçınmak için Luke mutfağa gelmeden annesi kahvaltısını bitirmiş oluyordu. Luke mutfağa girdiğinde de, hâlâ kızgın olduğunu göstermek için anında tabağını alıp masadan kalkıyor, onu sessizliğiyle cezalandırıyordu. Onun kendini suçlu hissetmesini istiyordu. Luke aslında kahvaltısını kendi evinde de yapabiliirdi. Korunun karşı tarafında kendine ufak bir ev yapmıştı. Fakat önceki deneyimlerinden, annesini bu küçük cezalardan mahrum etmenin, işleri iyice çıkmaza sokacağını biliyordu. Annesi nasılsa yelkenleri suya indirecekti. Eninde sonunda.

Çatlamış beton bloklara çıkıp etrafa şöyle bir göz gezdirdi. Çatı iyi durumdaydı; birkaç sene önce değiştirmişti. Fakat bir ara zaman bulup boya yapması gerekiyordu. Maalesef ondan önce de her bir kalası zımparalayacaktı ki zaten olmayan vaktinin üç katını bu iş alırdı. Çiftlik evi 1800'lerde inşa edilmişti ve yıllar içinde öyle çok boyanmıştı ki boya tabakası neredeyse tahtanın kendisinden daha kalın hâle gelmişti. Şimdiyse her yanı soyuluyor, saçaklarından çürüyordu. Sırası gelmişken saçakları da tamir etse iyi olurdu.

Kafesli pencereleriyle ufak vestiyere girip çizmelerini pas-pasa sildi. Kapı her zamanki gibi gıcırtyla açıldı. Luke yeni

pişmiş domuz pastırması ve kızarmış patatesin o tanıdık kokusunu alınca şaşırdı. Annesi ocağın başında dikilmiş, tava-daki çırpılmış yumurtaları çeviriyordu. Ocak yeniydi, geçen Noel'de annesine Luke hediye etmişti. Fakat dolaplar evin ilk yapıldığı zamandan kalmaydı. Tezgâh Luke kendini bildi bileli aynı tezgâhtı. Linolyum döşemeler de öyle. Büyükbabasının meşe ağacından yaptığı masa yıllar içinde matlaşmıştı ve mutfak eski bir odun sobasıyla ısıniyordu. Luke sobayı görünce odun kesmesi gerektiğini hatırladı. Soğuklar yaklaşıyordu, odunları en kısa zamanda hazırlasa iyi ederdi. Sadece mutfak değil bütün ev odunla ısıniyordu. Luke bu işi kahvaltıdan sonra, Sophia gelmeden önce halletmeye karar verdi.

Askılığa şapkasını asarken annesinin yorgun göründüğünü fark etti. Bunda şaşacak bir şey yoktu, Luke daha At'ı kaşağılayıp çıkmadan önce annesi ahırları temizlemişti.

"Günaydın, anne," dedi Luke normal bir sesle, tezgâha yaklaşırken. Ellerini yıkamaya koyuldu. "Yardım ister misin?"

"Birazdan hazır olur," diye cevap verdi annesi ona bakmadan. "Ama tost makinesine biraz ekmek koyabilirsin. Arkanda."

Luke dilimlenmiş ekmekleri tost makinesine koydu, ardından kendine bir fincan kahve doldurdu. Annesinin sırtı hâlâ ona dönük olmasına karşın Luke onun yine son birkaç haftadır olağanlaşan o havayı yaydığını hissedebiliyordu: *Suçlusun ve kendinden utanmalısın. Ben senin annenim. Beni üzmeye utanmıyor musun? Benim ne hissettiğim hiç mi umurunda değil.*

Tabii ki ne hissettiğin umurumda, diye düşündü kendi kendine. *Yaptığım şeyleri yapmamın nedeni de bu zaten.* Yine de bir şey söylemedi. Çiftlikte baş başa neredeyse çey-

rek asır geçirdikten sonra ikisi de sessiz konuşmalarda usta olmuştu.

Luke kahvesinden bir yudum daha alıp tavaya vuran spatulanın sesini dinledi.

“Bu sabah hiçbir sıkıntı yoktu,” dedi Luke. “Tel örgüye takılan buzağının dikişlerini kontrol ettim. Gayet iyi durumda.”

“İyi.” Annesi spatulayı bir kenara koyup dolaba uzandı, birkaç tabak çıkardı. “Yemekleri burada koyuyorum, tamam mı?”

Luke kahve fincanını masaya bırakıp buzdolabından reçelle tereyağını çıkardı. Annesi tabaklarla masaya oturmuştu bile. Luke kızarmış ekmekleri alıp bir dilimi annesine uzattı. Ardından kahve demliğini de masaya koydu.

“Bu hafta bal kabaklarını hazırlamamız gerekiyor,” diye hatırlattı annesi ve kahve demliğine uzandı. Göz teması yok, sabah kucaklaşması yok... Luke’un bunu beklediği de yoktu ya. “Ayrıca labirenti de hazırlamamız lazım. Samanlar salıya gelecek. Birkaç bal kabağını da oyman gerekecek.”

Bal kabaklarının yarısı çoktan King’deki Birinci Vaftiz Kilisesi’ne satılmıştı. Geri kalanları da hafta sonu çiftlikte satışa çıkaracaklardı. Çocukların ve onlar sayesinde de yetişkinlerin ilgisini çekmek için yaptıkları şeylerden biri de saman balyalarıyla labirent kurmaktı. Luke gençken babası bu fikri ortaya atmış, yıllar içinde labirent giderek daha karmaşık bir hâl almıştı. Labirentte dolaşmak artık neredeyse yerel bir gelenek olmuştu.

“İcabına bakarım,” dedi Luke. “Plan hâlâ masa çekmece-sinde mi?”

“Geçen sene yerine koymuşsan orada olmalı.”

Luke kızarmış ekmeğine tereyağıyla reçel sürdü. İkisi de konuşmuyordu.

Bir süre sonra annesi göğüs geçirdi. "Dün gece geç geldin," dedi. Luke'un işi bittiğinde tereyağıyla reçele uzandı.

"Uyanık mıydın? Işıkların yandığını fark etmedim."

"Uyuyordum. Kamyonetinle geldiğinde uyandım."

Luke bunun doğruluğundan şüpheliydi. Çünkü annesinin odasının pencereleri araba yoluna bakmıyordu, bu da oturma odasında olduğu anlamına geliyordu. Yani Luke için endişelenmiş ve gelene kadar onu beklemişti.

"Arkadaşlarla takıldım. Israr ettiler."

Annesi başını tabağından kaldırmadı. "Tahmin ettim."

"Mesajımı aldın mı?"

"Aldım," demekle yetindi annesi. Yarışın sonucuna, kendini şimdi nasıl hissettiğine dair hiçbir soru sormuyor, yaşadığından emin olduğu ağrılarla acılara aldırış etmiyordu. Bunun yerine içinde bulunduğu ruh hâli tüm odayı dolduruyordu. Tavandan ızdırapla öfke akıyor, duvarlardan sızıyordu. Luke itiraf etmeliydi ki annesi, karşısındaki insanda suçluluk hissi yaratmakta çok başarılıydı.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Luke sonunda.

Annesi ilk kez masanın karşısından başını kaldırıp ona baktı. "Pek değil."

Peki, diye düşündü Luke. Fakat annesi öfkeli de olsa Luke onunla konuşmayı özlüyordu. "O hâlde ben sana bir soru sorabilir miyim?"

Annesinin savaş için zırhını kuşandığını duyar gibi oldu. Luke'u masada bırakıp verandaya çıkmaya hazırdı.

"Ayakkabı numaran kaç?"

Annesinin elindeki çatal havada kalakaldı.

“Ayakkabı numaram mı?”

“Bugün bir ara biri gelebilir de,” dedi Luke. Çatalına biraz pastırmalı yumurta aldı. “Ve çizme giymesi gerekebilir. At binmeye gidersek.”

Haftalardır ilk kez annesi ilgilenmeden edemedi. “Bir kızdan mı bahsediyorsun?”

Luke başını salladı. Yemeğini yemeye devam etti. “Adı Sophia. Onunla dün gece tanıştım. Ahırını görmek istediğini söyledi.”

Annesi gözlerini kıstı. “Ahırın neyini görecekmış ki?”

“Bilmem. Öyle istedi.”

“Kimmiş peki?” Luke annesinin yüz ifadesinde bir parça merak gördü.

“Wake Forest’ta son sınıf öğrencisi. New Jersey’den gelmiş. Ve at binmeye gidersek çizmeye ihtiyacı olabilir. Ayakkabı numaranı o yüzden sordum.”

Annesinin nasıl şaşaladığını izlerken, Luke onun uzun zamandır ilk kez çiftlik dışında bir şey düşündüğünü fark etti. Güneş batmadan önce bitirilmesi gereken işler dışında. Ya da boğa yarışları dışında. Fakat bu kısa sürdü ve annesi tekrar tabağına döndü. O da en az Luke kadar inatçıydı. “38. Dolabımda eski bir çift çizme var, isterse onları kullanabilir. Uyarsa tabii.”

“Teşekkürler,” dedi Luke. “O gelmeden biraz odun keseyim diye düşündüm. Eğer yapmamı istediğin başka bir şey yoksa.”

“Merayı sulasan iyi olur,” dedi annesi. “İkinci meranın sulanması gerekiyor.”

Annesi tabağındaki yumurtayla oynadı. “Gelecek hafta müşteriler için yardımına ihtiyacım olacak.”

Bunu öyle bir tonla söylemişti ki Luke onun baştan beri bu konuyu açmak istediğini, bu yüzden onunla kahvaltı masasına oturduğunu anladı. "Biliyorsun, cumartesi burada değilim," dedi Luke kasten. "Knoxville'de olacağım."

"Yine yarış için," dedi annesi.

"Senenin son yarışı."

"O hâlde neden gidiyorsun? Orada alacağın puanın bir önemi olmayacak." Annesinin sesi sertleşmişti.

"Mesele alacağım puan değil. Gelecek sezona, hazır olmadığımı düşünerek başlamak istemiyorum." Sustular, bir süre sadece çatal bıçak sesleri duyuldu. "Dün akşam yarışları kazandım," dedi Luke sonunda.

"Aferin."

"Pazartesi günü parayı hesabına yatırırım."

"Sende kalsın," dedi annesi öfkeyle. "O parayı istemiyorum."

"Çiftlik için."

Annesi başını kaldırdığında Luke onun yüzünde beklediğinden daha az öfke gördü. Onu olduğundan daha yaşlı gösteren yorgun ifadenin altında pes etmişlik hatta belki üzüntü vardı. "Çiftlik umurumda değil," dedi annesi. "Umurumda olan oğlum."

Kahvaltıdan sonra Luke bir buçuk saat odun kesip annesinin evinin kenarına yığıldı. Kahvaltıdan beri annesi yine onu yok sayıyordu. Bu biraz canını sıkırsa da balta sallamak Luke'a iyi geldi. Kasları gevşemiş, bu basit hareketi yaparken Sophia'yı düşünecek vakti olmuştu.

Sophia, Luke'u gerçekten çok etkilemişti. Böyle bir hissi en son ne zaman yaşadığını hatırlamıyordu bile. En azından Angie'den beri hissetmemişti ve o bile farklıydı. Beraber ol-

dukları dönemde Angie'yi önemsemişti ama onu, Sophia kadar düşündüğünü anımsamıyordu. Hatta geçen geceye kadar böyle bir şeyin olabileceğini hayal bile edemezdi. Babasının ölümünün ardından rodeoya konsantre olmakta çok zorlanmıştı. Acısı yavaş yavaş küllendiğinde bir iki gün babasını düşünmeden edebilecek hâle gelmiş, kendini tamamen rodeoya adanmıştı. Turnuvalarda geçirdiği yıllar süresince düşündüğü tek şey bu olmuştu ve her başarıyla birlikte çıtayı yükseltmiş, tüm yarışları kazanmayı daha bir tutkuyla istemeye başlamıştı.

Rodeo tutkusu ve şampiyonluk hırısı, anlamsız kısa ilişkiler dışında bir ilişkiye kalbinde yer bırakmamıştı. Derken son bir buçuk yılda bu da değişmişti. Turnuvaya katılmamış, idman yapmamıştı ve çiftlikte yapacak işler hiç bitmese de bir şekilde alışmıştı. Çiftlik işinde başarılı olmak için öncelik sırası yapmak gerekirdi ve Luke'la annesi çiftliği gayet güzel çekip çeviriyordu. Bu dönemde Luke'un düşünecek daha fazla vakti olmuş, geleceğine kafa yormuş ve hayatında ilk kez bazı günlerini, annesi dışında akşam yemeğinde konuşabileceği başka birinin özlemini duyarak bitirmişti.

Bu konu kafasını özellikle meşgul etmemekle birlikte artık hayatında özel biri olmasını istediğini inkâr edemezdi. Tek sıkıntı, böyle birini nasıl bulacağıydı... Ve şimdi tekrar boğa yarışlarına katılmaya başladığından kafası yine meşguldü ve bu konuyu arka plana itmişti.

Derken hiç beklemediği bir anda birdenbire Sophia'yla tanışmıştı. Sabahın büyük bir kısmını onu, ellerini saçlarına daldırmanın nasıl bir his olacağını düşünerek geçirmesine karşın bunun pek süreceğini sanmıyordu. Hiçbir ortak yanları yoktu. Sophia üniversitede okuyordu, hem de sanat tarihi

okuyordu ve mezun olduktan sonra bir müzede çalışmak için uzak bir şehre taşınacaktı. Hiç şansları olmadığı gün gibi ortadaydı. Yine de Sophia'nın kamyonetinin kasasında otururkenki görüntüsü Luke'un aklından çıkmak bilmiyordu. *Belki*, diye düşünürken buldu kendini. Belki de birlikte olmayı bir şekilde başarırlardı.

Luke birbirlerini hiç tanımadıklarını kendine hatırlattı. Bu arkadaşlığa muhtemelen fazla anlam yüklüyordu. Yine de itiraf etmeliydi ki çiftliğe geleceği için çok heyecanlıydı.

Yakacak odunları kestikten sonra evi düzene sokup sula-mayı kapatmak için kamyonetine atladı. Ardından market alışverişine gitti. Sophia'nın eve girip girmeyeceğinden bile emin değildi ama her ihtimale hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi.

Duşa girdiği zaman bile onu aklından çıkaramadığını fark etti. Yüzünü duş başlığına doğru kaldırırken düşünmeden edemedi: *Bana neler oluyor?*

Saat biri çeyrek geçe Luke evin ön verandasındaki sallanan koltukta otururken toprak yola giren bir arabanın sesini duydu. Arabanın çıkardığı tozlar ağaçların tepelerine kadar yükseliyordu. Köpek ayaklandı; Luke'un, annesinin dolabında bulunduğu çizmelerin yanında durdu. İyice doğrulup kulaklarını havaya dikti ve Luke'a baktı.

"Git getir onu," dedi ve Köpek anında yola koyuldu. Luke çizmeleri kaptığı gibi verandadan çimlere indi. Sophia çalışanların arasından onu görebilsin diye araba yoluna yaklaşırken şapkasını salladı. Hiçbir yere sapmadan düz devam ederse asıl çiftlik evine gidecekti. Luke'a gelebilmek için ağaçların arasındaki açıklıktan geçmesi ve çim patikaya sapması gereki-

yordu. Patikayı bilmiyorsanız görmekte zorlanırdınız. Aslında patikaya biraz çakıl dökülse hiç fena olmazdı. Vakti olduğunda yapılacaklar listesindeki bir madde de buydu. Bu ilk aklına geldiğinde çok önemli görünmemişti ama şimdi Sophia yaklaşırken ve kalbi her zamankinden daha hızlı çarparken bunu yapmış olmayı umuyordu.

Neyse ki Köpek ne yapacağını biliyordu. Önden koşmuştu ve şimdi nöbetçi bir asker gibi araba yolunun ortasında bekliyordu. Sophia arabayı durdurdu. Köpek otoriter bir tavırla havladı ve Luke'a doğru koşmaya başladı. Luke tekrar şapkasını sallayıp sonunda kıza kendini gösterdi. Sophia arabayı çalıştırdı ve kısa bir süre sonra arabayı büyük manolya ağacının arkasına park etti.

Sophia arabadan indi. Dizleri yırtık, soluk renkli dar kotuyla yaz gibi taze görünüyordu. Kediye benzer gözleri, hafiften Slavlarınkini andıran kemik yapısıyla gün ışığı altında, geçen gece olduğundan çok daha etkileyici görünüyordu. Luke ona öylece bakakaldı. İçinden bir ses, gelecekte onu düşündüğünde bu görüntüsüyle hatırlayacağını fısıldıyordu. Bu köy manzarası içinde öyle güzel, öyle zarif ve öyle farklı görünüyordu ki. Yüzüne yayılan o sıcak gülümsemeyi gördüğünde Luke'un içine sislerin arasından bir güneş doğmuş gibi oldu.

"Geç kaldığım için üzgünüm," diye seslendi Sophia arabanın kapısını kapatırken. Sesine bakılırsa onda Luke'un hissettiği gerginlikten eser yoktu.

"Sorun değil," dedi Luke. Şapkasını taktı ve ellerini ceplerine soktu.

"Yanlış yerden döndüğüm için geri gelmem gerekti. Ama bu arada King'i biraz dolaşma şansım oldu."

Luke ayaklarını yere sürttü. "Eee?"

“Haklıymışsın. Hiç de lüks bir yer değilmiş ama insanlar çok tatlıymış. Bankta oturan yaşlı bir adam sayesinde doğru yolu buldum. Sen nasılsın?”

“İyiyim,” dedi Luke sonunda başını kaldırıp.

Sophia, Luke’un ne kadar heyecanlı olduğunu anladıysa da hiçbir şey belli etmiyordu. “Yapman gereken tüm işleri bitirebildin mi?”

“Büyükbaşları kontrol ettim, biraz yakacak odun kestim, marketten birkaç şey aldım.”

“Kulağa çok eğlenceli geliyor,” dedi Sophia. Bir elini gözüne siper edip yavaş yavaş dönmeye başladı. Etrafı inceliyordu. Bu arada Köpek çoktan geri dönmüş, Sophia’nın bacaklarına dolanarak kendini tanıtıyordu. “Anladığım kadarıyla bu Köpek olmalı.”

“Biricik Köpek’im.”

Sophia yere çömelip Köpek’in kulaklarının arkasını okşadı. Köpek’in kuyruğu memnuniyetle sallanıyordu. “Berbat bir ismin var, Köpek,” diye fısıldadı Sophia ona. Bunun üzerine hayvanın kuyruğu daha da hızlandı. “Burası çok güzelmiş. Tamamı senin mi?”

“Annemin. Ama çiftliğin bir parçası.”

“Ne kadar büyük?”

“Üç yüz hektardan biraz daha büyük,” dedi Luke.

Sophia kaşlarını çattı. “Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor ne yazık ki. New Jersey’den geldim. Şehir kızıyım. Unuttun mu?”

Sophia’nın bu şekilde konuşması Luke’un hoşuna gitmişti. “Şuna ne dersin?” dedi. “Yolun buraya döndüğün kısmından başlıyor ve şu tarafa doğru bir buçuk kilometre kadar devam edip nehirde sona eriyor. Arazi yelpaze biçiminde denebilir;

yolda daralıyor ve nehre doğru genişliyor. Oradaki genişlik yaklaşık iki kilometre.”

“Bu daha iyi oldu,” dedi Sophia.

“Sahi mi?”

“Pek sayılmaz. Kaç blok oluyor?”

Bu soru Luke’u hazırlıksız yakalamıştı. Sophia onun yüz ifadesini görünce güldü. “Hiçbir fikrim yok.”

“Şaka yapıyordum,” dedi Sophia doğrulurken. “Ama gerçekten etkileyiciymiş. Daha önce hiç çiftlik görmemiştim.” Arkasındaki evi işaret etti. “Burası senin evin mi?”

Luke, Sophia’nın baktığı yöne doğru döndü. “Birkaç sene önce yaptım.”

“Ve yaptım derken kastettiğin...”

“Su ve elektrik tesisatı dışında büyük bölümünü ben inşa ettim. Onları yapmak için lisansım yok. Ama planı ve iskeleti tamamen bana ait.”

“Tabii ki sana ait,” dedi Sophia. “Bahse girerim arabam bozulsa onu nasıl tamir edeceğini de bilirsin.”

Luke gözlerini kısıp arabaya baktı. “Muhtemelen.”

“Sen... eski moda bir tipsin. Daha erkeksi. Erkeklerin pek çoğu artık bu tür şeylerden anlamıyor.”

Sophia etkilenmiş miydi yoksa dalga mı geçiyordu, Luke kestiremedi. Yine de onu hazırlıksız yakalama biçimi bir parça hoşuna gidiyordu. Her nasılsa bu tavırlar onu şimdiye kadar tanıdığı pek çok kızdan daha olgun gösteriyordu.

“Gelmene sevindim,” dedi Luke.

Bir an Sophia sanki buna ne karşılık vereceğini bilemez gibi duraksadı.

“Ben de geldiğim için sevindim. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim.”

Luke boğazını temizledi. "Belki sana buraları gösteririm diye düşünmüştüm."

"At üstünde mi?"

"Nehrin orada güzel bir yer var," dedi Luke. Sophia'nın sorusuna doğrudan cevap vermemiştir.

"Romantik bir yer mi?"

Luke buna nasıl bir cevap vereceğini bilemedi. "Hoşuma giden bir yer sadece," dedi tereddütle.

"O zaman bana uyar," dedi Sophia gülerek. Luke'un elinde tuttuğu çizmeleri işaret etti. "Onları mı giymem gerekiyor?"

"Bunlar annemin. Sana olur mu bilmiyorum ama üzengilere basmanı kolaylaştırır. Şuraya iki çorap koydum. Kendi çoraplarımı. Sana büyük gelecek ama temizdirler."

"Sana güveniyorum," dedi Sophia. "Eğer araba tamir edip ev yapabiliyorsan eminim çamaşır ve kurutma makinelerini kullanmayı da biliyordur. Deneyebilir miyim?"

Luke çizmeleri ona verdi. Sophia verandaya doğru ilerlerken kotunun üzerine oturmuş biçimi karşısında Luke büyülenmeden edemedi. Köpek de Sophia'yı takip ediyordu. Kuyruğunu sallıyordu ve dili dışarıdaydı, sanki yeni en iyi arkadaşını bulmuş gibiydi. Sophia oturur oturmaz Köpek burnunu ona sürtmeye başladı. Luke bunu iyiye yordu; Köpek normalde pek dost canlısı sayılmazdı. Luke, Sophia'nın ayak-kabılarını çıkarmasını izledi. Çorapları giyip çizmeleri kolaylıkla ayaklarına geçirirken öyle akıcı bir zarafetle hareket ediyordu ki. Ardından ayağa kalktı ve denemek için birkaç adım attı.

"Daha önce hiç kovboy çizmesi giymemiştim," dedi ayaklarına bakarken. "Nasıl duruyor?"

"Çizme giymiş gibi duruyorsun."

Sophia rahat bir kahkaha patlattı. Ardından verandada volta atmaya başladı. Ayaklarındaki çizmelere bakıyordu. “Sanırım öyle,” dedi ve Luke’a döndü. “Kovboy kadınlara mı benzedim?”

“Onun için şapkaya ihtiyacın var.”

“Seninkini deneyelim bakalım,” dedi Sophia elini uzatıp.

Luke ona doğru yürüdü ve şapkasını çıkardı. Dün akşam boğaların üstündeyken bile şu andakinden daha fazla kontrol ondaymış gibi hissetmişti. Şapkasını Sophia’ya uzattı. Sophia şapkayı geçirip başını arkaya doğru eğdi. “Şimdi nasıl?”

Mükemmel, diye düşündü Luke. Daha önce gördüğü tüm kızlardan daha mükemmeldi. Boğazında birdenbire hissettiği kuruluğa rağmen gülümsedi. *Başım büyük belada*, diye geçirdi içinden.

“İşte şimdi kovboy kadınlara benzedin.”

Sophia buna güldü. Hoşuna gittiği belliydi. “Sanırım bugün bunu takabilirim. Yani senin için sakıncası yoksa.”

“Bende şapka çok,” dedi Luke. Kendi sesini duyamaz olmuştu. Tekrar çizmelerini yere sürttü. Kontrolü geri kazanmaya çalışıyordu. “Dün gece nasıldı?” diye sordu. “Başka bir sorun çıktı mı?”

Sophia verandadan aşağı indi. “İyiymi. Marcia tam bıraktığım yerdeydi.”

“Brian sana bulaştı mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi Sophia. “Sanırım yakınlarda olmandan korktu. Ayrıca uzun da kalmadık. En fazla yarım saat daha kalmışızdır. Çok yorulmuştum.” Luke’a yaklaşmıştı. “Çizmelerle şapka hoşuma gitti. Çok rahatlar. Annene teşekkür etmek isterim. Burada mı?”

“Hayır, ana evde. Teşekkür ettiğini ona sonra iletirim.”

“Ne yani? Onunla tanışmamı istemiyor musun yoksa?”

“Ondan değil... Şey, bu sabah bana biraz kızgındı da.”

“Neden ki?”

“Uzun hikâye.”

Sophia başını yana yatırdı. “Dün akşam neden boğa yarışı yaptığını sorduğumda da aynı şeyi söylemiştin,” dedi. “Sanırım *uzun hikâye* demek, aslında *bu konu hakkında konuşmak istemiyorum* demek. Doğru mu?”

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

Sophia güldü. “Eee, sırada ne var?”

“Sanırım ahıra gidebiliriz,” dedi Luke. “Orayı görmek istediğini söylemiştin.”

Sophia bir kaşını havaya kaldırdı. “Buraya gerçekten ahır görmeye gelmediğimi biliyorsun, değil mi?”

Sophia

*A*h, diye düşündü Sophia bu sözler ağzından çıkar çıkmaz. Belki de biraz fazla ileri gitmişti.

Hep Marcia'nın yüzündendi. Önceki akşam ve sabah boyunca sorularıyla onu sıkboğaz edip durmuştu. Sophia'nın seçtiğı ilk iki kıyafeti sürekli, "O seksi çocukla at binmeye gideceğine inanamıyorum!" diyerek veto etmemiş olsaydı belki Sophia şimdi bu kadar heyecanlanmazdı. Çekici. Ateşli. Seksi. Marcia, Luke'un adı yerine ısrarla bu kelimeleri kullanmıştı. "Demek Bay Çekici araya girip seni kurtardı, öyle mi?" veya "O seksi çocukla neler konuştunuz bakalım?" cümlesinde olduğu gibi ya da kısaca "Ateşli çocuk!" Anayola çıktığında döneceğı yeri kaçırmamasına şaşmamalıydı. Araba yoluna girdiğinde sırtından aşağı ufacık bir ter damlasının süzöldüğünü hissetmişti. Aşırı heyecanlı sayılmazdı ama kesinlikle gergindi. Ne zaman böyle olsa çok konuşur, kendini Marcia ile Mary-Kate gibi insanları örnek alırken bulurdu. Bazen de eski hâline döner, söylenmemesi gereken şeyler yumurtlardı. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Luke'un da pek yardımcı olduğu söylenemezdi. Yumuşak pamuklu tişörtü ve kotuyla Sophia'nın arabasına doğru yürümüştü. Kahverengi saçları şapkasından kurtulmak ister gibiydi. Uzun kirpikli mavi gözlerini yerden çok az kaldırmış, çekingenliğiyle Sophia'yı şaşırtmıştı. Tam o sırada Sophia yüreğinin hop ettiğini hissetmişti. Luke'tan hoşlanıyordu. *Gerçekten* hoşlanıyordu. Dahası, her nedense ona güveniyordu. Bu dünya bir tür doğru-yanlış mefhumuna dayanan bir düzene sahipmiş de Luke doğru bir insanmış gibi bir izlenime kapılmıştı. Olmadığı biri gibi davranma derdine düşmüyordu ve içinden geçenler yüzünden okunuyordu. Sophia onu şaşırttığında yüzünde bunu anında görebiliyor, onunla dalga geçtiği zaman Luke gayet rahat kendine gülebiliyordu. Nihayet ahırdan bahsettiğinde ise... Eh, Sophia kendine hâkim olamamıştı işte.

Sophia bir an Luke'un yüzünün kızardığını görür gibi olduğunu sandıysa da hemen ardından çocuk başını eğmiş ve kendine şapka almak için içeri girmişti. Geri döndüğünde yan yana yürümeye başladılar. Rahat, sakın adımlarla ilerliyorlardı. Köpek önden koşturuyor, ardından hızla yanlarına dönüyor, sonra başka bir yöne fırlayıveriyordu. Tam bir enerji küpüydü. Sophia yavaş yavaş kaygısının azaldığını hissediyordu. Evin etrafını çevreleyen ağaçlığın yanından anayola döndüler. Sophia o zaman evi gördü. Büyük bir kapalı verandası ve siyah panjurları vardı. Evin arkasında ağaçlar yükseliyordu. Onun ötesinde eski ahır ve inişli çıkışlı yeşil tepelerin arasında meralar uzanıyordu. Uzaktaki ufak bir gölün kıyısı büyükbaş hayvanlarla doluydu. Zirvesi dumanlı dağlar bu manzarayı bir kartpostal gibi tamamlıyordu. Yolun karşı tarafında ise sıra sıra Noel ağaçlarının bulunduğu koru yer alıyordu.

Korudan bir esinti geliyor, müziği andıran yumuşak bir flüt sesi gibi duyuluyordu.

“Burada büyüdüğüne inanamıyorum,” dedi Sophia heyecanla. Evi işaret etti. “Annen burada mı yaşıyor?”

“Aslına bakarsan ben o evde doğdum.”

“Ne? Hastaneye yetişecek hızda hiç mi at yoktu?”

Luke buna güldü. Evden ayrıldıklarından beri biraz daha rahatlamış görünüyordu. “Yan çiftlikteki komşumuz o zamanlar ebelik yapıyordu. Annemin iyi arkadaşıdır. Boşa para harcamak da istememişlerdir kesin. Annem öyledir. İş para harcamaya geldi mi cebinde akrep var.”

“Çocuk doğururken bile mi?”

“Çocuk doğurmaktan korktuğunu pek sanmıyorum. Çiftlikte yetiştiği için pek çok doğum görmüş. Ayrıca o da evde doğmuş. Yani büyük ihtimalle bunda bu kadar büyütecek ne var diye düşünmüş olmalı.”

Sophia yerdeki çakılların çizmelerinin altında çatırdadığını hissetti. “Aileniz ne kadar zamandır çiftliğin sahibi?”

“Çok uzun zamandır. Büyük büyükbabam 1920’lerde buranın çoğunu almış ve sonra Büyük Buhran’da daha fazla toprak ekleme fırsatı bulmuş. İyi bir iş adamıymış. Ondan sonra çiftlik büyükbabama geçmiş, sonra da anneme. Annem çiftliğin başına geçtiğinde yirmi iki yaşındaymış.”

Luke anlatırken Sophia etrafa bakınıyordu. Otoyola ne kadar yakın olduğunu bildiği hâlde kendini ücra bir yerde, her şeyden uzak ve yalıtılmış hissetmesi enteresandı. Çiftlik evini geçtiler. Uzak köşede, etrafı çitlerle çevrili küçük ahşap kulübeler vardı. Rüzgâr yön değiştirdiğinde Sophia kozalak ve meşe kokusu aldı. Çiftlikteki her şey, vaktinin çoğunu geçirdiği kampüsün aksine insanı ferahlatan bir değişiklik gibi

geliyordu. *Tıpkı Luke gibi*, diye düşündü Sophia. Yine de bu gözlemi üzerinde fazla durmamaya çalıştı. “Şuradakiler ne?” diye sordu parmağıyla kulübeleri işaret edip.

“Bize en yakın olan, tavukların kümesi. Onun arkasında domuzlar var. Çok değiller, üç-beş tane. Dün akşam bahsettiğim gibi biz daha ziyade büyükbaş hayvan yetiştiriyoruz.”

“Kaç hayvanınız var?”

“İki yüz çiftten fazla,” dedi Luke. “Ayrıca dokuz tane de boğamız var.”

Sophia kaşlarını çattı. “Çift mi?”

“Yetişkin bir inek ve buzağı.”

“O hâlde neden dört yüz deyip geçmiyorsun?”

“Çünkü büyükbaşlar böyle sayılır. Böylece o sene için satışa sunabileceğin sürünün büyüklüğünü bilirsin. Biz buzağı satmıyoruz. Satanlar var, süt danası denir. Ama biz daha ziyade otla beslenen, organik et satarız. Müşterilerimizin çoğu lüks restoranlar.”

Çit boyunca ilerlediler ve bir örümcek gibi her yöne yükselen dev dallarıyla yaşlı bir meşe ağacının yanına geldiler. Dalların oluşturduğu kubbenin altından geçerlerken kuşlar cıvıladı. Sophia karşıdaki ahıra baktı; görünen o ki Luke şaka yapmamıştı. Burası terk edilmiş gibi görünüyordu. Yapı hafifçe yana yatmış, çürümekte olan kalaslarla güçlkle bir arada duruyordu. Sarmaşıklar ve japon sarmaşıkları iki tarafını kaplamıştı, çatının bir kısmı yoktu.

Luke başıyla ahırını işaret etti. “Eee, ne diyorsun?”

“Burayı yıkmayı hiç düşündün mü? Sırf insaf etmek için?”

“Göründüğünden daha sağlamdır. Bu hâlde bırakmamızın sebebi güzel görünmesi sadece.”

“Hım,” dedi Sophia yüzünde şüpheli bir ifadeyle. “Ya öyledir ya da burayı elden geçirmeye vakit bulamamışsındır.”

“Sen neden bahsediyorsun? Bir de tamir etmeden önce görseydin.”

Sophia güldü. Luke komik olduğunu düşünüp sevindi. “Atları burada mı tutuyorsunuz?”

“Delirdin mi? Onları bu ölüm tuzağına sokar mıyım?”

Bu sefer Sophia kendini tutmaya çalışmasına rağmen güldü. “O hâlde ahır ne için kullanıyorsunuz?”

“Daha çok depo olarak kullanıyoruz. İçeride mekanik boğa var, onunla antrenman yapıyorum. Onun dışında genelde kırık dökük eşyalarla dolu. Ellilerden kalma bir traktör, eski kuyu pompaları, kırık pompalar, sökülmüş motorlar. Çoğu çöptür ama dediğim gibi annem para konusunda biraz tuhaftır. Bazen tamir edilmesi gereken bir şey olduğunda yedek parçayı buradan bulabiliyorum.”

“Çok sık oluyor mu? Bir şey bulduğun yani?”

“Pek sayılmaz. Ama buraya bakmadan parça siparişi vermem yasak. Annemin kurallarından biri.”

Ahırın ilerisinde ufak bir ahır daha vardı. Bir tarafı orta büyüklükte bir ağıla açılıyordu. Luke’la Sophia yaklaşırken üç at onları süzdü. Luke ağıla çıkan kapıyı açıp elindeki çuvaldan üç elma çıkarırken Sophia onu izledi.

“At! Buraya gel!” diye seslendi Luke. Bu buyruk üzerine kestane rengi bir at onun bulunduğu yöne doğru ilerledi. Onu daha koyu renkteki diğer iki at izledi. “At benim atım,” dedi Luke. “Diğerlerinin adı Dost ve İblis.”

Sophia geride duruyordu, endişeyle kaşları çatılmıştı. “Bu durumda ben herhâlde Dost’a bineceğim. Değil mi?”

“Senin yerinde olsam ona binmezdim,” dedi Luke. “İnsanları ısırır ve sırtından atmaya çalışır. Annem dışında herkese kötü davranır. Ama İblis gerçekten çok tatlıdır.”

Sophia başını iki yana salladı. “Hayvan isimleriyle derdin ne senin?” At bu arada iyice yanlarına sokulmuştu, Sophia’ya tepeden bakıyordu. Sophia çabucak geri çekildi ama At’ın gözü zaten Luke’tan ve elmalardan başka bir şey görmüyordu.

“Onu sevebilir miyim?”

“Elbette,” dedi Luke elmayı ona uzatırken. “Burnunun okşanmasına bayılır. Bir de kulaklarının arkasını kaşı.”

Sophia atın burnuna dokunmaya hazır değildi ama parmaklarını nazikçe kulaklarının arkasında gezdirmeye başladı. Atın kulaklarının keyiften yana yatışını izledi. Bu sırada At elmasını katur kutur yemeye devam ediyordu.

Luke, At’ı bir bölmeye götürüp hazırlarken Sophia onu izledi. Dizginler, semer ve sonunda eyer. Luke yılların tecrübesiyle ezbere bir rahatlıkla hareket ediyor, eğildikçe kotu geriliyordu. Sophia yanaklarının kızardığını hissetti. Luke hayatında gördüğü en seksi erkekti. Çabucak başını çevirip çatı kirişlerini inceliyormuş gibi yaptı. Bu sırada Luke işini bitirmişti, eyer vurmak için İblis’e döndü.

“Pekâlâ,” dedi üzengilerin boyunu ayarlarken. “Hazır mısın?”

“Pek sayılmaz,” diye itiraf etti Sophia. “Ama denerim. İblis’in tatlı olduğuna emin misin?”

“Bebek gibidir,” dedi Luke güven verici bir şekilde. “Sadece elini eyer başına, sol çizmeni de üzengiye koy. Sonra diğer bacağınızı at.”

Sophia, Luke’un dediklerini yaptı ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmasına karşın ata binmeyi başardı. Yerine yerleşmeye çalışırken altındaki at her an kasılmaya hazır dev bir kas kütleliymiş gibi geldi.

“İıı, düşündüğümden daha yüksekmiş.”

Luke dizginleri ona uzattı. “Merak etme,” dedi ve Sophia’nın itiraz etmesine fırsat kalmadan çoktan At’a binmişti.

“İblis için fazla bir şey yapmana gerek yok,” dedi. “Dizginleri boynuna değdirdiğin anda nereye istersen dönecektir. Şöyle yapacaksın. Ve ilerlemesini istiyorsan topuklarınla yanlarına vur yeter. Durdurmak istediğinde de dizginleri kendine doğru çek.” Anladığından emin olmak için yapması gereken hareketleri birkaç kez Sophia’ya gösterdi.

“Bunun ilk binişim olduğunu unutmadın değil mi?” diye sordu Sophia.

“Daha önce söylemiştin.”

“Ve haberin olsun diye söylüyorum, çılgınlık yapma peşinde değilim. Attan düşmek istemem. Yurttaki kızlardan biri bir keresinde attan düşüp kolunu kırmıştı. Ödev yazmam gerekirken kolumda bir alçıyla kalakalmak istemem.”

Luke yanağını kaşıyıp Sophia’nın sözünü bitirmesini bekledi. “Bitti mi?” diye sordu sonunda.

“Sadece temel kuralları koyuyorum.”

Luke göğüs geçirip şaşkınlıkla başını salladı. “Ah şu şehir kızları,” dedi. Bileğiyle hafif bir fiske indirdiği anda At dönüp ilerlemeye başladı. Bir an sonra Luke aşığı eğilmiş, kapı mandalını kaldırıyordu ve açılan kapıdan geçip gözden kayboldu. Sophia o tarafı göremiyordu ama Luke’un sesini duydu: “Beni takip etmen gerekiyor.”

Sophia’nın kalbi güm güm atıyordu, ağzı kurumuştı. Derin bir nefes aldı. Bunu yapamaması için hiçbir neden yoktu. Sonuçta bisiklete binebiliyordu ve bu da ondan pek farklı olmasa gerekti. İnsanlar her gün at biniyorlardı. *Küçük çocuklar* bile at bindiğine göre ne kadar zor olabilirdi ki? Hem zor

bile olsa ne fark ederdi? Zor şeyleri başarabiliyordu. Profesör Aldair'ın İngiliz edebiyatı dersi de zordu. Cumartesi günleri tüm arkadaşları eğlenmeye giderken şarküteride on dört saat çalışmak da öyle. Brian'a katlanmak da... Bak bu gerçekten bayağı zordu. Böylece kendini hazırlayıp dizginleri salladı ve İblis'in yanlarına vurdu.

Hiçbir şey olmadı.

Çizmelerini tekrar vurdu.

İblis'in kulağı seğirdi ama onun dışında bir heykel gibi kırmıldamadan durmaya devam etti.

Pekâlâ, o kadar da kolay değilmiş. Belli ki İblis evde kalmak istiyordu.

Luke ve At tekrar görüş alanına girdiler. Luke şapkasının siperliğini kaldırdı. "Gelmiyor musun?" diye sordu.

"İblis gitmek istemiyor," diye durumu açıkladı Sophia.

"Çizmelerinle vur ve ne yapmasını istediğini söyle. Dizginleri kullan. Ne yaptığını bildiğini hissetmesi gerek."

Hiç şansım yok, diye düşündü Sophia. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ki. İblis'e tekrar vurdu ve yine değişen bir şey olmadı.

Luke öğrencisini azarlayan bir öğretmen gibi ata parmağını salladı. "Dalga geçmeyi bırak, İblis!" diye bağırdı. "Onu korkutuyorsun. Buraya gel." Luke'un sözleri mucizevi bir şekilde atın hareket etmesini sağladı ve Sophia buna hazırlıksız yakalandığından eyerde arkaya doğru savruldu. Dengesini kazanmaya çalışırken farkında olmadan öne doğru atıldı.

İblis'in kulağı tekrar seğirdi. Sanki tüm bunlar bir şaka mı diye merak ediyordu.

Sophia dizginleri iki eliyle birden tutup onu döndürmeye hazırlandı ama İblis'in ona ihtiyacı yoktu. Kapıdan geçti ve

At'ın yanına geldiğinde homurdandı. Luke, Sophia'nın arkasından kapıyı kapatıp yanma dönerken bekledi.

Luke, At'ı yavaş fakat düzenli adımlarla ilerletiyordu. İblis ise Sophia'nın hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan Luke'un yanında gitmekten gayet memnun görünüyordu. Yolun karşısına geçip Noel ağaçlarından oluşan son sıra boyunca ilerleyen patikaya doğru döndüler.

Çam kokusu burada daha yoğundu ve Sophia'ya Noel'i hatırlatmıştı. Atın yürüyüş ritmine giderek alışırken vücudundaki yüklerin kalktığını, soluk alıp verişinin normale döndüğünü hissetti.

Çam korusunun öteki ucundan, yaklaşık bir futbol sahası büyüklüğündeki ormanlık alana çıktılar. Atlar çalıların arasındaki patikada dikkatle ilerlemeye başladılar. Kâh yokuş yukarı kâh yokuş aşağı, giderek daha da yabanileşen bir dünyanın derinliklerine giriyorlardı sanki. Arkalarında çiftlik yavaş yavaş gözden kaybolurken Sophia kendini bambaşka topraklardaymış gibi hissetti. Ağaçların arasında ilerlerken Luke, Sophia'yı düşünceleriyle yalnız bırakmaktan şikâyetçi görünmüyordu. Köpek burnu yerde önlerinde koşuyor, bir o yana bir bu yana dönerek bir ortadan kayboluyor bir geri dönüyordu. Sophia alçak bir dalın altından geçerken başını eğdi ve Luke bir başka dala çarpmamak için eğilirken göz ucuyla onu izledi. Toprak giderek daha sert, daha gür bir hâl alıyordu. Böğürtlen çalılıklarıyla çobanpüskülleri kümeler hâlinde yerden fışkırıyor, meşe ağaçlarının yosun tutmuş gövdelerini kucaklıyordu. Sincaplar ceviz ağaçlarının dallarında atlıyor, çıkardıkları seslerle sanki onların gelişini birbirlerine haber veriyorlardı. Kırık güneş ışınları ağaç yaprakları arasından geçerken etrafa hayal gibi bir görünüm kazandırıyordu.

“Burası çok güzelmiş,” dedi Sophia. Sesi kendi kulaklarına bile tuhaf gelmişti.

Luke eyerinde ona doğru döndü. “Ben de beğeneceğini umuyordum.”

“Burası da sizin topraklarınıza mı dâhil?”

“Bir kısmı. Komşu bir çiftlikle paylaşıyoruz. Hem rüzgâr siperi hem de mülk sınırı işlevi görüyor.”

“Burada sık sık at biner misin?”

“Eskiden binerdim. Ama son zamanlarda ancak çitlerden biri falan kırıldığında onarmaya geliyorum. Bazen de bu tarafa kaçan hayvanları toplamaya.”

“Ben de kalkmış, bunun bütün kızlarla yaptığın bir şey olduğunu düşünüyordum.”

Luke başım salladı. “Buraya daha önce hiçbir kızı getirmedi.”

“Neden peki?”

“Sanırım hiç aklıma gelmedi.”

Bunu fark ettiği için Luke da en az Sophia kadar şaşırılmışa benziyordu. Köpek hızla yanlarına gelip onları kontrol etti, ardından yine uzaklaştı. “Şu eski kız arkadaşını anlatsana biraz. Angie’ydi değil mi?”

Luke hafifçe yönünü değiştirdi. Sophia’nın bunu hatırlıyor olmasına şaşırılmış gibiydi. “Anlatacak pek bir şey yok. Söylediğim gibi, sadece lise aşkıydı.”

“Neden bitti peki?”

Luke bu soruya cevap vermeden önce biraz düşündü. “Liseden mezun olduktan bir hafta sonra turnuva için yola çıktım,” dedi. “O zamanlar yarışlara uçakla gitmeye param yetmiyordu, bu yüzden sürekli yollarda oluyordum. Perşembe yola çıkar, pazartesiye hatta salıya kadar eve dönemezdim.

Bazı haftalar eve hiç dönemediğim olurdu. Başka bir şey istediği için onu suçlamıyorum. Özellikle de durum pek değişecek gibi görünmediği için.”

Sophia bir süre sessiz kaldı. “Peki bu işler nasıl oluyor?” diye sordu. “Yani rodeocu olmaktan bahsediyorum. Bu işe girmek için ne yapman gerekiyor?”

“Aslında yapılacak pek bir şey yok,” diye cevap verdi Luke. “PRY’den kartını alıyorsun ve...”

“PRY mi?” diye sordu Sophia araya girip.

“Profesyonel Rodeo Yarışçıları,” dedi. “Yarışları onlar düzenliyor. Oraya kaydoluyorsun ve kayıt ücretini ödüyorsun. Yarışta da kurayla bir boğa seçiyorsun ve ona biniyorsun.”

“Yani bunu herkes yapabilir mi? Mesela bir erkek kardeşim olsaydı ve yarın rodeoya başlamak isteseydi bunu yapabilir miydi?”

“Evet.”

“Ama bu çok saçma. Ya hiç deneyimi yoksa?”

“Muhtemelen yaralanır.”

“Sahi mi?”

Luke sırtıttı ve şapkasının siperliğinin altından alnını kaşıdı. “Böyle yürür. Rodeoda ödül olarak verilen paranın büyük bir kısmı yarışmacılardan gelir. Bu da rodeoda iyi olan insanların, yarışanlar iyi olmayınca sevindiği anlamına gelir. O yarıştan ceplerinde parayla ayrılma ihtimali daha fazla demektir.”

“Bu biraz acımasızca geliyor.”

“Sen olsan nasıl yapardın? Ne kadar antrenman yaparsan yap, bu işi başarıp başaramayacağını anlamanın tek bir yolu vardır, o da gerçekten denemektir.”

Sophia geçen akşam oradaki rodeocuların kaçının yarışa ilk defa katıldığını düşündü. “Peki biri bir yarışmaya katılı-

yor ve diyelim ki senin ayarında biri ve kazanıyor. Sonra ne oluyor?”

Luke omuz silkti. “Rodeo gösterisi geleneksel rodeodan biraz farklıdır. Bugünlerde rodeo göstericilerinin ayrı turnuvaları oluyor ama aslen iki turnuva var. Bir büyük turnuva, hani şu televizyonda da gösterilen. Bir de küçük turnuva var, o da bir nevi ikinci lig gibi. İkinci ligde yeterince puan kazanırsan birinci lige yükseliyorsun. Asıl para da orada.”

“Ya dün akşamki?”

“Dün akşamki küçük turnuvadan bir yarıştı.”

“Daha önce hiç büyük turnuvada yarıştın mı?”

Luke elini uzatıp At’ın boynunu okşadı. “Beş sene boyunca büyük turnuvada yarıştım.”

“İyi miydin?”

“Fena sayılmazdım.”

Sophia, geçen akşam tüm yarışları kazandıktan sonra da aynı cevabı verdiğini hatırladı. “Neden içimden bir ses bana ima ettiğinden daha iyi olduğunu söylüyor?”

“Bilmem.”

Sophia, Luke’u inceledi. “Google’dan da bakabileceğimi biliyorsun değil mi?”

Luke eyerinde dikleşti. “Dört sene üst üste PRY finallerine katıldım. Bunu yapabilmek için sıralamada ilk onda olman gerekiyor.”

“Başka bir deyişle en iyilerden birisin.”

“Öyleydim. Artık o kadar iyi değilim. Aslında başladığım noktada sayılırım.”

O sırada nehrin yakınında ufak bir alana varmışlardı. Nehrin yüksek yatağında atları durdurdular. Nehir geniş değildi fakat Sophia’nın içinden bir ses, ağır akan suyun görün-

düğünden daha derin olduğunu söylüyordu. Yusufçuk böcekleri yüzeyde uçuşuyor, kıyıya kadar yayılan ufak dalgalar oluşturuyorlardı. Köpek sarf ettiği efordan yorgun düşmüş bir hâlde yere uzandı. Dili ağzından dışarı çıkmıştı. Arkasındaki budaklı meşe ağacının gölgesinde Sophia eski bir kamptan izler gördü. Çürümekte olan bir piknik masası ve kapatılmış bir ateş çukuru.

“Burası da ne?” diye sordu Sophia şapkasını düzeltirken.

“Eskiden babamla buraya balık tutmaya gelirdik. Tam şu tarafta suyun altında batık hâlde bir ağaç var ve oradan çok güzel levrek tutulur. Bütün gün burada takılırdık. Burası bir anlamda bizim mekânımızdı, sadece ikimize özel. Annem balık kokusundan nefret eder, bu yüzden balıkları burada temizler ve pişirdikten sonra eve götürürdük. Bazen de antrenmandan sonra babam beni buraya getirirdi ve sadece oturup yıldızları izlerdik. Babam lise mezunu bile değildi ama gökyüzündeki tüm takımyıldızların adını bilirdi. Hayatımın en güzel zamanlarından bir kısmını burada geçirdim.”

Sophia, İblis’in yelesini okşadı. “Onu özölüyorsun.”

“Evet,” dedi Luke. “Buraya gelmek bana onu hatırlatıyor. Tam hatırlanması gerektiği şekilde.”

Sophia, Luke’un sesinde yaşadığı kaybın acısını duyabiliyor, duruşundaki gerginliği hissedebiliyordu. “Nasıl öldü?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Greenville, Güney Carolina’da bir yarıştan eve dönüyorduk. Geç olmuştu ve babam yorgundu. Derken bir geyik birden önümüze çıkıp otobanın karşısına geçmeye çalıştı. Babamın direksiyonu çevirecek zamanı bile olmadı ve geyik ön camdan içeri girdi. Kamyonet üç takla attı ama ondan öncesinde bile çok geçti. Çarpmanın etkisiyle boynu kırılmıştı.”

“Yanında mıydın?”

“Onu enkazdan ben çıkardım,” dedi Luke. “Onu kaldırdığımı, deliye dönmüş bir hâlde uyandırmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Sonra sağlık görevlileri geldi.”

Sophia’nın rengi atmıştı. “Böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum.”

“Ben de edemiyordum,” dedi Luke. “Bir saniye önce yarıştaki performansımdan bahsediyorduk, bir saniye sonra ölmüştü. Gerçek değildi sanki. Hâlâ gerçek gelmiyor ya. Çünkü sadece babam değildi. Aynı zamanda antrenörüm, partnerim, dostumdu da. Ve...” Luke sustu. Düşüncelere dalmıştı. Ardından yavaş yavaş başını salladı. “Ve neden bütün bunları sana anlattığımı hiç bilmiyorum.”

“Sorun değil,” dedi Sophia yumuşak bir sesle. “Anlattığına sevindim.”

Luke, Sophia’nın bu sözlerine minnet dolu bir baş hareketiyle karşılık verdi. “Annenle baban nasıl insanlar?” diye sordu.

“Onlar... tutkulu insanlardır,” dedi Sophia sonunda. “Her konuda.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Anlaman için bizimle yaşamam gerek. Bir an birbirlerine çılgınlar gibi âşıktırlar, hemen sonra bağrıışmaya başlarlar. Siyasetten çevreye, akşam yemeğinden sonra kaç kurabiye yememiz gerektiğine kadar her konuda derin fikirleri vardır. O gün evde hangi dilin konuşulacağı konusunda bile...”

“Dil mi?” diye sordu Luke araya girip.

“Annemle babam bizim çok dilli olmamızı istiyorlardı, bu yüzden pazartesiileri Fransızca, salı günleri Slovakça, çarşambaları Çekçe konuşurduk. Eskiden kardeşlerimle kafa-

yı yerdik, özellikle de eve arkadaşlarımız geldiğinde, çünkü kimsenin ne konuştuğunu anlayamazlardı. İş notlara geldi mi annemle babam ayrıca mükemmeliyetçi insanlardı. Derslerimizi mutfakta çalışmamız gerekirdi ve annem her sınavdan önce bize sorular sorardı. Eve mükemmel bir not almadan döndüğümde annemle babam dünyanın sonu gelmiş gibi davranırdı. Annemin gözleri dolar, babam ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söylerdi ve sonunda kendimi öyle suçlu hissederdim ki çoktan girdiğim sınava tekrar çalışmak zorunda kalırdım. Neden böyle davrandıklarını biliyorum elbette, çünkü onlar gibi zorluk çekmemizi istemiyorlardı. Yine de bazen çok baskıcı olabiliyorlardı. Üstüne üstlük hepimizin şarküteride çalışması gerekiyordu, yani çoğu zaman birlikte oluyorduk... Şöyle diyelim, üniversiteye girme vaktim geldiğinde kendi kararlarımı vermeyi iple çekiyordum.”

Luke bir kaşını havaya kaldırdı. “Sen de Brian’ı seçtin.”

“Şimdi tıpkı annemler gibi konuştun işte,” dedi Sophia. “Brian’ı en başından beri hiç sevmедiler. Bazı konularda deli olmakla birlikte aslında çok zeki insanlardır. Onların sözünü dinlemeliymişim.”

“Hepimiz hata yaparız,” dedi Luke. “Kaç dil biliyorsun?”

“Dört,” diye cevap verdi Sophia. Tıpkı Luke’un yaptığı gibi şapkasının siperliğini kaldırdı. “Ama buna İngilizce de dâhil.”

“Ben bir dil biliyorum ve buna İngilizce de dâhil.”

Sophia gülümsedi. Luke’un kendiyle dalga geçerkenki rahatlığından hoşlanıyordu. Luke’tan hoşlanıyordu. “Bunun hayatta bana ne faydası olacağını bilmiyorum. Mezun olduktan sonra Avrupa’da bir müzede çalışmazsam tabii.”

“Bunu istiyor musun?”

“Olabilir. Bilmiyorum. Şu anda her yerde çalışabilirim.”

Sophia sözünü bitirince Luke bir süre sustu. “Seni dinleyince keşke okulu daha fazla ciddiye almış olsaydım diyorum. Kötü bir öğrenci değildim ama parlak bir öğrenci de sayılmazdım. İyi olmak için pek çalışmadım. Ama şimdi üniversiteye gitmem gerektiğini düşünmeden edemiyorum.”

“Boğalara binmekten daha güvenli olduğu muhakkak.”

Sophia espri yapmıştı ama Luke gülmedi. “Kesinlikle haklısın.”

Nehrin yanındaki açıklıktan sonra Luke’la Sophia sakın sakın çiftliğin geri kalanını dolaştı. Sohbetleri bir konudan ötekine geçiyor, Köpek her daim yakınlarında dolanıyordu. Noel çamlarının arasında ilerliyor, arı kovanlarının yanından geçiyorlardı. Büyükbaşların kullandığı otlığa gittiler. Sevdikleri müzik türlerinden Sophia’nın Kuzey Carolina’yla ilgili izlenimlerine kadar bir sürü şey hakkında konuştular. Sophia, Luke’a kız kardeşlerinden ve şehirde büyümenin nasıl bir şey olduğundan, aynı zamanda Wake’teki izole kampüs hayatından bahsetti. Bambaşka dünyalara ait olmalarına karşın Sophia, kendisi nasıl Luke’un hayatını ilginç buluyorsa Luke’un da onun hayatını ilginç bulduğunu fark edip şaşırdı.

Sophia’nın at üstünde güveni biraz yerine gelince İblis’i tırısı kaldırdı. Nihayet eşkin gitmeye başlamıştı at. Luke tüm bu süre boyunca onun yanındaydı, olur ya düşerse onu yakalamaya hazırdı. Çok fazla öne ya da arkaya eğilince onu uyarıyor, dizginleri gevşek bırakması gerektiğini hatırlatıyordu. Sophia başta hızlanmaktan nefret etmişti ama at eşkin gitmeye başlayınca düzenli, rahat ritmine ayak uydurmayı daha kolay buldu. Dört-beş kez bir çitten ötekine gidip dönüyor, her

seferinde biraz daha hızlanıyordu. Güveni biraz daha yerine geldiğinde Sophia biraz daha hızlanması için İblis'i topukladı. Luke buna hazırlıksız yakalanınca Sophia'ya yetişmesi birkaç saniye sürdü. Yan yana yarışmaya başladıklarında Sophia yüzüne vuran rüzgârın keyfini çıkardı. Hem korkutucu hem de heyecan verici bir deneyimdi. Geri dönerlerken Sophia, İblis'in hızını daha da artırdı. Birkaç dakika sonra atları durdurdukları zaman Sophia damarlarında dolanan adrenalin ve yaşadığı korkuyla gülüyordu.

Sophia'nın kahkahaları nihayet sona erdiğinde yavaş yavaş ahırlara döndüler. Atlar hâlâ nefes nefese ve terliydi. Luke eyerleri çıkardıktan sonra Sophia onları fırçalamasına yardım etti. İblis'i elmayla besledi. Şimdiden bacaklarına giren ağrıyı hissediyordu ama umurunda değildi. At binmişti! Başarmıştı! Eve doğru yürürlerken gurur ve mutlulukla Luke'un koluna girdi.

Acele etmeden yürüyorlardı. İkisi de konuşma gereği duymuyordu. Sophia aklından o gün yaşadıklarını geçirirken çiftliğe geldiği için mutluydu. Anlayabildiği kadarıyla Luke da onunla vakit geçirmekten mutluydu.

Eve yaklaştıklarında Köpek verandadaki su kabına doğru koşturdu. Suyunu nefes nefese içtikten sonra da göbeğinin üstüne devriliverdi.

"Yorulmuş," dedi Sophia. Kendi sesi kulağına öyle tuhaf geldi ki şaşırdı.

"Merak etme, kendine gelir. Her sabah ben at binerken yanımda yürür." Luke şapkasını çıkarıp alnındaki teri sildi. "İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu. "Seni bilmem ama ben bir bira içebilirim."

"Harika."

“Hemen dönerim,” dedi Luke ve içeri girdi.

O uzaklaşırken Sophia onu inceledi. Ona hissettiği inkâr edemeyeceği çekimi anlamaya çalışıyordu. Kim bunu anlayabilirdi ki? Sophia bunları düşünürken Luke elinde buz gibi iki şişle çıkageldi.

Şişelerden birinin kapağını açıp Sophia’ya uzattı. Parmakları hafifçe birbirine değdi. Sallanan koltukları işaret etti.

Sophia göğüs geçirerek koltuklardan birine oturdu. Şapkası öne doğru eğilmişti. Şapka taktığını bile unutuyordu neredeyse. Şapkayı çıkarıp kucağına koydu ve birasından bir yudum aldı. Bira soğuk ve ferahlatıcıydı.

“Çok iyiydin,” dedi Luke.

“Yeni başlayan biri için iyi olduğumu söylemek istiyorsun herhâlde? Henüz rodeoya hazır değilim. Ama çok eğlenceliydi.”

“Doğuştan iyi bir dengeye sahipsin,” dedi Luke.

Ama Sophia onu dinlemiyor, ileriye, evin köşesinden çıkan ufak bir ineğe bakıyordu. “Sanırım ineklerinizden biri kaçmış.” İneğin bulunduğu yönü işaret etti. “Küçüklerden biri.”

Luke, Sophia’nın bakışlarını takip edince, yüzünde onu tanıdığına dair sevecen bir ifade belirdi. “O Çamur. Nasıl başarıyor bilmiyorum ama haftada birkaç kez buraya geliyor. Çitlerin bir yerinde bir boşluk olmalı ama henüz bulamadım.”

“Seni seviyor.”

“Bana *tapıyor*,” dedi Luke. “Geçen mart hem soğuk hem yağmurluydu ve şimşekler çakıyordu, bu da çamurda mahsur kaldı. Saatlerce onu oradan çıkarmaya çalıştım ve birkaç gün onu biberonla beslemem gerekti. O zamandan beri her fırsatta buraya gelir.”

“Ne tatlı,” dedi Sophia. Luke’a bakmamaya çalışmasına rağmen gözlerini bir türlü ondan alamıyordu. “Burada ilginç bir hayatın var.”

Luke şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarına daldırdı ve birasından bir yudum daha aldı. Konuştuğu zaman sesi Sophia’nın alıştığı o her zamanki ihtiyatlılığını yitirmiş gibiydi. “Sana bir şey söyleyebilir miyim?” Uzun süre sustu. “Ve bu söyleyeceğimi yanlış anlamanı istemem.”

“Neymiş o?”

“Öyle bir konuşuyorsun ki insana olduğundan çok daha ilginçmiş gibi geliyor.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

Luke şişenin üstündeki etiketi çekiştirmeye başladı. Kâğıdı başparmağıyla soyuyordu. Bir cevap verecek gibi görünmüyordu. Derken ona döndü. “Sen sanırım hayatımda tanıştığım en ilginç kız olabilirsin.”

Sophia bir şeyler söylemek istedi; herhangi bir şey. Fakat o mavi gözlere dalıp gitmişti, söyleyecek bir şey düşünemiyordu. Luke ona doğru eğilip bir an duraksadı. Ne olduğunu bile anlamadan Sophia da başını eğdi ve yüzleri giderek birbirine yaklaştı...

Ne uzun ne de ateşli bir öpüşmeydi. Fakat dudakları birbirine değdiğinde Sophia bugüne kadar hiçbir şeyin bu kadar rahat, bu kadar doğru hissettirmediğini fark etti. Hayal bile edilemeyecek kadar mükemmel bir öğleden sonra için mükemmel bir sondu.

8

Ira

Neredeyim?

Bir an bunu merak ediyorum, derken koltukta kıpırdanınca vücuduma saplanan acıyla sorumun cevabını alıyorum. Acı akkor bir şelale gibi damarlarımda dolaşüyor, kolum ve omzum acıdan kavruluyor. Kafam cam kırıklarıyla dolu gibi, göğsüm az önce üstümden ağır bir yük kaldırılmışçasına zonkluyor.

Arabanın içi bir gecede buzdan eve dönüşmüş. Ön camı kaplayan kar parlamaya başladığına göre güneş doğuyor olmalı. 6 Şubat 2011, pazar sabahı ve gözlerimi kısarak görmeyi başardığım saate göre sabah 7:20. Önceki akşam güneş 5:50'de battı ve bir saat boyunca alaca karanlıkta yol aldıktan sonra otobandan çıktım. On iki saatten fazladır buradayım ve hayatta olmama karşın şu anda hissedebildiğim tek şey, büyük bir dehşet.

Daha önce de bu türden bir dehşet yaşamıştım. Dışarıdan bakıldığında belli etmezdim, yabancılar anlamazdı. Dükkânda çalışırken, müşteriler benim savaşa katıldığımı öğrendiklerin-

de genellikle çok şaşırırdı. Bundan hiç bahsetmezdim ve başıma gelenler hakkında Ruth'la yalnızca bir kez konuşmuştum. Sonrasında bir daha hiç bu konuyu açmadık. O zamanlar Greensboro, ileride dönüşeceği şehirden bambaşka bir yerdi. Pek çok açıdan hâlâ küçük bir şehir olmakla birlikte gençken tanıdığım insanların çoğu Avrupa'da savaşırken yaralandığını bilirdi. Ama onlar da benim gibi, savaş bittikten sonra bunun üzerine konuşmaya pek hevesli değillerdi. Bazıları için savaş anıları fena hâlde dayanılmazdı bazıları içinse gelecek, geçmişten daha ilgi çekiciydi.

Fakat biri sorsaydı da hikâyemin dinlemek için ayıracakları zamana değmeyeceğini söylerdim. Şayet ayrıntıları anlatmam için ısrar edilseydi, Haziran 1942'de Amerikan Hava Kuvvetleri'ne yazıldığımı ve yeminimi ettikten sonra California, Santa Ana'daki Hava Kuvvetleri Kabul Merkezi'ne doğru diğer adaylarla dolu bir trene bindiğimi söylerdim. Batıya ilk yolculuğumdu. Gelecek bir ayımı emirleri nasıl yerine getireceğimi, banyoları nasıl temizleyeceğimi ve doğru dürüst nasıl yürüyeceğimi öğrenerek geçirdim. Ardından Oxnard'daki Mira Loma Temel Uçuş Akademisi'ne gönderildim, burada meteoroloji, navigasyon, aerodinamik ve mekanikğin temellerini öğrendim. Bu süre boyunca aynı zamanda eğitmenle çalıştım, yavaş yavaş uçmayı öğrendim. Tek başıma ilk uçağımı orada uçurdum, ilerleyen üç ay boyunca ise eğitimimin bir sonraki aşaması için Taft'taki Gardner Sahası'na gidecek kadar havada yeterince vakit geçirdim. Oradan daha fazla uçuş eğitimi için New Mexico, Roswell'e gittim ve Santa Ana'ya geri döndüğümde nihayet bir pilot olarak ilk resmi eğitimime başladım. Fakat oradaki eğitimi tamamlamama rağmen işim hâlâ bitmemişti. Beni Sacramento'daki Mather

Sahası'na gönderdiler, orada İleri Pilotluk Okulu'na gittim, yıldızlara göre yol bulmayı, yeryüzündeki görsel ipuçlarına göre tahmini navigasyon yapmayı öğrendim. Ancak ondan sonra ilk görevimi aldım.

Avrupa sahnesine gönderilmeden önce iki ay daha geçmesi gerekti. Ekip öncelikle Teksas'a gönderildi ve burada B-17'de göreve verildi, ardından İngiltere'ye yollandı. Ekim 1943'te ilk muharebe görevime gelene kadar neredeyse bir buçuk sene boyunca Amerika'da eğitim aldım. Savaş döneminde orduya yazılan biri sıcak çatışmadan ne kadar uzak kalabilirse o kadar uzak kalmıştım.

Bunlar insanların duymak istediği türden şeyler değil ama benim savaş deneyimim bu işte. Eğitim, transferler ve daha fazla eğitim. Hafta sonu izinleri ve California'da ilk kez bir plaja gidişim, hayatımda ilk kez Pasifik'e bakışım. Kuzey California'da dev sekoyaları, o akla hayale sığmayacak kadar büyük ağaçları görme şansını elde edişim. Tam şafak sökerken çöl manzarası üstünde uçtuğumda hissettiğim o huşu. Ve Joe Torrey. Hayattaki en iyi dostum.

Onunla çok az ortak yönümüz vardı. Joe, Chicago'lu bir Katolik, bir beyzbol oyuncusuydu, güldüğünde aralıklı dişleri görünürdü. Küfretmeden bir cümleyi tamamladığı çok nadirdi ama çok güler, sık sık kendiyile dalga geçerdi. Hafta sonu izinlerine herkes onunla birlikte çıkmak isterdi. Poker oyunlarına katılmasını ve onlarla birlikte şehirde dolaşmasını isterlerdi zira kadınlar da onu karşı konulmaz bulurdu. Neden çoğunlukla benimle birlikte vakit geçirmeyi istediği her zaman bir sır olarak kaldı. Buna karşın benim kendimi orduya ait hissetmem tamamen Joe sayesindeydi. Santa Monica iskelesinde otururken ilk biramı Joe'yla içtim. Hayatımdaki

ilk ve tek sigaramı da öyle. Ruth'u çok özlediğim günlerde konuştuğum kişi Joe'ydu. Beni dinlerdi, kendimi iyi hissedene kadar konuşmama izin verirdi. Joe'nun da memleketinde bir nişanlısı vardı; Marla adında güzel bir kız. Bir gün, sonunda ona döneceği sürece savaşta ne olup bittiğini pek de umursamadığını itiraf etmişti.

Joe'yla sonunda aynı B-17'de görev aldık. Kaptanımız Albay Bud Ramsey'di; gerçek bir kahraman ve dâhi bir pilot. Daha öncesinden muharebe görevi yapmıştı ve ikinci görevine atanmıştı. En sinir bozucu koşullarda bile her zaman sakin kalmayı, kendini kontrol etmeyi başarırdı. Komutanımız olduğu için şanslıydık ve bunun farkındaydık.

Gerçek anlamdaki savaş deneyimim 2 Ekim'de, Emden'da bir denizaltı üssüne baskın yaptığımızda başladı. İki gün sonra Frankfurt'ta bir araya gelen üç yüz kişilik bir hava bombardıman filosunun parçası olduk. 10 Ekim'de Münster'de bir demiryolu kavşağını bombaladık, 14 Ekim'de ise -ileride Kara Salı olarak anılacak o günde- savaş benim için sona erdi.

Hedefimiz Schweinfurt'taki bir rulman tesisiydi. Birkaç ay öncesinde bombalanmış ama Almanlar tamirat açısından epey ilerleme kaydetmişti. Üsse olan uzaklığımızdan dolayı bombardıman ekibimizin destek kuvveti yoktu ve bu sefer Almanlar bombardıman uçuşunu bekliyorlardı. Alman avcı uçakları kıyıda görünmüş, yollarına çıkan pek çok filoyu kısıp almıştı. Saldırı menziline girene kadar uçaksavar ateşleri şehrin üstünü kalın bir sis tabakasıyla örtmüştü çoktan. Alman roketleri yüksek irtifada etrafımızda patlayıp duruyor, şok dalgaları uçağı sallıyordu. Yükümüzü yeni indirmiştik ki düşman uçakları birden yaklaştımaya başladı. Her taraftan geliyorlardı ve etrafımızdaki bombardıman uçakları gökten düşü-

şe geçti. Döne döne yeryüzüne inerken alev alıyorlardı. Birkaç dakika içinde filomuz paramparça olmuştu. Nişancımız alnından vuruldu ve uçağın içine düştü. İçgüdüsel olarak onun koltuğuna geçtim ve ateş etmeye başladım. Düşmana kayda değer bir zarar vermeksizin yaklaşık beş yüz yaylım ateşi etmiştim. O anda hayatta kalacağımı sanmıyordum ama öyle korkmuştum ki ateş etmeyi bırakamıyordum.

Önce bir taraftan, ardından diğerinden düşman bombardımanı altında kalmıştık. Bulunduğum yerden, kanatta devasa deliklerin açıldığını görebiliyordum. Düşman ateşi yüzünden bir motorumuzu kaybettiğimizde uçak yalpalamaya başladı. Bud kontrol düğmeleriyle uğraşırken hayatımda hiç duymadığım kadar kuvvetli bir gürültü kopuverdi. Kanat birdenbire aşağı meyletti. Uçak irtifa kaybediyor, arkamızdan dumanlar yükseliyordu. Avcı uçaklar bizi düşürmek için yaklaşıncı uçağın gövdesinden daha fazla ateş çıkmaya başladı. 300 metre, ardından 600 metre rakım kaybettik. 1500. 2500. Bud bir şekilde kanatları düzeltmeyi başardı ve uçağın burnu mitolojik bir varlık gibi yükselmeye başladı. Mucizevi bir şekilde uçak hâlâ havadaydı ama filodan ayrı düşmüştük. Düşman topraklarının üstünde yapayalnızdık, üstelik uçaksavar ateşi hâlâ peşimizdeydi.

Bud çaresizce üsse geri dönmeye çalıştı. Uçak yön değiştirmişti ki uçaksavar ateşi kokpiti vurdu. Joe yaralandı, gayriih-tiyari bana döndü. Vurulduğuna inanamıyormuş gibi gözleri kocaman açılmıştı, ismimi söylemek için dudakları kıpırdadı. Bir şey, ne olursa olsun bir şeyler yapmak için ona doğru atıldım ama birdenbire yığıldım. Vücudum tüm kuvvetini yitirmişti. Neye uğradığımı anlamamıştım. O sırada vurulduğumun farkında değildim ve Joe'ya yardım etmek için tekrar

tekrar ayağa kalkmaya çalışırken vücuduma keskin, yakıcı acılar saplanıyordu. Başımı eğdiğimde bedenimin alt kısmından kıpkırmızı kanlar aktığını gördüm. Dünya dönmeye başladı ve bayılmışım.

Üsse nasıl geri döndüğümüzü hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, Bud'ın bir mucize gerçekleştirmiş olduğu. Sonradan hastanede, insanların havada kalmayı başarabilmemiz karşısında hayretler içinde fotoğraf çektiklerini söylediler. Ama gücümü geri kazandığımda bile o fotoğraflara hiç bakmadım.

Bana ölümden döndüğüm söylendi. İngiltere'ye varana kadar vücudumdaki kanın yarısından fazlasını kaybetmiştim ve hayalet kadar solgundum. Nabzım o kadar düşmüştü ki bileliğimde bulamamış, buna rağmen beni ameliyata almışlardı. Ne o gün ne de ertesi sabaha çıkacağımı kimse beklemiyordu. Aileme bir telgraf göndermiş, yaralandığımı ve herhangi bir gelişme olursa haber vereceklerini yazmışlardı. Hava müfreze-si "gelişme" derken onlara ölümümü haber veren bir sonraki telgrafı kastetmişti.

Fakat ikinci telgraf gönderilmedi çünkü her nasılsa ölmedim. Bu bir kahramanın bilinçli seçimi değildi. Kahraman değildim, üstelik uzun bir süre bilincim yerine gelmedi. Sonradan tek bir rüyayı bile hatırlamadım; herhangi bir rüya görmüş müydüm onu da bilmiyorum. Fakat bir şekilde, ameliyattan sonraki beşinci gün hezeyanlar içinde, acıyla bağırı-yordum. Karın zarı iltihabı başlamıştı. Bir kez daha aceleyle beni ameliyata aldılar. Bunu da hiç hatırlamıyorum. Ne de ameliyatı takip eden günleri. On üç gün süren bir humma süresince doktora ne zaman durumum sorulsa başını iki yana sallamış. Bilincim kapalı olmasına rağmen Bud ve filodan hayatta kalanlar yeni bir uçakta göreve başlamadan önce beni

ziyaret etmişler. Bı arada Joe Torrey'nin ailesine, ölümünü bildiren bir telgraf gönderilmiş. Kraliyet Hava Kuvvetleri Kassel'i bombalamış ve savaş devam etmiş.

Takvimler kasımı gösterdiğinde nihayet humma sona erdi. Gözlerimi açtığımda nerede olduğumu bilmiyordum. Olanları hatırlayamıyor, görünüşe bakılırsa hareket edemiyordum. Sanki diri diri gömülmüştüm. Kalan tüm gücümle yalnızca bir hece fısıldamayı başardım.

Ruth.

Dışarıda güneş parlıyor, rüzgâr sertleşmiş ama hâlâ ne gelen var ne giden. Az evvel yaşadığım dehşet, yerini düşüncelere bırakıyor. Kar yağarken bir arabada diri diri gömülen ilk insan olmayacağım. Geçenlerde meteoroloji kanalında, İsveç'te tıpkı benim gibi karlar altında arabasında sıkışıp kalan bir adamla ilgili bir program izlemiştim. Kuzey Kutup Dairesi yakınında Umeâ diye bir şehirdeydi. Bölgede sıcaklık sıfırın çok altında olmasına rağmen spikere göre araba bir şekilde igloya dönüşmüştü ve içerideki sıcaklıkta adam uzun süre hayatta kalabilmişti. Özellikle de kalın kıyafetleri ve yanında bir uyku tulumu olduğu için. Fakat işin ilginç yanı bu değildi. Asıl ilginç olan, adamın kaç saat boyunca orada kaldığıydı. Yanında ne yiyecek ne içecek bir şey vardı ve yalnızca birkaç avuç kar yemişti ama doktorlar bedeninin âdeta kış uykusuna yattığını söylemişti. Bedensel işlevleri öyle yavaşlamıştı ki altmış dört gün sonra kurtarıldığında hâlâ hayattaydı.

Yüce Tanrım, diye düşündüğümü hatırlıyorum. *Altmış dört gün!* O bölümü izlerken böyle bir şeyi hayal bile edeme miştim. Fakat tabii şu anda tüm bunlar bambaşka bir anlam kazanmış durumda. Bu arabada iki ay kalmam demek, ni-

san başında bulunacağım anlamına geliyor. Açelyalar açacak, karlar çoktan erimiş olacak, havalar ısınacak... Beni nisanda her kim kurtaracaksa muhtemelen şort giymiş, güneş kremi sürmüş olacak.

Hayır, beni daha önce bulacaklar, buna eminim. Bu durumda İsveçli adamın iki ay hayatta kalmasının bana kendimi iyi hissettirmesi gerekir ama öyle olmuyor. Ne hava sıcaklığının oradaki kadar düşük olmaması ne yanımda iki sandviç taşıdığım gerçeği beni rahatlatıyor çünkü ben o İsveçli adam değilim. O adam kırk dört yaşındaydı ve yaralı değildi. Oysa benim kolum ve kürek kemiğim kırık. Çok kan kaybettim. Üstelik doksan bir yaşındayım. En ufak bir harekette muhtemelen acıdan bayılırım. Ayrıca benim bedenim son on senedir zaten kış uykusu modunda. Vücut işlevlerim biraz daha yavaşladığı takdirde sonsuza dek uyurum.

Eğer küçücük bir umut ışığı varsa o da hâlâ acıkmamış olmam. Benim yaşımda biri için bu normal. Son yıllarda pek iştahım yok. Sabahları bir fincan kahveyle tek bir tostı zor yiyebiliyorum. Fakat çok susadım. Boğazım kupkuru ve ne yapacağımı bilemiyorum. Arabada bir şişe su var ama onu bulmaya çalışırken çekeceğim işkenceden korkuyorum.

Üstelik üşüyorum. Çok üşüyorum. Yıllar önce hastanede kaldığım zamandan beri böyle zangır zangır titrediğimi hatırlamıyorum. Geçirdiğim ameliyatlardan ve hummadan sonra vücudumun iyileşmeye başladığını düşündüğüm sırada başıma korkunç bir ağrı girmiş, boğazımdaki bezler kurumaya başlamıştı. Humma geri dönmüştü ve hiçbir erkeğin yaşamayı istemeyeceği yere berbat bir ağrı saplanmıştı. İlk başta doktorlar ikinci hummanın birinciden kaynaklandığını kanısıyla umutluydu. Oysa durum başkaydı. Yanımdaki adamda da

aynı tür semptomlar vardı ve birkaç gün içinde üç kişi falan hastalanmıştı. Kabakulak olmuştuk. Çocukluk hastalığıydı ama yetişkinlerde daha ciddi seyrediyordu. Hastalananlar arasında en kötü etkilenen ben oldum. Zira en zayıfları bendim. Virüs neredeyse üç hafta boyunca vücudumu kasıp kavurdu. Hastalık normal seyrini izlerken sadece elli iki kiloydum ve öyle bitkindim ki yardım olmadan ayakta duramıyordum.

Nihayet hastaneden çıkmam bir ay daha aldı. Yine de uçmama izin verilmedi. Kilom hâlâ çok düşüktü ve filomuzdan kimse hayatta değildi. Öğrendiğime göre Bud Ramsey de Almanya'da vurulmuştu ve o uçaktan hiç kimse sağ kurtulamamıştı. İlk başta hava müfrezesi benimle ne yapacağını bilemedi ama sonunda beni Santa Ana'ya geri göndermeye karar verdiler. Yeni erler için eğitmen oldum ve savaş sona erene dek onlarla çalıştım. Tezkeremi Ocak 1946'da aldım, Joe Torrey'nin ailesine başsağlığı dilemek üzere Chicago'ya giden bir trene atladım ve sonra Kuzey Carolina'ya geri döndüm.

Tüm gaziler gibi ben de savaşı unutmak istiyordum. Ama yapamadım. Öfkeli ve acımasızdım, dönüştüğüm kişiden nefret ediyordum. Schweinfurt'taki gece dışında çarpışmaya dair çok az anım vardı ama savaşın etkisi üzerimden hiç gitmedi. Hayatımın geri kalanı boyunca kimsenin göremediği fakat unutulması imkânsız yaralar taşıdım. Joe Torrey ve Bud Ramsey hayatta tanıdığım en iyi insanlardı. Oysa hayatta kalan ben olmuştum ve bu suçluluk duygusundan hiçbir zaman kurtulamadım. Vücudumu delip geçen uçaksavar ateşi yüzünden soğuk kış sabahlarında yürümekte zorlanıyordum ve midem asla eskisi gibi olmadı. Ne süt içebiliyor ne de baharatlı yemekler yiyebiliyordum ve kaybettiğim onca kiloyu bir daha asla alamadım. 1945'ten beri hiç uçağa binmedim

ve savaş filmi bile izleyemedim. Hastaneleri sevmedim. Ne de olsa benim tüm hayatımı savaş ve hastanede geçirdiğim zaman değiştirmişti.

“Ağlıyorsun,” diyor Ruth.

Başka bir zamanda başka bir yer olsaydım elimin tersiyle gözyaşlarımı silerdim. Oysa burada ve şimdi bunu yapmam imkânsız.

“Farkında değildim,” diyorum.

“Uykunda sık sık ağlardın,” diyor Ruth. “İlk evlendiğimizde. Geceleri seni duyardım ve çok üzülürdüm. Sırtını sıvazlar, seni sakinleştirmeye çalışırdım. Bazen öteki tarafına döner, sakinleşirdin. Bazen de gece boyunca devam ederdi. Sabah sorduğumda bana nedenini hatırlamadığını söylerdin.”

“Bazen hatırlamazdım.”

Ruth gözlerini dikip bana bakıyor. “Ama bazen de hatırlardın,” diye cümlemi tamamlıyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Yazları asfalttan yükselen yakıcı ısı dalgaları misali akışkan bir formu var. Lacivert bir elbise giymiş, başına beyaz bir taç takmış. Sesi şimdi biraz daha yaşlı geliyor. Yirmi üç yaşında olduğunu anlamam çok sürmüyor. Savaştan döndüğüm yıl olduğu yaş.

“Joe Torrey’yi düşünüyordum,” diyorum.

“Şu arkadaşın...” Başını sallıyor. “San Francisco’da beş sosisli sandviç yiyen arkadaşın. Sana ilk biranı alan arkadaşın.”

Ruth’a sigara mevzusundan hiç bahsetmedim çünkü bunu onaylamayacağını biliyordum. Ruth sigara kokusundan her zaman nefret etmiştir. Bu tam olarak yalan sayılmaz, değil mi, gerçeği eksik anlattım sadece. Uzun zaman önce böylesinin daha iyi olacağına kendimi ikna ettim. “Evet,” diyorum.

Sabah ışıkları Ruth'u etrafında bir hâle varmış gibi aydınlatıyor.

"Keşke onunla tanışabilseydim," diyor.

"Tanışsaydın çok severdin."

Ruth bunu düşünürken boğazını temizliyor, ardından başını cama doğru çeviriyor. Karla kaplı pencereye bakarken kendi düşüncelerine dalmış. Bense bu arabanın mezarım olduğunu düşünüyorum.

"Hastaneyi de düşünüyordun?" diye mırıldanıyor Ruth.

Başımı sallayıp onayladığımda derin bir iç geçiriyor.

"Sana söylediğimi duymadın mı?" diyor tekrar bana dönerek. "Benim için önemi olmadığını söyledim ya. Sana bu konuda yalan söylemem."

"Bilerek söylemezsin," diye karşılık veriyorum. "Ama bazen belki kendi kendine yalan söylemişsindir diye düşünüyorum."

Bu sözlerim Ruth'u şaşırtıyor. Bu konuda onunla ilk kez bu kadar açık konuşuyorum. Ama haklı olduğumu biliyorum.

"Bana bu yüzden yazmayı bıraktın," diyor Ruth. "Seni California'ya geri gönderdiklerinde mektupların azaldı ve sonunda hiç gelmemeye başladı. Altı ay boyunca senden haber alamadım."

"Sana yazmayı bıraktım çünkü bana ne söylediğini hatırlıyordum."

"Çünkü aramızda olanları bitirmek istedin." Ruth'un sesinde gizli bir öfke var. Gözlerine bakamıyorum.

"Mutlu olmanı istedim."

"Mutlu değildim," diyor kızgınlıkla. "Kafam karışmıştı ve kalbim kırılmıştı. Neler olduğunu anlayamıyordum. Her

gün senin için dua ediyor, sana yardım etmeme izin vermeni umuyordum. Ama sana ne kadar yazarsam yazayım, ne zaman posta kutusuna gitsem boş buluyordum.”

“Üzgünüm. Bunu yapmam çok yanlıştı.”

“Mektuplarımı hiç okudun mu acaba?”

“Hepsini. Tekrar tekrar, defalarca okudum. Neler olduğunu öğrenebilesin diye sana yazmaya çalıştım. Fakat hiçbir zaman doğru kelimeleri bulamadım.”

Ruth başını iki yana sallıyor. “Eve ne zaman geleceğini bile bana haber vermedin. Bunu annenden öğrendim. Seni istasyonda karşılamayı düşündüm. Eskiden eve döndüğüm zamanlarda senin yaptığın gibi.”

“Ama gelmedin.”

“Bana gelip gelmeyeceğini görmek istedim. Ama günler günleri, haftalar haftaları kovaladı. Seni sinagogda da görmeyince benden kaçtığını anladım. Böylece sonunda dükkâna gelip seninle konuşmak istediğimi söyledim. Bana ne dediğini hatırlıyor musun?”

Hayatımda söylediğim onca şeyin arasında en pişman olduğum sözler bunlardır. Fakat Ruth benden bir cevap bekliyor. Yüzünde gergin bir ifadeyle, gözlerini bana dikmiş. Bu bekleyişinde öfkeli bir meydan okuyuş var.

“Nişanımızın bozulduğunu ve ilişkimizin bittiğini söyledim.”

Bir kaşını havaya kaldırıyor. “Evet,” diyor, “aynen böyle söyledin.”

“O zaman seninle konuşamazdım. Ben...”

Sözlerimi bitiremeyince Ruth cümlemi benim yerime tamamlıyor. “Kızgındın.” Başını sallıyor. “Bunu gözlerinde görebiliyordum ama o zaman bile bana âşık olduğunu biliyordum.”

“Evet,” diye kabul ediyorum. “Âşıktım.”

“Yine de sözlerin acı vericiydi,” diyor. “Eve döndüm ve çocukluğumdan beri ağlamadığım kadar ağladım. Sonunda annem yanıma geldi. İkimiz de ne yapacağımızı bilemiyorduk. Zaten öyle çok şey kaybetmişim ki. Seni de kaybetmeye dayanamazdım.”

Ruth bununla ailesini kastediyor. Viyana’da geride bıraktıkları ailesini. O sırada davranışımın ne kadar bencilce olduğunun ve Ruth’a neler yaşattığımın farkında değildim. Şimdi arabada bu eski utançla yüzüm kızarıyor.

Ruth ne hissettiğimi anlıyor. Tekrar konuştuğu zaman sesinde yepyeni bir şefkat var. “Ama gerçekten bittiyse bile bunun nedenini öğrenmek istiyordum. Böylece ertesi gün dükkânının karşısındaki o yere gittim ve bir çikolatalı gazoz ısmarladım. Pencerenin yanına oturup seni çalışırken izledim. Beni gördüğünü biliyordum ama yanıma gelmedin. Ben de ertesi gün ve sonraki gün tekrar oraya gittim. Nihayet yolun karşısına geçip beni görmeye geldin.”

“Annem gönderdi,” diyorum. “Bana senin bir açıklamayı hak ettiğini söyledi.”

“Bunu daha önce de duydum. Ama bence sen de gelmek istemiştin çünkü beni özlemiştin. Ayrıca iyileşmene ancak benim yardım edebileceğimi de biliyordun.”

Bu sözleri duyunca gözlerimi yumuyorum. Elbette haklı, tüm bu meselede haklı. Ruth her zaman beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanımıştır.

“Karşındaki sandalyeyi çekip oturdum,” diye hatırlıyorum. “Hemen sonra benim önüme de bir çikolatalı gazoz kondu.”

“Öyle zayıftın ki. Tanıştığımızda olduğun gibi. Tekrar kilo alabilmen için yardımına ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm.”

“Hayatım boyunca hiç kilolu biri olmadım,” diye karşı çıkıyorum. “Orduya girdiğimde de pek kilolu değildim.”

“Evet, ama geri döndüğünde bir deri bir kemiktin. Takım elbisen iki beden büyük gibiydi, üzerinden dökülüyordu. Sokakta en ufak bir rüzgârda uçmandan korkuyordum. Bir daha o eski sen olacak mısın diye merak ediyordum. Bir zamanlar sevdiğim o erkeğin geri geleceğinden emin değildim.”

“Yine de bana bir şans verdin.”

Ruth omuz silkiyor. “Başka seçeneğim yoktu ki,” diyor gözleri parlayarak. “O zamana kadar David Epstein çoktan evlenmişti.”

Gayriihtiyari bir kahkaha patlatınca vücudum kasılıyor. Nöronlarım alev almış gibi yanarken midem bulanıyor. Sıkıttığım dişlerimin arasından nefes alıyorum ve yavaş yavaş acım diniyor. Ruth nefeslerimin normale dönmesini bekleyip konuşmasına devam ediyor. “İtiraf etmeliyim ki bu durum beni korkutmuştu. Aramızdaki ilişkinin yine eskisi gibi olmasını istiyordum, bu yüzden hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordum. Üniversite ve arkadaşlarım, ne kadar çok çalıştığım, ailemin mezuniyet törenime gelerek bana sürpriz yaptıkları hakkında konuşup durdum. Sinagogun yanındaki okulda yedek öğretmen olarak görevimden, aynı zamanda da o sonbaharda şehrin dışında bir köy okulundaki pozisyon için görüşmeye gittiğimden bahsediyordum. Sonra babamın Duke’teki sanat tarihi bölümü dekanıyla üçüncü kez görüştüğünü ve ailemin Durham’a taşınabileceğini anlattım. Sonra yeni işimi bırakıp belki benim de Durham’a taşınmam gerekeceğini söyledim.”

“Ve o anda gitmeni istemediğimi fark ettim.”

“Sana söylememin nedeni de buydu zaten.” Gülümsüyor. “Yüzündeki ifadeyi görmek istemiştin ve bir an eski Ira geri

dönmüştü. Artık korkmuyordum çünkü eski hâline büründüğüne göre tamamen bambaşka biri olmamıştın.”

“Ama seni eve götürmemi istemedin.”

“Hazır değildin. İçinde hâlâ çok yoğun bir öfke vardı. İşte bu yüzden tıpkı eski zamanlarda yaptığımız gibi haftada bir çikolatalı gazoz içmek için buluşmayı önerdim. Zamana ihtiyacın vardı ve ben seni beklemeye hazırdım.”

“Bir süreliğine tabii. Sonsuza dek değil.”

“Tabii ki sonsuza dek değil. Şubat sonuna doğru beni bir daha öpecek misin diye düşünmeye başlamıştım.”

“Bunu istiyordum,” diyorum. “Seninle birlikte olduğum her seferinde seni öpmek istiyordum.”

“Bunun farkındaydım. Zaten işin kafamı karıştıran kısmı da buydu. Ne olduğunu anlayamıyordum. Seni engelleyen neydi, bana neden güvenmiyordun... Ne olursa olsun seni seveceğimi bilmen gerekirdi.”

“Biliyordum,” diyorum. “İşte bu yüzden sana söyleyemiyordum.”

Elbette nihayetinde, mart ayının başlarında soğuk bir akşam vakti Ruth’a söyledim. Onu evden aramış, benimle daha önce yüzlerce kez gittiğimiz parkta buluşmasını istemiştim. O sırada aklımda ona açılmak gibi bir düşünce yoktu. Evdeki ortam bunaltıcı bir hâl aldığından konuşabileceğim bir dosta ihtiyaç duyduğuma ikna etmiştim kendimi.

Babam savaş sırasında mali açıdan başarılı olmuştu ve savaş bittiği anda tuhafiyeci olarak eski işine geri dönmüştü. Dikiş makineleri gitmiş, yerlerini yine askılardaki takım elbiseler almıştı. Dükkânın önünden geçen biri için muhtemelen savaştan önce nasılsa öyle görünüyordu. Oysa içerisi

bambaşkaydı. Babam başka biri olmuştu. Eskiden yaptığı gibi müşterileri kapıda karşılamak yerine öğleden sonralarını arka odada geçiriyor, radyodan haberleri dinliyor, onca masum insanın ölümüne sebep olan deliliği anlamaya çalışıyordu. Konuşmak istediği tek konu buydu. Her yemek vaktinde, her boş zamanında konuştuğu tek konu soykırım olmuştu. Öte yandan babam bu konudan bahsettikçe annem kendini daha fazla dikişe vermişti çünkü bunu düşünmeye bile tahammül edemiyordu. Ne de olsa babam için savaş soyut bir dehşetken annem için (o da Ruth gibi pek çok arkadaşını, ailesini kaybetmişti) tamamen kişisel bir meseleydi. Ve bu yıkıcı olaylara verdikleri farklı tepkileriyle annem ve babam bu noktadan itibaren yavaş yavaş ayrışarak büyük ölçüde başka hayatlar yaşamaya başladılar.

Bana gelince, taraf tutmamaya çalışıyordum. Babamlayken onu dinliyor, annemleyken konuşmuyordum. Fakat üçümüz bir araya geldiğimizde bir aile olmanın ne anlama geldiğini unuttuğumuzu anlıyor, bazen buna şaşıırıyordum. Babamın annemle birlikte sinagoga gittiğimizde artık bize eşlik etmesi, annemle olan özel sohbetlerimizin de geçmişte kalmasına sebep olmuştu. Babam beni işe ortak olarak alacağını söylediğinde -ki bu da üçümüzün sürekli birlikte olacağı anlamına geliyordu- iyice umutsuzluğa kapıldım. Yaşamlarımıza sızan karanlıktan kaçmamın hiçbir yolu kalmadığına ikna olmuştum.

“Annenle babanı düşünüyorsun,” diyor Ruth.

“Onlara karşı hep nazik davrandın,” diyorum.

“Anneni çok severdim,” diyor. “Aramızdaki yaş farkına rağmen bu ülkede edindiğim ilk gerçek dostumdu.”

“Ya babam?”

“Onu da severdim. Nasıl sevmem? Aileden biriydi.”

Aklıma Ruth'un ona karşı benden daha sabırlı olduğu son-
raki yıllar geliyor ve gülümsüyorum.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Bana ne istersen sorabilirsin.”

“Neden beni bekledin? Sana yazmayı bıraktıktan sonra
bile? Beni sevdiğini söyleyeceğini biliyorum ama...”

“Yine bu konuya mı döndük? Seni neden sevdiğimi merak
ediyorsun, ha?”

“Kiminle istesen evlenebilirdin.”

Ruth bana sokuluyor. Sesi yumuşak. “Senin sorunun hep
bu oldu, Ira,” diyor. “Başkalarının sende gördüğü şeyi sen hiç-
bir zaman kendinde görmedin. Yeterince yakışıklı olduğunu
düşünmüyordun ama gençken çok yakışıklıydın. Yeterince
ilgi çekici ya da zeki olduğunu düşünmüyordun ama bunların
ikisi de sende vardı. Ve sahip olduğun iyi özelliklerin farkın-
da olmaman seni çekici yapan yanlarından biriydi. İnsanlarda
çok fazla şey görürdün; tıpkı bende olduğu gibi. Bana kendi-
mi özel hissettirirdin.”

“Ama sen zaten özelsin,” diyorum ısrarlı bir tavırla.

Ruth neşeyle ellerini kaldırıyor. “Bahsettiğim de bu işte,”
diyor gülerek. “Derin hisleri olan bir adamsın ve her zaman
başkalarını önemsedin. Bunu fark eden tek kişi ben değilim.
Bunu arkadaşın Joe Torrey de fark etmiş. Boş vakitlerini se-
ninle geçirmesinin nedeninin bu olduğuna eminim. Bunu
annem de fark etti, işte bu yüzden seni kaybettiğimi düşün-
düğümde bana güç verdi. Çünkü ikimiz de senin gibi erkek-
lerin nadir bulunduğunu biliyorduk.”

“O akşam geldiğin için minnettarım,” diyorum. “Sana ih-
tiyacım vardı.”

“Ve parkta yürümeye başladığımızda nihayet bana gerçeği söylemeye hazırdın. Tüm gerçeği.”

Başımı sallıyorum. Mektuplarımdan birinde Ruth’a Schweinfurt’taki bombardımandan ve Joe Torrey’den kısaca bahsetmiştim. Aldığım yaraları, ardından kaptığım enfeksiyonu anlatmıştım fakat her şeyi yazmamıştım. Oysa o akşam her şeyi başından itibaren anlattım. Tüm ayrıntıları, hiçbir şey saklamadan. Bankta otururken Ruth sessizce beni dinledi.

Sonra bana sarıldı. İçimde bir duygu seli şahlanmıştı. Uzun zamandır içimde saklamaya çalıştığım şeyleri anlatırken Ruth kulağıma teselli edici sözler fısıldıyordu.

İçimdeki fırtınanın dinmesinin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama bittiğinde tükenmiştim. Yine de hâlâ söylemediğim bir şey vardı. Annemle babamın bile bilmediği bir şey.

Arabanın içinde Ruth konuşmuyor. O akşam ona söylediğim o şeyi düşündüğüne eminim.

“Hastanedeyken kabakulak kaptığımı söylemiştim sana. Doktorların gördüğü en kötü vakaydım. Ve doktorun bana söylediklerini sana anlattım.”

Ruth yine konuşmuyor ama gözleri dolu dolu.

“Kabakulağın kısırlığa neden olabileceğini söylemişti,” diyorum. “İşte bu yüzden aramızdaki ilişkiyi bitirmeye çalışmıştım. Çünkü benimle evlendiğin takdirde büyük olasılıkla çocuğumuzun olmayacağını biliyordum.”

9

Sophia

“Sonra?” diye sordu Marcia. Sophia çiftlikte geçirdiği günü anlatırken Marcia aynanın karşısında ikinci kat rimelini sürüyordu. “Yoksa onunla yattın mı?” Bunu söylerken aynadan Sophia’yı süzdü.

“Tabii ki onunla yatmadım!” dedi Sophia. Yatağın üstünde bacaklarını altına aldı. “Öyle değildi. Sadece öpüştük ve sonra biraz daha konuştuk. Ben giderken arabada beni tekrar öptü. Çok tatlıydı.”

“Ah,” dedi Marcia bulaşmış rimeli silerken bir an durup.

“Hayal kırıklığını saklamana gerek yok.”

“Aman, ne var?” dedi Marcia. “Hâline bakılırsa sen de bunu istemişsin.”

“Onu tanımıyorum bile!”

“Bu doğru değil. Onunla birlikteydin, öyle değil mi? Dün akşam bir saatten fazla ve bugün altı-yedi saat. Birlikte epey vakit geçirdiniz. *Epey* konuşmuş olmalısınız. At binmek, birkaç bira içmek... Senin yerinde ben olsaydım elini tutup onu yatağa götürürdüm.”

“Marcia!”

“Demek istediğim cidden seksi biri. Bunu sen de fark etmişsindir herhâlde, değil mi?”

Sophia şu “seksilik” bahsinin tekrar açılmasını gerçekten hiç istemiyordu. “İyi biri,” dedi bu muhabbeti engellemek için.

“Daha iyi ya,” dedi Marcia ona göz kırpıp. Dudağına parlatıcı sürdükten sonra saç tokasına uzandı. “Pekâlâ, anladım. Benden farklısın. Ve buna saygı duyuyorum. Gerçekten. Ayrıca Brian’ı aştığına da sevindim.”

“Onu terk ettiğimde onu aşmıştım zaten.”

“Doğru,” dedi Marcia güler, kahverengi saçlarını atkuyruğu yapıp parlak bir tokayla tuttururken. “Onunla konuştum, biliyorsun musun?”

“Ne zaman?”

“Rodeoda, sen Bay Seksi’yle birlikte dışarıdayken.”

Sophia kaşlarını çattı. “Neden bana söylemedin?”

“Söylenecek ne var ki? Sadece dikkatini dağıtmaya çalışıyordum. Bu arada Duke’lü çocuklar ondan nefret etti.” Marcia atkuyruğundan ustaca çıkardığı birkaç saç tutamını düzeltilti, ardından aynada Sophia’yla göz göze geldi. “İtiraf etmelisin ki hayatında tanıdığın en iyi oda arkadaşım, değil mi? Bizimle birlikte gelmek için seni ikna eden benim sonuçta. Ben olmasaydım bütün gün odada bunalım bunalım takılacaktın. Tüm bunları düşününce merak ediyorum, acaba şu yeni lokmayla beni ne zaman tanıştıracaksın?”

“Bir daha buluşur muyuz diye konuşmadık.”

Marcia’nın yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. “Bunu nasıl konuşmazsınız?”

Çünkü biz farklıyız, diye düşündü Sophia. *Ve çünkü...* Aslında nedenini bilmiyordu. Tüm bildiği, öpüşmelerinin ar-

dından kapıldığı histen sonra mantıklı hiçbir şey düşünemez hâle geldiği idi.

“Gelecek hafta şehir dışında olacak. Knoxville’de yarışlara katılacak.”

“O hâlde ara onu. Gitmeden önce buraya davet et.”

Sophia başını iki yana salladı. “Onu aramayacağım.”

“Ya o da seni aramazsa?”

“Arayacağını söyledi.”

“Erkekler çoğunlukla böyle der ve bir daha asla haber almazsın.”

“O öyle biri değil,” dedi Sophia. Bu düşüncesini kanıtlarcasına o anda cep telefonu çalmaya başladı. Luke’un numarasını tanıdığı anda telefonu kapıp yataktan fırladı.

“Şimdiden aradığını söyleme sakın.”

“Buraya sağ salim dönüp dönmediğimi öğrenmek için arayacağını söylemişti.”

Sophia çoktan kapıya yönelmiş, ne oda arkadaşının şaşkınlığını görebilmiş ne de koridora çıkarken kendi kendine söylediği sözleri duyabilmişti: “Bu çocukla ciddi tanışmam lazım.”

Perşembe akşamı güneş battıktan bir saat sonra Sophia saçını yapmayı bitirmek üzereydi ki Marcia ona doğru döndü. Pencerenin önünde dikilmiş, Luke’un kamyonetinin gelmesini bekliyordu. Onun bu hâli, Sophia’yı olduğundan daha da heyecanlandırıyordu. Sophia’nın seçtiği ilk üç kıyafeti veto etmiş, ona bir çift sallantılı altın küpe ve bunlara uygun bir kolye ödünç vermişti. Hoplaya zıplaya kapıya doğru yürürken heyecanını saklama gereği bile duymadı.

“Geldi. Onu kapıda karşılamak için aşağı iniyorum.”

Sophia derin bir of çekti. “Tamam. Ben hazırım. Hadi gidelim.”

“Hayır, sen birkaç dakika daha odada kal. Yolunu gözlediğini düşünmesini istemezsin.”

“Yolunu gözlediğim falan yok,” dedi Sophia. “Bunu yapan sensin.”

“Ne demek istediğimi anladın. Havalı bir giriş yapmalısın. Merdivenlerden indiğini görmesi gerek. İsteyeceğin en son şey çok hevesli görünmek.”

“Neden bu işi bu kadar karmaşıklştırıyorsun?” diye karşı çıktı Sophia.

“Güven bana,” dedi Marcia. “Ne yaptığımı biliyorum. Aşağıya üç dakika sonra in. Şimdi içinden yüze kadar say, tamam mı? Ben iniyorum.”

Marcia fırlayıp çıktı. Sophia tüm gerginliğiyle odada yalnız kaldı, midesi çalkalanıyordu. Bu da tuhaftı, ne de olsa son üç akşamdır bir saat telefonda konuşmuşlar ve her seferinde sohbetlerine kaldığı yerden devam etmişlerdi. Luke onu genellikle akşamları aramış, Sophia onunla verandada konuşmuş, o an nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalışırken bir yandan da birlikte geçirdikleri günü tekrar tekrar düşünmüştü.

Luke’la çiftlikte vakit geçirmek başka bir şeydi. Kolaydı. Oysa Luke’u burada görmek? Yurtta görmek? Mars’a seyahat etmesiyle aynı şey sayılırdı. Sophia’nın yurtta geçirdiği üç sene boyunca buraya gelen erkekler, memleketten gelen erkek kardeşler, babalar ve sevgililer dışında sadece okuldan veya diğer üniversitelerden çocuklardı.

Sophia nazikçe Luke’u uyarmaya çalışmış, yine de yurttaki kızların onu egzotik bir tip olarak göreceğini ve arkasından bir sürü dedikodu yapacaklarını nasıl söyleyeceğini

bilememişti. Onunla kampüs dışında buluşmayı önermişti ama Luke daha önce hiç Wake'e gelmediğini ve etrafta dolanmak istediğini söyleyip kabul etmemişti. Sophia bir an önce aşağı koşup onu derhâl buradan uzaklaştırmamak için kendini zor tutuyordu.

Marcia'nın ısrarlı tavsiyesini hatırlayarak derin bir nefes aldı ve bir kez daha aynada kendine baktı. Kot, bluz ve topuklu ayakkabılar... En son görüştüklerinde giydiklerinin hemen hemen aynısı olmakla birlikte bunlar daha çıktı. *Yapabileceğimin en iyisi bu*, diye düşündü aynanın önünde bir o yana bir bu yana dönerken. Ardından utangaç bir tavırla gülümsedi ve kendine bir itirafta bulundu: "Ama hiç de fena değil."

Saatine baktı ve bir dakika daha geçtikten sonra odadan ıktı. Hafta içinde erkekler yalnızca hole ve salona kadar girebiliyordu. Yurttaki kızlar, kanepeler ve devasa bir düz ekran televizyon bulunan salonda takılmayı severdi. Koridorun sonundaki merdivenlere vardıda Marcia'nın aşağıda güldüğünü duyabiliyordu. Adımlarını hızlandırdı ve kimse onları görmeden Luke'la buradan çıkıp gidebilmeyi umdu.

Derken onu gördü. Odanın ortasında Marcia'nın yanında, elinde şapkasıyla duruyordu. Her zamanki gibi çizme ve kot giymiş, kıyafetini büyük tokalı bir kemerle tamamlamıştı. Marcia'yla Luke'un salonda yalnız olmadıklarını fark edince Sophia'nın yüreği ağzına geldi. Hatta içerisi her zamankinden daha kalabalık olduğu hâlde korkutucu bir şekilde sessizdi. Cepli şortları, polo yaka tişörtleri ve makosenleriyle üç çocuk, tıpkı karşı kanepede oturan Mary-Kate gibi alık alık Luke'a bakıyordu. Jenny, Drew ve Brittany de öyle. Dört-beş kız uzak köşede bir araya toplanmış, karşılarında duran bu bek-

lenmedik yabancının kim olduğunu çıkarmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Fakat Sophia'nın gördüğü kadarıyla onların bu merakları Luke'u hiç de etkilemişe benzemiyordu. Marcia gösterişli el hareketleriyle konuşurken Luke rahat bir tavırla onu dinliyordu. Sophia basamakların sonuna geldiğinde Luke başını çevirdi ve onu gördü. Yüzüne yayılan gülümsemeyle gamzeleleri ortaya çıktı. Ona öyle bir şekilde bakıyordu ki sanki o anda ne Marcia vardı ne de diğerleri, salonda yalnızca Sophia'yla ikisi kalmıştı.

Sophia salona adım attığında tüm gözler bu defa ona döndü. Jenny eğilip Drew ve Brittany'ye bir şeyler fısıldadı. Brian'dan ayrıldığını biliyorlardı ama Luke herkes için yeni haberdı. Sophia'nın bir kovboyla çıktığını Brian'ın da öğrenmesi uzun sürmezdi. Sophia'yla Luke daha kamyonete bile varmadan kızların cep telefonlarına sarılacağını tahmin etmek zor değildi.

Brian'ın, bu kovboyun, geçen hafta sonu onu rezil eden kovboy olduğunu anlayacağını tahmin etmek de zor değildi. Bundan hiç hoşlanmayacaktı. Yurttaki arkadaşları da öyle. Ne kadar içki içtiklerine bağlı olarak, ki perşembeleri içmeye erken başarlardı, kovboydan aynı şekilde öç almaya kalkışabilirlerdi. Sophia'nın aniden içi daraldı. Bunu niye daha önce düşünmemişti?

"Selam," dedi kaygısını gizlemek için elinden geleni yaparak.

Luke'un gülümsemesi daha da büyüdü. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Sophia.

"Onu sevdim," diye araya girdi Marcia.

Luke şaşkınlıkla ona baktı, ardından tekrar Sophia'ya döndü. "Gördüğün gibi oda arkadaşınla tanışma fırsatım oldu."

"Yalnız arkadaşları var mı öğrenmeye çalışıyordum," diye itiraf etti Marcia.

"Eee?"

"Ne yapabileceğine bir bakacakmış."

Sophia başıyla kapıyı işaret etti. "Gidelim mi?" diye sordu.

Marcia çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Hayır, henüz değil. Daha yeni geldi."

Sophia öfkeyle Marcia'ya baktı. İşareti alıp onları bırakmasını umuyordu. "Sahiden gitmemiz gerek."

"Yapma ama," dedi Marcia tatlılıkla. "Önce bir şeyler içelim. Bugün perşembe, unuttun mu? Rodeo gösterileri hakkında bir şeyler dinlemek istiyorum."

Diğer köşede Mary-Kate parçaları birleştirirken yüzünü buruşturdu. Geçen cumartesi Brian büyük ihtimalle onların yanına dönmüş ve ballandıra ballandıra bir kovboy çetesi tarafından saldırıya uğradığını anlatmış olmalıydı. Brian'la Mary-Kate yakın arkadaştı. Mary-Kate elinde telefonuyla kanepeden kalkıp salondan çıktığında Sophia'nın aklına hemen en kötü ihtimal geldi. Hiç tereddüt etmeden atıldı.

"Olmaz. Rezervasyon yaptırdık," dedi sert bir tavırla.

"Öyle mi?" dedi Marcia göz kırparak. "Bana bundan bahsetmemiştin. Nereye rezervasyon yaptırdınız?"

Sophia hiçbir şey diyemedi. Aklına bir yer gelmiyordu. Luke'un gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Derken Luke boğazını temizledi. "Fabian's'a," dedi birdenbire.

Marcia, Luke'a döndü. "Birkaç dakika gecikseniz ne olacak ki?"

“Maalesef şimdiden geç kaldık,” dedi Luke. Ardından Sophia’ya döndü. “Hazır mısın?”

Sophia rahat bir nefes aldı, omzundaki çantanın kayışını düzeltti. “Hazırım.”

Luke nazikçe Sophia’nın dirseğinden tutup onu kapıya doğru yöneltti.

“Seninle tanıştığıma sevindim, Marcia.”

“Ben de öyle,” dedi Marcia.

Luke kapıyı açtı, durup şapkasını taktı. Bunu yaparken yüzünde memnun bir ifade vardı. Yarattığı tüm bu şaşkınlığın farkında gibiydi. Sophia’yı koluna takıp sıırttı ve dışarı çıktı.

Kapı arkalarından kapanırken Sophia içerdekiilerin heyecan içinde konuşmaya başladığını işitti. Luke bunları duymuşsa da hiç aldırış etmiyor gibi görünüyordu. Onun yerine Sophia’yı kamyonete götürüp kapıyı açtı, ardından ön taraftan dolanarak sürücü koltuğuna geçti. Bu esnada Sophia salon pencerelerinde, Marcia da dâhil bir dizi meraklı yüz gördü. Onlara el sallamakla aldırış etmemek arasında gidip gelirken Luke arabaya binip kapıyı çarparak kapadı.

“Anladığım kadarıyla onları merakta bıraktın,” dedi.

Sophia başını salladı. “Merak ettikleri ben değilim.”

“Ah, anladım,” dedi Luke. “Sıfır beden olduğum için meraklarını uyandırdım, değil mi?”

Sophia güldü. Derken diğerlerinin ne düşündüğüne, ne yaptığına veya kendileri hakkında ne dediğine zerre kadar aldırış etmediğini anladı. “Beni idare ettiğin için teşekkürler.”

“Neler oluyor?”

Sophia ona Brian’la ilgili endişelerinden ve Mary-Kate’e dair şüphelerinden bahsetti.

“Ben de onu merak ediyordum,” dedi Luke. “Seni takip ettiğinden bahsetmiştin. Bir yanımda her an içeri dalmasını bekliyordu.”

“Yine de geldin ama?”

“Gelmem gerekiyordu.” Luke omuz silkti. “Beni davet ettin.”

Sophia başını koltuk başlığına dayadı. Luke’un bunları söylemesi hoşuna gitmişti. “Bu akşam sana kampüsü göstere-medığım için özür dilerim.”

“Önemli değil.”

“Başka bir zaman yapabiliriz,” dedi Sophia. “Brian’ın senin burada olduğunu bilmediği bir gün sana her yeri gösteririm.”

“Anlaştık,” dedi Luke.

Bu kadar yakından Luke’un gözleri parlak ve masmaviydi. Bu saflığıyla çarpıcı görünüyorlardı. Sophia kotundan bir tiftik ayıklar gibi yaptı. “Ne yapmak istersin?”

Luke bu soru üzerine düşündü. “Aç mısın?”

“Biraz,” diye itiraf etti Sophia.

“Fabian’s’a gitmek ister misin? İçeri girebilir miyiz emin değilim. Ne de olsa rezervasyonumuz yok. Ama deneyebiliriz.”

Sophia bu teklif üzerine bir süre düşündükten sonra başını salladı. “Hayır, bu akşam değil. Daha az kalabalık bir yere gitmek istiyorum. Suşi yemeye ne dersin?”

Luke bu soruya hemen cevap vermedi. “Tamam,” dedi.

Sophia ona baktı. “Daha önce suşi yemiş miydin?”

“Bir çiftlikte yaşıyor olabilirim ama bazen dışarı çıkarım.”

“Bu bir cevap değildi.”

Luke anahtarla oynayıp doğru olanı kontağa taktı. “Hayır,” diye itiraf etti. “Daha önce hiç suşi yemedim.”

Sophia bu cevap karşısında sadece güldü.

Sophia yolu tarif etti ve Sakura Japon Restoranı'na doğru yol aldılar. İçerideki masaların büyük bölümü ve suşi bar doluydu. Garsonun onları oturtmasını beklerlerken Sophia etrafına bakındı. Tanıdığı birine rastlamamayı umuyordu. Burası genelde öğrencilerin geldiği bir yer değildi; her yerde olduğu gibi burada da üniversiteli öğrencilerin gözdesi hamburger ve pizzaydı ama Sakura hiç bilinmiyor da sayılmazdı. Sophia buraya ara sıra Marcia'yla birlikte gelirdi. İçeride tanıdık bir yüz görmemesine rağmen dışarıdaki bahçede oturmak istedi.

Bahçenin kenarlarında ısıtıcı lambalar yanıyor, akşam serinliğini yumuşatan bir tür sıcaklık yayıyordu. Dışarıda sadece bir masada bir çift vardı ve onlar da yemeklerini bitirmek üzereydi. Etrafa keyifli bir sessizlik hâkimdi. Pek manzaralı bir yer olduğu söylenemezdi ama tepedeki Japon fenerinden yayılan yumuşak parıltı mekâna romantik bir hava katıyordu.

Yerlerine geçtiklerinde Sophia, Luke'a doğru eğildi. "Marcia'yı nasıl buldun?"

"Oda arkadaşın mı? İyi bir kıza benziyor. Gerçi biraz fazla sokulgan."

Sophia başını yana kırdı. "Rahatsız edici mi demek istiyorsun?"

"Hayır, demek istediğim konuşurken sürekli koluma dokunuyordu."

Sophia umursamaz bir tavırla elini salladı. "O öyledir. Her erkeğe öyle davranır. Dünyanın en flörtöz insanıdır."

"Bana söylediği ilk şey neydi biliyor musun? Yurda daha girmeden?"

"Sormaya korkuyorum."

"*Duyduğuma göre en yakın arkadaşımı öpmüştün, dedi.*"

Sophia aslında buna şaşırmamıştı.

“Tam Marcia’lık bir laf. Genelde aklından ne geçerse söyler. Süzgeçten geçirmek falan yoktur onda.”

“Ama onu seviyorsun.”

“Evet,” dedi Sophia kabullenerek. “Seviyorum. Tam ihtiyaç duyduğum bir anda bana kol kanat gerdi diyebilirim. Biraz... saf olduğumu düşünüyor.”

“Haklı olabilir mi?”

“Bazı açılardan olabilir,” diye itiraf etti Sophia.

Yemek çubuklarına uzanıp ikisini ayırdı. “Wake’e gelmeden önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Lisedeyken inek bir öğrenci sayılırdım. Şarküterideki iş de olunca partilere veya başka yerlere gidecek vaktim pek olmuyordu. Münzevi falan değildim elbette, yani insanların hafta sonları ne yaptıklarını biliyordum. Okulda uyuşturucu, seks, bu tür şeyler döndüğünü duyardım ama sadece duyardım. Benim için hepsi söylentiden ibaretti. Bunların hiçbirini görmüş falan değildim. Kampüsteki ilk dönemimde her şeyin açıkça yaşanması karşısında şoke olmuştum. Yurtta kızların yeni tanıştıkları erkeklerle takıldıklarından bahsettiklerini duyardım ve bunun ne anlama geldiğini bile tam olarak bilmiyordum. Bazen hâlâ emin olamıyorum çünkü farklı insanların farklı şeyler kastedtiğini biliyorum. Kimisi için öpüşmek kimisi için yatmak demek, bazıları içinse ikisinin arası bir şey. Ne demek istediğimi anlıyorsundur. İlk senemin büyük bir kısmı bu şifreleri çözmeye çalışmakla geçti.”

Sophia konuşmasına devam ederken Luke gülümsedi.

“Bir de yurttaki sistemi, Chi Omega’yı falan hiç bilmiyordum. Sürekli partiler, bir sürü insan, içki, uyuşturucu... İtiraf etmeliyim birkaç sefer çok içtiğim oldu. Kustum, yurttaki banyoda sızdım. Bundan gurur duymuyorum tabii ama kampüste

bunu bütün bir hafta sonu boyunca ve her hafta sonu yapan insanlar var. Sadece bizim sistemle ilgili bir şey değil. Tüm yurtlarda, öğrenci evlerinde olan şeyler. Ama işte ben pek bu kafada değilim ve bu da beni pek çok kişinin gözünde saf yapıyor. Marcia'nın gözünde de tabii. Ayrıca şu *takılma* kültürünü bilmemem de insanların beni aşırı ahlaklı, fazla iffetli falan sanmasına sebep oluyor. Marcia bile biraz böyle düşünüyor. Bir insan üniversitede neden gerçek bir sevgili ister, bunu anlamıyor. Onun istediği en son şey ciddi bir ilişki."

Luke da yemek çubuklarına uzandı. "Böyle bir kızla ilgilenecek birkaç kişi geliyor aklıma."

"Hayır, yapma... Çünkü öyle söylese de bunun doğru olduğundan o kadar emin değilim. Bence daha gerçek bir şey istiyor ama aynı şekilde hissedecek bir erkeği nasıl bulacağını bilmiyor. Üniversitede ciddi ilişki yaşanabilecek fazla erkek yok. Zaten neden olsun ki? Kızlar hiçbir şey beklemeden istediklerini veriyorsa? Demek istediğim, birini sevdiğinde yatarsın, bunu anlayabiliyorum, ama tanımadığın biriyle? Yani ne anlamı var ki? Bu bence hisleri ucuzlatıyor."

Sophia sustu. Bunları ilk kez Luke'a yüksek sesle anlattığını fark etmişti. Bu da tuhaftı. Öyle değil mi?

Luke bir yandan yemek çubuklarıyla oynuyor, bir yandan da Sophia'nın söylediklerini aklında evirip çeviriyordu. Derken tepedeki lambanın ışığına doğru eğildi. "Bana sorarsan," dedi, "çok olgun düşünüyorsun."

Sophia menüyü aldı. Bu sözlerden bir parça utanmıştı. "Bilesin diye söylüyorum, istemiyorsan suşi yemek zorunda değilsin. Teriyaki soslu tavuk ve et de var."

Luke elindeki menüyü inceledi. "Sen ne yiyeceksin?"

"Suşi," diye cevap verdi Sophia.

“Suşi sevmeyi ne zaman öğrendin?”

“Lisede,” dedi Sophia. “En yakın arkadaşlarımdan biri Japon’du ve ne zaman Japon yemeklerine hasret kalsa Edgewater’da gittiği harika bir yer olduğunu söyleyip dururdu. Sürekli şarküteride yedikten sonra artık yeni tatlar istiyorsun. Ben de bir gün onunla söylediği yere gittim ve çok sevdim. Bazen ders çalışırken arabasına atlar, Edgewater’a giderdik. Sıradan bir yerdi aslında. Ama sonunda oranın müdavimi oldum. O zamandan beri arada sırada canım suşi çeker. Bu akşam olduğu gibi.”

“Anladım,” dedi Luke. “Lisedeyken, 4-H’de’ yarışırken eyalet panayırına giderdim ve hep kızarmış kek yedim.”

Sophia gözlerini ona dikti. “Suşiyle kızarmış keki mi karışlaştırıyorsun?”

“Hayatında hiç kızarmış Twinkie yedin mi?”

“Kulağa iğrenç geliyor.”

“Hım ama hiç denemediysen yorum yapma hakkın yok, değil mi? Bu arada gerçekten güzeldir. Çok fazla yersen muhtemelen kalp krizi geçirirsin ama arada sırada süperdir. Kızarmış Oreo’dan çok daha iyidir.”

“Kızarmış Oreo mu?”

“Eğer aile şarküterinize yeni bir şey bulmak istiyorsan yerinde olsam kızarmış Twinkie’yi seçerdim.”

Sophia buna ne diyeceğini bilemedi. Ardından ciddi bir ses tonuyla “Kuzeydoğuda kimsenin böyle bir şey yiyeceğini sanmam,” dedi.

---

* ABD Tarım Bakanlığı’na bağlı, bir gençlik organizasyonu. Çeşitli dallarda düzenlenen yarışmalar, deneysel öğrenim programları ve pozitif bir gençlik gelişim yaklaşımıyla gençlerin vatandaşlık, liderlik, sorumluluk anlayışlarını ve hayat becerilerini geliştirmeyi hedefler. Ç. N.

“Hiç belli olmaz,” dedi Luke. “Aksine orası için büyük yenilik olabilir. İnsanlar kuyruğa girer.”

Sophia başını hafifçe sallayarak tekrar menüye döndü. “Demek 4-H öyle mi?”

“Çocukken başlamıştım. Domuzlarla.”

“Tam olarak ne demek? Yani daha önce duymuştum ama ne olduğunu bilmiyorum.”

“Aslında vatandaşlık, sorumluluk falan, o tür şeylerle ilgili. Ama iş rekabete geldi mi daha çok küçükken iyi bir domuzu nasıl seçeceğin anlamına gelir. İmkânın varsa ebeveynlerine bakarsın ya da fotoğraflarına, sonra iyi bir gösteri domuzu olabileceğini düşündüğünü seçersin. Kaslı ve az yağlı, güçlü bir domuz seçersin, ayrıca lekesiz olmalı. Ardından bir sene boyunca onu büyütürsün. Besler ve bakımını yaparsın. Bir bakıma evcil hayvanın olur.”

“Dur tahmin edeyim. Sen hepsine Domuz ismini takmışsındır.”

“Aslına bakarsan hayır. İlk domuzumun adı Edith’ti, ikincisi Fred, üçüncüsü Maggie. İstersen hepsinin adını sayabilirim.”

“Kaç tane vardı ki?”

Luke parmaklarını masaya vurdu. “Sanırım dokuz. Üçüncü sınıftayken başlamıştım ve lisenin ilk senesine kadar devam ettim.”

“Peki sonra, yani büyüdükleri zaman nerede yarışyorsun?”

“Eyalet panayırında. Hakemler onları inceliyor, sonra kazananı öğreniyorsun.”

“Ya kazandığında?”

“Kurdele alıyorsun. Ama kazan ya da kaybet, neticede domuzu satıyorsun,” dedi Luke.

“Domuza ne oluyor peki?”

“Her domuza ne olursa o,” diye karşılık verdi Luke. “Mezbahaya gönderiliyor.”

Sophia gözlerini kırptırdı. “Yani küçükken onu büyütüyorsun, isim veriyorsun, bir sene boyunca bakıyorsun ve sonunda öldürsünler diye satıyorsun, öyle mi?”

Luke yüzünde ciddi bir ifadeyle Sophia’ya baktı. “Bir domuzla başka ne yapabilirsin ki?”

Sophia afallamıştı, diyecek kelime bulamıyordu. Sonunda başını salladı. “Bilmeni isterim ki daha önce hiç senin gibi biriyle tanışmadım.”

“Sanırım,” dedi karşılığında Luke, “ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim.”

Luke

Luke menüyü inceledi ama ne ısmarlayacağına hâlâ karar verememişti. Tehlikesiz bir şey söyleyebileceğinin farkındaydı; Sophia'nın dediği gibi teriyaki soslu tavuk veya et gibi. Fakat bunu yapmak istemiyordu. İnsanların suşiye bayıldığını duymuştu ve denemesi gerektiğini biliyordu. Hayat deneyimlerden ibaret değil miydi neticede?

Asıl mesele, ne seçeceğine dair hiçbir fikri olmamasıydı. Luke'a göre pişmemiş balık pişmemiş balıktı, üstelik fotoğrafların da pek faydası dokunmuyordu. Anlayabildiği kadarıyla ya kırmızımsı ya pembemsi ya da beyazımsı olandan ısmarlaması gerekiyordu ama hiçbirinin görünüşünden nasıl bir tada sahip olduğu anlaşılmıyordu.

Menünün üstünden gizlice Sophia'ya baktı. Çiftliğe geldiği günden biraz daha fazla rimel ve ruj sürmüştü. Bu hâliyle Luke'un onu gördüğü ilk geceyi hatırlatıyordu. O günün üzerinden bir hafta bile geçmemiş olması imkânsız geliyordu. Luke genellikle doğal güzellik taraftarı olmakla birlikte, makajın yüz hatlarına ince bir dokunuş kazandırdığını teslim et-

meliydi. Masaya doğru giderlerken birden fazla erkek dönüp ona bakmıştı.

“Nigiri suşiyle maki suşi arasındaki fark ne?” diye sordu Luke.

Sophia da hâlâ menüyü inceliyordu. Garson az önce geldiğinde Sophia ikisine de birer Sapporo, bir tür Japon birası ısmarlamıştı. Luke biranın tadının nasıl olacağını da hayal edemiyordu. “Nigiri pirinç üstünde servis edilen balık demek,” dedi Sophia. “Maki de yosuna sarılmış olan.”

“Yosun mu?”

Sophia göz kırptı. “Çok güzeldir. Seveceğinden eminim.”

Luke dudaklarını birbirine bastırdı; seveceğine şüpheliydi. Pencerelerin ardından, içerideki masalarda oturan insanların her ne sipariş etmişlerse keyifle yediklerini görebiliyordu. Hepsi de yemek çubuklarını ustalıkla kullanıyordu. Luke en azından bu konuda fena sayılmazdı. Yolda geçirdiği zamanlarda karton kutulardan Çin yemeği yerken bu becerisini geliştirmişti.

“Neden benim yerime sen sipariş vermiyorsun?” dedi Luke menüyü bir kenara koyarken. “Sana güveniyorum.”

“Pekâlâ,” diye kabul etti Sophia.

“Ne deneyeceğim?”

“Birkaç şey,” dedi Sophia. “Biraz anago, ahi, aji, hamachi deneyeceğiz... Belki birkaç şey daha.”

Luke birasından bir yudum almak için şişeyi kaldırdı. “Tüm bunlar bana anlamsız geliyor, farkındasındır herhâlde.”

“Anago, yılanbalığı,” diye açıkladı Sophia.

Luke’un şişesi havada kalakaldı. “Yılanbalığı mı?”

“Merak etme, seveceksin,” dedi Sophia kendinden emin bir şekilde. Eğlendiğini saklama gereği duymuyordu.

Garson yanlarına geldiğinde Sophia bir uzman gibi siparişlerini verdi. Sonra yemekleri gelene kadar keyifli bir soh-bete daldılar. Luke, Sophia'ya kısaca çocukluğundan bahsetti. Çiftlikteki görevleri dışında gayet normal bir çocukluk geçirmişti. Lisedeyken üç sene boyunca güreş takımındaydı. Dört mezunlar partisine, her iki mezuniyet balosuna ve birkaç anıl-maya değer partiye katılmıştı. Sophia'ya yaz aylarında ailesiyle birlikte atları birkaç günlüğüne Boone yakınlarına götürdüğünü anlattı. Burada orman gezintilerine çıkıyorlardı ve ailece yaptıkları tek tatil bundan ibaretti. Ahırdaki mekanik boğayla yaptığı antrenmanları, babasının daha sert hareketler yapması için boğayı nasıl elden geçirdiğini anlattı. Antrenmanlara ilkokuldayken başlamıştı ve babası her aşamada yanındaydı. Yıllar içinde geçirdiği birkaç kazayı, PRY finallerinde nasıl heyecanlandığını anlattı... Bir keresinde şampiyonluk için finallere kalmış ama üçüncü olabilmışti. Tüm bu konuşma boyunca Sophia onu dikkatle dinledi, nadiren soru sormak için araya girdi.

Luke, Sophia'nın onu ilgiyle dinlediğinin farkındaydı. Sophia her bir ayrıntıyı can kulağıyla dinlemişti. Garson kız boş tabaklarını almaya geldiğinde, Sophia'nın rahat kahkahasından hafif ama fark edilir aksanına kadar her şeyi Luke'a çekici ve hoş geliyordu. Dahası aralarındaki tüm farklılıklara rağmen onun yanında tamamen kendi olabildiğini fark etmişti. Sophia'yla birlikteyken, son zamanlarda çiftliği her düşündüğünde hissettiği o gerginlik uçup gidiyordu. Annesiyle arasındaki gerginlik, işler planladığı gibi gitmezse olacaklar... Tüm kötü şeyleri unutuyordu.

Luke kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Sophia'nın ona baktığını fark etmesi biraz zaman aldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Sophia.

“Neden sordun?”

“Sanki... Bir an çok uzaklara gittin.”

“Bir şey düşünmüyordum.”

“Emin misin? Umarım düşündüğün anago değildi.”

“Hayır. Bu hafta sonu yola çıkmadan önce yapmam gerekenleri düşünüyordum.”

Sophia gözlerini ondan ayırmadan kaşlarını çatı. “Pekâlâ,” dedi sonunda. “Ne zaman yola çıkıyorsun?”

“Yarın öğleden sonra,” dedi Luke. Üstelemediği için Sophia’ya minnettardı. “İşim bitince Knoxville’e geçeceğim ve geceyi orada geçireceğim. Cumartesi akşamı geri dönmek için yola çıkacağım. Cadılar Bayramı için neredeyse her şeyi hazırladım sayılır. Bu arada sana söylemiş miydim, José’yle saman balyalarından kocaman bir labirent yaptık. Ama her yıl daha kalabalık oluyor. José her şeye yetişmeye çalışsa da annemin benim yardımına da ihtiyacı olacak.”

“Bu yüzden mi sana kızgındı? Şehir dışında olacağın için mi?”

“Sayılır,” dedi Luke ve tabağındaki pembe zencefil turşusunu kenara itti. “Boğa yarışlarına katıldığım için kızgın, nokta.”

“Şimdiye kadar alışamadı mı? Yoksa Koca Çirkin Mahluk’a bindiğinde yaralandığın için mi?”

“Annem,” dedi Luke kelimelerini dikkatle seçerek, “başım bir şey gelecek diye endişeleniyor.”

“Ama daha önce yaralanmışsın, hem de kaç kez.”

“Doğru.”

“Bana anlatmadığın bir şey mi var?”

Luke bu soruya hemen cevap vermedi. “Şuna ne dersin?” dedi yemek çubuklarını masaya bırakırken. “Zamanı geldiğinde sana her şeyi anlatırım.”

“Her zaman annene sorabilirim, biliyorsun değil mi?”

“Evet, elbette. Ama önce onunla tanışman gerek.”

“Eh, belki cumartesi çiftliğe gider, onunla tanışırım.”

“Hiç durma. Ama bunu yaptığın takdirde seni çalıştırmasına hazırlıklı ol. Gün boyu bal kabağı taşırsın.”

“Kaslarım güçlüdür.”

“Hayatında hiç gün boyunca bal kabağı taşıdın mı?”

Sophia masaya doğru uzandı. “Hayatında hiç et ve sosis dolu bir kamyonu boşalttın mı?” Luke cevap veremeyince, yüzüne zafer dolu bir gülümseme yayıldı. “Gördün mü, ortak bir özelliğimiz varmış. İkimiz de epey çalışmışız.”

“Ve artık ikimiz de at binebiliyoruz.”

Sophia gülümsedi. “Aynen. Suşiyi nasıl buldun?”

“Güzeldi,” dedi Luke.

“İçimden bir ses domuz pirzolasını tercih edeceğini söylüyor.”

“Domuz pirzolasını her zaman yiyebilirim. Spesiyallerimdendir.”

“Yemek yapıyor musun?”

“Mangal yaparım,” dedi Luke. “Babam öğretmişti.”

“Sanırım bir gün benim için mangal yapmanı isteyebilirim.”

“Ne istersen yaparım. Burger, biftek ya da pirzola olsun yeter.”

Sophia, Luke’a biraz daha yaklaştı. “Peki şimdi ne yapacağız? Şansımızı zorlayıp okuldakilerin verdiği bir partiye gidelim mi? Şimdiden başladıklarına eminim.”

“Peki ya Brian?”

“Başka bir yere gideriz. Onun hiç gitmediği bir yere. Uzun da kalmayız. Gerçi şapkanı bırakmak zorunda kalabilirsin.”

“Sen istiyorsan ben varım.”

“Ben ne zaman istersem gidebilirim. Sana soruyorum.”

“Nasıl partiler bunlar?” diye sordu Luke. “Müzik, bir grup sarhoş üniversiteli, bu tür şeyler mi?”

“Sayılır.”

Luke bunu biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Pek bana göre değil,” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm. İstersen kampüste de dolaşabiliriz.”

“Sanırım onu da başka zamana bıraksak iyi olur. Böylece benimle bir daha çıkman gerekir.”

Sophia parmağını su bardağının kenarında gezdirdi. “O hâlde ne yapmak istiyorsun?”

Luke bu soruya hemen cevap vermedi. Şayet rodeoya tekrar başlama kararı almamış olsaydı nasıl bir hayat sürerdi, ilk kez bunu düşündü. Annesi mutlu değildi ve açıkçası Luke da doğru yaptığından emin değildi. Fakat işte rodeo bir şekilde, bir daha asla unutamayacağını bildiği bir kızla çıkmasına olanak sağlamıştı.

“Arabayla dolaşmaya ne dersin? Bildiğim bir yer var ve orada tanıdığın kimseyle karşılaşmayacağımıza garanti verebilirim. Sessizdir ama akşamları çok güzeldir.”

Çiftliğe girip kamyonetten indiklerinde ay etrafı gümüşü bir renge bürümüştü. Karanlıkta bir lekeden ibaret görünen Köpek verandanın altından koşarak yanlarına geldi. Sanki onu bekliyormuşçasına Sophia'nın yanında durdu.

“Umarım burası senin için uygundur,” dedi Luke. “Gidecek başka yer gelmedi aklıma.”

“Beni buraya getireceğini biliyordum,” dedi Sophia. Elini aşağı uzatıp Köpek'i okşadı. “Uygun olmasaydı bir şeyler derdim.”

Luke evi işaret etti. "Verandada oturabiliriz ya da istersen göl kenarında harika bir yer var."

"Nehir değil mi?"

"Nehre gittin zaten."

Sophia etrafını inceledi, ardından tekrar Luke'a döndü. "Yine kamyonetin arkasında sandalyelerde mi oturacağız?"

"Elbette," dedi Luke. "İnan bana, yere oturmak istemezsin. Her yer otlak."

Köpek, Sophia'nın bacakları arasında dolanıyordu. "Köpek'i de alabilir miyiz?" diye sordu Sophia.

"Ben istesem de istemesem de Köpek bizi takip eder zaten."

"O hâlde göle gidiyoruz," dedi Sophia.

"Bekle de evden birkaç şey alayım, olur mu?"

Luke içeri girdi, kısa süre sonra ufak bir soğutucu ve koltuğunun altında battaniyelerle geri döndü. Bunları kamyonetin arkasına koydu. Ardından kamyonete bindiler ve Luke motoru çalıştırdı.

"Kamyonetin tank gibi ses çıkarıyor," diye bağırdı Sophia gürültüden sesini duyurabilmek için. "Farkında mısın bilmiyorum ama."

"Hoşuna gitti mi? Böyle ses çıkarması için egzoz sistemini değiştirmem gerekti. İkinci bir susturucu falan ekledim."

"Saçmalama. Kimse böyle bir şey yapmaz."

"Ben yaptım," dedi Luke. "Pek çok insan yapar."

"Çiftlikte yaşayan insanlar olabilir."

"Sadece bizler değil. Ava çıkan ve balık tutan insanlar da yapar."

"Yani bir başka deyişle, elinde silahı olan ve doğayı seven insanlar."

“Dünyada başka tür insanlar da mı olduğunu söylüyorsun?”

Luke geri geri giderken Sophia gülümsedi. Araba yoluna çıkıp çiftliğin önünden geçtiler. İçeride oturma odasının ışıkları yanıyordu. Luke annesinin ne yaptığını merak etti. Ardından Sophia’ya söyledikleri geldi aklına. Ve söylemedikleri.

Kafasını toparlamaya çalışarak pencereyi açtı ve dirseğini pervaza yasladı. Kamyonet yalpalayarak ilerliyordu. Luke gözüyle Sophia’nın buğday rengi saçlarının rüzgârda uçuştuğunu görebiliyordu. Sophia huzurlu bir sessizlik içinde yolcu penceresinden dışarıyı izliyordu.

Luke otlığa gelince araçtan indi, kapıyı açıp kamyonetle geçtikten sonra tekrar inip kapıları kapattı. Uzun farları yakıp yeşillığe zarar vermemek için yavaş yavaş sürdü. Gölün yakınına geldiklerinde tıpkı rodeoda yaptığı gibi durup kamyoneti çevirdi ve motoru kapattı.

“Bastiğın yere dikkat et,” diye uyardı Sophia’yı. “Dediğim gibi, burası otlığın bir bölümü.”

Luke, Sophia’nın camını ve radyoyu açtı. Ardından kamyonetin arkasına geçti. Sophia’nın çıkmasına yardım ettikten sonra sandalyeleri kurdu. Sonunda, tıpkı bir hafta önce olduğu gibi, yine kamyonetin kasasında oturuyorlardı. Bu sefer Sophia’nın kucağında bir battaniye vardı. Luke soğutucuya doğru uzanıp iki şişe bira çıkardı. Şişelerin ikisini de açtıktan sonra birini Sophia’ya uzattı, onun şişeden bir yudum almasını izledi.

İleride göl bir ayna gibi tepedeki hilal şeklindeki ayı ve yıldızları yansıtıyordu. Uzakta, gölün öteki tarafında büyükbaşlar yatağın yakınında toplanmıştı, karanlıkta beyaz göğüsleri parlıyordu. Arada bir içlerinden birisi mö’lüyor, bu ses suyun

üzerinden geçerek kurbağalarla cırcır böceklerinin seslerine karışıyordu. Hava ot, çamur ve toprak kokuyordu. İlkel bir dünyada gibiydiler.

“Burası çok güzelmiş,” dedi Sophia fısıltıyla.

Luke aynı kelimenin Sophia’yı tanımlamak için kullanabileceğini düşündü ama bu fikrini kendine sakladı.

“Nehirdeki açıklık gibi,” diye ekledi Sophia. “Sadece daha geniş.”

“Sayılır,” dedi Luke. “Ama dediğim gibi, oraya daha çok babamı düşünmek istediğim zaman gidiyorum. Burası başka şeyler düşünmek için geldiğim yer.”

“Ne gibi?”

Çarşaf gibi su yüzeyi, gökyüzünü ayna misali yansıtıyordu. “Pek çok şey,” dedi Luke. “Hayat. İş. İlişkiler.”

Sophia, Luke’a göz ucuyla baktı. “Fazla ilişki yaşamadığını sanıyordum.”

“İşte bu yüzden ilişkileri düşünmek zorundayım.”

Sophia kıkırdadı. “İlişkiler alengirlidir. Tabii ben genç ve safım. Yani ilişkileri ne bilirim ki?”

“Peki senden tavsiye istesem...”

“Tavsiye isteyeceğin daha iyi insanlar olduğunu söyledim. Annen gibi.”

“Olabilir,” dedi Luke. “Babamla çok iyi anlaşırlardı. Özellikle de babam rodeoyu bırakıp çiftlikteki işlere yardım ettiği dönemde. Rodeoya devam etseydi ilişkileri sürer miydi emin değilim. Annem çok fazla şeyle uğraşıyordu, üstüne bir de ben vardım tabii. Babama tam olarak bunu söylediğine eminim. Böylece babam rodeoyu bıraktı. Çocukken ne zaman babama rodeoyu neden bıraktığını sorsam, annemle evli olmanın atlara binmekten daha önemli olduğunu söylerdi.”

“Konuşmana bakılırsa annenle gurur duyuyorsun.”

“Öyle,” dedi Luke. “Babam da çok çalışkan bir adamdı ve ikisi de burası için çok çalıştı ama bu işi asıl kuran annemdir. Burayı büyükbabamdan miras aldığında çiftlik zor durumdaydı. Sığır piyasasında çok fazla iniş çıkış olur ve bazı seneler doğru dürüst bir şey kazanamazsın. Artan organik et talebini karşılamak annemin fikriydi. Arabaya binip koca eyalet boyunca gezerek broşürler dağıtan ve restoran sahipleriyle konuşan oydu. O olmasaydı Collins Etleri diye bir şey olmazdı. Senin açıdan pek bir şey ifade etmeyebilir ama Kuzey Carolina’daki yüksek kaliteli et tüketicileri açısından çok anlamı var.”

Sophia söylenenleri dinlerken uzaktaki çiftlik evini inceledi. “Onunla tanışmak isterdim.”

“Seni şimdi götürürdüm ama muhtemelen uyumuştur. Erken yatar. Ama gelmek istersen pazar günü burada olacağım.”

“Bana kalırsa tek istediğin bal kabaklarını taşımana yardım etmem.”

“Aslına bakarsan belki akşam yemeğine gelirsin diye düşünüyordum. Dediğim gibi gün içinde etraf çok kalabalık olur.”

“Çok isterim. Tabii annen için bir sakıncası olmayacaksa.”

“Merak etme, olmaz.”

“Saat kaçta?”

“Altı gibi olur mu?”

“Harika,” dedi Sophia. “Bu arada, şu bahsettiğin labirent nerede?”

“Bal kabağı tarlasının yanında.”

Sophia kaşlarını çatı. “Geçen gün oraya gitmiş miydik?”

“Hayır,” dedi Luke. “Anayola daha yakın kısımdadır, Noel ağaçlarının yanında.”

“Neden oradan geçerken fark etmedim?”

“Bilmem. Karanlık olduğu için olabilir mi?”

“Korkunç bir labirent mi? Acayip korkulukların, örümceklerin falan olduğu hani?”

“Tabii, ama o kadar acayip değildir. Küçük çocuklar için. Bir keresinde babam biraz aşırıya kaçmıştı ve sonunda çocukların bir kısmı labirentten ağlayarak çıktı. O günden beri işi basit tutmaya çalışıyoruz. Yine de içeride dekor var. Örümcekler, hayaletler, korkuluklar. Dost canlısı görünenleri.”

“Oraya gidebilir miyiz?”

“Elbette. Sana göstermeyi çok isterim. Ama unutma, bilye yükler için aynı şey değil, çünkü balyaların tepesinden etrafı görebiliyorsun.” Birkaç sivrisineği eliyle savuşturdu. “Bu arada az önce sorduğum soruya cevap vermedin.”

“Hangi soruya?”

“İlişkiler hakkındaki,” dedi Luke.

Sophia üstündeki battaniyeyi düzeltti. “Eskiden işin temellerini anladığımı sanırdım. Demek istediğim, annemle babam uzun süredir evli olduğu için ne yaptığımı bildiğimi düşünürdüm. Fakat sanırım işin en önemli kısmını öğrenememişim.”

“Bu da?”

“Her şeyden önce doğru seçimi yapmak.”

“Doğru seçimi yaptığını nereden anlayacaksın?”

“İşler burada karmaşıklaşıyor işte. Ama bir tahmin yürütmem gerekirse, galiba ortak bir şeylerin olmasıyla başlıyor iş. Değerler gibi. Örneğin ben Brian’ın sadık olmasının önemli olduğunu düşünüyordum. Belli ki o bambaşka bir değer sistemiyle hareket ediyormuş.”

“En azından bununla dalga geçebiliyorsun.”

“Artık umursamadığın zaman dalgasını geçmek kolaydır. Beni üzmedi demiyorum, çünkü üzdü. Geçen baharda, başka bir kızla takıldığını öğrendiğim zaman haftalarca yemek yiyemedim. Muhtemelen beş-altı kilo kaybetmişimdir.”

“Kaybedecek kilon yok ki.”

“Biliyorum ama ne yapabilirdim ki? Bazıları gerilince çok yer. Ben tam tersiyim. Ve geçen yaz eve gittiğimde annemle babam panikledi. Ne zaman yemek yemesem, yemem için yalvarıyordu. Hâlâ verdiğim kiloların hepsini alamadım. Tabii bu arada okul tekrar başlayınca yemek de kolay olmadı.”

“O hâlde benimle birlikteyken yediğine sevindim.”

“Beni germiyorsun.”

“Fazla ortak yanımız olmasa da mı?”

Luke bu sözleri söyler söylemez Sophia’nın bunların altında yatan endişeyi anlamasından korktu. Ama fark etmişe benzemiyordu.

“Zannettiğinden çok daha fazla ortak yanımız var. Bazı açılardan ailelerimiz çok benziyor. Benimkiler de seninkiler de uzun zamandır evliler, zorlu bir aile işinde çalışmışlar ve çocuklarının kendilerine yardım etmesini beklemişler. Benimkiler okulda başarılı olmamı istedi, senin babansa rodeo şampiyonu olmanı ve ikimiz de beklentilerini karşılamışız. İkimiz de ailelerimizin ürünüyüz ve bu değişecek mi kestiremiyorum.”

Sophia’nın bu cevabı karşısında Luke kendini bile şaşır-tacak kadar rahatladı. “Labirente bakmaya gidiyor muyuz o zaman?”

“Önce ilk biramızı bitirsek olur mu? Burası çok güzel, biraz daha duralım.”

Biralarını yavaş yavaş içerlerken, göle vuran ay ışığını izleyerek keyifle sohbet etmeye devam ettiler. Luke, Sophia'yı tekrar öpmek istiyordu ama kendini tuttu. Bunun yerine Sophia'nın sıraladığı benzerlikleri üzerine düşündü. Galiba haklıydı. Bu kadarının, kızın çiftliğe gelmeye devam etmesine yetmesini umuyordu.

Bir süre sonra sohbetlerinin yerini huzurlu bir sessizlik aldı. Luke, Sophia'nın aklından geçenlere dair hiçbir şey bilmediğini fark etti. İçgüdüsel olarak battaniyeye doğru uzandı. Sophia onun ne yapmaya çalıştığını anlamış olacaktı ki hiçbir şey demeden elini tuttu.

Akşam serinliği artmıştı, yıldızlar berrak gökyüzünde parlıyordu. Luke başını kaldırıp yıldızlara baktı, ardından Sophia'ya döndü. Sophia'nın başparmağı şefkatle ellerinin kıvrımlarında dolanmaya başlayınca o da aynı şekilde tepki verdi. O anda Sophia'ya âşık olduğunu anladı. Ve bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Labirente gitmek için bal kabağı tarlasından geçerlerken Luke hâlâ Sophia'nın elini tutuyordu. Her nedense bu basit hareket daha önceki öpüşmelerinden çok daha anlamlı, çok daha kalıcı geliyordu. Bu eli ileride, yıllar boyu, ne zaman birlikte yürüseler tutabileceğini hayal ediyordu. Bunu fark etmek onu şaşırttı.

“Ne düşünüyorsun?”

Luke cevap vermeden önce birkaç adım daha attı. “Pek çok şey,” dedi nihayet.

“Daha önce sana anlaşılmaz biri olduğunu söyleyen olmuş muydu?”

“Bu canını mı sıkıyor?” diye sordu Luke.

“Daha karar vermedim,” dedi Sophia, Luke’un elini sıkarak. “Karar verince haber veririm.”

“Labirent hemen şurada.” Luke parmağıyla işaret etti. “Ama önce sana bal kabağı tarlasını göstermek istiyorum.”

“İçlerinden bir tanesini seçebilir miyim?”

“Elbette.”

“Cadılar Bayramı için oymama yardım eder misin?”

“Akşam yemeğinden sonra oyabiliriz. Ve aklında olsun, bu konuda uzman sayılırım.”

“Sahi mi?”

“Bu hafta on beş-yirmi tane oyдум bile. Korkunç olanlar, mutlu olanlar, her türden şekil yaptım.”

Sophia onu inceler gibi bir bakış attı. “On parmağında on marifet var.”

Luke, Sophia’nın dalga geçtiğinin farkındaydı ama bu hoşuna gitti. “Teşekkürler.”

“Annenle tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Onu seveceğine eminim.”

“Nasıl biri?”

“Şu kadarını söyleyeyim, sakın çiçekli elbiseli ve inciler takmış bir hanımefendi bekleme. Daha ziyade kot, çizme ve saçlarında saman olan birini düşün.”

Sophia gülümsedi. “Anladım. Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Annem büyük bir önder olabilir miş. Halledilmesi gereken bir iş olduğunda bunu derhâl yapar ve aynı şeyi benden de bekler. Pratik biridir diyebilirim. Ve serttir de.”

“Ben de öyle düşündüm. Burada hayat kolay olmasa gerek.”

“Demek istediğim, gerçekten serttir. Acıya aldırmaz, asla şikâyet etmez, sızlanmaz, ağlamaz. Üç sene önce attan düştü

ve bileğini kırdı. Sonra ne yaptı dersin? Gıkını bile çıkarmadı, günün geri kalanı boyunca çalıştı, yemek pişirdi ve sonrasında arabaya atlayıp hastaneye gitti. Ertesi gün alçısını görene kadar hiçbir şey fark etmedim.”

Sophia bal kabaklarından hiçbirine zarar vermemeye çalışarak bir grup asi sarmaşığın üstünden atladı. “Hatırlat da mızızlık etmeyeyim.”

“Merak etme. Seni sevecektir. İkiniz zannettiğinden daha çok benziyorsunuz.”

Sophia ona doğru baktığında Luke konuşmaya devam etti. “Zekidir,” dedi. “İster inan ister inanma, lisede bölüm birincisiymiş ve şimdi bile okur. Muhasebe defterlerini tutar ve daima işe hâkimdir. İnatçıdır ama en çok kendine yüklenir. Bir zaafı varsa o da kovboy şapkası takan erkeklere düşkünlüğüdür.”

Sophia güldü. “Ben de mi öyleyim? Kovboy düşküünü?”

“Bilmem. Öyle misin?”

Sophia cevap vermedi. “Annen çok ilginç birine benziyor.”

“Öyledir,” dedi Luke. “Kim bilir, keyfi yerinde olursa sana başından geçen hikâyelerden birini anlatır belki. Annem hikâyeler konusunda ustadır.”

“Neyle ilgili hikâyeler?”

“Her şey. Ama beni her zaman düşündürürler.”

“Bir tanesini anlatsana,” dedi Sophia.

Luke durdu ve kocaman bir bal kabağının yanma çömeldi. “Pekâlâ,” dedi bal kabağını çevirirken. “Rodeoda Ulusal Lise Şampiyonası’nı kazandıktan sonra...”

“Bir dakika,” dedi Sophia lafını keserek. “Devam etmeden önce... Buradaki lisede rodeo takımı mı var?”

“Her yerde vardır. Neden ki?”

“New Jersey’de yok.”

“Elbette vardır. Her eyaletten yarışmacılar gelir. Sadece lisede olman yeterlidir.”

“Sen de şampiyonayı kazandın, öyle mi?”

“Evet, ama mevzu bu değil,” dedi. Ayağa kalkıp tekrar Sophia’nın elini tuttu. “Sana anlatmaya çalıştığım, şampiyonayı kazandıktan sonra... *İlk* kazandığımda, *ikinci* kezde değil,” diye dalga geçti, “gelecek planlarım ve yapmak istediğim şeyler üzerine geveleyip duruyordum ve elbette babam bunları zevkle dinliyordu. Annemse masayı toplamaya başladı ve bir süre sonra büyük hayallerimi bölerek bana bir hikâye anlattı... Ve o gün bugündür o hikâyeyi hiç unutmam.”

“Neymiş?”

“Genç bir adam sahilde küçük, köhne bir kulübede yaşıyormuş ve her gün balık tutmak için kayığıyla okyanusa açılıyormuş. Yiyecek bir şeyler bulmak için ama aynı zamanda da denizde kendini huzurlu hissediyormuş. Dahası kendisinin ve ailesinin hayatını iyileştirmek istiyormuş, bu yüzden her gün daha fazla balık tutmak için canla başla çalışıyormuş. Kazandığı parayla sonunda daha büyük bir tekne almış. Böylece işinden daha fazla kâr elde edebilecekmış. Böylece ikinci, üçüncü teknesini almış ve yıllar geçtikçe işi büyümeye devam etmiş. Sonunda koca bir filo teknesi olmuş. O zamana kadar zenginleşmiş ve başarılar elde etmiş. Daha büyük bir ev sahibi olmuş, işi sürekli geliştirmiş. Ancak şirketi işletmenin stresi ve baskısı sonunda ona zarar vermiş. Fark etmiş ki emekli olduğunda tek istediği şey sahilde küçük bir kulübede yaşamak ve kayıkla balık tutmakmış... Çünkü gençken sahip olduğu o huzuru ve mutluluğu özlemiş.”

Sophia başını kaldırdı.

“Annen bilge bir kadınmış. Bu hikâyede epey gerçeklik payı var.”

“Sahiden böyle mi düşünüyorsun?”

“Bence,” dedi Sophia, “buradaki anafikir, insanların hiçbir şeyin tam olarak bekledikleri şekilde çıkmayacağını anlayamamaları.”

Bu arada labirentin girişine varmışlardı. Luke, Sophia’yı içeri soktu, birkaç dönemeçten sonra çıkmaz yolları ve doğru yolları gösterdi. Labirent yaklaşık dört yüz metre kareyi kaplıyordu, yani çocuklar için gerçekten de çok çekici bir yerdi.

Çıkışa vardıklarında hasat edilmiş bal kabaklarının arasından ilerlediler. Kimi tenekelere istiflenmiş, diğerleri ise açık öbekler hâlinde dizilmişti. İlerideki tarlada yüzlercesi daha vardı.

“İşte bu kadar,” dedi Luke.

“Epey büyükmüş. Tüm bunları düzenlemek ne kadar vaktinizi aldı?”

“Üç gün. Ama başka şeyler de yaptık.”

“Ona ne şüphe.”

Sophia bal kabaklarını inceleyerek orta boy bir tane seçti ve Luke’a uzattı. Ardından kamyonete döndüler. Luke bal kabığını kasaya yerleştirdi.

Döndüğünde Sophia önünde duruyordu. Gür sarı saçları yıldızların ışığı altında âdeta beyaz görünüyordu. Luke düşünmeksizin önce bir elini, sonra diğerini tuttu. Derken kendine hâkim olamadan kelimeler ağzından dökülüyordu.

“Senin hakkında her şeyi bilmek istediğimi hissediyorum,” diye mırıldandı.

“Beni sandığından daha iyi tanıyorsun,” dedi Sophia. “Sana ailemden ve çocukluğumdan bahsettim, üniversiteyi ve

hayatta yapmak istediklerimi anlattım. Bilmen gereken başka bir şey yok.”

Ama vardı. Öyle çok şey vardı ki. Luke *her şeyi* bilmek istiyordu.

“Neden buradasın?” diye fısıldadı Luke.

Sophia, Luke’un neden bahsettiğini anlamamıştı. “Beni buraya getirdiğin için mi?”

“Demek istediğim, neden benim yanımdasın?”

“Çünkü burada olmak istiyorum.”

“Buna sevindim,” dedi Luke.

“Öyle mi? Neden?”

“Çünkü zekisin. Ve ilginçsin.”

Sophia’nın yüzünde davetkâr bir ifade belirdi. “Bana en son ilginç dediğinde beni öpmüştün.”

Luke buna karşılık vermek yerine Sophia’ya doğru eğildi ve gözlerinin yavaş yavaş kapanmasını izledi. Dudakları birleştiğinde bir şey keşfettiği hissine kapıldı. Tıpkı hayal ettiği ya da birilerinden duyduğu uzak kıyılara varan bir kâşif gibi. Sophia’yı tekrar tekrar öptü ve geri çekildiğinde alnını alnına yasladı. Derin bir nefes aldı. Duygularını kontrol etmeye çalışıyordu. Sophia’yı yalnızca o an, orada sevmediğini biliyordu. Onu sonsuza dek seveceğine emindi.

İra

Pazar öğleden sonra oldu bile ve hava karardığı zaman yirmi dört saatten fazladır burada olacağım. Acım bir artıyor bir azalıyor fakat bacaklarımla ayaklarım çoktan soğuktan uyuşturdu. Direksiyonun üstündeki yüzüm sızlıyor, çürüklerin oluşmaya başladığını hissedebiliyorum. Bütün bunların arasında en büyük işkence susuzluk. Suyu düşünmek dayanılmaz, her nefesimde boğazıma iğneler batıyor. Dudaklarım kurumuş, çatlamış, âdeta kurak topraklar gibi.

Su, diye düşünüyorum yeniden. Su olmazsa ölürüm. Suyu ihtiyacım var ve beni çağırdığını duyabiliyorum.

Su.

Su.

Su.

Bu düşünce aklımdan çıkmak bilmiyor, diğer her şeyi bastırıyor. Hayatımda bu kadar basit bir şeye hiç bu kadar hasret kalmamıştım. Hayatımda hiç bu kadar basit bir şeyi nasıl bulacağım diye bu kadar kafa yormamıştım. Fazlasına da ihtiyacım yok. Birkaç yudum bile yeter. Birazcık içsem

bana yepyeni bir soluk getirecek. Bir damlası bile fark yaratacak.

Yine de felce uğramış gibi kımıldayamıyorum. Su şişesinin nerede olduğunu bilmiyorum ve bilsam bile kapağı açabileceğimden emin değilim. Emniyet kemerini açtığım anda öne doğru devrilmekten korkuyorum. Kürek kemiğimin direksiyona çarpıp ezilmesini önleyemeyecek kadar zayıfım. Arabanın zemininde büzüşmüş bir hâlde, kurtulamayacağım bir pozisyonda kalabilirim. Bırakın arabayı kolaçan etmeyi, başımı direksiyondan kaldırmanın sonuçlarını bile hayal edemiyorum.

Yine de su ihtiyacım beni çağırıyor. Sürekli, ısrarcı bir çağırısı bu. Ümitsizliğe kapılmış durumdayım. *Susuzluktan öleceğim*, diye düşünüyorum kendi kendime. Burada, olduğum yerde öleceğim. Üstelik arka koltuğa ulaşmamın da hiçbir yolu yok. Sağlık görevlileri beni tereyağından kıl çeker gibi çıkaramayacaklar.

“Korkunç bir mizah anlayışın var,” diyor Ruth düşüncelerimi bölerek. Kendime onun bir hayal olduğunu hatırlatıyorum.

“Sanırım içinde bulunduğum durum bunu gerektiriyor, ne dersin?”

“Hâlâ hayattasın.”

“Evet, ama daha ne kadar hayatta kalacağım?”

“Rekor altmış dört gün. İsveç’te bir adamın. Meteoroloji kanalında görmüştüm.”

“Hayır, onu sen değil ben gördüm.”

Ruth omuz silkiyor. “Aynı kapıya çıkmaz mı?”

Sanırım yine haklı. “Suya ihtiyacım var.”

“Hayır,” diyor. “Şu anda ihtiyacımız olan şey konuşmak. Böylece suyu unutursun.”

“Hile mi yapacağız?”

“Ben hile değilim,” diyor Ruth. “Ben senin karınım. Ve beni dinlemeni istiyorum.”

Onu dinliyorum ve ona bakarak kendimi hayaller âlemine bırakıyorum. Sonunda gözlerim kapanıyor. Sonunda kendimi bir nehirde akıntıyla sürükleniyormuş gibi hissetmeye başlıyorum. Zihnimde çeşitli görüntüler dolanıyor. Akıntıyla sürüklenirken birbiri ardına sıralanıyorlar.

Uçuyor, uçuyorum.

Ve sonunda hayaller gerçeğe dönüşüyor.

Arabada gözlerimi açıp kırıpıştırıyorum. Ruth’un onu son gördüğümünden beri değiştiğini fark ediyorum. Fakat bu hatıra diğerlerinin aksine benim için keskin ve net. 1946 Haziran’ında nasılsa tıpkı öyle. Bundan eminim çünkü askılı bir yazlık elbise giydiğini ilk o zaman gördüm. Savaştan sonra herkes gibi o da değişim geçiriyordu. Kıyafetler değişiyordu. O senenin sonlarına doğru Fransız bir mühendis olan Louis Réard biki-niyi icat etmişti. Ruth’a bakarken kollarındaki kasların kıvrımlı güzelliğini görebiliyordum. Teni ailesiyle birlikte sahilde geçirdiği haftaların ardından ceviz rengini almıştı. Babası onları ailecek, Duke’te resmi olarak işe alınmasını kutlamak üzere Outer Banks’e götürmüştü. Birkaç farklı yerle görüşmüştü ve buna dağlardaki ufak bir deneysel sanat akademisi de dâhildi. Ama kendini en çok Duke’ün gotik binaları arasında evinde hissetmişti. O sonbahar yeniden öğretmenliğe başlayacaktı. Aksi hâlde zorlu bir yas senesi olacak bir zamanda bu tek olumlu şeydi.

Parkta geçirdiğimiz akşamın ardından Ruth’la ilişkimiz değişmişti. Ruth duydukları hakkında pek bir şey söylemişti.

Onunla birlikte evine yürüdüğümde ona iyi geceler öpücüğü vermeye çalışmamıştım. Şaşırdığının farkındaydım. O bile sonradan, ilerleyen haftalarda kendine gelemediğini itiraf etti. Onu bir sonraki görüşümde nişan yüzüğünü takmıyordu. Onu suçlamıyordum. Şoktaydı. O akşama kadar ona anlatmak konusunda yaşadığım güvensizlik yüzünden haklı olarak öfkeliydi. Viyana'daki ailesinin ölümünün hemen arkasından kuşkusuz bu korkunç bir darbeydi. Birine âşık olmak başkaydı, bu aşk için hayallerinden vazgeçmek başka. Üstelik bir aile kurup çocuk sahibi olmak, ailede yaşanan kayıpların ardından onun için şimdi daha bir önemliydi.

Bunu içten içe seziyordum ve ilerleyen birkaç ay boyunca ikimiz de birbirimizi zorlamadık. Sadakatten bahsetmedik ama haftada iki-üç kez birbirimizi görmeye devam ettik. Bazen onu bir gösteriye veya akşam yemeğine götürüyordum. Diğer zamanlarda şehirde dolanıyorduk. Özellikle sevdiği bir sanat galerisi vardı, orayı düzenli olarak ziyaret ediyorduk. Buradaki sanat eserlerinin çoğu konu veya uygulama açısından sıradandı fakat arada sırada Ruth bir resimde benim göremediğim bir şeyler görürdü. Babası gibi o da modern sanata tutkundu; Van Gogh, Cézanne, Gauguin ve takipçileri. Gördüğümüz vasat işlerde bile Ruth bu sanatçıların etkisini hemen fark edebiliyordu.

Galeriye yaptığımız bu ziyaretler ve Ruth'un genel anlamda sanata dair derin bilgisi bana tamamen yabancı bir dünyanın kapılarını açmıştı. Bununla birlikte, kimi zaman sanat hakkında tartışmalarımızın geleceğimize dair konuşmalardan kaçınmanın bir yolu olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Bu tartışmalar aramızda bir mesafe yaratıyordu, yine de bunları sürdürmekten memnundum. Yeter ki geçmiş af-

fedilsin ve geleceğimizle ilgili her ne olacaksa olsun bir karar verilsin.

Oysa Ruth parktaki o gecede kalmış gibiydi, bir karar vermeye yakın bile görünmüyordu. Bana karşı soğuk davranmasına karşın daha fazla yakınlık da göstermiyordu. Bu yüzden annesiyle babası onlarla yazı geçirmem için beni sahilde yapacakları tatile davet ettiklerinde şaşırmıştım.

Birkaç hafta boyunca sahilde baş başa yaptığımız sessiz yürüyüşler tam ihtiyaç duyduğumuz şey olabilirdi ama maalesef benim o kadar uzun süre evden ayrı kalmam mümkün değildi. Babam arka odada radyonun başında mihlanmış hâldeyken dükkânın yüzü ben olmuştum ve her zamankinden daha çok iş vardı. Gaziler iş bulma umuduyla paraları yettiğince takım elbise almak için dükkâna geliyordu. Fakat şirketler çok sık işe alım yapmıyorlardı ve bu çaresiz adamlar içeri girdiğinde aklıma Joe Torrey ve Bud Ramsey geliyor, onlar için elimden geleni yapıyordum. Babamı düşük fiyatlı takımları depolamaya ikna etmiştim ve annem tadilatları ücretsiz yapıyordu. Dükkânımızda makul fiyata takım elbise satıldığı haberi yayılmıştı. Artık cumartesileri açık olmamamıza rağmen satışlar her ay biraz daha artıyordu.

Yine de annemle babamı, Ruth'un ailesini tatillerinin sonuna doğru ziyaret edebilmek için arabayı almaya ikna ettim ve perşembe sabahı yola çıktım. Uzun bir yolculuktuk ve son bir saat resmen kumun üstünde araba sürdüm. Savaşın hemen sonrasında Outer Banks vahşi, yabani bir güzelliğe sahipti. Eyaletin geri kalanından büyük ölçüde kopmuş, nesillerdir burada yaşamış ve geçimlerini denizden sağlayan ailelerin yerleştiği bir yerdi. Rüzgârın taşıdığı kum tepcikleri keskin çalılarla kaplıydı ve ağaçlar bir çocuğun kilden yaptığı

eğri şekillere benziyordu. Sağda solda vahşi atlar görüyordum ve ben geçerken bazen başlarını kaldırıyor, sinekleri kovmak için kuyruklarını sallıyorlardı. Bir yanda çağıldayan okyanus, diğer yanda rüzgârın süpürdüğü kum tepelikleriyle, pencereleri açıp gördüğüm her şeyi incelemeye çalıştım. Varacağım noktaya ulaştığımda ne bulacağımı merak ediyordum.

Nihayet kumlu çakıl yola geçtiğimde güneş batmak üzereydi ve Sebt başlayacaktı. Ruth'un beni ön verandada beklediğini görünce şaşırdım. Şu an üstünde olan elbisesini giymişti ve ayakları çıplaktı. Arabadan indim. Ona bakarken düşünebildiğim tek şey ne kadar göz alıcı görüldüğüydü. Saçları gevşekçe omuzlarına dökülüyordu ve gülümsemesi yalnızca ikimizin anlayabileceği bir sır saklıyordu sanki. Bana el salladığında parmağında, batan güneşin son ışıklarıyla parıltı veren ufak elması gördüm ve nefesim kesildi. Onca aydır takmadığı nişan yüzüğü.

Bir süre olduğum yerde kalakaldım. Ruth merdivenlerden inip kumsalda bana doğru koşmaya başladı. Kollarıma atıldığında tuz, deniz ve rüzgâr kokuyordu. Bu kokuyu o hafta sonu ve sonsuza dek onunla özdeşleştirecektim. Onu kendime doğru çekip bedeninin bedenime değmesinin tadını çıkardım. Son üç senedir ona sarılmayı o kadar özlemiştim ki.

"Geldiğine sevindim," diye fısıldadı Ruth kulağıma. Uzun, tatminkâr bir kucaklaşmanın ardından okyanusun dalgaları onay verir gibi gürlediği sırada onu öptüm. Ruth da beni öptüğünde o an bana dair kararını verdiğini anladım ve içimde yer yerinden oynadı.

İlk defa öpüşmüyorduk ama pek çok açıdan bu öpücük favorim olacaktı. En çok ihtiyaç duyduğum anda gerçekleşmesi bir yana, hayatımın iki harika döneminin başlangıcını temsil ediyordu.

Ruth arabada bana gülümsüyor. Yazlık elbisesi içinde güzel ve dingin. Burnunun ucu hafiften kızarmış, rüzgârda dağılmış saçları okyanus kokuyor.

“Bu anı hoşuma gidiyor,” diyor.

“Benim de öyle.”

“Evet, çünkü o zamanlar genç bir kadındım. Saçlarım gürdü. Ne bir kırıksıklığım ne de sarkan bir yerim vardı.”

“Hiç değişmedin.”

“*Unsinn*,” diyor savuşturur gibi bir elini sallayıp. “Tabii ki değiştim. Yaşlandım ve yaşlanmak hiç eğlenceli değil. Bir zamanlar çok kolay gelen şeyler zorlaştı.”

“Tıpkı benim gibi konuşuyorsun,” diyorum. Ruth omuz silkiyor. Hayal ürünü olduğunu açığa vurmamdan rahatsız olmuyor. Esprimi umursamadan ziyaretimin anılarına geri dönüyor.

“Bizimle birlikte tatile gelebilmene öyle sevinmiştim ki.”

“Keşke daha uzun kalabilseydim.”

Ruth’un cevap vermesi biraz zaman alıyor. “Keşke,” diyor sonra. “Ama orada birkaç hafta sakın kafayla kalmak bana iyi geldi. Annemle babam da bunu biliyor gibiydi. Verandada oturup kumsalda yürümekten, güneş batarken bir kadeh şarap içmekten başka yapacak pek bir şey yoktu. Düşünecek çok vaktim oldu. Kendi hakkımda. Bizim hakkımızda.”

“Demek bu yüzden geldiğim zaman üstüme atladın,” diyorum şakayla karışık.

“Üstüne falan atlamadım,” diyor Ruth öfkeli gibi. “Yanlış hatırlıyorsun. Merdivenlerden inip sana sarıldım. Ben bir

hanımefendi olarak yetiştirildim. Seni selamladım sadece. Anlatımındaki abartı tamamen senin hayalinin ürünü.”

Mümkündür. Ya da değildir. Bunca zaman sonra kim bilebilir ki? Hem bunun ne önemi var?

“Sonra ne yaptığımızı hatırlıyor musun?” diye soruyor Ruth.

Bir yanım beni sınavı sınamadığını düşünüyor. “Elbette,” diye cevap veriyorum. “İçeri girdik ve ben annelerle merhaba dedim. Annen mutfakta domates kesiyordu, babansa arka verandada mangalda ton balığı pişiriyordu. Balığı o gün akşamüzeri kayığını iskeleye bağlayan bir balıkçıdan aldığını söylemişti. Bundan gurur duyuyordu. O akşam ızgaranın başında dururken farklı görünüyordu... Rahatlamış gibi. Mutlu gibi.”

“Onun için iyi bir yazdı,” diye onaylıyor Ruth. “O sıralar imalathaneyi yönetiyordu, yani işte eskisi kadar zorlanmıyordu. Ayrıca yıllardır ilk defa tatile gidebilecek kadar paramız vardı. Her şeyden çok da yeniden öğretmenlik yapacağı için mutluydu.”

“Annen de mutluydu.”

“Babamın neşesi bulaşıcıydı.” Ruth bir an susuyor. “Ve annem... Benim gibi o da artık burayı sevmeye başlamıştı. Greensboro asla Viyana olmayacaktı ama dili öğrenmişti ve birkaç arkadaş edinmişti. Ayrıca buradaki insanların sıcaklığını ve cömertliğini takdir etmeye de başlamıştı. Bana kalırsa bir bakıma Kuzey Carolina'yı evi olarak düşünmeye alışmıştı.”

Dışarıda rüzgâr ağaçların dallarından öbek öbek kar uçu-
ruyor. Hiçbiri arabaya çarpmasa da bir şekilde şu anda nerede
olduğumu hatırlamamı sağlıyor. Ama bunun bir önemi yok.
En azından şimdilik.

“O akşam yemek yerken gökyüzü ne kadar berraktı, hatırlıyor musun?” diyorum. “Öyle çok yıldız vardı ki.”

“Çünkü etraf çok karanlıktı. Şehir ışıkları yoktu. Babam da aynı şeyi fark etmişti.”

“Outer Banks’i her zaman çok sevdim. Keşke her sene gitseymişiz,” diyorum.

“Bence her sene gitseydik büyüsunü kaybederdi,” diye cevap veriyor Ruth. “En güzeli, bizim yaptığımız gibi birkaç sene de bir gitmekti. Bu sayede her gidişimizde yepyeni, yabani ve taze geliyordu. Ayrıca ne zaman gidecektik ki? Yaz aylarında zaten hep gezmedik mi? New York, Boston, Philadelphia, Chicago, California... Ve tabii ki her zaman Black Mountain. Bu ülkeyi pek çok kişinin yapamadığı kadar görme fırsatımız oldu. Bundan daha güzel ne olabilir?”

Hiçbir şey, diye düşünüyorum içimden. Ruth’un haklı olduğunu yürekten biliyorum. Evim bu gezilerden hediyelek eşyalarla dolu. Ama tuhaf bir şekilde, o günün ertesi sabahı bulduğumuz deniz kabuğu dışında Outer Banks’ten bir şey yok. Buna karşın oranın hatırası asla solmadı.

“Annenlerle yemek yemeyi her zaman sevmişimdir. Baban her konuda her şeyi biliyor gibiydi.”

“Öyleydi,” diyor Ruth. “Babası da öğretmendi, ağabeyi öğretmendi, amcaları öğretmendi. Babam akademisyen bir aileden geliyordu. Üstelik sen de babama ilginç geliyordun. Her ne kadar sen konuşmak istemesen de savaş sırasında havacı olmana hayrandı. Bu bence sana olan saygısını artırmıştı.”

“Ama annen farklı düşünüyordu.”

Ruth duraksıyor. Sözlerini dikkatle seçmeye çalıştığını biliyorum. Rüzgârın dağıttı bir tutam saçla oynayıp inceliyor ve konuşmasına ancak ondan sonra devam ediyor. “O zaman-

larda annem hâlâ benim için endişeleniyordu. Bildiği tek şey birkaç ay önce beni çok üzmüş olmandı. Ve görüşmeye devam etmemize rağmen hâlâ canımı sıkkan bir şey olduğu.”

Ruth kabakulak geçirmemden ve bunun hayatımızda oynayacağı rolden bahsediyordu. Annesine çocuk sahibi olmayacağını birkaç sene sonra söyleyecekti. Suçu tamamen benim üzerime atıp kenara çekilebilecekken böyle yapmamış, bunu ailesine zaman içinde nazikçe açıklamıştı. Her zaman minnettar kalacağım bir başka iyiliği bu.

“Annen akşam yemeğinde benimle pek konuşmadı ama sonrasında bana gülümsediği zaman rahatlamıştım.”

“Bulaşıkları yıkamayı önerdiğin için memnun olmuştu.”

“En azından bunu yapmalıydım. O güne kadar yediğim en güzel yemekti.”

“Sahiden iyiydi, değil mi?” diyor Ruth eskiye dönerek. “Annem yol kenarında taze sebze satan bir tezgâh keşfetmişti ve o akşam ekmeği kendi pişirmişti. Babama da meğer mangal konusunda doğuştan yetenekliymiş.”

“Bulaşıkları bitirdikten sonra yürüyüşe çıkmıştık.”

“Evet,” diyor Ruth. “O akşam çok cesurdun.”

“Cesur olmaya çalışıyordum. Annenden bir şişe şarapla iki kadeh istemiştım.”

“Evet, ama bu senin için yeni bir şeydi. Annem bu yanını daha önce hiç görmemişti. Biraz endişelendi.”

“Ama ikimiz de yetişkindik.”

“Sorun da buydu zaten. Sen yetişkin bir erkektin ve annem erkeklerin dürtüleri olduğunu biliyordu.”

“Kadınların yok mu yani?”

“Elbette var. Ama erkeklerin aksine kadınlar dürtülerinin güdümünde değiller. Kadınlar medeni varlıklar.”

“Bunu sana annen mi söyledi?” diye soruyorum şüpheli bir ses tonuyla.

“Bunu annemin söylemesine gerek yoktu. Ne istediğini anlamıştım zaten. Bakışların şehvet doluydu.”

“Yanlış hatırlamıyorsam,” diyorum kendini beğenmiş bir tavırla, “o akşam tam bir beyefendi gibi davranmıştım.”

“Evet, ama dürtülerini kontrol etmeye çalışmanı izlemek benim için yine de ilginçti. Özellikle de ceketini serdiğinde ve kumsala oturup şarap içtiğimizde. Okyanus ay ışığını emmiş gibiydi ve sen ne kadar belli etmemeye çalışsan da beni istediğini hissedebiliyordum. Kolunu bana doladın ve konuştuk, sonra öpüşüp biraz daha konuştuk. Biraz çakırkeyif olmuştum...”

“Mükemmeldi,” diye bağlıyorum lafı.

“Evet,” diye onaylıyor Ruth. “Mükemmeldi.” Yüzünde özlem dolu ve biraz da hüzünlü bir ifade var. “Seninle evlenmek istediğimi biliyordum ve birlikte her zaman mutlu olacağımıza emindim.”

Susuyorum. O gece bile Ruth’un ne düşündüğünü biliyordum. “Doktorun bir hata yapmış olmasını umut ediyordun,” diyorum sonunda.

“Bu şeylerin Tanrı’nın elinde olduğunu söylemiştim diye hatırlıyorum.”

“Aynı şey işte.”

“Olabilir,” diye karşılık veriyor Ruth. Ardından başını iki yana sallıyor. “Bildiğim bir şey varsa o da o akşam seninle birlikte otururken Tanrı bana doğru şeyi yaptığımı söylüyormuş gibi hissettim.”

“Sonra kayan bir yıldız gördük.”

“Gökyüzü boyunca parlamıştı,” diyor. Şimdi bile sesi o anın heyecanıyla dolu. “İlk defa öylesini görüyordum.”

“Sana dilek tutmanı söylemiştim,” diyorum.

“Ben de tuttum,” diyor Ruth gözlerime bakarak. “Ve dileğim birkaç saat içinde gerçek oldu.”

Ruth’la eve döndüğümüzde saat geçti ama annesi hâlâ yatmamıştı. Pencerenin yanında oturmuş, kitap okuyordu. İçeri girdiğimiz anda gözlerinin bize çevrildiğini gördüm. Açık kalmış veya doğru iliklenmemiş bir düğme, saçlarımızda kum arıyordu. Her ne kadar saklamak için elinden geleni yapsa da bizi karşılamak için ayağa kalktığında rahatladığı belliydi.

Ben bavulumu almak için arabaya giderken o da Ruth’la konuştu. Sahilin bu tarafındaki sayfiye evlerinin çoğu gibi burası da iki katlıydı. Ruth’la anne babasının odaları giriş katındaydı. Ruth’un annesinin kalmam için gösterdiği oda ise hemen mutfağın bitişiğindeydi. Üçümüz birkaç dakikalığına mutfağa uğradıktan sonra Ruth esnemeye başladı. Annesi de esniyor, gecenin sona erdiğini işaret ediyordu. Ruth annesinin önünde beni öpmedi; o yıllarda böyle şeyler yapılmazdı. Ruth yanımdan ayrıldıktan kısa bir süre sonra annesi de yukarı çıktı.

Işıkları söndürüp arka verandada oturdum. Ay ışığıyla aydınlanan deniz ve saçlarımı yalayan esinti beni rahatlatmıştı. Hava giderek soğurken uzun süre dışarıda kaldım. Aklımdan Ruth’la ikimiz, Joe Torrey ve ailem vardı.

Annemle babamı böyle bir yerde hayal etmeye çalıştım fakat başaramadım. Dükkân yüzünden hayatımız boyunca bir kez bile ailece tatile çıkmamıştık. Ama çıkabilseydik bile asla böyle bir tatil olmazdı. Babamı nasıl Everest Dağı’nın tepesinde hayal edemiyorsam elinde bir şarap kadehiyle mangal yaparken de hayal edemiyordum. Bu düşünce her nedense beni hüzünlendirmişti. Babamın gevşemenin ne olduğunu

bilmediğini fark etmiştim. Tüm hayatı iş ve endişeyle geçmişti. Öte yandan Ruth'un ailesi her anın tadını çıkarıyor gibiydi. Ruth ve ailesinin savaşa verdiği tepki beni şaşırtmıştı. Annemle babam farklı şekillerde de olsa geçmişlerine çekilirken Ruth'un ailesi geleceği kucaklıyordu. İyi kaderlerinin tadını çıkarmayı tercih ediyorlar, sahip oldukları şeylere karşı minnettarlıklarını asla yitirmiyorlardı.

Nihayet içeri girdiğimde ortalık sessizdi. Ruth'u düşünerek parmak uçlarımda yukarı çıktım. Koridorun her iki yanında da birer oda vardı ama kapılar kapalı olduğu için hangisinin Ruth'un odası olduğunu bilemiyordum. Bir kapıdan diğerine bakarak bekledim ve sonunda gerisin geri aşağı indim.

Odama geldiğimde soyunup yatağa girdim. Pencereleden ay ışığı süzülüyor, içeriye gümüş rengi bir ışık doluyordu. Dalgaların uğultusunu duyabiliyor, bu yeknesak sesle huzur buluyordum. Birkaç dakika sonra uykuya daldım.

Kapının açıldığını duyduğumda başta rüya gördüğümü sandım. Uykum her zaman hafif olmuştur, özellikle de savaştan sonra. Derken gelenin Ruth olduğunu anladım. Ben şaşkınlıkla doğrulurken Ruth içeri girip kapıyı sessizce kapattı. Üstünde sabahlığı vardı. Yatağa doğru yaklaşırken kuşağını çözdü ve sabahlık üstünden kayıp yere düştü.

Bir an sonra yatağa girmişti. Yanıma yatarken teninden alev alev elektrik yayılıyordu sanki. Dudak dudağa geldik ve Ruth'un dilinin dilimi ittirdiğini hissettim. Parmaklarımı saçlarına daldırıp sırtına götürdüm. Ses çıkarmamamız gerektiğini biliyorduk ve sessizlik her şeyi daha da heyecan verici kılıyordu. Ruth'u sırtüstü çevirdim. Yanağını öptüm ve boynuna ateşli öpücükler kondurmaya başladım. O an güzelliğinde kendimi kaybetmiştim.

Ruth'la seviştik. Bir saat sonra tekrar seviştik. O arada Ruth'a arkadan sarılıp kulağına onu ne kadar sevdiğimi, kimsenin onun gibi olamayacağını fısıldadım. Tüm bu süre boyunca Ruth çok az konuştu ama gözlerinde ve dokunuşunda sözlerimin yankısını buldum. Tam şafak sökmeden önce beni şefkatle öpüp sabahlığını giydi. Kapıyı açarken bana doğru döndü.

"Ben de seni seviyorum, Ira," dedi fısıltıyla. Ve gitti.

Gökyüzü aydınlanana kadar gözüme uyku girmediydi. Birlikte geçirdiğimiz saatleri tekrar tekrar yaşıyordum. Ruth da uyanık mıydı yoksa uyuyor muydu, merak ediyordum. Beni düşünüyor muydu acaba? Pencereden güneşin okyanustan çekilir gibi doğuşunu izledim. Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir şafak görmeyecektim. Mutfaktan alçak sesler gelene kadar odamdan çıkmadım. Ruth'un annesiyle babası beni uyandırmamaya çalışıyordu. Nihayet Ruth'un mutfığa girdiğini duydum. Bir süre daha bekledikten sonra giyinip odadan çıktım.

Ruth'un annesi tezgâhın başında durmuş, bir fincana kahve koyuyordu. Ruth'la babası ise masadaydı. Ruth'un annesi gülümseyerek bana döndü.

"İyi uyudun mu?"

Ruth'a bakmamak için elimden geleni yapıyordum, yine de dudaklarında hafif bir tebessümün dolaştığını görür gibiydim. Gözümün ucuydu.

"Rüya gibiydi," diye karşılık verdim annesine.

Luke

Altı sene önce yarıştığı Knoxville arenasında daha şimdiden tribünler neredeyse tamamen dolmuştu. Luke start ağılında, her zamanki gibi adrenalinin yükseldiğini hissediyordu. Hava basıyordu sanki. Sunucu onun kariyerindeki iniş çıkışları anlatırken kalabalık sessizliğe gömüldüğü hâlde Luke söylenenleri duymakta güçlük çekti.

Kendini hazır hissetmiyordu. Az önce elleri titremişti ve içinde büyüyen korkuyu hissederken konsantre olmak zordu. Öte yandan altında Nişangâh adındaki boğa debelenip dikleniyor, onu o ana odaklanmaya zorluyordu. Diğer kovboylar boğanın altındaki ipi tutarken Luke kayışını düzeltti. Rodeoya başladığından beri kullandığı intihar kayışıydı bu, Koca Çirkin Mahluk'ta kullandığı kayış. Kayışı ayarladıktan sonra Nişangâh bacağını parmaklıklara sıkıştırıp abanmaya başladı. İpi germek için yardım eden kovboylar boğayı iteliyorlardı. Nişangâh yön değiştirdiğinde Luke bacağına hemen pozisyon aldırdı. Kendini ayarladı ve hazır olduğu anda sadece, "Gidelim" dedi.

Start ağılının kapıları açılınca boğa sert bir sıçrayışla öne atıldı. Bu sırada başı hızla aşağı düşüvermiş, arka ayakları havaya kalkmıştı. Luke orta noktada durmaya çabaladı, Nişangâh sola dönmeye başlarken kolunu uzatarak dengesini sağladı. Boğanın hareketini sezinleyip onunla birlikte hareket ediyordu. Fakat boğa tekrar sıçrayarak birden yön değiştirdi. Luke bu hamleyi beklemiyordu ve orta noktadan savruldu. Dengesini kaybetmesine karşın boğanın üstünde durmayı başardı. Doğru pozisyonu almaya çalışırken ön kolları gerildi, var gücüyle dayanmaya çalışıyordu. Nişangâh bir kez daha sıçradı ve tekrar dönmeye başladı. Tam bu sırada düdük sesi işitildi. Luke elini uzatıp kayıştan kurtuldu ve aynı anda boğanın üstünden aşağı atladı. Dört ayak üstüne düşerek çabucak doğruldu. Arkasına bile bakmadan arenanın çitlerine doğru yöneldi. Tepeye vardığında Nişangâh çoktan alandan çıkarılıyordu. Luke parmaklıkların üstünde oturup puanını bekledi. Vücudundaki adrenalin yavaş yavaş damarlarından çekiliyordu. Seksen bir puan aldığı ilan edilince seyirciler tezahürata başladı. Bu puan ilk dörde girmek için yeterli değilse de müsabakada kalmasına yetiyordu.

Yine de, kendini toparladıktan sonra bile Luke tekrar yarışabileceğinden emin değildi. Geçmişte yaşadığı korku geri dönmüştü. Bir sonraki yarıştığı boğa gerilimini sezmiş olacaktı ki ikinci rauntta sürenin yarısı bile geçmeden yere fırlatıldı. Havadayken paniğe kapıldı. Tek dizi üstüne düşünce bir şeyin sertçe döndüğünü hissetti, ardından yanlamasına yere devrildi. Bir an sersemlemişti ama içgüdüleri sayesinde sağlam kaçmayı başardı.

İlk puanıyla ilk on beşe ancak girebiliyordu ve finallerde tekrar yarıştıktan sonra turu dokuzuncu olarak bitirdi.

Yarışlardan sonra oyalanmadı. Annesine mesaj attıktan sonra kamyoneti çalıştırıp otoparktan çıktı. Çiftliğe vardığında sabah dördü biraz geçiyordu. Evin ışıklarının yandığını görünce annesinin ya erkenden kalktığını ya da daha büyük ihtimalle hiç yatmadığını tahmin etti.

Motoru kapattıktan sonra tekrar mesaj attı. Cevap beklediği de yoktu ya...

Her zamanki gibi cevap gelmedi.

İki saatlik rahatsız bir uykunun ardından sabahleyin Luke aksayarak çiftlik evine girdiğinde annesi ocakta işini yeni bitirmişti. Orta pişmiş yumurta, sosis, kreplerin leziz kokusu mutfağı dolduruyordu.

“Selam, anne,” dedi Luke bir fincan alırken. Kahve demliğine doğru giderken topalladığını elinden geldiğince saklamaya çalıştı. Avucunda tuttuğu ağrı kesicinin tadını ağzından silmek için bir iki fincandan fazlasına ihtiyacı olacaktı.

Luke kahvesini doldururken annesi onu izliyordu. “Yaralanmışsın,” dedi. Sesi Luke’un beklediğinden daha az kızgındı. Daha ziyade endişeli gibiydi.

“O kadar da kötü değil,” dedi Luke acıdan yüzünü buruşturmamaya çalışıp tezgâha dayanırken. “Eve dönüş yolunda dizim biraz şişti, o kadar. Bugün açılır.”

Annesi dudaklarını sıktı. Belli ki Luke’a inanıp inanmamaya karar vermeye çalışıyordu. Sonunda başını salladı. “Tamam,” dedi. Tavayı soğuk olan ocaklardan birine aldıktan sonra haftalardan beri ilk kez Luke’a sarıldı. Bu kucaklayış her zamankinden biraz daha fazla sürdü. Sanki annesi kaybettikleri zamanı telafi etmeye çalışıyordu. Geri çekildiğinde Luke, kadının gözlerinin altındaki torbaları fark etti. Tıpkı kendi-

si gibi annesi de çok az uykuyla duruyordu. Annesi şakayla Luke'un göğsüne vurdu. "Hadi, otur bakalım," dedi. "Sana kahvaltını getireyim."

Luke kahvesini dökmemeye çalışarak ağır ağır masaya gitti. Rahatlamak için masanın altında bacağına uzattığında annesi tabağını çoktan önüne koymuştu. Kahve demliğini masaya bırakıp Luke'un yanındaki sandalyeye oturdu. Annesinin tabağı Luke'unkinin tam olarak yarısı kadar doluydu.

"Geç geleceğini bildiğim için bu sabah hayvanları besledim ve sığırları kontrol ettim."

Uyumayıp onu beklediğini itiraf etmemesi Luke'u şaşırtmamıştı. Şikâyet etmemesi de.

"Teşekkürler," dedi Luke. "Dün kaç kişi geldi?"

"İki yüz kadar. Ama öğleden sonra biraz yağmur yağdı. Yani bugün muhtemelen daha fazla kişi olacaktır."

"Eksikleri tamamlamam gerekiyor mu?"

Annesi başını salladı. "José eve gitmeden önce bir kısmını halletti ama büyük ihtimalle daha fazla bal kabağına ihtiyacımız olacak."

Luke sessizce birkaç lokma yedi. "Boğadan düştüm," dedi. "Dizimi böyle sakatladım. Yanlış iniş yaptım."

Annesi çatalını hafifçe tabağa vurdu. "Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Liz, hani şu arena ofisindeki kız aradı," dedi. "Durumu anlattı. Onunla çok uzun zamandır tanışıyoruz ne de olsa."

Luke bunu beklemiyordu. Önce ne diyeceğini bilemedi. Çatalına bir parça sosis alıp çiğnedi. Konuyu değiştirmek istiyordu.

"Bugün Sophia'nın geleceğinden sana bahsetmiştim, değil mi?"

“Akşam yemeğine,” dedi annesi. “Tatlı olarak yaban mersinli tart düşündüm.”

“Yapmak zorunda değilsin.”

“Yaptım bile,” dedi annesi, çatalını tezgâha doğru yönelip. Dolapların arasında, köşede annesinin en sevdiği seramik tart kabı duruyordu. Kabin kenarlarından yaban mersini suları sızmıştı.

“Ne zaman yaptın?”

“Dün akşam,” dedi annesi. “Müşterilerle işim bittikten sonra biraz vaktim oldu. Yahni yapayım ister misin?”

“Hayır, gerek yok. Mangalda et yaparım diye düşünüyorum.”

“O hâlde patates püresi,” dedi annesi. Belli ki tüm bunları önceden düşünmüştü. “Ve taze fasulye. Salata da yaparım.”

“Tüm bunları yapmak zorunda değilsin.”

“Elbette zorundayım. O bir misafir. Ayrıca senin yaptığın patates püresini bir kez yedim ve eğer kızın buraya tekrar gelmesini istiyorsan püreyi ben yapsam daha iyi olur.”

Luke sırtıttı. Derken annesinin sadece tart yapmadığını, mutfağı da temizlediğini fark etti. Muhtemelen bütün evi temizlemişti.

“Teşekkürler,” dedi. “Ama onu fazla zorlama, tamam mı?”

“Ben kimseyi zorlamam. Ayrıca benimle konuşurken dik otur.”

Luke güldü. “Nihayet beni affettin ha?”

“Hiç de değil,” dedi annesi. “Yarışlara katıldığın için hâlâ sana çok kızgınım. Ama şu anda bu konuda elimden bir şey gelmez, değil mi? Ayrıca sezon da bitti. Umarım ocakta yenisinden başlamadan önce aklın başına gelmiş olur. Bazen aptalca davranabiliyorsun ama seni sürekli aptalca davranmayacağın kadar iyi yetiştirdiğimi düşünmek istiyorum.”

Luke karşılık vermedi. Yeni bir tartışma başlatmak istemiyordu. "Sophia'yı seveceksin," diye konuyu değiştirdi.

"Bana da öyle geliyor. Ne de olsa eve çağırdığın ilk kız."

"Angie de gelirdi."

"O artık başka biriyle evli. Üstelik o zaman çocuktun. Yani Angie sayılmaz."

"Çocuk değildim. Lise son sınıftaydım."

"Aynı şey."

Luke bir parça krep daha kesip şuruba daldırdı. "Her ne kadar yanıldığını düşünsem de tekrar konuştuğumuza sevindim."

Annesi çatalına bir parça yumurta aldı. "Ben de öyle."

Günün geri kalanı Luke için tuhaf geçti. Normalde kahvaltıdan sonra hemen çalışmaya başlar, yapılacaklar listesindeki maddeleri tamamlamak için elinden geleni yapar, her şeyi öncelik sırasına koyardı. Bazı işlerin anında halledilmesi gerekirdi; müşteriler gelmeden önce bal kabaklarını hazırlamak veya yaralı bir hayvanı kontrol etmek gibi.

Bu yüzden çoğunlukla vakit su gibi akıp geçerdi. Bir işten ötekine geçer ve daha ne olduğunu bile anlamadan ayaküstü öğle yemeği yeme vakti gelirdi. Aynı şey öğleden sonrası için de geçerliydi. Çoğu gün, listenin tamamını tamamlamadığı için huzursuz bir şekilde çiftlik evine girdiği anda akşam yemeği hazır olurdu. Vaktin nasıl geçtiğini anlamazdı bile.

O günün de aynı şekilde geçmesini bekliyordu. Annesinin tahmin ettiği gibi çiftlik cumartesi gününden daha kalabalıktı. Araba yolunun her iki tarafı neredeyse anayola kadar arabalar, kamyonetler ve minibüslerle dolmuştu. Her yer çocuk kaynıyordu. Luke'un dizinin ağrısı hâlâ geçmemişti ama bal

kabaklarını taşıdı, ailelerin labirentte çocuklarını bulmalarına yardım etti ve helyumla yüzlerce balon şişirdi. Balonlar bu sene yeniydi; tıpkı annesinin başında durduğu masadaki sosisli sandviçler, patates kızartması ve gazoz gibi. Fakat tüm yoğunluğuna rağmen arada kendini Sophia'yı düşünürken yakalıyordu. Saatler geçtiğinden emin bir şekilde ara sıra saatine bakıyor ama yalnızca yirmi dakika geçmiş olduğunu görüyordu.

Sophia'yı tekrar görmek istiyordu. Cuma ve cumartesi günü onunla telefonda konuşmuş, onu her aradığında Sophia telefonu açana kadar gerilmişti. Sophia'ya karşı neler hissettiğini biliyordu, asıl mesele Sophia'nın ona karşı hislerine dair hiçbir fikri olmamasıydı. Telefon etmeden önce Sophia'nın aldırılmaz bir tavırla karşılık vereceğini hayal etmesi kolaydı. Hem neşeli hem hoşsohbet olmasına karşın telefonu kapadıktan sonra konuşmalarını tekrar aklından geçiriyor, Sophia'nın gerçek hislerine dair şüpheye düşüyordu.

Hayatında yaşadığı en tuhaf şeydi bu. Delişmen, takıntılı bir ergen değildi ne de olsa. Hiçbir zaman öyle biri olmamıştı. Hayatında ilk kez ne yapacağını bilemiyordu. Emin olduğu tek şey Sophia'yla vakit geçirmek istediğiydi. Ve akşam yemeğine kadar zaman akmak bilmedi.

Sophia

“**B**unun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi? Annesiyle akşam yemeği yiyeceksin?” dedi Marcia cilveli bir tavırla. Konuşurken bir yandan da bir kutu kuru üzüm kemi-riyordu. Sophia bunun Marcia’nın o günkü kahvaltısı, öğle ve akşam yemeği olduğunu biliyordu. Yurttaki pek çok kız gibi Marcia da ya alacağı kalorileri sonradan içki içmek için ayırıyor ya da bir önceki akşam aldığı fazladan kalorilere sa-ıyordu.

Sophia saçını topluyordu. Gitmeye hazır sayılırdı.

“Sanırım yemek yiyeceğimiz anlamına geliyor.”

“Yine kaçamak cevaplar veriyorsun,” dedi Marcia. “Perşembe akşamı ne yaptığınızı bile anlatmadın.”

“Söyledim ya, fikrimizi değiştirip suşi yemeye gittik. Sonra da çiftliğe geçtik.”

“Vay canına,” dedi Marcia. “Bütün akşamı tüm detaylarıyla hayal edebiliyorum!”

“Ne söylememi istiyorsun ki?” dedi Sophia bıkkın bir ta-vırla.

“Detay istiyorum. Ayrıntılar. Benden gizlediğine göre sanırım ikinizin hararetlendiğini varsayabilirim.”

Sophia tokasını takmıştı. “Öyle bir şey olmadı. Hem neden bu kadar ilgileniyorsun...”

“Tanrım, bilmiyorum ki. Odada uçar gibi dolanmandan olabilir mi? Cuma akşamı partiye gittiğimizde Brian’ı görme- ne karşın tepen atmadığı içindir belki de? Futbol maçının en heyecanlı anında kovboy sevgilin arayınca onunla konuşmak için çıkıp gitmenden de olabilir. Bana sorarsan işler şimdiden ciddiye binmeye başlamış.”

“Geçen hafta sonu tanıştık. Henüz ortada ciddi bir şey yok.”

Marcia başını iki yana salladı. “Yemezler. Bence bu çocuk- tan söylediğinden çok daha fazla hoşlanıyorsun. Ama seni uyarmalıyım. Bu pek iyi bir fikir olmayabilir.”

Sophia ona döndüğünde Marcia son kalan kuru üzüm- leri avucuna döküp kutuyu buruşturdu. Kutuyu çöp tenekesine attı ve her zamanki gibi yine ıskaladı. “Daha yeni bir ilişkiden çıktın. Henüz üzüntün taze,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Bu dönemde kurulan şu telafi ilişkileri asla yürümez.”

“Telafi ilişkisi falan değil. Brian’dan ayrılalı çok oldu.”

“O kadar da çok olmadı. Ve bilesin diye söylüyorum, Brian seni unutmuş değil. Geçen hafta olanlara rağmen hâlâ sana dönmek istiyor.”

“Eee?”

“Sana Luke’un, Brian’la ayrıldıktan sona ilk çıktığın kişi olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum sadece. Bu da bir erkekte ne istediğini çözecek vaktin olmadığı anlamına gelir. Hâlâ ayarların bozuk sayılır. Geçen hafta sonu nasıl davrandığını hatırlamıyor musun? Brian’ı partide görünce delirmiştin.

Şimdi tüm bu duygusallığınla başka biriyle birliktesin. Telafi ilişkisi de zaten bu demek. Ve bu ilişkiler uzun sürmez çünkü duygusal olarak çalkantılı bir dönemden geçiyorsun. Luke, Brian değil. Bu kadarını anlıyorum. Söylemeye çalıştığım şey, birkaç ay sonra ondan Brian olmaması dışında başka şeyler de bekleyebilirsin. Bu yüzden de şimdi dikkatli olmazsan daha sonra üzülebilirsin. Ya da onu üzersin.”

“Sadece yemeğe gidiyorum,” diye karşı çıktı Sophia. “O kadar da büyütülecek bir mevzu yok ortada.”

Marcia avucundaki kuru üzümeleri ağzına attı. “Sen öyle diyorsan öyledir.”

Sophia bazen oda arkadaşından nefret ediyordu. Tıpkı şimdi, çiftliğe doğru giderken olduğu gibi. Son üç gündür kendini iyi hissediyordu. Hatta son partiden ve cuma günkü futbol maçından keyif bile almıştı. O gün Rönesans Sanat Tarihi dersi için yazması gereken makalede epey ilerlemişti, oysa daha salıya kadar vakti vardı. Sonuçta mükemmel bir hafta sonuna mükemmel bir nokta koymaya hazırlandığı sırada Marcia ağzını açmış ve kafasına saçma sapan şeyler sokmuştu. Fakat emin olduğu bir şey varsa o da Luke’la bir telafi ilişkisi yaşamadığıydı.

Öyle değil mi?

Yani sadece Brian’dan ayrılmamıştı, aynı zamanda buna memnundu da. Geçen bahardan beri ilişkileri ona kendini Jacob Marley gibi hissettiriyordu; yaptığı demirleri hayatı boyunca taşımak zorunda kalan, *Noel İlahisi*’ndeki hayalet gibi. Brian onu ikinci kez aldattıktan sonra ilişkiyi bitirmemesine karşın içinde bir şeyler kopmuştu. Onu hâlâ seviyordu belki ama artık körü körüne, masum, adanmış bir şekilde değil.

Bir yanı Brian'ın değişmeyeceğini biliyordu ve bu his yazın daha da kuvvetlenmişti. Sezgileri doğru çıkmıştı. Ayrıldıkları zaman ona ilişkileri çok uzun süre önce sona ermiş gibi gelmişti.

Ve evet, sonrasında üzüldüğünü kabul ediyordu. Kim üzülmeydi ki? Yaklaşık iki senedir çıkıyorlardı, üzülmemesi tuhaf olurdu. Fakat Brian'ın yaptığı şeyler onu çok daha fazla üzmüştü: Sürekli onu araması, mesajlar atması, kampüste onu takip etmesi. Marcia neden bunu anlamıyordu?

Sophia kafasında her şeyi çözdüğüne ikna olmuş bir şekilde çiftliğe giden sapağa yaklaştı. Kendini şimdi birazcık daha iyi hissediyordu. Marcia neden bahsettiğini bilmiyordu. Duygusal açıdan gayet iyiydi ve aşk acısı falan çekmiyordu. Luke iyi bir çocuktü, henüz birbirlerini yeni tanıyor sayılırlardı. Ona âşık olacak hâli yoktu. Bu düşünce aklından bile geçmemişti.

Öyle değil mi?

Sophia araba yoluna girdiğinde hâlâ oda arkadaşının sinir bozucu sesini susturmaya çalışıyordu. Luke'un evine mi yoksa doğrudan çiftlik evine mi park edeceğinden emin değildi. Hava kararmaya başlamıştı ve ince bir sis tabakası etrafı kaplıyordu. Arabanın farları açık olmasına karşın nereye gittiğini görebilmek için direksiyona doğru eğilmesi gerekti. Yavaş yavaş ilerliyor, içten içe Köpek ona yol gösterecek mi diye merak ediyordu. Tam o sırada Köpek'in yola çıkan sapakta dolandığını gördü.

Köpek arada sırada başını çevirip bakarak arabanın önünden koştu. Böylece Sophia, Luke'un evine varmıştı. Arabayı durdurdu ve daha önce park ettiği yere bıraktı. Kulübenin

içerisinden gelen ışıklar göz kamaştırıyordu. Derken pencereden Luke'u gördü. Durduğu yer mutfak olmalıydı. Sophia motoru durdurup arabadan indiği sırada Luke da verandaya çıkmış, ona doğru yürümeye başlamıştı. Üstünde kolları yarıya kadar sıvanmış beyaz bir gömlekle her zamanki gibi kot ve çizmeleri vardı. Şapka takmamıştı. Sophia derin bir nefes alıp kendini hazırladı. Keşke Marcia'yla hiç konuşmamış olsaydı. Karanlığa rağmen Luke'un gülümsediğini görebiliyordu.

"Selam," diye seslendi Luke. Sophia'ya yaklaştığında eğilip onu öperken şampuan ve sabun kokuyordu. Kısacık bir öpücüktü, yalnızca selamlama amaçlıydı ama Luke bir şekilde Sophia'nın gerginliğini ve tereddüdünü hissetmiş olmalıydı.

"Canını sıkın bir şey mi var?" diye sordu.

"Bir şey yok," dedi Sophia tereddütle. Hemen gülümsemeye çalıştı ama Luke'a bakmakta zorlanıyordu.

Luke bir an bir şey demedi, ardından başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Geldiğine sevindim."

Luke gözlerini kaçırmıyordu, yine de Sophia onun aklından geçenlerden emin olamadı. "Ben de öyle."

Luke bir adım gerileyerek bir elini cebine soktu. "Makalenı yazabildin mi?"

Aralarındaki mesafe Sophia'nın düşünmesini kolaylaştırmıştı.

"Hepsini değil," diye cevap verdi. "Ama iyi bir başlangıç yaptım. Burada işler nasıl gitti?"

"İyi," dedi Luke. "Bal kabaklarının çoğunu sattık. Zaten geriye kalanlardan da ancak tart yapılır."

Sophia, Luke'un saçlarının nemli olduğunu fark etti. "Onları ne yapacaksınız?"

“Annem konserve yapabilir. Sonra da yıl boyunca dünyanın en leziz tartlarıyla bal kabaklı ekmeğini pişirir.”

“Başka bir iş kurulabilirmiş bundan.”

“Asla. Yapamayacağı için değil, tüm gün mutfağa tıklılmaktan nefret ettiğinden. Daha ziyade dışarıda takılmayı sever.”

“Bana kalırsa öyle de olması gerekiyor galiba.”

Bir süre ne Luke ne de Sophia konuştu. Tanıştıkları günden beri ilk kez aralarındaki sessizlik Sophia’ya tuhaf geldi.

“Gidelim mi?” diye sordu Luke çiftliği işaret ederek. “Birkaç dakika önce kömürü hazırladım.”

“Gidelim,” dedi Sophia. Çiftlik evine doğru yürürlerken Sophia, Luke’un elini tutup tutmayacağını merak ediyordu. Fakat Luke beklentisini boşa çıkardı. Onun yerine koruluktan geçerlerken Sophia’yı düşünceleriyle baş başa bıraktı. Sis giderek yoğunlaşıyordu. Uzaktaki otlaklar görünmez olmuş, ahır bir gölgeden ibaret kalmıştı. Çiftlik evi ise pencerelerinde davetkâr ışıklarıyla parlak bir feneri andırıyordu.

Sophia ayaklarının altında çakılların çatırdadığını işitebiliyordu. “Bana annenin adını hiç söylemedin. Ona Bayan Collins mi diyeyim?”

Bu soru Luke’u şaşırtmış gibiydi. “Bilmem. *Anne* de gitsin.”

“Asıl adı ne?”

“Linda.”

Sophia zihninde iki ismi de denedi. “Galiba Bayan Collins diyeceğim,” dedi. “Ne de olsa ilk tanışmamız. Beni sevmesini istiyorum.”

Luke ona doğru döndü ve eline uzanan eli hissetmek Sophia için sürpriz oldu. “Seni seveceğinden hiç şüphem yok.”

Daha mutfak kapısını kapatırlarken Linda Collins mikseri kapattı. Önce Luke'a baktı, ardından Sophia'yı süzdü ve tekrar Luke'a döndü. Mikseri tezgâha bıraktı. Bıçak ağızları patates püresiyle kaplanmıştı. Derken elini önlüğüne sildi. Luke'un tahmin ettiği gibi kotla kısa kollu bir tişört giymişti. Çizmelerin yerini ise yürüyüş ayakkabıları almıştı. Aklar düşmüş saçlarını arkada atkuyruğu yapmıştı.

"Demek benden sakladığın genç bayan bu, öyle mi?"

Kollarını açarak Sophia'ya sarıldı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Bana Linda diyebilirsin."

Linda'nın yüzü yıllarca güneş altında çalışmanın etkilerini gösteriyordu. Yine de teni Sophia'nın tahmin ettiğinden daha az hırpalanmıştı. Onu kucaklamasında alttan alta bir güç hissediliyordu; beden işi yapmaktan gelen türden bir kas elastikiyeti.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Sophia."

Linda gülümsedi. "Luke sonunda tanışmamız için seni buraya getirmeye karar verdiği için memnunum. Bir süre yaşlı annesinden utandığını düşünmeden edemedim."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi Luke. Annesi ona göz kırptıktan sonra Luke'a da sarıldı.

"Neden etleri pişirmeye geçmiyorsun? Buzdolabında terbiye ettim. Bu arada bizim de Sophia'yla birbirimizi tanıma fırsatımız olur."

"Tamam. Ama unutma, onu zorlamayacağına söz verdin."

Linda'nın eğlendiği yüzünden okunuyordu. "Neden böyle bir şey söylediğini ciddi bilemiyorum. Nazik bir insanımdır. Sana içecek bir şeyler getireyim mi? Bu öğleden sonra güneş çayı yapmıştım."

"Harika olur," dedi Sophia. "Teşekkürler."

Luke, Sophia'ya *bol şans* dilediğini gösteren bir bakış attıktan sonra verandaya çıktı. Bu sırada Linda bir bardak çay doldurmuştu, bardağı Sophia'ya uzattı. Kendi bardağı tezgâhtaydı. Arka taraftaki ocağa doğru geçti ve bir kavanoz taze fasulyeyi açtı. Sophia bunların da bahçenin mahsulü olduğunu tahmin etti.

Linda fasulyeleri tavaya alıp tereyağıyla tuz-biber ekledi. "Luke, Wake Forest'ta okuduğunu söyledi?"

"Son senem."

"Nerelisin?" diye sordu Linda. Ocağı kısık ateşe aldı. "Anladığımı kadarıyla buralı değilsin."

Tanıştıkları akşam Luke'un sorduğu gibi sormuştu bu soruyu; merakla ama peşin hükümlü değil. Sophia, Linda'ya kabaca kendi hakkındaki her şeyi anlattı. Linda da çiftlikte hayatından bahsetti. Böylece tıpkı Luke'la olduğu gibi sohbet akıp gitti. Linda'nın anlattıklarına bakılırsa, çiftliğin sorumluluğunu Luke'la aşağı yukarı eşit bir şekilde yükleniyorlardı. İkisi de gerektiğinde her işe koşuyordu ama tercihen muhasebeyle yemek genelde Linda'dan sorulurken Luke daha ziyade dışarıdaki işler ve tamiratlarla ilgileniyordu.

Fasulye piştiğinde Linda masaya doğru bir işaret yaptı. Tam bu sırada Luke da yanlarına döndü. Kendine bir bardak çay doldurup biftekleri pişirme işini tamamlamak üzere yine dışarı çıktı.

"Keşke üniversiteye gitseydim dediğim zamanlar oldu," diye devam etti Linda konuşmasına. "Ya da keşke en azından birkaç ders alsaymışım."

"Gitseydiniz ne okurdunuz?"

"Muhasebe. Belki tarım veya büyükbaş hayvan idaresiyle ilgili dersler de alırdım. Her şeyi kendi kendime öğrendim ve öğrenirken tabii ki çok hata yaptım."

“Gayet iyi idare ediyor gibisiniz,” dedi Sophia.

Linda cevap vermedi. Bardağını alıp biraz daha çay koydu.

“Kız kardeşlerin olduğunu söylemiştin?”

“Üç tane,” dedi Sophia.

“Kaç yaşındalar?”

“On dokuz ve on yedi.”

“İkiz mi var?”

“Annem iki çocukla gayet mutluymuş ama babam erkek çocuk istediği için bir kez daha denemişler. Annem ikiz doğuracağı haberini aldığı anda doktorun kapısı önünde neredeyse kalp krizi geçiriyormuş.”

Linda çay bardağına uzandı. “Kalabalık bir evde büyümek çok eğlenceli olsa gerek.”

“Aslında bir apartman dairesinde yaşıyorduk. Hâlâ da öyle. Ama evet, eğlenceliydi. Bazen fazla sıkış tepiş olsa da. Kardeşim Alexandra’yla aynı odada kalmayı çok özlüyorum. Ben üniversiteye gelene kadar onunla aynı odada kaldık.”

“O hâlde yakınsınız.”

“Öyleyiz,” diye kabul etti Sophia.

Linda çoğu kez Luke’un yaptığı gibi onu dikkatle inceledi. “Ama?”

“Ama... Artık farklı. Elbette onlar ailem ve her zaman yakın olacağız ama Wake’e gelmek için eyaletten ayrıldığımdan beri işler değişti. Alexandra, Rutgers’a gittiği için iki haftada bir eve gidiyor, hatta bazen daha sık. Branca’yla Dalena ise lisedeler ve evde kalıyorlar, aynı zamanda da şarküteride çalışıyorlar. Bense senenin sekiz ayında buradayım. Yazları tam her şey normale dönecek gibi hissettiğimde tekrar evden ayrılmam gerekiyor.” Sophia tırnağını eski ahşap masada gezdirdi. “Mesele şu ki onlara yeniden nasıl ayak uydurabileceğimi

bilemiyorum. Birkaç ay içinde mezun olacağım ve New York ya da New Jersey’de bir iş bulamadığım takdirde eve ne kadar sık gidebileceğimi bilemiyorum. Ve o zaman ne olacak?”

Sophia, Linda’nın bakışlarını üzerine hissedebiliyordu. İlk kez birine bu düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğini fark etti. Nedenini bilmiyordu. Belki de Marcia’yla yaptığı konuşmanın ardından dengesini kaybetmiş ya da belki Linda güvenebileceği biri gibi gelmişti. Bu sözler daha ağzından dökülürken, uzun zamandır onu anlayacak birine bunları anlatmak istediğini anlamıştı.

Linda öne doğru uzanıp Sophia’nın elini okşadı. “Zor bir durum ama unutma, bu tür şeyler her ailede olur. Çocuklar ailelerinden uzağa taşınırlar, kardeşler ayrı düşerler çünkü hayat derdine düşmüşlerdir. Ama çoğu zaman bir süre sonra tekrar yakınlaşırlar. Aynı şey Drake’le kardeşinin de başına gelmişti...”

“Drake?”

“Kocam,” dedi Linda. “Luke’un babası. Erkek kardeşiyle çok yakındı, sonra Drake turnuvalara çıkmaya başladı ve yıllar boyunca neredeyse hiç görüşmediler. Drake emekli olduktan sonraysa tekrar yakınlaştılar. Aileyle arkadaşlar arasındaki fark budur. Ailen ne olursa olsun her zaman yanındadır, yanı başında yaşamasa dahi. Yani aradaki iletişimi canlı tutmanın bir yolunu bulmak zorundasındır. Özellikle de bunun ne kadar önemli olduğunun farkındaysan.”

“Farkındayım,” dedi Sophia.

Linda göğüs geçirdi. “Her zaman kardeşlerim olsun istemişimdir,” diye itiraf etti. “Hep çok eğlenceli olacağını düşünmüşümdür. Birlikte oynayacak, konuşacak birilerinin olması... Anneme sürekli bu konuda sorular sorardım, o da sadece *bakarız*, derdi. Yetişkinliğe geçene kadar bilmediğim

şey annemin bir dizi düşük yaptığıydı ve...” Bir an sustuktan sonra konuşmasına devam etti. “Başka çocuğu olmadı. Bazen hayat istediğin gibi gitmez.”

Bunu dinlerken Sophia, Linda’nın da birkaç düşük yapmış olabileceğine dair güçlü bir hisse kapıldı. Fakat durumu fark ettiği anda Linda sandalyesini geriye çekti. Bu hareketiyle bu konuyu kapatmış oluyordu. “Salata için biraz domates keseceğim,” dedi. “Biftekler birazdan hazır olur.”

“Yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Masayı kurmama yardım edebilirsin,” dedi Linda. “Tabaklar şurada, çatal bıçak da şuradaki çekmecede,” dedi parmağıyla işaret ederek.

Sophia çatal bıçakları alıp masayı kurdu. Linda domateslerle salatalıkları doğrayıp marul yapraklarını kopardı, ardından her şeyi parlak renkli bir kâseye attı. Tam bu sırada Luke etlerle birlikte içeri girdi.

“Bunları birkaç dakika bekletmemiz gerek,” dedi Luke servis tabağındaki etleri masaya koyarken.

“Mükemmel zamanlama,” dedi annesi. “Ben fasulyelerle patates püresini servis tabağına aldıktan sonra yemek hazır demektir.”

Luke bir sandalyeye oturdu. “Eee, ikiniz ne konuşuyordunuz bakalım? Dışarıdan ciddi mevzulara dalmışsınız gibi bir hisse kapıldım.”

“Senden bahsediyorduk,” dedi annesi arkasını dönüp. İki elinde iki tabak vardı.

“Hiç sanmıyorum,” dedi Luke. “O kadar ilgi çekici bir konu olamam.”

“Umudunu yitirme,” dedi annesi şakayla karışık. Bunun üzerine Sophia güldü.

Yemek neşeli geçti. Sophia yurttan dönen birtakım tuhaflıkları anlattı; pek çok kız bulimik olduğundan borular aşındığı için tesisatın değişmesi gerekmişti mesela. Luke ise turnedeki eğlenceli olaylardan bahsetti; adını vermediği bir arkadaşının bardan eve getirdiği bir kadının pek de hayal ettiği gibi çıkmaması gibi. Linda, Luke'un çocukluğundan ve lise yıllarından eğlenceli hikâyelerle Sophia'yı güldürdü. Sophia'nın lisede tanıdığı pek çok erkek çocuk gibi Luke'un da başı zaman zaman belaya girmişti ama bunun yanı sıra rodeoda birincilikler almış, dahası son sınıftayken güreşte eyalet şampiyonasını da kazanmıştı. Brian'ın Luke'tan gözünün korkmasında şaşılacak bir şey yoktu.

Sophia tüm bu hikâyeleri dinlerken Marcia'nın uyarıları her geçen saniye biraz daha aklından siliniyordu. Linda ve Luke'la yemek yemek çok keyifliydi. Onu dinliyor, tıpkı kendi ailesi gibi aynı rahatlık ve coşkuyla konuşuyorlardı. Wake'teki kasıntı muhabbetlerden o kadar farklıydı ki.

Yemeğin sonunda Linda pişirdiği tartı servis etti. Bu tartı Sophia'nın hayatında yediği en güzel tatlı bile olabilirdi. Ardından üçü birlikte mutfağı topladı. Luke bulaşıkları yıkarken Sophia kuruladı, Linda ise kalan yemekleri sarıp dolaba kaldırdı.

Bu akşam yemeği kendi evindeki yemeklere öyle çok benziyordu ki Sophia gece boyunca sık sık kendini ailesini düşünürken buldu. Ve ilk kez, annesiyle babasının Luke hakkında ne düşüneceğini merak etti.

Linda kapının önünde Sophia'ya sarıldı. Linda onu kucaklarken Sophia bir kez daha kadının güçlü kaslarını fark etti. Geri çekildiğinde Linda göz kırptı. "İkinizin devam edeceğinizi bi-

liyorum ama yarın Sophia'nın okulu olduğunu unutmayın. Onu geç saate kadar tutma, Luke. Ayrıca sen de yarın erken kalkacaksın."

"Ben her gün erken kalkıyorum."

"Bu sabah uyuyakaldın, unuttun mu?" Ardından Sophia'ya döndü. "Seninle tanıştığıma çok sevindim, Sophia. En kısa zamanda tekrar bekliyorum, tamam mı?"

"Elbette," diye söz verdi Sophia.

Luke'la Sophia dışarı çıktığında hava soğuktu. Akşam serinliği ve daha da alçalan sis manzaraya büyümlü bir hâl katmıştı. Sophia'nın nefesi anında buharlaşıyordu. Eve doğru yürürlerken Sophia, Luke'un koluna girdi.

"Anneni sevdim," dedi. "Üstelik hiç de anlattığın gibi biri değilmiş."

"Sen nasıl hayal etmiştin ki?"

"Sanırım ondan korkacağımı düşünüyordum. Duygularını göstermeyen biri olduğunu sanmıştım. Ne de olsa bütün gün kırık bir bilekle iş yapmaya devam eden biriyle daha önce hiç tanışmamıştım."

"Sana en iyi yüzünü gösterdi," diye açıkladı Luke. "İnan bana hep böyle değildir."

"Sana kızdığı zamanlar gibi mi?"

"Bana kızdığı zamanlar gibi," diye kabul etti Luke. "Ve başka zamanlar da. Tedarikçilerle uğraşırken ya da sığırları pazara götürürken falan epey acımasız olabiliyor."

"Demek öyle. Bana kalırsa tatlı, akıllı ve eğlenceli biri."

"Sevindim. O da seni sevdi. Çok belliydi."

"Sahi mi? Nasıl?"

"Seni ağlatmadı."

Sophia dirseğiyle Luke'u dürttü.

“Annene iyi davran yoksa geri dönüp onun hakkında tüm söylediklerini ispiyonlarım.”

“Anneme iyi davranıyorum zaten.”

“Her zaman değil,” dedi Sophia yarı şaka yarı kışkırtma amaçlı. “Aksi hâlde sana kızmazdı.”

Eve vardıklarında Luke ilk kez Sophia'yı içeri davet etti. İçeri girdiklerinde doğrudan şömineye yürüdü. Kesilmiş odunlarla çırallar ızgaranın üzerine hazır bekliyordu. Şömine rafından bir kutu kibrit aldıktan sonra çıralları tutuşturmak için yere çöktü.

Luke şömineyi yakmakla uğraşırken Sophia oturma odasıyla açık mutfakı inceledi. Modern hatlı kahverengi deri kanepeler, inek derisinden bir kilimin üstündeki köy usulü sehpayla birleştirilmişti. Birbiriyle uyumsuz küçük masalar birbirine uygun dökme demirden lambalarla tamamlanıyordu. Şöminenin üstündeki duvarda boynuzlu bir geyik kafası asılıydı. Salon rahat ve mütevazıydı, ne kupalar ne ödülleri ne de plaketler vardı. Luke'un boğanın üzerinde birkaç fotoğrafı asılıysa da bunlar daha geleneksel türden fotoğrafların arasına serpiştirilmişti: Büyük ihtimalle bir yıl dönümü kutlamasında annesiyle babası, babasının yakaladığı bir balıkla birlikte küçük Luke, bir atın üstünde kameraya gülümseyen annesi...

Köşedeki mutfak, annesinin mutfakına benziyordu. Ortada bir masa vardı ama akçağaç dolaplarla tezgâhlar o kadar eskimiş görünmüyordu. Tam karşı tarafta, oturma odasının hemen dışındaki küçük koridor banyoya ve muhtemelen iki yatak odasına gidiyordu.

Ateş yanında Luke ayağa kalkıp ellerini kotuna sildi.

“Nasıl?”

Sophia şömineye doğru yürüdü. "Sıcak."

İkisi bir süre şöminenin önünde dikilip ısındıktan sonra kanepeye geçtiler. Sophia, Luke'un yanına otururken onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Luke.

"Tabii ki."

Duraksadı. "İyi misin?"

"Neden iyi olmayayım?"

"Bilmem. Buraya ilk geldiğinde bir şey canını sıkıyor gibiydi."

Sophia bir süre karşılık vermedi. Cevap verip vermemekte tereddüt ediyordu. Derken kararını verdi ve elini uzatıp Luke'un bileğini kaldırdı. Luke, Sophia'nın ne istediğini anlayınca kolunu onun omzuna doladı. Sophia onun göğsüne yaslandı.

"Marcia'nın dediği bir şey yüzündendi."

"Benimle ilgili mi?"

"Pek sayılmaz. Daha ziyade benimle ilgiliydi. Biraz hızlı gittiğimizi ve duygusal olarak buna hazır olmadığımı düşünüyor. Ayrılık acısı çektiğime emin."

Luke geri çekilip Sophia'yı inceledi. "Öyle mi peki?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Sophia. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

Luke güldükten sonra ciddileşti. Sophia'yı kendine çekip saçlarından öptü. "Eh, aslına bakarsan, yani kendini daha iyi hissedeceksen ben de daha önce böyle bir şey yaşamamıştım."

Saat ilerlerken Luke'la Sophia şöminenin önünde, ilk tanıştıkları günden beri yaptıkları gibi sakince sohbet ettiler. Arada

sırada ateşten çatırtılar yükseliyor, şömineye kıvılcımlar saçılıyor ve salon sıcak, hoş bir şekilde aydınlanıyordu.

Sophia, Luke'la vakit geçirirken kendini rahat hissetmesi bir yana, bunun aynı zamanda ona ne kadar doğal ve doğru geldiğini düşündü. Onun yanında tamamen kendisi olabiliyordu. Sanki Luke'a her şeyi söyleyebilirdi ve Luke bir şekilde onu anlardı. Birbirlerine sokulmuş oturlurken, hiç çaba sarf etmeden böylesine uyum içinde olmaları onu şaşırtıyordu hatta.

Brian'la birlikteyken hiç böyle hissetmemişti. Brian'ın yanındayken sürekli onun için yeterince iyi olmadığından endişelenirdi. Bazen onu doğru dürüst tanıdığından bile emin olamazdı. Brian'ın her zaman bir tür maske taktığını ve bunu asla düşürmeyeceğini hissediyordu. Başta yanlış yapanın ve istemeden aralarına bir duvar çekenin kendisi olduğunu düşünmüştü. Oysa şimdi Luke'la birlikteyken her şey bambaşkaydı. Onu yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordu. Birbirlerine karşı açıklıkları, hasretini çektiği şeyi fark etmesini sağlamıştı.

Ateş ağır ağır yanmaya devam ederken Marcia'nın sözleri daha da silikleşti, giderek Sophia artık onları duymaz oldu. Çok hızlı gitsinler gitmesinler, Luke'tan hoşlanıyordu ve onunla geçirdiği her anın keyfini çıkaracaktı. Ona âşık değildi ama göğsünün hafif hafif inip kalktığını hissederken bunun yakında değişeceğini hayal etmekte zorlanmıyordu.

Bal kabağını oymak için mutfığa geçtiklerinde akşam sona ermek üzere olduğu için Sophia hafiften hüznlenmeden edemedi. Luke'un yanında durmuş, onun, bal kabağını yavaşça ama kendinden emin bir şekilde oymasını izliyordu. Tezgâhın üstünde farklı boylarda bıçaklar vardı. Luke bal kabağının gülün ağzını yalnızca dış kabuğunu oyarak yapıyor, görünüşe

bakılırsa dudaklarla dişleri oluşturunuyordu. Arada sırada geri çekilip işini inceliyordu. Ardından sıra gözlere geldi. Önce ayrıntılı göz bebeklerini yaptı ve sonra geri kalanı dikkatle kesip çıkardı. Elini bal kabağının içine sokup kestiği parçaları çıkarırken gülümsedi. “Ellerimin yapış yapış olmasından her zaman nefret etmişimdir,” dedi. Bunun üzerine Sophia güldü. En son, bıçağı Sophia’ya uzattı ve işin geri kalanını yapmak isteyip istemediğini sordu. Ona bir sonraki keseceği yeri gösterip ne yapması gerektiğini açıkladı. Vücutları birbirine değerken hissettiği sıcaklıkla Sophia’nın elleri titriyordu. Bir şekilde bal kabağı fenerinin burnunu doğru kesti ama kaşlardan biri yamuk olmuştu. Bu da yüz ifadesine bir çeşit delilik katmıştı.

Oyma işi sona erdiğinde Luke bal kabağının içine bir mum koyup yaktı. Ardından kabağı verandaya çıkardı. Işık saçan bal kabağı verandada sırtıırken sallanan sandalyelere oturup sessizce konuştular. Luke sandalyesini Sophia’nın sandalyesine doğru çektiğinde Sophia binlerce gece boyunca bu şekilde oturabileceklerini hayal ediyordu. Daha sonra Luke onu arabaya götürürken her nasılsa onun da aynı şeyleri düşündüğünü hissetti. Bal kabağını yolcu koltuğuna koyduktan sonra Luke, Sophia’nın elini tutup onu nazikçe kendine çekti. Sophia onun yüzündeki arzuyu görebiliyor, ona sarılışından kalmasını ne kadar istediğini anlayabiliyordu. Dudakları kavuştuğunda kalmayı kendisinin de istediğini fark etti. Fakat kalmayacaktı. O akşam değil. Şu an buna hazır değildi. Yine de o son aç öpüşlerde sabırsızlıkla beklediği bir geleceğe dair verilen sözleri hissedebiliyordu.

Ira

Güneş ufukta alçalıyor. Gecenin gelmesi beni endişelendiriyor olmalıydı ama aklımı kurcalayan başka bir düşünce var.

Su. Herhangi bir formda su. Buz. Nehir. Şelale. Musluktan akan su. Boğazımdaki tıkanıklığı açacak herhangi bir şey. Bu bir düğüm değil, bir yerlerden boğazıma gelip yerleşmiş bir tıkanıklık, oraya ait olmayan bir şey. Üstelik her nefesimde biraz daha büyüyor gibi.

Rüya gördüğümü fark ediyorum. Araba kazasıyla ilgili değil. Araba kazası gerçek, bunu biliyorum. Gerçek olan tek şey bu. Kafamı toparlamak için gözlerimi yumuyorum, ayrıntıları hatırlamak için kendimi zorluyorum. Fakat susuzluktan kavrulurken parçaları birleştirmek, olanları hatırlamak güç. Eyaletler arası otobana girmek istememiştim çünkü insanlar o yolda çok hızlı araba kullanır. Mutfak çekmecesinde bulduğum haritanın üstünde yolları işaretlemiştim. Yolda bir benzinciye girdiğimi, ardından bir an hangi yöne gideceğimi şaşırdığımı anımsıyorum. Clemmons adında bir yerden geçtiğimi hatırlıyorum hayal meyal. Sonra yanlış tarafa döndüğümü fark edince 421

No'lu otoyola giden bir toprak yola girdim. Yadkinville diye bir şehrin tabelalarını görmüştüm. Hava soğumaya başladığında tekrar durmaya çekinmiştim. Hiçbir yer tanıdık gelmiyordu ama otoyolda işaretleri takip ederek kendimi doğrudan dağlara giden bir başka otoyolda bulmuştum. Numarasını bilmiyordum ve artık umurumda değildi, zira çoktan kar yağmaya başlamıştı. Ve etraf karanlıktı. Öyle karanlıktı ki virajı göremedim. Bariyerlere bindirdim ve metalin eğildiğini işittim. Derken araba toprak setten aşağı yuvarlandı.

Şimdiyse yalnızım ve henüz beni bulan olmadı. Neredeyse bir gündür arabada kısılmış bir hâlde, karımla ilgili hayaller görüyorum. Ruth artık yok. Uzun zaman önce yatak odamızda öldü. Yanımdaki koltukta değil. Onu özlüyorum. Onu geçen dokuz sene boyunca her gün özledim ve vaktimin çoğunu önce benim ölmem gerektiğini düşünerek geçirdim. Ruth tek başına yaşamak konusunda daha başarılı olurdu, hayatına devam edebilirdi. Her zaman her konuda benden güçlü, zeki ve iyi olmuştu. İkimizin arasından doğru seçimi yapan bendim. Ruth'un neden beni seçtiğini hâlâ anlamış değilim. O olağanüstü biriydi, ben vasatım. Hayattaki en büyük başarıım Ruth'u hiç tereddüt etmeden sevmek oldu. Ve bu asla değişmeyecek. Fakat şu anda çok yorgunum, çok susadım ve gücümün tükendiği hissedebiliyorum. Artık mücadele etmeyi bırakmam lazım. Onun yanına gitme vaktim geldi. Gözlerimi kapatıyorum. Uyursam sonsuza dek onunla birlikte olabilirim...

"Ölmeyeceksin," diyor Ruth birdenbire düşüncelerimi bölerek. Sesi telaşlı ve gergin. "İra. Henüz vaktin gelmedi. Black Mountain'a gitmek istiyordun, unuttun mu? Hâlâ yapman gereken bir şey var."

“Unutmadım,” diyorum. Fakat bu tek kelimeyi fısıldamak için bile büyük bir mücadele vermem gerekiyor. Dilim ağzımın içinde kocaman, boğazımdaki tıkanıklık her geçen saniye biraz daha büyüyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Suya ihtiyacım var. Yutkunmama yardımcı olabilecek herhangi bir şeye. Ve derhâl yutkunmam gerekiyor. Nefes alamıyorum. Nefes almaya çalışıyorum ama yeterince hava gelmediği için kalbim birdenbire hızlanıyor.

Başım dönüyor, etrafındaki görüntüler ve sesler giderek uzaklaşıyor. Ölüyorum. Gözlerim kapalı ve hazırım...

“İra!” diye bağıyor Ruth bana doğru eğilerek. Kolumdan tutuyor. “İra! Sana söylüyorum! Geri dön!”

Benden saklamaya çalışsa da sesindeki korkuyu duyabiliyorum. Kolumu sarstığını belli belirsiz hissediyorum. Ama kolum kaskatı kesilmiş, kıvıldamıyor ki bu da tüm bunların gerçek olmadığına dair bir başka işaret.

“Su,” diyorum çatallı bir sesle.

“Su bulacağız,” diyor Ruth. “Şimdi nefes almalısın ve bunun için de yutkunmalısın. Kaza geçirdiğin için kan boğazını tıkamış. Nefes borunu kapatıyor. Ondan boğuluyorsun.”

Ruth’un sesi uzaktan, boğuk geliyor. Cevap vermiyorum. Sarhoş gibi hissediyorum, sızmak üzere olan bir sarhoş gibi. Zihnim bulanıyor. Başım direksiyonun üstünde, tek istediğim uyumak. Göçüp gitmek...

Ruth tekrar kolumu sarsıyor. “Bu arabada kısılıp kaldığını düşünmemelisin!” diye bağıyor.

“Ama öyleyim,” diye mırıldanıyorum. Her ne kadar zihnim bulanık olsa da kolumun hareket etmediğinin, Ruth’un sözlerinin sadece hayalimin bir oyunu olduğunun farkındayım.

“Sahildesin!” Ruth’un nefesi kulağımda, sesi birdenbire baştan çıkarıcı bir tona büründü. Yeni bir yöntem deniyor olmalı. Yüzü o kadar yakın ki uzun kirpiklerinin temasını, nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. “Sene 1946. Hatırlıyor musun? İlk kez seviştiğimiz ertesi sabahı,” diyor. “Yutkunursan tekrar oraya dönebilirsin. Sahilde benimle birlikte olursun. Odandan çıktığın zamanı hatırlıyor musun? Sana bir bardak portakal suyu doldurmuş ve vermiştim. Şimdi de uzatıyorum işte...”

“Sen burada değilsin.”

“Buradayım ve sana bardağı uzatıyorum!” diye üsteliyor Ruth. Gözlerimi açtığımda Ruth’un elindeki bardağı görüyorum. “Şimdi bunu içmelisin.”

Bardağı bana doğru uzatıp dudaklarıma doğru eğiyor. “Yutkun!” diye emrediyor. “Arabaya dökse de önemi yok!”

Belki delice ama beni en çok etkileyen bu son sözü oluyor. Portakal suyunu arabaya dökmekle ilgili kısım. Bu tam da Ruth’un söyleyeceği türden bir şey. Yutkunmaya çalışıyorum. Başta kuruluktan başka bir şey hissetmeme karşın sonra... bir şey oluyor, nefesimi kesen bir şey.

Bir an paniğe kapılıyorum.

Hayatta kalma içgüdüğü nasıl da güçlü. Kontrolü tamamen ele geçiriyor, otomatikman yutkunuyorum ve sonrasında yutkunmaya devam ediyorum. Acının yerini bakırımsı, asitli bir tat alıyor. Bu tat mideme doğru inerken bile yutkunmaya devam ediyorum.

Tüm bu süre boyunca başım hep direksiyonda, koşmuş bir köpek gibi soluklanmaya devam ediyorum. Sonunda nefesim normale dönüyor. Nefes almamla birlikte anılar da geri geliyor.

Sabah ailesiyle kahvaltı ettikten sonra Ruth'la ikimiz günün geri kalanını sahilde geçirdik. Annesiyle babası verandada kitap okuyordu. Ufukta bulutlar kümelenmeye başlamış, rüzgâr bir önceki güne kıyasla şiddetlenmişti. Akşam çökerken Ruth'un annesiyle babası ayaklandı ve onlarla birlikte Kitty Hawk'a, Orville ve Wilbur Wright'ın ilk uçağı uçurarak tarih yazdığı yere gitmek isteyip istemediğimizi sordular. Çocukken oraya gitmiştim. Benim aslında tekrar gitmeye itirazım olmazdı ama Ruth başını iki yana salladı ve son gününde dinlenmeyi tercih ettiğini söyledi.

Bir saat sonra annesiyle babası yola çıkmıştı. Bu arada gökyüzü kararmıştı. Ruth'la eve döndük. Mutfakta kollarımı ona doladım ve pencereden dışarıyı izledik. Derken hiçbir şey söylemeden elini tutup onu odama götürdüm.

Her ne kadar kafam puslu olsa da Ruth'un tekrar yanımda oturduğunu görebiliyorum. Belki de hüsnükuruntudan ibaret benimkisi ama birlikte olduğumuz ilk gece giydiği sabah-hığı giydiğine yemin edebilirim.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Nefes almama yardımcı olduğun için."

"Ne yapman gerektiğini biliyordun," diyor Ruth. "Ben sadece sana hatırlatmak için yanındayım."

"Sen olmasaydın bunu başaramazdım."

"Başarırdın," diyor Ruth kararlılıkla. Ardından sabahlığının yakasıyla oynayarak "Sahildeki o gün," diyor cilveli bir sesle, "çok cesurdun. Evlenmemizden önce. Hani annemle babam Kitty Hawk'a gittiği zaman."

"Evet," diyorum. "Baş başa geçirebileceğimiz saatlerimiz olduğunun farkındaydım."

"Eh, beni şaşırttın."

“Hiç sanmam,” diyorum. “Baş başa kalmıştık ve sen çok güzeldin.”

Ruth sabahlığını çekştiriyor. “Bunu bir tür uyarı olarak almalıydım.”

“Uyarı mı?”

“Olacaklara dair bir uyarı,” diyor Ruth. “O hafta sonuna dek senin bu kadar... arzulu olduğunu bilmiyordum. Ama o hafta sonunun ardından bazen eski Ira’yı arar oldum. Utangaç Ira’yı, her zaman kendini dizginleyen Ira’yı. Özellikle de uyu-mak istediğim zaman.”

“O kadar kötü müydüm?”

“Hayır,” diyor Ruth yarı aralık gözleriyle bana bakmak için başını arkaya eğerken. “Tam tersine.”

O akşamüzerini örtülerin altında, bir önceki gecedен çok daha büyük bir tutkuyla sevişerek geçirdik. Oda sıcaktı ve bedenlerimiz terden parlıyordu. Ruth’un saç kökleri ıslaktı. Sonra Ruth duş alırken yağmur yağmaya başlamıştı. Mutfakta oturup teneke çatıya düşen yağmur damlalarım dinlerken daha önce hiç olmadığım kadar mutluydum.

Ruth’un annesiyle babası kısa bir süre sonra geri döndü. Sağanaktan sırlıklam olmuşlardı. Biz bu arada Ruth’la akşam yemeği hazırlamıştık. Dördümüz birlikte masanın başına oturmuş, kıymalı makarnamızı yerken Ruth’un babası geçirdikleri günü anlattı. Sohbet, ilerleyen günlerde neredeyse her zaman olacağı gibi yine sanatla ilgili bir tartışmaya dö-nüştü. Ruth’un babası Fovizm, Kübizm, Ekspresyonizm ve Fütürizmden bahsederken -ki hayatımda hiç duymadığım kelimelerdi bunlar- Ruth’un tüm bunları büyük bir iştahla dinlemesi karşısında hayretler içinde kalmıştım. Doğrusunu isterseniz tüm bunlar beni aşıyor, anlatılanlar bir kulağımdan

girip ötekenden çıkıyordu. Fakat ne Ruth ne de babası bunun farkındaydı.

Yemeğin ardından yağmur dindi. Gece karanlığında Ruth'la birlikte sahilde yürüyüşe çıktık. Hava nemli, ayaklarımızın altındaki kumlar ıslaktı. Başparmağımı hafifçe Ruth'un elinin üstünde gezdiriyordum. Denize doğru baktım. Deniz kırlangıçları dalgaların arasında dalıp çıkıyor, dalgakıranların hemen ardında bir grup domuz balığı hoplayarak ilerliyordu. Sise karışıp görünmez hâle gelene dek onları izledik, ancak ondan sonra dönüp ona baktım.

"Annenle baban ağustosta taşınıyorlar," dedim nihayet.

Ruth elimi sıktı. "Gelecek hafta Durham'da ev bakacaklar."

"Peki, sen eylülde mi çalışmaya başlayacaksın?"

"Onlarla gitmezsem evet," dedi Ruth. "Aksi hâlde orada bir iş bulmam gerekecek."

Ruth'un arkasında evin ışıklarının yandığını gördüm.

"O hâlde pek fazla şansımız yok," dedim. Yapışkan kumları ayağımla tekmeledim. İhtiyacım olan cesareti topladıktan sonra gözlerine bakabildim. "Ağustosta evlenmemiz gerekiyor."

Bu hatıraya gülümsüyorum. Derken Ruth'un sesi beni anılardan çekip çıkarıyor. Sesindeki hayal kırıklığını duymamak mümkün değil.

"Daha romantik olamazdın!" diyor somurtarak.

Bir an şaşıyorum. "Yani... evlenme teklifimden mi bahsediyorsun?"

"Başka neden bahsediyor olabilirim?" Ellerini havaya savuruyor. "Bir dizinin üstüne çöküp beni sonsuza kadar seveceğini söyleyebilirdin. Bana daha resmi ve ciddi bir şekilde evlenme teklif edebilirdin."

“Ama bunları zaten yaptım ya,” diyorum. “Sana ilk evlenme teklif ettiğim zaman.”

“Sonra o tekliften caydın. Bu yüzden en baştan başlamalıydın. Romanlardaki gibi bir evlenme teklifim olsun isterdim.”

“Şimdi yapmamı ister misin?”

“Artık çok geç,” diyor Ruth. “Şansını kaybettin.”

Ama bunu öyle işveli bir tavırla söylüyor ki geçmişe dönmek için sabırsızlanıyorum.

Sahilden eve döndükten kısa bir süre sonra *ketubah*’ı imzaladık ve Ağustos 1946’da Ruth’la evlendim. Düğün merasimi Yahudi evliliklerine özgü huppa altında yapıldı ve tören pek kalabalık değildi. Davetlilerin çoğu sinagogdan tanıdığımız annemin arkadaşlarıydı. Böyle olmasını biz istemiştik. Ruth şatafatlı bir düğün istemeyecek kadar gerçekçi ve mantıklıydı. Dükkânda o sıralar işler iyiydi, dolayısıyla benim gelirim hiç fena değildi ama gelecekteki evimizin peşinatı için para biriktirmemiz gerektiğini biliyorduk. Ayağımın altında bardağı çiğnedim, annelerimiz alkışladı. Ruth’la evlenmemle birlikte hayatımda yeni bir sayfa açıldığının farkındaydım.

Balayı için batıya gittik. Ruth daha önce eyaletin bu kısmına hiç gitmemişti. Ashville’deki Grove Park Otel’de kalmaya karar verdik. Güneydeki en şık ve ünlü otellerden biriydi; hâlâ da öyledir. Odamız Blue Ridge Dağları’na bakıyordu. Otel sayısız dergide fotoğrafı yayınlanmış havuzunun yanı sıra yürüyüş yolları ve tenis kortlarıyla meşhurdur.

Öte yandan Ruth bunlarla pek ilgilenmiyor gibiydi. Otele varışımızdan kısa bir süre sonra şehre inmekte ısrar etti. Ona deliler gibi âşık olduğumdan, birlikte olduğumuz sürece ne yaptığımız umurumda bile değildi. Onun gibi ben de bura-

ları hiç gezmemiştim. Yine de Asheville'in yaz aylarında zengin insanların akınına uğradığını biliyordum. Havası temiz ve serindi, bu yüzden önde gelen sanat koleksiyonerlerinden George Vanderbilt 1800'lerin sonunda, o zamanın en büyük kişisel evi olan Baltimore Malikânesi'ni buraya inşa ettirmişti. Diğer zengin Amerikalılar da onun izinden gelince Asheville, sanat ve mutfak konusunda güneyin bir numaralı yeri hâline gelmişti. Restoranlar Avrupa'dan şefler getirtmiş, şehrin ana-caddesi sanat galerileriyle dolmuştu.

Şehirdeki ikinci akşamımızda Ruth bir galeri sahibiyle sohbeti koyultmuştu. Black Mountain'ı ilk kez o zaman duydum. Balayına çıktığımız yerin yakınında, otoyolun hemen aşağısında ufak bir yerdi.

Daha doğrusu Black Mountain Akademisi'nden ilk kez o zaman haberdar oldum.

Hayatım bu eyalette geçmesine rağmen bu koleji daha önce hiç duymamıştım. Yüzyılın geri kalanını Kuzey Carolina'da geçiren insanlara kolejin adını söyleyip geçmek bir şey ifade etmezdi. Kapatıldığından beri geçen yarım yüzyılın ardından ise Black Mountain Akademisi'nin varlığını hatırlayan daha bile az insan kalmıştır. Oysa 1946 yılında bu okul muhteşem bir döneme giriyordu; muhtemelen herhangi bir yerdeki herhangi bir akademinin asla geçmediği türden bir altın çağa!

Galeriden çıktığımızda Ruth'un bu akademinin adını daha önce de duyduğu yüzünden okunuyordu. Akşamleyin yemekte ona bunu sorduğumda, o sene ilkbaharda babasının burayla görüşmeye gittiğini ve oraya hayran kaldığını söyledi. Benim için asıl şaşırtıcı olan ise akademiye yakın olduğu için balayına buraya gelmek istediğini duymaktı.

Ruth akşam yemeğinde Black Mountain Akademisi'nin 1933'te kurulan bir sosyal bilimler akademisi olduğunu anlatırken neşe içindeydi. Buradaki fakültede modern sanat hareketinin bazı önde gelen isimleri çalışmıştı. Her yaz sanat atölyeleri düzenleniyordu; benim daha önce isimlerini bile duymadığım bazı konuk sanatçılar tarafından. Ruth akademiye çalışan isimleri sıralarken, akademiyi ziyaret etme düşüncesiyle giderek daha çok heyecanlandı.

Ona nasıl hayır diyebilirdim ki?

Ertesi sabah masmavi bir gökyüzünün altında Black Mountain'a doğru yola çıkıp akademiye giden tabelaları takip ettik. Talihimiz bu yönde çizilmiş olacak ki, her zaman bunun talihimizden kaynaklandığını düşündüm çünkü Ruth bundan haberi olmadığına yeminler etti, ana binadan arkadaki çimenliklere taşan bir sergi vardı. Sergi halka açık olsa da pek kalabalık değildi. Kapıdan içeri girdiğimiz anda Ruth şaşkınlıktan donakaldı. Eli elimde, gözleri aç kurtlar gibi etrafı inceliyordu. Ruth'un bu tepkisini merakla izliyor, onu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sanata dair hiçbir şey bilmeyen benim gibi biri için, yıllar içinde ziyaret ettiğimiz ve edeceğimiz sayısız galeride sergilenen eserlerden çok az farkı vardı buradaki işlerin.

"Bir farkı vardı," diye bağıyor Ruth. Bunu söyleyişinden, hâlâ nasıl bu kadar sığ olduğuma şaşırdığı hissine kapılıyorum. Arabada, üstünde Black Mountain'a gittiğimiz ilk gün giydiği yakalı elbise var. Sesi o zaman şahit olduğum aynı şaşkın tonla kulağımda çınlıyor. "O resimler... daha önce gördüğüm hiçbir işe benzemiyordu. Sürrealist değildi. Hatta Picasso gibi de değildi. Yepyeni, devrim yaratan işlerdi. Hayal gücü, imgelem adına dev bir sıçramaydı. Ve tüm bunların kuş

uçmaz kervan geçmez bir yerdeki bir akademide olduğunu düşünmek! Tıpkı...”

Susuyor, doğru kelimeyi arıyor. Zorlandığını görünce cümlesini onun yerine tamamlıyorum.

“Bir hazine sandığı bulmak gibi mi?”

Ruth çenesini havaya dikeyor. “Aynen,” diyor hemen. “Hiç tahmin etmeyeceğin bir yerde bir hazine sandığı bulmak gibiydi. Ama sen o zaman bunu anlamadın.”

“O zamanlar sanat eserlerinin çoğu bana rastgele renklerle dalgalı çizgilerden ibaret geliyordu.”

“Soyut ekspresyonizmdi bu.”

“Benim için aynı şey,” diyorum şakayla karışık. Oysa Ruth o gün yaşadıklarına dalıp gitmiş.

“Orada bir eserden diğerine dolaşırken üç saat falan geçirmiş olmalıyız.”

“Tam olarak beş saat.”

“Artık gitmemizi istemiştin,” diyor Ruth sitem dolu bir sesle.

“Acıkmıştım,” diye karşılık veriyorum. “Öğle yemeği yememiştik.”

“Böyle şeyler görürken yemek yemeyi nasıl düşünebildin ki?” diye soruyor. “Böylesi muhteşem sanatçılarla konuşma fırsatını bulmuşken?”

“Onlara söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordum. Sanatçılarla yabancı bir dilde konuşuyordunuz. Yoğunluk ve özünü inkârdan bahsederken bir yandan da Fütürizm, Bauhaus, sentetik Kübizm gibi laflar savuruyordun. Hayatını kazanmak için takım elbise satan bir adam için bu laflar saçmalıktan ibaretti.”

“Babam sana aradaki farkı açıkladıktan sonra bile mi?”

Ruth sinirlenmiŖe benziyor.

“Baban bunu bana açıklamaya çalıştı. Arada fark var.”

Ruth gülümsüyor. “O hâlde neden beni oradan zorla da olsa uzaklaştırmadın? Neden kolumdan tutup arabaya gtrmedin?”

Ruth bunu daha önce de defalarca sormuştu. Asla cevabımı tam olarak anlayamamıştı.

“nk,” diye karşılık veriyorum her zamanki gibi, “orada kalmanın senin için önemli olduğunu biliyordum.”

Ruth cevabımdan tatmin olmamış bir şekilde üsteliyor. “O ilk günümüzde kiminle tanıştığımızı hatırlıyor musun?” diye soruyor.

“Elaine,” diyorum hiç düşünmeden. Sanattan anlamıyor olabilirim ama yüzleri ve isimleri hatırlarım. “Ve elbette kocasıyla da tanışmıştık. Gerçi kocasının daha sonra akademi-de ders vereceğini bilmiyorduk. Akşamüzeri de Ken, Ray ve Robert’la tanıştık. Hepsi de ğrenciydi. Yok, Robert sonradan ğrenci olacaktı. Onlarla da epey sohbet etmiştin.”

Ruth’un yüz ifadesinden memnuniyeti anlaşılıyor. “O gün bana pek çok şey öğrettiler. Onlarla konuştuktan sonra asıl etkilendikleri şeyleri çok daha iyi anlamıştım. Üstelik gelecekte sanatın nereye gideceğini kavramamda da çok yardımcı olmuşlardı.”

“Ama onları insan olarak da sevmiştin.”

“Elbette. Harika insanlardı. Ve hepsi de kendi başına birer dehaydı.”

“Zaten bu yüzden kapanana kadar her gün sergiye gittik.”

“Bu müthiş fırsatın kaçmasına izin veremezdim. Onlarla vakit geirebildiğim için kendimi şanslı hissediyordum.”

Geriye dönüp baktığımda Ruth’un haklı olduğunu anlıyorum ama o zamanlar benim için önemli olan tek şey birlikte

geçirdiğimiz balayım onun açısından unutulmaz ve tatmin edici kılmaktı.

“Onlar da sana bayılmıştı,” diyorum. “Elaine’le kocası bizimle yemek yemekten çok hoşlanıyordu. Ve serginin son akşamında göl kıyısındaki şu özel partiye davet edilmiştik.”

Bu değerli anılara dalan Ruth bir süre hiçbir şey söylemiyor. Nihayet bana döndüğü zaman gözlerinde samimi bir bakış var.

“Hayatımın en güzel haftasıydı,” diyor.

“Sanatçılardan dolayı mı?”

“Hayır,” diye cevap veriyor başını hafifçe sallayarak. “Senden dolayı.”

Serginin beşinci ve son gününde Ruth’la ikimiz birlikte çok az vakit geçirdik. Aramızda herhangi bir gerilim olduğundan değil, Ruth akademiden daha fazla kişiyle tanışmak istediği için. Bana gelince, resimlerin arasında dolanıp tanışma fırsatını yakaladığımız sanatçılarla sohbet etmekten gayet memnundum.

Sonra sergi bitti. Kalan birkaç günümüzü daha ziyade yeni evlilere özgü aktivitelerle geçirdik. Sabahları patikalarda yürüyüş yapıyor, öğleden sonraları ise havuz başında kitap okuyor ve yüzüyorduk. Her akşam farklı restoranlarda yemek yiyorduk. Son günümüzde bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra bavullarımızı bagaja yerleştirdim. Ruth’la birlikte arabaya bindik. İkimiz de yıllardır hiç olmadığımız kadar dinlenmiş hissediyorduk.

Dönüş yolunda bir kez daha Black Mountain’dan geçecektik. Otoyoldaki sapağa yaklaştığımız zaman Ruth’a baktım. İçin için oraya gitmek istediğini hissedebiliyordum. Köy yo-

luna saptım. Ruth kaşlarını kaldırıp bana baktı. Belli ki ne yapmaya çalıştığımı merak ediyordu.

“Kısa bir ziyaret sadece,” dedim. “Sana bir şey göstermek istiyorum.” Köyün içinden geçtikten sonra Ruth’un da bildiği bir yola saptım.

Tıpkı o gün olduğu gibi yine Ruth’un yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

“Beni ana binadaki gölün oraya götürüyordun,” diyor. “Serginin kapanış kokteylinin yapıldığı yere. Eden Gölü’ne.”

“Manzara çok güzeldi. Bir kez daha görmek istedim.”

“Evet,” diyor Ruth başını sallayarak. “O zaman da aynı şeyi söylemiştin ve sana inanmıştım. Ama aslında gerçeği söylemiyordun.”

“Manzara hoşuna gitmemiş miydi?” diye soruyorum masum masum.

“Ama oraya manzarası için gitmiyorduk,” diyor. “Oraya gitmemizin nedeni benim için yaptığın şeydi.”

Bu söz üzerine gülümseme sırası bana geçiyor.

Akademiye vardığımızda Ruth’tan gözlerini kapatmasını istemiştim. Ruth gönülsüzce sözüme uydu ve koluna girip onu göle doğru giden çakıl taşlı patıkaya götürdüm. O sabah hava bulutlu ve serindi, bu yüzden manzara kokteyldeki kadar güzel değildi. Ama bunun hiçbir önemi yoktu. Ruth’u tam olarak doğru noktaya getirdikten sonra gözlerini açmasını söyledim.

Karşısında, şövalelerin üstünde, Ruth’un en çok beğendiği resamlara ait altı eser duruyordu. Bunlar aynı zamanda Ruth’un birlikte en çok vakit geçirdiği sanatçıların işleriydi: Ken, Ray, Elaine, Robert ve Elaine’in kocasına ait iki tablo.

“Bir an için,” diyor Ruth, “hiçbir şey anlamadım. Onları neden oraya koyduğunu bilmiyordum.”

“Çünkü,” diyorum, “o işleri doğal gün ışığında görmeni istemiştim.”

“Satın aldığın işleri kastediyorsun.”

Son gün Ruth fakültedeki insanlarla takılırken ben tabii ki bununla meşguldüm. O sabah ettiğim telefon da tabloların göl kenarında dizildiğinden emin olmak içindi.

“Evet,” diyorum. “Satın aldığım işler.”

“Ne yaptığının farkındasın, değil mi?”

Sözlerimi dikkatle seçiyorum. “Seni mutlu ettim?”

“Evet,” diyor Ruth. “Ama neden bahsettiğimi biliyorsun.”

“Onun için tabloları satın almamıştım ki. Onları büyük bir tutkuyla sevdiğin için almıştım.”

“Yine de...” diyor Ruth. Kafasındaki şeyi benden duymak istiyor.

“Yine de bana pahalıya mal olmamışlardı,” diyorum. “O zamanlar henüz hiçbirisi isim değildi. Genç ve hevesli sanatçılardı.”

Ruth bana doğru eğilerek sözlerime devam etmemi istiyor. “Ve...”

İç çekerek merhamete geliyorum. Duymak istediğinin ne olduğunu biliyorum.

“Onları satın aldım,” diyorum, “çünkü ben bencil biriyim.”

Bu konuda yalan söylemiyorum. Her ne kadar tabloları Ruth’u sevdiğim ve Ruth da tabloları beğendiği için satın almış olsam da aynı zamanda kendim için de almıştım.

Açıkçası o haftaki o sergi Ruth’u değiştirmişti. Ruth’la birlikte sayısız galeriye gitmiş olmama karşın, Black Mountain Akademisi’nde geçirdiğimiz zamanlarda Ruth’un içinde bir şeylerin uyandığını hissetmiştim. Sergi tuhaf bir şekilde kişi-

liğinin daha duysal bir yanına dokunmuş, doğal karizmasını artırmıştı. Tabloları incelerken bakışları keskinleşiyor, teni kızarıyordu ve öyle büyük bir yoğunluk yaşıyordu ki fark etmemek imkânsızdı. Ruth kendi adına bu anlarda ne kadar farklı görüldüğünden tamamen bihaberdi. Kanımca sanatçıların ona bu kadar içtenlikle karşılık vermeleri de tam bu yüzden. Onlar da tıpkı benim gibi Ruth'un büyüüne kapılıyordu. Nitekim o eserleri bana satmayı kabul etmelerinin bir nedeni de buydu.

Ruth'un bu heyecan verici, duyusal açıdan yoğun havası sergiden ayrılıp otele döndüğümüzde de sürüyordu. Akşam yemeğinde gözleri artan bir farkındalıkla parıldıyor, hareketlerine daha önce hiç görmediğim bir zarafet geliyordu. Onu bir an önce odaya götürmeyi sabırsızlıkla bekliyordum ki Ruth burada da gayet cüretkâr ve tutkulu bir hâle bürünüyordu. Tek bildiğim, onu böylesine tahrik eden her ne ise asla sona ermesini istemediğimdi.

Başka bir deyişle, az önce ona da söylediğim gibi bencilin tekiydim.

"Bencil falan değilsin," diyor Ruth. "Hayatım boyunca tanıdığım en bencil olmayan insansın."

Gözüme, tıpkı balayımızın son sabahında göl kıyısında dururken olduğu gibi büyüleyici görünüyor. "Başka bir erkekle tanışmana izin vermemekle iyi etmişim, aksi hâlde farklı düşünebilirdin."

Ruth gülüyor. "İstediğin kadar dalga geçebilirsin. Her zaman meseleleri şakaya vurmaya sevmişsindir zaten. Ama sana şu kadarını söyleyeyim, beni değiştiren gördüğüm sanat eserleri değildi."

“Bunu bilemezsin. Kendini göremiyordun.”

Ruth tekrar güldükten sonra sessizleşiyor, aniden ciddileşiyor. “Bak ben şöyle düşünüyorum. Evet, o eserlere bayılmıştım. Fakat resimler bir yana, sevdiğim şey için bu kadar zaman harcamaya hevesli olman hoşuma gitmişti. Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlayabiliyor musun? Bu tür şeyleri yapabilecek bir erkekle evlendiğimi bilmiş olmanın önemini? Senin gözünde değeri olmayabilir ama sana şu kadarını söyleyeceğim, balayında her gün beş-altı saatlerini yabancılarla konuşup sanat eserlerine bakmakla geçirmek isteyecek fazla erkek yok. Özellikle de bu konuda doğru dürüst bilgi sahibi değillerse.”

“Yani söylemek istediğin nedir?”

“Sana değişmemin nedeninin resimler olmadığını söylemeye çalışıyorum. Beni değiştiren, o sanat eserlerine bakarken *senin bana* bakışın oldu. Diğer bir deyişle asıl değişen sendin.”

Bu tartışmayı yıllar içinde defalarca yapmıştık. Belli ki ikimiz bu konuda farklı düşünüyorduk. Ne ben onun fikrini değiştirebildim ne de o benimkini. Fakat sanırım bunun pek bir önemi yok. Her hâlükârda balayımız neredeyse hayatımız boyunca değişmeyecek bir yaz geleneğine öncülük edecekti. Sonunda ise, o önemli makale *New Yorker*'da yayınladıktan sonra, bu koleksiyon pek çok açıdan bizi bir çift olarak tanımlayacaktı.

O altı tablo, eve dönüşümüzde rastgele sarıp arka koltuğa koyduğum bu işler, koleksiyonunu yapacağımız düzinelerce, yüzlerce, binlerce tablonun ilki olacaktı. Herkes Van Gogh'u, Rembrandt'ı, Leonardo da Vinci'yi bilir, Ruth'la bense 20. yüzyıl Amerikan sanatına yoğunlaşacaktık. Yıllar içerisinde

tanıştığımız pek çok sanatçı, müzelerle diğer koleksiyonerlerin sonradan göz dikeceği işler üretecekti. Andy Warhol, Jasper Johns ve Jackson Pollock gibi sanatçılar yavaş yavaş herkesçe bilinen isimler olurken, o sıralarda daha az tanınan Rauschenberg, de Kooning ve Rothko gibi sanatçılar da sonuçta Sotheby's ve Christie's'de on milyonlarca dolara satılacak çalışmalara imza atacaktı. Willem de Kooning'in *Kadın III* isimli eseri 2006'da 137 milyon doların üstünde değer kazanırken Ken Noland ve Ray Johnson gibi sayısız sanatçının işleri de milyonlara varan fiyatlarla satıldı.

Elbette her modern sanatçı ünlü olmadı, aynı şekilde satın aldığımız her tablo bu kadar değer kazanmadı. Fakat zaten herhangi bir eseri satın alırken kararımızı belirleyen etmenlerden biri asla bu olmamıştı. Bugünlerde hepsinin üstünde tuttuğum eserin hiçbir kıymeti yok. Ruth'un eski bir öğrencisi tarafından yapıldı, şöminemin üstünde asılı duruyor ve sadece benim için özel bir anlama sahip. *New Yorker* muhabiri o resmi önemsememiş, ben de neden bu resme diğerlerinden çok önem verdiğimi açıklama gereği duymamıştım. Zira anlamayacağını biliyordum. Ne de olsa sanatın maddi değerinin benim için hiçbir önemi olmadığını anlatırken ne kastettiğimi anlamamıştı. Görünüşe bakılırsa kızın öğrenmek istediği tek şey, seçtiğimiz tabloları nasıl seçtiğimizdi. Açıklamamdan sonra dahi tatmin olmamış gibiydi.

"Neden anlamadı?" diye soruyor Ruth aniden.

"Bilmem."

"Ona her zaman söylediğimiz şeyi söyledin, değil mi?"

"Evet."

"O hâlde bu kadar zor olan ne? İşin beni ne yönlerden etkilediğini anlatırdım..."

“Ben de konuşurken seni incelerdim,” diyorum. “Ve alıp almamaya öyle karar verirdim.”

Bu, pek bilimsel bir yöntem olmayabilir. Fakat muhabir kız bu açıklamaya öfkelenmiş olsa da bizim açımızdan başarılıydı. Ayrıca ikimiz de yarım asır boyunca sonuçlarını tam olarak kavrayamamış olsak da bu yöntem, balayımızda kusursuz bir şekilde işlemiştir.

Ne de olsa çiftler genelde balaylarında Ken Noland ve Ray Johnson’ın eserlerini satın almaz. Hatta Ruth’un yeni arkadaşı Elaine’in resimlerini de almazlar, ki şu anda çalışmaları Metropolitan Sanat Müzesi de dâhil olmak üzere dünyanın en iyi müzelerinde sergileniyor. Ve Ruth’la, Robert Rauschenberg’e ait olağanüstü bir tablo almakla kalmayıp Elaine’in kocası Willem de Kooning’e ait iki eser de seçmeyi başarmamız tam bir muamma.

Luke

Her ne kadar Luke'un kafası tanıştıkları günden beri Sophia'yla meşgul olsa da ertesi günkü takıntıyla kıyaslanamazdı. Çürümeye başlamış dikmeleri değiştirerek uzaktaki otlağın çimleri üzerinde çalışırken Sophia'yı düşünüyor, ara sıra kendini gülümserken yakalıyordu. Sonbahara özgü yağmur, soğuk sağanak yağış bile keyfini kaçıramadı. Akşam annesiyle yemek yerlerken annesi, Sophia'nın onda bıraktığı etkinin tamamen farkında olduğunu saklama gereği bile duymadan sırtıp durdu.

Akşam yemeğinin ardından Luke hemen Sophia'yı aradı ve bir saat boyunca konuştular. İlerleyen üç gün de benzer şekilde geçti. Perşembe akşamı Wake Forest'a gittiğinde nihayet kampüste dolaşma şansını yakalayabildiler. Sophia, Luke'a Wait Şapeli'yle Reynolds Salonu'nu gösterdi. Hearn ve Manchester Meydanları'nda el ele dolaştılar. Dersler çoktan bittiği için kampüs ıssızdı. Yapraklar dökülmeye başlamış, ağaçların dibindeki toprağı örtüyorlardı. Öğrenci yurtlarında ışıklar teker teker yanarken Luke kendini bir başka

hafta sonuna hazırlayan öğrencilerin çaldığı müzikleri duyuyordu.

Cumartesi günü Sophia tekrar çiftliğe geldi. Atla kısa bir gezintiye çıktıktan sonra Luke çalışırken Sophia onu izledi ve elinden geldiğince ona yardım etti. Yemeği yine Luke'un annesinde yediler ve ardından tekrar Luke'a döndüler. Tıpkı bir önceki hafta gibi şömine ateşi davetkârdı. Aynen geçen seferki gibi ateş sönmeye yüz tuttuğunda Sophia yurda yollandı; geceyi Luke'la geçirmeye hâlâ hazır değildi. Ertesi gün ise Luke, Sophia'yı Pilot Mountain State Park'a götürdü. Öğleden sonrayı Big Pinnacle'da gezinerek geçirip piknik yaptılar ve manzarayı seyrettiler. Bir hafta kadar sonra sonbaharın geçici renklerini özleyeceklerdi. Yine de masmavi gökyüzü altında ufuk ta Virginia'ya kadar uzanıyordu.

Cadılar Bayramı'nın ertesi haftasında Sophia, Luke'u tekrar yurda davet etti. Cumartesi akşamı bir parti vereceklerdi. Luke'un yurda ilk gelişinden bu yana yaptığı işin ilginçliği ve birliktelikleri ilginç olmaktan çıkmıştı herhâlde ki kızlar selamlaştıktan sonra onunla pek ilgilenmedi. Luke, Brian'ı görme ihtimaline karşı her an tetikteydi ama görünüşe bakılırsa etrafta yoktu. Dışarı çıktıklarında Sophia'ya bundan bahsetti.

"Clemson'a futbol maçına gitti," diye açıkladı Sophia. "Yani bu akşam gelinebilecek en ideal zamandı."

Luke ertesi sabah Sophia'yı almak için yine yurda gitti ve Old Salem etrafında dolaşarak manzaranın tadını çıkardılar. Ardından tekrar çiftliğe, annesinin evine gittiler ki birlikte geçirdikleri üçüncü hafta sonunda art arda üçüncü kezdir aynı şeyi yapıyorlardı. Daha sonra Sophia'nın arabasının yanında birbirlerine iyi geceler diledikleri sırada Luke ona ertesi hafta sonu işi olup olmadığını sordu. Çocukken tatile gittikleri yere

Sophia'yı da götürmek istiyordu. Olağanüstü manzarasıyla at binmek için gerçekten muhteşem bir yerdi ve Sophia'nın orayı çok seveceğinden emindi.

Sophia onu öptükten sonra gülümsedi. "Kulağa muhteşem bir fikir gibi geliyor."

Sophia çiftliğe vardığında Luke atları çoktan treylere yüklemiş, kamyoneti hazırlamıştı. Birkaç dakika sonra batı istikametinde otoyolda ilerliyorlardı, Sophia radyoyla oynuyordu. Bir hip-hop istasyonunda karar kılıp sesi sonuna kadar açtı. Sonunda Luke daha fazla dayanamaz hâle gelince country-western müzik çalan bir kanala çevirdi.

"Daha ne kadar dayanabileceksin diye merak ediyordum," dedi Sophia sırtarak.

"Sadece bu müzik ortama daha fazla uyuyor. Atları falan düşünürsen."

"Bana kalırsa diğer müzik türlerini takdir etmeyi hiç öğrenmemişsin."

"Farklı müzikler de dinliyorum."

"Ah, sahi mi? Ne gibi?"

"Hip-hop gibi. Son otuz dakikadır. Ama değiştirdiğin iyi oldu. Az kalsın tempo tutmaya başlayacaktım ve kamyonetin kontrolünü kaybetmemi istemeyiz."

Sophia kıkırdadı. "Eminim. Biliyor musun? Dün kovboy çizmesi aldım. Kendime ait ilk çizmem. Bak!" Sophia ayaklarını kaldırdı. Luke hayranlıkla bakarken o da çizmeleri okşuyordu.

"Çantanı kamyonete koyarken fark etmiştim."

"Eee?"

"Sahiden country tarzı ediniyorsun. Bir de bakmışsın, profesyoneller gibi kementle sığır yakalıyorsun."

“Hiç sanmam,” dedi Sophia. “Bildiğim kadarıyla müzelerin etrafında dolanan pek fazla inek olmuyor. Ama belki bu hafta sonu kementle sığır tutmayı bana öğretirsin, ha?”

“Yanıma kement almadım ne yazık ki. Ama bir şekilde sana fazladan şapka getirmek aklıma geldi. En iyi şapkalarım-dan biridir. PRY finallerinde giymiştim.”

Sophia ona baktı. “Neden bazen beni değiştirmeye çalıştığın hissine kapılıyorum?”

“Ben sadece... gelişimine katkıda bulunuyorum.”

“Dikkat etsen iyi olur, aksi hâlde bu dediğini anneme söylerim. Şu ana kadar onu senin iyi biri olduğuna inandırdım ve hazır gözüne girmişken bunun değişmesini istemezsin.”

Luke bir kahkaha attı. “Merak etme, bunu aklımda tutarım.”

“O hâlde söyle bakalım, nereye gidiyoruz? Çocukken oraya gittiğinden bahsetmiştin.”

“Orayı annem keşfetmiş. İş için dolaşırken tesadüfen rastlamış. Eskiden zar zor ayakta durabilen bir yaz kampıymış ama yeni sahipleri burayı rodeoculara açarlarsa bütün bir sene boyunca odaları doldurabileceklerini düşünmüşler. Kulübelerde birtakım tadilatlar yapıp her birinin arka tarafına atlar için bölmeler eklemişler. Annem burayı görünce âşık olmuş. Vardığımız zaman nedenini anlarsın.”

“Sabırsızlanıyorum. Peki anneni tüm hafta sonu boyunca çiftlikten ayrılmaya nasıl ikna ettin?”

“Evden ayrılmadan önce işlerin çoğunu bitirdim ve ben yokken yardıma gelmesi için José’ye fazladan ücret teklif ettim. Annemi merak etme, başının çaresine bakacaktır.”

“Çiftlikte her zaman yapılacak bir iş olduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

“Öyle zaten. Ama annemin beceremeyeceği bir şey yok. Herhangi bir acil durum da görünmüyor ufukta.”

“Annenin hiç çiftlikten ayrıldığı olur mu?”

“Sürekli. Senede en az bir kez müşterilerimizi ziyarete gitmeye çalışır ki eyaletin dört bir yanında müşterilerimiz var.”

“Hiç tatile çıktığı olur mu?”

“Pek tatil meraklısı değildir.”

“Herkesin arada bir dinlenmeye ihtiyacı vardır.”

“Biliyorum. Ve onunla bu konuda konuşmayı denedim. Bir keresinde gemi yolculuğu için bilet bile götürdüğüm oldu.”

“Gitti mi?”

“Biletleri iade edip parayı geri aldı. Gideceği hafta satılık bir boğayı kontrol etmek için Georgia'ya gitti ve dönünce onu almıştı.”

“Binmek için mi?”

“Hayır. Yetiştirmek için. Bu arada hâlâ çiftlikte. Lanet bir şey. Ama işini görüyor.”

Sophia bu bilgi üzerine bir süre düşündü. “Annenin hiç arkadaşı var mı?”

“Birkaç tane var. Ve arada sırada hâlâ onları ziyarete gider. Bir ara şehirde birkaç kadınla birlikte briç kulübünde takılıyordu. Ama son zamanlarda sürü sayısını nasıl artıracığını çözmeye çalışıyor ve bu da epey vaktini alıyor. Birkaç yüz çift daha olsun istiyor ama yeterince meramız yok, bu yüzden onları besleyebileceğimiz bir yer bulmaya çalışıyoruz işte.”

“Niye ki? Zaten yeterince çalışmıyor musunuz?”

Luke direksiyonun üstünde ellerini kaydırıktan sonra göğüs geçirdi. “Şu anda,” dedi, “başka çaremiz yok.”

Sophia'nın soran bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama konuşmak istemediğinden konuyu değiştirdi. "Şükran Günü'nde eve gidecek misin?"

"Evet," dedi Sophia. "Tabii arabam başarır. Çalıştırdığım zaman inlemeye benzer gıcırıltılı bir ses çıkarıyor. Sanki motor çığlık atıyor."

"Muhtemelen bir kayışı gevşemiştir."

"Bilmem. Ama tamire götürsem kesin bana bir servete patlar ve şu sıralar biraz para biriktirmeye çalışıyorum."

"İstersen ben tamir edebilirim."

Sophia ona döndü. "Neden bunu yapabileceğine dair hiçbir şüphem yok?"

Kampa varmaları iki saatten biraz daha uzun sürdü. Gökyüzü yavaş yavaş, ufku kaplayan mavi zirveli dağlara kadar uzanan bulutlarla dolmuştu. Zamanla otoyol yükselmeye başlamış, hava kurulaşarak soğumuştur. Birkaç şey almak için bir markette durdular ve aldıkları şeyleri kamyonetin arkasındaki soğutuculara koydular.

Luke kasabadan ayrıldıktan sonra anayoldan çıktı ve dağların arasına oyulmuş gibi görünen virajlı bir yola girdi. Yol, Sophia'nın oturduğu yerden dimdik aşağı iniyor, pencereden ağaçların tepesi görünüyordu. Şanslarına trafik azdı ama ters yönden ne zaman bir araba geçse treylerin tekerlekleri asfaltın ucundan geçtiği için Luke direksiyonu iki eliyle kavramak zorunda kalıyordu.

Yıllardır buraya gelmediği için kamyoneti yavaşlatıp sapağı aramaya başladı. Tam çok fazla ilerlediğini düşünmeye başladığı sırada dönemecin orada sapağı gördü. Toprak yolun bazı yerleri, hatırladığından çok daha dikti. Her iki

yandaki devasa ağaçların arasından ağır ağır ilerlemeye başladılar.

Kampa vardıklarında Luke önce buranın pek fazla değişmediğini düşündü. Aynı zamanda ofis işlevi de gören ana deponun etrafında on iki kulübe yarım daire şeklinde yayılıyordu. Deponun arkasındaki göl, sadece dağlarda bulunabilecek türden billur suyuyla parılıyordu.

Kayıt yaptıktan sonra Luke soğutucuları çıkarıp atlar için yalağı suyla doldururken Sophia da üç yüz metre aşağıdaki vadi manzarasını inceledi. Luke'un işi bittiğinde Sophia'nın yanına geldi. Bir dağın zirvesinden diğerine, manzarayı seyreliyorlardı. Aşağıda, etrafları meşe ve akça ağaçlarla çevrili bir dizi köy eviyle çakıl patika vardı. Her şey bir dioramadaki modeller gibi ufacık görünüyordu.

Birlikte dururlarken Luke, Sophia'nın yüzünde, çocukken buraya her geldiğinde duyduğu hayranlığın aynısını gördü. "Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim," diye mırıldandı Sophia huşu içinde. "Nefes kesici."

Luke ona baktı. Bu kadar kısa sürede Sophia'nın onun için nasıl böyle önemli olabildiğine hâlâ şaşırıyordu. Zarif profiline incelerken hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmediğine emindi.

"Ben de tamamen aynı şeyi düşünüyordum."

Sophia

Sophia içerde, buzdolabına birkaç bir şey yerleştirip banyodaki ayaklı küveti görecektik kadar kaldı ancak. İlk bakışta oda yıpranmış görünse de sıcak bir havası vardı. Hafta sonu kısa bir kaçamak için idealdi. Bu sırada Luke da marketten aldıkları meyve ve cipslerin yanında yemekleri için sandviç hazırlıyordu.

Luke öğle yemeklerini heybelere yerleştirdikten sonra araziye çaprazlamasına kesen düzinelerce yoldan birine girdiler. Luke her zamanki gibi At'ın, Sophia ise bir kez daha İblis'in üstündeydi. İblis yavaş yavaş fakat emin bir şekilde ona alışıyor gibiydi. Luke onu eyerlerken burnuyla Sophia'nın elini eşelemiş, mutlu mutlu kişnemişti. Gerçi bunun nedeni yabancı bir yerde bulunması da olabilirdi.

Yol kimi yerlerde çok gür ağaçların arasından dolanarak yukarı çıkıyordu. Sophia buralardan daha önce herhangi birinin geçtiğinden bile şüpheliydi. Bazen de ancak kartpostallarda gördüğü türden geniş bir manzaraya açılıyordu. Yemyeşil gür otlakların, uzun çimenlerin arasından geçerken Sophia

buraların her yaz kır çiçekleri ve kelebeklerle dolu olduğunu hayal edebiliyordu. Ceketiyle kovboy şapkasını aldığına memnundu çünkü ağaçlar yolu çoğunlukla kapatıyor, daha yüksekler çıktıkça hava serinliyordu.

Yolun yan yana gidemeyecekleri kadar dar olduğu yerlerde Luke, Sophia'ya önden ilerlemesini işaret ediyor, biraz arkada kalıyordu. Böyle zamanlarda Sophia kendini el değmemiş doğayla baş başa, batıya doğru ağır ağır ilerleyen bir göçmen gibi hissediyordu.

Birkaç saat böylece yol aldıktan sonra tepeye yakın bir açıklıkta öğle yemeği için mola verdiler. Manzaranın karşısında kayaların üstüne oturup yemeklerini yerlerken bir çift şahinin aşağıdaki vadinin etrafında turlamasını izlediler. Öğle yemeğinin ardından at üstünde üç saat daha yol giderlerken kimi zaman sarp uçurumların kenarından ilerlediler. Böyle zamanlarda Sophia'nın heyecanı tavan yapıyordu.

Güneş batmadan bir saat önce kulübeye dönüp atları kaşığıladılar ve ikisini de her zamanki yemlerinin yanı sıra elmayla beslediler. İşleri bittiği zaman dolunay gökte bembeyaz belirmiş, ilk yıldızlar görünmeye başlamıştı.

"Ben yemekten önce duş alayım diyorum," dedi Sophia.

"Duşa senden önce girsem olur mu?"

"Tüm sıcak suyu bitirmeyeceğine söz verirsen olur tabii."

"Hemen çıkarım. Söz."

Sophia banyoyu Luke'a bırakıp mutfığa girdi ve buzdolabını açtı. Dolapta daha önceden aldıkları altı kutu Sierra Nevada Pale Ale ile bir şişe Chardonnay soğuyordu. Sophia bir an hangisinden başlayacağını düşündükten sonra çekmeden bir tirbuşon aldı.

Dolapta şarap kadehi yoktu ama bir kavanoz buldu. Bununla idare edecekti artık. Şarabı açıp kavanoza biraz doldurdu.

Chardonnay'i elindeki kavanozda, yetişkin taklidi yapan bir çocuk misali çevirdi. Yakında üniversiteden mezun olacak olmasına rağmen kendini bir bakıma hâlâ çocuk gibi hissediyordu. Örneğin hayatında hiç ev kiralamak zorunda kalmamıştı. Ailesi dışında birinin yanında çalışmamıştı. Elektrik faturası ödememişti. Evden uzak yaşıyor olsa da Wake gerçek hayattan sayılmazdı. Sophia, üniversitenin renkli hayatının, birkaç ay sonra karşılaşacağı gerçek dünyadan çok farklı olduğunu biliyordu. İş yerlerinin aksine üniversitede dersler sabah onda başlıyor, genellikle öğleden sonra ikide sona eriyordu. Akşam saatleri ve hafta sonları tamamen eğlenceye, sosyalleşmeye ve sınırları zorlamaya ayrılıyordu. Annesiyle babasının yaşadığı hayatla hiçbir ortak yanı yoktu bu hayatın.

Üniversite eğlenceli olmasına eğlenceliydi ama Sophia yine de son birkaç senedir yaşamının askıya alındığını düşünmeden edemiyordu. Hele de Luke'la tanıştıktan sonra, okulda ne kadar az şey öğrendiğini daha iyi anlamıştı.

Onun aksine Luke tam bir yetişkindi. Üniversiteye gitmemiş olmasına rağmen gerçek hayatı tanıyordu; insanları, ilişkileri ve çalışma yaşamını. Kendi alanında, rodeo gösterilerinde dünyanın en iyileri arasına girmişti ve Sophia onun bu başarıyı tekrarlayacağından adı gibi emindi. Her şeyi tamir edebiliyordu, kendi evini kendi yapmıştı. Öyle ya da böyle, hayatta şimdiden pek çok şeyin üstesinden gelmişti. Sophia önündeki üç sene içinde kendi alanında bu kadar büyük başarılar elde etmeyi hayal bile edemezdi. Gerçek anlamda para kazanabileceği bir iş bulup bulamayacağı bile belirsizdi...

Bildiği tek bir şey vardı. İşte burada Luke'la birlikteydi ve onunla vakit geçirmek sonunda kendini gerçek anlamda ilerliyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Zira aralarındaki şey üniversite hayatının hayali dünyasında değil, gerçek hayatta temellenmişti. Luke sonuna kadar gerçektir.

Borulardan gelen bir gürültüyle suyun kapatıldığını işitince daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Elinde bir kavanoz şarapla kulübede dolanmaya başladı. Mutfak, ucuz dolaplarıyla küçük ve kullanışlıydı. Tezgâhın üstü çiziklerle doluydu ve lavaboda pas lekeleri vardı ama etraf deterjan ve çamaşır suyu kokuyordu. Yerler yakın zamanda süpürülmüştü, tozdan eser yoktu.

Eski meşe döşemeler ve sedir ağacından duvar kaplamasıyla küçük oturma odası, ekoseli kumaştan, yıpranmış bir kanepeyle bir çift sallanan sandalyeyi alacak kadardı. Pencerele mavi perdeler asılmıştı ve köşede tek bir lamba duruyordu. Sophia odanın karşısına geçip lambayı yakınca, etrafı ancak mutfaktaki ampul kadar etrafı aydınlattığını gördü. Bu da sehpanın üstündeki kibritlerle mumları açıktıyordu. Pencerele karşısındaki rafa değişik türde kitaplar sıralanmıştı. Sophia bunların daha önceki konuklar tarafından bırakıldığını tahmin etti. Tavşan kulağını andıran anteniyle küçük bir televizyon, rafın ortasına yerleştirilmişti. Sophia televizyonu açma gereği bile duymadı, zira en iyi ihtimalle iki kanal çekiyor olmalıydı.

Suyun bir kez daha açıldığını duydu, ardından banyo kapısı gıcırdayarak açıldı ve Luke çıktı. Kollarını kıvırdığı beyaz gömleği ve kotuyla temiz ve ferahlamış görünüyordu. Ayakları çıplaktı, saçlarını taraktan ziyade parmaklarıyla düzeltmiş benziyordu. Odanın öteki tarafından Sophia ya-

nağında ufak, beyaz bir iz gördü. Daha önce fark etmediği bir iz.

“Banyo senindir,” dedi Luke. “Senin için suyu açtım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Sophia. Yanından geçerken yanağına bir öpücük kondurdu. “Yarım saat falan kalırım herhâlde.”

“Keyfine bak. Ben zaten akşam yemeğini hazırlayacağım.”

“Başka bir spesiyal mi?” diye seslendi Sophia yatak odasından. O akşam için hazırladığı çantayı odadan aldı.

“Ben seviyorum.”

“Başka seven var mı?”

“Güzel soru. Sanırım yakında öğreneceğiz, ne dersin?”

Luke’un söylediği gibi küvet suyla doluyordu. Sophia’nın beklediğinden daha sıcaktı su, bu yüzden suyu soğutmak için diğer musluğu da açtı. Biraz banyo köpüğü veya esanslı bebe yağı da olsa hiç fena olmazdı.

Sophia soyunurken bacakları ve sırtı ağrıyordu. Yarın yürüyemeyeceği kadar ağrısı olmamasını umuyordu. Şarap kavanozunu alıp küvete girdi. Etrafı ne kadar mütevazı döşenmiş olsa da kendini lüks bir yerdeymiş gibi hissediyordu.

Banyoda ayrı bir duş teknesi vardı ve Luke kullandığı havluyu perdeliğe asmıştı. Yalnızca birkaç dakika önce onun burada çıplak olduğu düşüncesiyle Sophia’nın içi kıpır kıpır oldu.

O hafta sonu olabilecekleri tahmin edebiliyordu. Tanıştıklarından beri ilk kez arabasının yanında vedalaşmamışlardı ve o akşam yurda dönmeyecekti. Yine de Luke’un yanında olmak gayet doğal geliyordu. Her ne kadar bu tür konularda pek deneyimi olmadığını kabul etse de yaptığı şeyin doğru olduğunu hissediyordu. Brian hayatında birlikte

olduğu ilk erkekti. Noel partisindeydiler ve birlikteliklerinin ikinci ayıydı. O akşam olacakları planlamamıştı; herkes gibi eğlenmiş ve muhtemelen içkiyi fazla kaçırmıştı. Ardından Brian onu odasına çıkardığında yatakta öpüşmeye başlamışlardı. Brian ısrarcı davranmıştı, her yer dönüyordu ve her şey birbirini izlemişti. Sabahleyin önceki gece hakkında ne düşüneceğini bilememişti. Üstelik Brian da yanında değildi; gece birkaç arkadaşıyla sabahleyin odalardan birinde Bloody Mary içmek üzerine sözleştiklerini hayal meyal hatırlıyordu Sophia. Korkunç bir baş ağrısıyla sendeleyerek duşa girmiş, sular başından aşağı akmaya başladığında aklına milyonlarca düşünce üşüşmüştü. Sonunda bu işi yapmış olduğu için rahatlamıştı, nihayetinde herkes gibi o da nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu ve bu deneyimi bir arabanın arka koltuğunda veya benzer şekilde tuhaf bir yerde yaşamak yerine Brian'la yatağında yaşadığına memnundu. Fakat her nedense kendini biraz üzgün de hissetmişti. Annesinin -ya da Tanrı korusun babasının- ne düşüneceğini tahmin edebiliyordu ve açıkçası yaşadığı deneyimin biraz daha... farklı olabileceğini düşünüyordu. Anlamlı. Romantik. Hatırlanası.

Sonrasında Brian muhtemelen bütün erkekler gibi davranmıştı. Ne zaman yalnız kalsalar fiziksel bir şey olsun istiyordu. Bir süreliğine Sophia da istemişti galiba. Fakat sonra Brian'ın tek istediği buymuş gibi gelmeye başlamış, onu aldatmasından önce bile bu düşünce Sophia'nın canını sıkırmıştı.

Şimdiyse buradaydı ve Brian'dan sonra ilk kez geceyi bir erkekle geçirecekti. Neden endişelenmediğini merak ediyordu. Endişelenmiyordu işte. Lifini sabunlayıp teninde gezdirmeye başladığında Luke'un mutfakta ne yaptığını düşündü. Acaba Sophia küvetteyken onu düşünüyor muydu?

Ya da çıplakken nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışıyor muydu? Bunları düşünürken yüreğinin bir kez daha hopladığını hissetti.

Bunu istediğini fark etti. Güvenebileceği birine âşık olmak istiyordu. Ve Luke'a güveniyordu. Şu ana dek onu yapmak istemediği bir şeye hiç zorlamamıştı. Bir kez olsun beyefendiliğinden ödün vermemişti. Sophia onunla vakit geçirdikçe, o güne kadar tanıdığı en seksi erkek olduğuna daha çok ikna oluyordu. Onun gibi elleriyle çalışan başka kimseyi tanımıyordu. Başka hiç kimse onu Luke kadar güldürmemişti. Tanıdığı erkekler arasında onun kadar zeki ve büyüleyici, kendine güvenen, şefkatli birine rastlamamıştı. Hem daha önce kim onu dünyadaki en güzel yerlerden birine at binmeye getirmişti ki?

Küvetin içinde şarabını yudumlarken ilk kez yaşından büyük olduğunu hissetti. Isınmış ve rahatlamış bir hâlde şarabını bitirdi. Su soğumaya başlayınca küvetten çıkıp kurulandı. Çantasında kotunu aradı, derken tanıştıklarından beri hep kot giydiğini fark etti. Fikrini değiştirip bir etekle, üstüne oturan, dar bir bluz seçti. Hem maşayı hem de kurutma makinesini getirmeyi unutmadığına memnun bir hâlde saçlarına şekil verdi. Ardından makyaja geçti. Her zamankinden biraz daha fazla rimelle far sürmeden önce buharı temizlemek için eski aynayı sildi. Kıyafetini annesinin geçen sene Noel'de hediye ettiği bir çift altın halka küpeyle tamamladı. İş bittiğinde aynada son kez kendine baktı ve derin bir nefes alıp boş kavanozu da alarak koridora çıktı. Luke mutfaktaydı, ocaktaki tencereyi karıştırırken sırtı dönüktü. Yanındaki tezgâhta bir kutu krakerle bir bira duruyordu. Luke birasına uzanıp büyük bir yudum alırken Sophia onu izledi.

Luke, Sophia'nın banyodan çıktığını duymamıştı. Sophia bir süre sessizce onu seyretti. Kotunun üstüne oturuşu, yemek pişirirkenki rahat, telaşsız hareketleri çok hoştu. Sonra sessizce küçük masaya gitti ve eğilip mumları yaktı. Geri çekilip masayı inceledikten sonra kenara geçti ve lambayı söndürdü. Oda kararmış, yanan küçük mumlarla daha samimi bir hâl almıştı.

Işığın değiştiğini fark eden Luke başını çevirdi. "Ah, selam," diye seslendi Sophia yanına yaklaşırken. "İşinin bittiğini fark etmemişim..."

Sophia karanlığın içinden mutfaktaki yumuşak, sarı ışığa çıkarken sustu. Luke uzun uzun ona, kendi gözlerindeki umudun ve arzusunun yansımasına baktı.

"Sophia," diye fısıldadı. Bunu öyle alçak sesle söylemişti ki Sophia zor duydu. Yine de ismini söyleme şeklinden Sophia kelimelere dökemediği her şeyi işitmiş, onun kendisine sırılsıklam âşık olduğunu anlamıştı. Bu bir yanılsamadan ibaret de olabilirdi ama o anda Luke'un ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın ona daima âşık olacağını da hissetmişti.

"Böyle gözümü dikip baktığım için özür dilerim," dedi Luke. "Öyle güzel görünüyorsun ki..."

Sophia, Luke'a doğru yaklaşırken gülümsedi. Luke onu öpmek için eğildiğinde, Sophia da ona sırılsıklam âşık olduğunu biliyordu.

Öpüştükten sonra Sophia kendini tedirgin hissetti. Luke da aynı hisse kapılmış olmalıydı ki arkasını dönüp ocağın altını kıstı ve birasını alınca bitmiş olduğunu fark etti. Şişeyi lavabonun yanına bırakıp bir tane daha almak için buzdolabına gidecekken Sophia'nın elindeki kavanozu gördü.

“Biraz daha şarap ister misin?” diye sordu.

Sophia sesinin nasıl çıkacağından emin olamadığından başını sallayıp kavanozu Luke’a uzattı. Parmakları birbirine değdiğinde Sophia elinin hoş bir şekilde elektriklendiğini hissetti. Luke şişenin mantarını çıkarıp kavanoza şarap koydu.

“İstersen artık yemeğe geçebiliriz,” dedi Luke. Kavanozu Sophia’ya uzatıp şişenin mantarını kapadı. “Ama bir yarım saat daha ocakta bırakırsak daha iyi olur. Çok acıktıysan aldığımız peynirlerden kestim.”

“Harika,” dedi Sophia. “O zaman kanepeye geçelim.”

Luke şarabı dolaba koyup kendine bir şişe bira daha çıkardı. Ardından peynir tabağını aldı. Peynirlere biraz üzüm ekledikten sonra tezgâhtaki krakerleri aldı ve kanepeye doğru Sophia’yı izledi.

Yiyecekleri sehpayaya koydu. Birası hâlâ elindeydi. Derken yan yana oturdular. Luke kolunu kaldırıncı Sophia ona doğru sokuldu. Sırtı Luke’un göğsüne değiyordu. Sophia, Luke’un kolunun göğsünün hemen altına dolandığını hissetti ve kolunu onun kolunun üstüne koydu. Göğsünün inip kalktığını, düzenli soluklarını hissedebiliyordu. Mumlar giderek eriyordu.

“Burası ne kadar da sessiz,” dedi Sophia. Luke birasını sehpayaya bırakıp diğer kolunu da ona doladı. “Dışarıdan hiç ses gelmiyor.”

“Muhtemelen sonradan atların sesini duyacaksın,” dedi Luke. “Pek sessiz hayvanlar sayılmazlar, üstelik yatak odasının hemen dibindeler. Ayrıca bazen verandaya rakunlar çıkar ve her şeyi devirirler.”

“Neden buraya gelmeyi bıraktın?” diye sordu Sophia. “Babandan dolayı mı?”

Luke konuştuğu zaman sesi alçaktı. “Babam öldükten sonra pek çok şey değişti. Annem yapayalnız kaldı, bense hep turnuvadaydım. Eve döndüğüm zamanlarda annem zaten çok uzak kaldığını söylerdi... Gerçi sanırım bu yalnızca bir bahaneydi. Annem için burası onların mekânıydı. Ben at binerek, yüzerek ve oynayarak dışarıda o kadar fazla vakit geçirirdim ki akşam yemeğinden hemen sonra uyuyakalırdım. Böylece mekân annemle babama kalırdı. Sonradan ben lisede okurken bazen buraya bensiz de gelirlerdi... Şimdi annem buraya gelmek istemiyor. Ona birkaç kez nedenini sordum ama cevap vermedi. Bana kalırsa burayı eskiden olduğu hâliyle hatırlamak istiyor. Babamın bizimle olduğu zamanlardaki gibi.”

Sophia şarabından bir yudum daha aldı. “Başından ne kadar çok şey geçtiğini düşündüm de az evvel... Bazı açılardan bana sanki koca bir hayat yaşamışsın gibi geliyor.”

“Umarım öyle değildir,” dedi Luke. “Yaşlandığımı düşünmen hiç hoşuma gitmez.”

Sophia vücutlarının birbirine değdiğinin fazlasıyla farkında; gülümsedi. Sonradan olacakları düşünmemeye çalışıyordu.

“Tanıştığımız ilk akşamı hatırlıyor musun? Hani konuşmuştuk da sonradan beni boğaları görmeye götürmüştün?”

“Elbette.”

“Sonunda burada olacağımız hiç aklına gelir miydi?”

Luke birasına uzanıp bir yudum aldı ve şişeyi kanepede Sophia’nın yanına dayadı. Sophia şişenin soğukluğunu kalçasında hissedebiliyordu. “O sırada benimle konuştuğun için bile çok şaşırmıştım.”

“Neden şaşırmıştın ki?”

Luke, Sophia’nın saçlarına bir öpücük kondurdu. “Bunu sormak zorunda mısın sahiden? Mükemmel birisin.”

“Mükemmel falan değilim,” diye karşı çıktı Sophia. “Tam tersine.” Kavanozdaki şarabı çevirdi. “Brian’a sor yeter.”

“Onunla aranda geçenlerin seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Olabilir,” dedi Sophia. “Yine de...”

Luke, Sophia’nın söyleyeceklerini düşünmesine fırsat vermek için araya girmede. Sophia dönüp Luke’un gözlerinin içine baktı.

“Geçen ilkbaharda berbat hâlde olduğumu söylemiştim ya? Hani yemek yiyemediğim için epey kilo kaybettiğimden bahsetmiştim?”

“Evet.”

“Tüm bunlar gerçek. Ama bir süre intiharı düşündüğüm-den bahsetmemiştim. Böyle bir şeyi yapmaya yaklaştığım olmadı, daha ziyade kafamda böyle bir *kavram* vardı, kendimi daha iyi hissetmek için sığındığım bir fikir. Sabahları uyanınca hiçbir şey umurumda olmazdı, yemek yiyemezdim ve sonra tüm bunları sona erdirmenin kesin bir yolu olduğunu düşünürdüm. Bu da her şeyi bitirmektir. O zaman bile bunun çılgınca bir düşünce olduğunun farkındaydım ve dediğim gibi bunu gerçekten yapabileceğimi hiç düşünmedim. Ama bu seçeneğin varlığını düşünmek bir nebze de olsa kontrol sahibi olduğumu hissetmemi sağlıyordu. Ve o zamanlar en çok buna ihtiyaç duyuyordum. Kontrolün elimde olduğunu hissetmeye. Derken yavaş yavaş kendimi toplamayı başardım. İşte bu yüzden Brian beni sonra yeniden aldattığında ondan ayrılmayı başarabildim.” Sophia gözlerini kapattı. O zamanın hatıraları gözlerinin önünden bir gölge gibi geçiyordu. “Muhtemelen şimdi büyük bir hata yaptığını düşünüyorsunuzdur?”

“Hiç de değil,” dedi Luke.

“Deli olsam da mı?”

“Deli falan değilsin. Bunu yapmayı gerçek anlamda düşünmediğini sen söyledin.”

“O hâlde neden bu fikre kapıldım? Neden bunu düşündüm?”

“Hâlâ düşündüğün oluyor mu?”

“Hayır,” dedi Sophia. “Geçen bahardan beri hayır.”

“O zaman senin yerinde olsam endişelenmezdim. Dünyada bunu *düşünen* ilk kişi sen değilsin. Planlamakla düşünmek arasında epey fark var, hatta yapmakla planlamak arasında.”

Sophia bunu biraz düşündü. Luke’un ne demek istediğini anlamıştı. “Her şeye çok mantıklı yaklaşıyorsun.”

“Muhtemelen neden bahsettiğime dair bir fikrim olduğu içindir.”

Sophia, Luke’un kolunu sıktı. “Bu arada bunu bilen kimse yok. Ne annem ne babam. Marcia bile.”

“Merak etme, kimseye söylemem,” dedi Luke. “Ama bir daha aynı şeyi yaşarsan benden çok daha zeki biriyle konuşmayı düşünsen iyi edersin. Sana ne söylemesi gerektiğini bilen, belki bununla başa çıkmaya yardım edebilecek biriyle.”

“Bunu düşünüyorum zaten. Ama umarım bir daha başıma gelmez.”

Sıcak bedenleri birbirine değerken sessizce oturdular. “Hâlâ mükemmel olduğunu düşünüyorum,” dedi Luke. Sophia bunun üzerine güldü.

“Ağzın laf yapıyor,” dedi Sophia şakayla karışık. Başını kaldırıp onu yanağından öptü. “Peki sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen,” diye cevap verdi Luke.

“Annenin sürüyü ikiye katlamayı düşündüğünü söyledin ve sana nedenini sorduğumda başka çaresi olmadığını söyledin. Bunun anlamı ne?”

Luke bir parmağını Sophia'nın elinin üstünde gezdirdi. "Uzun hikâye."

"Yine mi? O hâlde şuna cevap ver: Bunun Koca Çirkin Mahluk'la bir ilgisi var mı?"

Sophia, Luke'un kaslarının bir anlığına istemdişi kasıldığı-nı hissetti. "Bunu neden sordun?"

"İstersen önsezi de," dedi Sophia. "O hikâyeyi de hiç anlatmadın, ben de ikisinin bağlantılı olabileceğini düşündüm." Duraksadı. "Haklıyım, öyle değil mi?"

Sophia, Luke'un derin bir nefes alıp ağır ağır verdiğini hissetti. "Onu iyi tanıdığımı sanıyordum," diye başladı anlatmaya Luke. "Ve tanıyordum da. İyi gidiyordu. Ama binişin yarısına geldiğimde bir hata yaptım ve fazla öne eğildim. Tam bu sırada Koca Çirkin Mahluk başını arkaya doğru savurunca kafama çarptı ve bayılmışım. Yere düştüğümde Koca Çirkin Mahluk beni arenada sürüklemeye başlamış. Omzum çıkmış ama en kötüsü bu değildi." Luke çenesindeki sakalları kaşıdıktan sonra devam etti. Sesi soğuk, âdeta uzaktı. "Ben yerde yatarken boğa tekrar üstüme gelmiş. Epey kötü toslamış. Bir süre yoğun bakımda kaldım... Şansım varmış ki doktorlar harika bir iş çıkardılar. Kendime geldiğimde tahminlerinden çok daha hızlı iyileştim. Yine de uzun süre hastanede kalmam gerekti, ardından da aylar süren rehabilitasyon geldi. Ve annem..."

Luke sözünü tamamlayamadı. Hikâyesini duygulardan arınmış bir şekilde anlatmasına karşın Sophia aldığı yaraları gözünden canlandırmaya çalışırken bile kalp atışlarının hızlandığını hissetmişti.

"Annem... Pek çok annenin yapacağı şeyi yaptı sanırım. En iyi tedaviyi görmemi sağladı. Fakat mesele şu ki sağlık sigortam yoktu. İşin risklerinden ötürü rodeculara sağlık si-

gortası yapılmaz. Daha doğrusu o zamanlar yapılmıyordu. Turnuvadan kazandığım para hastane masraflarımın yakınından bile geçmiyordu. Bu yüzden annem çiftliği ipotek ettirmiş.” Sustu. O anda olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. “Şartlar pek iyi sayılmazdı ve faiz önümüzdeki yaz daha da yükselecek. Çiftlik gelecekteki kredi ödemelerini karşılayacak kadar gelir getirmiyor. Şu anda bile borçlarımızı zar zor ödeyebiliyoruz. Geçtiğimiz seneden beri çiftlikten biraz daha fazla kazanabilmek için elimizden geleni yapıyoruz ama işe yaramıyor işte. Hedefimize yakın bile sayılmayız.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Satmak zorunda kalacağımız anlamına geliyor. Ya da sonunda banka el koyacak. Ve annemin bildiği tek hayat bu. İş sıfırdan kurdu ve bildiği tek ev orası...” Derin bir of çektikten sonra konuşmasına devam etti. “Şu anda elli beş yaşında. Nereye gider, ne yapar? Ben gencim, gerekirse her yerde yaşayabilirim. Ama annem sahip olduğu her şeyi kaybedecek... Hem de benim yüzümden. Bunu ona yapamam. Yapmayacağım.”

“Bu yüzden tekrar rodeoya başladın,” dedi Sophia.

“Evet,” diye kabullendi Luke. “Ödemelere destek olabilirim ve birkaç sene içinde borcumuzu biraz hafifletebilirim. Böylece anaparayı geri ödemek daha kolay olur.”

Sophia dizlerini kanepeye çekti. “O hâlde neden bunu yapmanı istemiyor?”

Luke bir an durdu, sonra cevap verdi. “Tekrar yaralanmamı istemiyor. Ama başka ne seçeneğim var ki? Ben de artık rodeoya devam etmek istemiyorum... Benim için de aynı şey değil. Ama başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. En iyi ihtimalle hazirana, belki temmuza kadar idare ederiz. Sonra...”

Luke'un yüzündeki suçluluk ve öfke Sophia'nın içini acıttı.

"Belki de yeni sürü için gereken diğer otlığı bulursunuz."

"Olabilir," dedi Luke ama sesi pek emin çıkmamıştı. "Neyse işte, çiftlikte olan bu. Durum pek hoş değil. Seni buraya getirmek istememin sebeplerinden biri de buydu. Çünkü seninle burada olmak tüm bunlardan uzaklaşmak, bunları düşünmemek demek, endişelenmemek demek. Buraya geldiğimizden beri aklımdaki tek şey sensin ve yanımda olduğun için ne kadar mutlu olduğum."

Luke'un tahmin ettiği gibi tam o anda dışarıdaki atlardan biri uzun uzun kişnedi. İçerisi soğumaya başlamıştı. Serin dağ havası pencerelerden ve duvarlardan sızıyordu.

"Yemeğimize baksam iyi olacak," dedi Luke. "Yanmasın."

Sophia gönülsüzce doğruldu ve Luke yanından geçti. Çiftliği riske attığı için Luke'un hissettiği suçluluk duygusu öyle içten, öyle açıktı ki Sophia kanepeden kalkıp onu takip etti. Onu teselli etmek için yanında olduğunu, Luke'un ihtiyacı olduğu için değil bunu bizzat kendisi istediği için bunu yaptığını bilmesini istiyordu. Ona duyduğu sevgi her şeyi aşıyordu ve Luke'un da bunu hissetmesini istiyordu.

Luke chili'yi karıştırırken Sophia arkasından yaklaştı ve kollarını beline doladı, onu hafifçe sıkıp bıraktı. Luke dönüp Sophia'yı kendine çekti. Vücutları birbirine değdi ve Sophia, Luke'un göğsüne yaslandı. Uzun süre öylece durdular.

Sophia, Luke'un yanından kendini iyi hissediyordu. Göğsünde çarpan kalbini, ağır soluklarını duyuyordu. Sophia yüzünü Luke'un boynuna gömüp kokusunu içine çekti. Ve bunu yaptığında aniden içinin daha önce hiç hissetmediği bir arzuyla dolduğunu hissetti. Ağır ağır boynunu öperken hızlanmış soluklarını dinledi.

"Seni seviyorum, Sophia," diye fısıldadı Luke.

"Ben de seni seviyorum, Luke," diye fısıldadı Sophia da. Luke yüzünü Sophia'nın yüzüne yaklaştırdı. Öpüşmeye başladıklarında Sophia'nın aklından geçen tek şey, sonsuza dek bunun böyle sürmesiydi. Tereddütlü öpücükleri giderek tutkulu bir hâl aldı. Sophia gözlerini kaldırıp ona baktığında duyduğu arzunun gerçek olduğunu anladı. Luke'u her şeyiyle, daha önce hiç kimseyi istemediği kadar istiyordu. Onu bir kez daha öptükten sonra elini arkasına doğru uzatıp ocağı kapattı. Gözlerini gözlerinden ayırmadan Luke'un elini tuttu ve onu yavaşça yatak odasına doğru çekti.

İra

Karanlık çöktü ve ben hâlâ buradaydım. Sessizliğin ve kara kışın ortasında, kıpırdayamaz hâlde.

Bir günden fazladır ölüme direniyorum. İçinde bulunduğum durum ve yaşıma düşünülürse bu kutlanmaya değer bir başarı. Fakat artık gücümü yitiriyorum. Şu anda hissettiğim tek şey acı ve susuzluk. Bedenim çöküyor ve gözlerimi açık tutmak için tüm gücümle mücadele etmem gerekiyor. Birazdan yine kapanacaklar ve bir yanıma tekrar açılacaklarımdan emin değil. Gözlerimi Ruth'a dikmiş, neden konuşmadığını merak ediyorum. Bana bakmıyor bile. Onu yalnızca profilden görüyorum. Her göz kırpmışında değişiyor sanki. Kâh gençleşiyor kâh yaşılanıyor, sonra yeniden gençleşiyordu. Her dönüşümünde aklından neler geçiyor acaba?

Onu ne kadar çok sevsem de itiraf etmeliyim ki benim için her zaman bir sır olarak kaldı. Sabahları kahvaltı masasında otururken onu pencereden dışarı bakarken yakalardım. Bu anlarda tam şu an olduğu gibi görünürdü. Ben de gözlerimi onun baktığı yöne çevirirdim. Tek kelime etmeden oturur,

bir daldan diğetine konan kuşları veya yavaş yavaş şekil değiştiren bulutları izlerdik. Kimi zaman onu inceler, aklından geçenleri tahmin etmeye çalışırdım. Fakat o bana hiçbir açıklama yapmadan hafifçe gülümsemekle yetinirdi.

Ama bu yönünü severdim. Hayatıma kattığı gizem hoşuma giderdi. Ara sıra çöken sessizliği severdim, ne de olsa bizimkisi rahatlatıcı bir sessizlik olurdu. Sükûnet ve arzudan kaynaklanan, tutkulu bir sessizlik. Çoğu kez bu acaba bizi diğer çiftlerden farklı mı kılıyor yoksa hepsinin genelde yaşadığı bir şey mi diye düşünürdüm. Bizim istisna olduğumuzu düşünmek beni biraz üzerdi ama neyse ki Ruth'la aramızdaki- nin olağan dışı bir mutluluk olduğu sonucuna varacak kadar uzun yaşadım.

Ruth hâlâ bir şey söylemiyor. Belki o da bir zamanlar paylaştığımız günleri yeniden yaşıyordur.

Ruth'la balayımızdan döndükten sonra birlikte yepyeni bir hayat yaratma sürecine girmiştik. O zamana kadar Ruth'un annesiyle babası çoktan Durham'a taşınmıştı. Ruth'la ikimizse, satın alacağımız bize uygun bir ev ararken annemlerde kalıyorduk. Greensboro'da birtakım yeni mahalleler oluşmaya başlamıştı ama biz Ruth'la karakter sahibi bir ev istiyorduk. Vaktimizin çoğunu tarihi bölgede gezerek, ev bakarak geçiriyorduk. 1886'da inşa edilen Queen Anne'i bulmamız o zamanlara rastlar işte. Beşik çatısıyla duvarının kesiştiği yerde sokağa bakan yuvarlak bir kulesi olan, ön ve arka kısmı verandalarla çevrili bir evdi. Burayı gördüğüm zaman ilk düşüncem ikimiz için fazla büyük olduğuydu. İhtiyacımızdan çok daha fazla alana sahipti. Aynı zamanda epey tadilat istiyordu. Oysa Ruth evi, işçiliğini sevmişti. Ben de onu sevdiğime göre,

kararı bana bıraktığını söylediğinin ertesi günü öğleden sonra evi satın almak için teklif verdim.

Banka kredisi için gereken evraklar tamamlandığında dükkândaki işime döndüm. Eve bir ay sonra taşınacaktık. Ruth bu arada kendini öğretmenliğe vermişti. İtiraf etmeliyim ki onun için biraz endişeleniyordum. Çalıştığı köy okuluna çoğunlukla çiftliklerde yetişmiş çocuklar geliyordu. Öğrencilerin yarısından çoğu, içinde su tesisatı bile olmayan evlerde yaşıyor, daha da büyük bir kısmı her gün aynı kıyafetleri giyyordu. İki kişi ilk gün okula ayakkabısız gelmişti. Yalnızca küçük bir kısmı okumakla ilgileniyordu ve bunlardan daha fazla sayıdaki öğrenci okuma yazmayı bile henüz öğrenememişti. Ruth'un daha önce hiç görmediği türden bir yoksulluktu bu; paradan ziyade hayallere dair bir yoksulluk. Okulda çalışmaya başladığı ilk aylarda Ruth'u hiç bu kadar panik içinde görmemiştim ve bir daha da görmedim. En iyi okullarda bile bir öğretmenin ders programı hazırlamak ve uyum sağlamak için deneyime ihtiyacı vardır ve o dönemde Ruth'u sık sık küçük mutfak masamızda geç saatlere kadar öğrencileriyle iletişim kurmanın yeni yollarını bulmak için çalışırken görürdüm.

İlk dönemde ne kadar yorulursa yorulsun, bu çocuklara ders vermek onun için sanat eseri toplamaktan bile daha büyük bir tutkuydu ve bu iş için yaratılmıştı. İşine beni bile şaşırtan bir azimle alıştı. Öğrencilerinin bir şeyler öğrenmesini, daha da önemlisi eğitime tıpkı kendisi gibi önem vermesini istiyordu. Böyle yoksul öğrencilerle uğraşırken verdiği mücadele, öğretme coşkusunu daha da kamçılıyordu. Akşam yemeklerinde bana öğrencilerini anlatır, günlerce yüzünü güldürecek "küçük zaferlerinden" bahsederdi. Bunları böyle tanımlardı işte. "İra," derdi bana, "öğrencilerimden biri bugün

sınıfta küçük bir zafer kazandı.” Ardından olanları tüm ayrıntılarıyla açıklardı. Çocuklardan birinin beklenmedik şekilde bir diğeriyle kalemini paylaştığını veya el yazılarının ne kadar geliştiğini, ilk kitabını bitiren bir öğrencinin yaşadığı gururu anlatırdı. Her şeyden öte öğrencilerini önemserdi. İçlerinden biri üzgün olduğunda fark eder, tıpkı anneleri gibi onlarla konuşurdu. Birkaç öğrencisinin okula yemek getiremeyecek kadar fakir olduğunu öğrendiğinde sabahları fazladan sandviç hazırlamaya başlamıştı. Yavaş fakat emin adımlarla, öğrencileri yeni dikilmiş bir bitkinin güneşe ve suya cevap vermesi gibi Ruth’un bu anaç tavırlarına karşılık verdi.

Önceleri çocukların onu kabul edip etmeyeceği konusunda çok endişeliydi. Ne de olsa öğrencilerin çoğunun Hristiyan olduğu bir okulda Yahudi bir öğretmendi. Üstelik Viyana’dan geliyordu ve Alman aksanma sahipti. Onu bir yabancı olarak görüp görmeyeceklerini kestiremiyordu. Bunu bana doğrudan hiç söylemedi ama asla unutmayacağım bir ekim gününde onu akşam vakti onu mutfakta ağlarken bulduğumda anlamıştım. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Korkmuştum. Annesiyle babasının başına korkunç bir şey geldiğini veya bir tür kaza geçirdiğini falan sandım. Derken masanın üstünün değişik ev yapımı şeylerle dolu olduğunu fark ettim. Ruth öğrencilerinin -her birinin- Hanukah için ona hediye getirdiklerini söyledi. Bunun nereden çıktığı bir muammaydı, Ruth onlara bayramdan hiç bahsetmemişti, dolayısıyla bu bayramın ne anlama geldiği hakkında bir fikirleri olduğunu sanmıyordu. Sonra öğrencilerden birinin diğerine şunu söylediğini işitmişti: “Hanukah, Yahudiler’in İsa’nın doğumunu kutlama şekli.” Fakat tabii ki çocukların onun için yaptığı şeyin yanında gerçeğin zerre kadar önemi yoktu. Çoğu hediye basitti;

boyanmış taşlar, el yapımı kartlar, midyelerden yapılmış bir kolye. Yine de her hediye çocukların sevgisi vardı. Ve sonradan Ruth'un nihayet Greensboro, Kuzey Carolina'yı memleketi olarak kabul ettiği zamanın bu olduğunu inanacaktım.

Ruth'un iş yüküne rağmen yavaş yavaş evimizi döşemeyi başardık. Taşındığımız ilk sene hafta sonlarının çoğunu antika eşyalar arayarak geçirdik. Ruth sanattan anladığı gibi, evimize olağan dışı bir güzelliğin yanında samimi bir hava katacak türden mobilyaları seçmek konusunda da yetenekliydi.

Ertesi yaz tadilatlar başlayacaktık. Evin yeni bir çatıya ihtiyacı vardı. Mutfak ve banyolar kullanışlı olmasına karşın Ruth'un zevkine uymuyordu. Döşemelerin zımparalanması, pencerelerin değiştirilmesi gerekiyordu. Evi satın aldığımızda tadilata ertesi yaz başlamaya karar vermiştik. Böylece Ruth'un çalışanları denetlemek için vakti olacaktı.

Ruth'un bu sorumluluğu üstlenmesi beni rahatlatmıştı. Annemle babam giderek dükkânda daha az vakit geçiriyordu ama dükkândaki işler Ruth'un ders vermeye başladığı yıl daha da artmıştı. Babamın savaş döneminde yaptığı gibi ben de yine yanıımızdaki yeri kiraladım. Dükkânı genişletip üç çalışan daha aldım. Buna rağmen işlere yetişmekte güçlük çekiyordum. Ruth gibi ben de çoğu kez akşam geç saatlere kadar çalışıyordum.

Evdeki tadilatlar tahminimizden uzun sürdü ve beklediğimizden daha pahalıya mal oldu. Söylemeye bile gerek yok, bu süreç ikimizin de düşündüğünden çok daha zahmetli geçmişti. Son işçi de alet çantasını kamyonetine taşıdığı anda takvimler Temmuz 1947'yi gösteriyordu. Yine de küçüklü büyüklü bu tadilatların ardından sonunda ev bizim evimiz

gibi görünüyordu. Altmış beş yıldır orada yaşıyorum ve benim aksime ev hâlâ oldukça sağlam durumda. Su boruları tık demiyor, dolap kapakları gıcırdamıyor. Yer döşemeleri bilardo masası gibi düz. Oysa ben artık yürütecim olmadan bir odadan ötekine geçemiyorum. Eve dair tek şikâyetim varsa o da evin bana eskisinden daha cereyanlı gelmesi. Gerçi öyle uzun zamandır üşüyorum ki sıcaklığın nasıl olduğunu bile unuttum. Bana sorarsanız evimiz hâlâ sevgiyle dolu ve hayatımın şu noktasında daha fazlasını isteyemem.

“Bana kalırsa fazla dolu,” diye homurdanıyor Ruth. “Evden bahsediyorum.”

Ruth’un sesinde bir tür kınama var. Ona bakıyorum. “Ben olduğu hâliyle seviyorum.”

“Tehlikeli.”

“Tehlikeli falan değil.”

“Öyle mi? Ya yangın çıkarsa? Dışarı nasıl çıkacaksın?”

“Yangın çıkarsa, ev boş olsa da dışarı çıkmakta zorlanırım.”

“Bahane bulma.”

“Yaşlandım artık. Bunamış bile olabilirim.”

“Bunamış falan değilsin. İnatçısın.”

“Hatırlamak hoşuma gidiyor. Arada fark var.”

“Senin için iyi değil ama. Hatıralar bazen seni üzüyor.”

“Olabilir,” diyorum gözlerinin içine bakarak. “Ama elimde kalan tek şey hatıralar.”

Ruth hatıralar konusunda tabii ki haklı. Ev konusunda da haklı. Ama ev çerçöple değil, topladığımız sanat eserleriyle dolu. Yıllar boyunca tabloları kiraladığım ısı denetimli depolarda saklamıştık. Ruth öyle istemişti; her zaman yangından korkardı. Fakat o öldükten sonra her şeyi eve getirmeleri için

iki işçi tuttum. Şimdi evin tüm duvarları tablolarla kaplı ve beş yatak odasından dördü tablolarla dolu. Oturma odasıyla yemek salonu yıllardır kullanılmıyor çünkü var olan her boşlukta tablolar duruyor. Yüzlercesi çerçeveli, çok daha fazlası ise çerçevelenmemiş. Bunlar şehirdeki marangoza yaptırdığım meşe sandıklarda, aralarında asitsiz kâğıtla depolandı, sandıkların her biri senesine göre etiketlendi. İtiraf etmeliyim ki evim kimilerinin klostrofobik bulabileceği kadar sıkış tepiş. Eve gelen gazeteci evi gezerken ağzını kapatmakta zorlanıyordu. Öte yandan evim tertemiz. Temizlik servisi hâlâ kullandığım odaların temiz kalması için haftada iki kez eve bir kadın gönderiyor. Gelen kadınların pek azı İngilizce konuşabiliyor. Eminim Ruth onlara iş vermeme sevinirdi. Ruth her zaman tozdan ve dağınıklıktan nefret etmiştir.

Öte yandan evdeki sıkışıklık beni rahatsız etmiyor. Aksine bana evliliğimin en güzel günlerinden bir kısmını hatırlatıyor ve buna Black Mountain Akademisi'ne yaptığımız seyahatler de dâhil. Tadilat nihayet bittiğinde ikimizin de bir tatile ihtiyacı vardı ve evliliğimizin birinci yıl dönümünü, balayımızı yaptığımız Grove Park Oteli'nde kutladık. Tabii yine akademiye gittik ve bu sefer bizi orada arkadaşlarımız karşıladı. Elaine ve Willem yoktu ama Robert'la Ken oradaydı. Bizi Susan Weil ve Pat Passlof'la tanıştırdılar; onların eserleri de bugün çeşitli müzelerde sergileniyor. O sene eve on dört tabloyla döndük.

Buna rağmen o sıralar ikimizin de aklında koleksiyoner olmak yoktu. Ne de olsa zengin insanlar değildik ve bu tabloları satın almak maddi açıdan epey zorlayıcı olmuştu, özellikle de evde yaptığımız tadilatların ardından. Satın aldığımız tabloları duvarlara da asmamıştık. Onun yerine Ruth bunları ruh

hâline göre bir odadan diğerine götürüyordu. Birden fazla kez eve geldiğimde kendimi hem tanıdık hem farklı bir yerde hissetmiştim.

1948 ve 1949 yıllarında da yine Ashville'e ve Black Mountain Akademisi'ne gittik, yine tablolar satın aldık. Eve döndüğümüzde Ruth'un babası bu hobimizi daha ciddiye almamızı önerdi. Ruth gibi o da satın aldığımız eserlerin kalitesinden anlıyordu ve koleksiyon fikrinin tohumlarını atan o oldu. Günün birinde bir müzede sergilenebilecek nitelikte, gerçek anlamda bir koleksiyon oluşturmayı hedeflemeliydik. Ruth'un bu düşünce karşısında nasıl heyecanlandığını görebiliyordum. Oturup açıkça böyle bir karar almamış olsak da o yıl Ruth'un maaşının neredeyse hepsini biriktirmeye çalıştık ve boş vakitlerimizde tanıdığımız sanatçılara mektup yazarak hoşumuza gidebileceğine inandıkları sanatçılara dair fikirlerini aldık.

1950'de Outer Banks'e yaptığımız bir seyahatin ardından ilk kez New York'a gittik. Üç hafta boyunca şehirdeki tüm galerileri gezdik, arkadaşlarımız vasıtasıyla tanıştığımız galeri sahipleri ve sanatçılarla buluştuk. O yaz, önümüzdeki kırk yıl boyunca genişlemeye devam edecek bir sosyal ağın temellerini atmıştık. Yaz sonunda ise her şeyin başladığı yere döndük; sanki böyle olması gerekiyordu.

Black Mountain Akademisi'nin kapanacağına dair söylentileri ilk ne zaman duyduğumuzu kestiremiyorum, sanırım 1952 ya da 1953 senesi olmalı. Fakat artık dostumuz olarak gördüğümüz sanatçılar ve fakülte mensupları gibi biz de bu söylentileri kulak ardı ettik. 1956'da korktuğumuz başımıza geldi. Ruth haberi aldığı anda ağladı, bizim için bir dönem kapanmıştı. O yaz kuzeydoğu boyunca gezmeye devam ettik.

Her ne kadar eskisi gibi olmayacağını bilsem de yıl dönümümü kutlamak üzere tekrar Ashville'e döndük ve her zaman yaptığımız gibi yine akademiye gittik. Eden Gölü'nün kıyısında durup akademinin boş binalarına bakarken, bir zamanlar orada geçirdiğimiz günler bana eski bir rüya gibi geldi.

Sonra bir ara, satın aldığım ilk altı tabloyla Ruth'a sürpriz yaptığım yere de gittik. Kıpırtısız suları izlerken gölün isminin ne kadar manidar olduğunu düşündüm. Ne de olsa burası daima bizim cennetimiz olacaktı. Hayat bizi nereye sürüklerse sürüklesin, burayı asla unutmayacağımızı biliyordum. Bir gece önce yazdığım mektubu Ruth'a uzattığımda çok şaşırdı. Savaştan sonra Ruth'a yazdığım ilk mektuptu. Ruth mektubu okuduktan sonra bana sarıldı. İşte o anda, burayı gönülllerimizde yaşatmak için ne yapmamız gerektiğini anladım. Ertesi sene on birinci yıl dönümümüzde ona bir mektup daha yazdım. Ruth bu mektubu da Eden Gölü kıyısındaki ağaçların altında okudu. Ve böylece evliliğimizde yeni bir gelenek başlamış oldu.

Ruth tam kırk beş mektup aldı ve hepsini sakladı. Tuvalet masasının çekmecesindeki bir kutuda duruyorlardı. Bazen onu bu mektupları okurken yakalardım ve yüzündeki gülümsemeden uzun zamandır unuttuğu bir şeyi tekrardan yaşadığını anlardım. Bu mektuplar onun için bir çeşit günlük hâlini almış, yaşlandıkça bunları daha sık çıkarmaya başlamıştı. Öyle ki bazen bütün bir öğleden sonrayı bunları en baştan okumaya ayırırdı.

Bu mektuplar ona huzur veriyor gibi görünüyordu. Sanırım yıllar sonra bir gün onun da bana yazmaya karar vermesinin sebebi buydu. O mektubu Ruth öldükten sonra buldum ve pek çok açıdan hayatımı kurtardığını söyleyebilirim.

Ruth bu mektuba ihtiyacım olacağını önceden tahmin etmişti, zira beni, kendimi tanıdığımdan çok daha iyi tanıyordu.

Fakat Ruth ona yazdığım bütün mektupları okumadı. Yapamadı. Çünkü mektupları ona yazdığım kadar kendim için de yazıyordum ve Ruth öldükten sonra asıl kutunun yanına bir kutu daha koydum. Bunun içinde, titrek bir el yazısıyla yazılmış ve yalnızca benim gözyaşlarımla ıslanmış mektuplar var. Bir yıl dönümü daha kutlasaydık düşüncesiyle yazılmış mektuplar bunlar. Bazen tıpkı Ruth'un yaptığı gibi bunları en baştan okumayı düşünürüm ama onun bu fırsatı asla bulamayacağı fikri canımı acıtır. Böylece onları elime alır ve üzüntüm dayanılmayacak hâle geldiğinde evde dolaşarak tabloları bakarım. Bunu yaparken Ruth'un tıpkı arabada yanıma geldiği gibi beni ziyarete geldiğini hayal ettiğim de olmuştur. Çünkü Ruth benim onsuz yaşamayacağımı bilir.

"Bensiz yaşayabilirsin," diyor Ruth.

Dışarıda rüzgâr dindi ve sanki gece çok da karanlık değil. *Etraf ay ışığıyla aydınlanıyor olmalı*, diye düşünüyorum ve havanın sonunda açtığını fark ediyorum. Yarın akşam, tabii yarını görecektik kadar yaşarsam, hava ısınmaya başlayacak, salı günü ise karlar eriyecek. Bir an bu düşünceyle içimde bir umut ışığı çıkıyor ama bu ışık parladığı gibi hemen sönüyor. O kadar uzun yaşayamam.

Güçsüzüm. O kadar ki Ruth'a odaklanmakta bile zorlanıyorum. Etrafımdaki her şey dönüp duruyor. Başımın dönmelerini durdurabilmek için elimi Ruth'a uzatmak istiyorum ama bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Bunun yerine dokunuşunun bende yarattığı hissi hatırlamayı deniyorum... Başaramıyorum.

“Beni dinliyor musun sen?” diye soruyor Ruth.

Başımın dönmesi geçsin diye gözlerimi yumuyorum ama bunu yaptığım anda başım daha fazla dönmeye, gözlerimin önünde renk renk halkalar yanıp sönmeye başlıyor. “Evet,” diye fısıldamayı başarıyorum nihayet. Boğazım o kadar kuru ki zor konuşuyorum. Susuzluktan kavruluyorum. Şimdi öncekinden de beter. Dayanılmayacak kadar beter. Su içmeyeli bir günden fazla oldu ve aldığım her nefeste susuzluğun pençeleri boğazımda daha derine gömülüyor.

“Su şişesi burada,” diyor Ruth aniden. “Galiba ayağımın ucunda, yerde duruyor.”

Ruth’un sesi yumuşak ve ahenkli. Tıpkı bir melodi gibi. İçinde bulunduğum gerçekliği düşünmemek için bu sese tutunmaya çalışıyorum. “Nereden biliyorsun?”

“Emin değilim. Ama başka nerede olabilir ki? Koltukta değil.”

Haklı. Muhtemelen yerdedir. Fakat ona ulaşmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. “Fark etmez,” diyorum sonunda çaresizlik içinde.

“Elbette fark eder. Şişeye ulaşmanın bir yolunu bulmak zorundasın.”

“Yapamam,” diyorum. “Hiç gücüm yok.”

Ruth hâlimi anlamış olmalı ki bir süre konuşmuyor. Bir an arabanın içinde nefesini duyduğumu sanıyorum, derken bunun kendi hırıltılı nefesim olduğunu anlıyorum. Boğazım yeniden tıkanmaya başladı.

“Hortumu hatırlıyor musun?” diye soruyor Ruth beklenmedik bir anda. Bunu söyleyişinden öyle bir hava var ki sanki konsantre olmamı istiyor. Neden bahsettiğini anlamaya çalışıyorum. Hortum? Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor. Sonra

yavaş yavaş hatıralarını canlanmaya, kafamda bir anı şekillenmeye başlıyor.

Bir gün dükkândan eve döneli bir saat falan geçmişti ki birdenbire gökyüzü gri-yeşil meşum bir renge bürünüverdi. Ruth ne olduğuna bakmak için adım attığında, onu elinden tutup evin orta kısmında yer alan banyoya sürükledim. Bu, Ruth'un gördüğü ilk hortumdu. Evimiz herhangi bir hasar görmemiş olsa da sokağın aşağısında bir ağaç devrilmiş, komşumuzun arabasının üstüne düşmüştü. "1957 senesiydi," diyorum. "Nisan ayı."

"Evet," diyor Ruth. "O zaman olmuştu. Hatırladığına şaşırmadım. Her zaman hava durumuyla ilgili konuları hatırlamışsındır. Çok uzun zaman önce bile."

"Hatırlıyorum çünkü çok korkmuştum."

"Ama şimdi de hava durumunu hatırlıyorsun."

"Meteoroloji kanalını izliyorum da ondan."

"Bu güzel işte. O kanalda epey iyi programlar gösteriyorlar. İnsan bir sürü şey öğrenir."

"Şimdi neden bunu konuşuyoruz?"

"Çünkü," diyor Ruth telaşlı bir ses tonuyla, "hatırlaman gereken bir şey var. Bir şey daha."

Ruth'un neden bahsettiğini anlamıyorum ve öyle yorgunum ki umurumda da olmadığını fark ediyorum. Hırıltılarım daha da kötüleşti. Gözlerimi yumuyorum. Karanlıkta, yükselip alçalan dalgalarda sürüklendiğimi hissediyorum. Uzak bir ufka doğru, buradan çok çok uzaklara. Ruth'tan uzağa.

"Geçenlerde o kanalda ilginç bir şey izledin!" diye bağıyor Ruth.

Buna rağmen sürüklenmeye devam ediyorum. Arabanın dışına doğru. Ayın, yıldızların altına doğru. Güneş doğmak

üzere, rüzgâr hafıflemiş. Öyle yorgunum ki sonsuza dek uyuyabilirim. Kollarımla bacaklarımın gevşediğini, ağırlıklarını yitirdiğini hissediyorum.

“İra!” diye bağıyor Ruth yeniden, sesinden çok paniklediği belli. “Hatırlaman gereken bir şey var! Meteoroloji kanalında gördüğün bir şey!”

Ruth’un sesi çok uzaklardan geliyor, bir yankıyı andırıyor.

“İsveçli adam!” diye bağıyor. “Yanında ne yemek ne su vardı!”

Ruth’u güçbela duymama karşın bu kelimeleri bir şekilde algılıyorum. *Evet*, diye düşünüyorum ve bu hatıra tıpkı bir hortum gibi zihnimde şekillenmeye başlıyor. *Umea. 64 Kuzey Kutup Dairesi.*

“O adam hayatta kalmayı başarmıştı!” diye bağıyor. Elini uzatıyor ve bacağımanın üstüne koyuyor.

Ve birdenbire artık sürüklenmiyorum. Gözlerimi açtığımda yine arabadayım.

Karda arabasında mahsur kaldı. Ne yiyeceği ne içeceği vardı. Ne de suyu...

Suyu yoktu...

Ruth bana biraz daha yaklaşıyor. O kadar yakın ki parfümündeki gül esansını duyumsayabiliyorum. “Evet, İra,” diyor ciddi bir ses tonuyla, “suyu yoktu. Peki nasıl hayatta kaldı? Hatırlamak zorundasın!”

Gözlerimi kırıştırdığımda, tıpkı bir kertenkelenin gözleri gibi pul pul olduklarını hissediyorum. “Kar,” diyorum. “Kar yemişti.”

Ruth gözlerini benden ayırmıyor. Gözlerimi ondan ayırmamam için bana meydan okuyor. “Burada da kar var,” diyor. “Pencerenin hemen dışında kar var.”

Tüm güçsüzlüğüme rağmen bu sözlerle birlikte içimde bir şeylerin canlandığını hissediyorum. Kazadan sonra silecekleri çalıştırdığımı hayal meyal hatırlıyorum. Silecekleri açmış, aküyü düşünüp kapatmıştım. Hareket etmeye korkmama karşın yavaş yavaş sol kolumu kaldırıyorum. Kalçamın hemen üstüne kadar; böylece kolçağa getirmiş oluyorum. Bu çabanın ardından üzerime korkunç bir ağırlık çöküyor, bir süre durup soluklanıyorum. Ama Ruth haklı. Yakınımda su var. Böylece parmağımı düğmeye doğru uzatıyorum. Hâlâ akü var mı, emin değilim. Bitmiş olmasından korkuyorum, yine de parmağımı uzatmaya devam ediyorum. İçimde ilkel bir taraf pes etmeme engel oluyor. *Umarım hâlâ akü vardır. Daha önce çalışmıştı. Kazadan sonra çalışmıştı.* Sonunda parmağım düğmeye geliyor ve basıyorum.

Mucizevi bir şekilde arabaya buz gibi hava doluyor. Elimin üstüne bir parça kar düşüyor. Şu anda suya çok çok yakınım ama ne yazık ki ters tarafa dönük duruyorum. Başımı kaldırmam gerekiyor. Bunu yapmak bana imkânsız gelmesine rağmen su beni çağırıyor ve bunu duymazdan gelmek de imkânsız.

Başımı kaldırdığım anda koluma ve kürek kemiğime korkunç bir ağırlık saplanıyor. Yine gözlerim kararıyor ama vazgeçmiyorum. Yüzümde sıyrıklar olmalı. Bir an başaramayacağımı düşünüyorum. Başımı geri çekmek istiyorum. Acımın dinmesini istiyorum. Yine de sol elim çoktan ağzıma doğru hareket etmeye başladı. Kar eriyor ve üstüme suların damladığını hissedebiliyorum. Elim ilerlemeye devam ediyor.

Derken, tam vazgeçmek üzereyken, elim ağzıma geliyor. Kar ıslak, mükemmel. Dudaklarımda bir canlılık hissediyorum. Dilimdeki ıslaklığı duyumsayabiliyorum. Keskin bir

soğuk, muhteşem. Damlalar boğazımdan aşağıya süzülüyor. Bu mucize bana cesaret veriyor ve bir parça kar daha almak için elimi uzatıyorum. Biraz daha kar yutunca boğazımdaki acı azalmaya başlıyor. Arabanın içi buz gibi olmasına karşın soğuğu hissetmiyorum bile. Bir avuç kar daha alıyorum. Ardından bir avuç daha. Daha bir dakika önce hissettiğim bitkinlik âdeta yok oluyor. Yorgun ve güçsüzüm ama öncesine kıyasla o anki durumum çok daha katlanılır. Ruth'a baktığımda onu net bir şekilde görebiliyorum. Şimdi otuzlarında. En güzel yaşları. Ve şu anda da büyüleyici görünüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum sonunda.

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Omuz silkiyor. "Ama artık pencereyi kapatmalısın yoksa çok üşüyeceksin."

Gözlerimi Ruth'tan ayırmadan söylediğini yapıyorum. "Seni seviyorum, Ruth," diyorum neredeyse tiz bir sesle.

"Biliyorum," diyor Ruth şefkatle. "Bu yüzden geldim."

Su, birkaç saat öncesine kadar imkânsız gelen bir şekilde beni kendime getirdi. Bununla kastettiğim zihnim. Vücudum hâlâ enkaz hâlinde ve kımıldamaya korkuyorum. Yine de kendime geldiğim için Ruth rahatlamış görünüyor. Sessizce oturuyor, daldan dala atlayan düşüncelerimi dinliyor. Düşüncelerim çoğunlukla, birinin sonunda beni bulup bulamayacağına takılıyor.

Ne de olsa artık bu dünyada bir bakıma görünmez sayılırım. Depoyu doldurduğum benzinlikte kasanın ardındaki kadın, beni görmüyormuş gibi arkamdaki kotlu genç adama bakmıştı. Ben artık genç insanların dönüşmekten korktuğu biri, bu dünyaya verecek hiçbir şeyi kalmamış olan yaşlılar güruhunun isimsiz bir üyesiyim.

Günlerim basitçe anların uç uca eklenmesinden ve basit zevklerden ibaret. Yemek yiyor, uyuyor ve Ruth'u düşünüyorum. Evde dolanıp tabloları bakıyor, sabahları evin arka bahçesinde toplanan güvercinleri besliyorum. Komşum bu durumdan şikâyetçi. Kuşların hastalık saçan bir bela olduklarına inanıyor. Haklı olabilir ama sırf kuru yaprakları toplamaktan bıktığı için bahçelerimizin arasındaki muhteşem akçaağacı kesmişliği de olduğu için artık onun fikirlerini pek güvenilir bulmuyorum. Her neyse, ben kuşları severim. Çıkardıkları nazik sesler hoşuma gider ve onlar için serptiğim yemlerin peşinden koşarlarken başlarının inip kalkmasını izlemek bana keyif verir.

Pek çok insanın beni bir münzevi olarak gördüğünün farkındayım. Eve gelen gazeteci de beni böyle tarif etmişti. Her ne kadar bu kelimedenden ve imalarından nefret etsem de benimle ilgili yazdığı şeylerde gerçeklik payı vardı. Yıllardır duldum, çocuğum ve bildiğim kadarıyla hayatta olan hiçbir akrabam yoktu. Avukatım Howie Sanders dışında arkadaşlarım çok uzun zaman önce göçüp gitmişti ve *New Yorker*'da yayınlanan haberin sebep olduğu medya hücumundan beridir evden çok nadir çıkıyorum. Böylesi kolayıma geliyor. Ara sıra o gazeteciyle hiç konuşmasa mıydım acaba diye düşünmeden edemiyorum. Muhtemelen konuşsam daha iyi olurdu. Fakat şu Janice ya da Janet -ya da adı her neyse- bir gün haber vermeden kapımda belirdiğinde, siyah saçları ve zeki bakışları bana Ruth'u anımsatmıştı. Ve daha ne olduğunu anlamadan aniden oturma odamdaydı. Altı saat boyunca kaldı. Koleksiyonumuzu nereden öğrendiğini hâlâ bilmiyorum. Büyük olasılıkla kuzeydeki bir sanat simsarından öğrenmiştir; liseli kızlardan bile daha dedikoducu olabiliyorlar.

Yine de sonradan yaşananlar için onu suçlamıyorum. İşini yapıyordu ve onu eve almayabilirdim. Bunun yerine sorularını cevaplayıp fotoğraf çekmesine izin verdim. Sonra onu unuttum gitti. Derken, birkaç ay sonra, kendini dergide çıkacak yazıların doğruluğunu kontrol eden kişi olarak tanıtan tiz sesli bir adam söylediklerimi doğrulamam için beni aradı. Saf saf onun sorularını da cevapladım. Sonuçta birkaç hafta sonra ufak bir paket aldım. Gazeteci düşünceli davranmış, röportajın yayınladığı sayıyı göndermişti. Söylememe gerek var mı, röportaj beni çılgına çevirdi. Kızın yazdıklarını okuduktan sonra dergiyi çöpe attım. Gerçi sonra sakinleşince dergiyi çöpten çıkarıp bir kez daha okudum. Geriye dönüp baktığımda, ona anlatmaya çalıştığım şeyleri anlamamasının onun hatası olmadığını fark ediyorum. Ne de olsa onun kafasında haber sadece koleksiyonun kendisiydi.

Tüm bunlar altı sene önce oldu ve hayatımı altüst etti. Pencerelere parmaklıklar yaptırdım ve bahçe duvarını yükselttirdim. Güvenlik sistemi kurdurdum ve polisler günde en az iki kez evimin önünden geçmeye başladı. Telefonlardan daralmış hâldeydim. Gazeteciler. Yapımcılar. Hikâyeyi sinemaya uyarlayacağına söz veren bir senaryo yazarı. Üç-dört avukat. Ruth'un uzak kuzenleri olduğunu iddia eden iki kişi. Yardım dilenen yabancılar. Sonunda telefonun fişini çektim çünkü gazeteci kız da dâhil herkes sanatı yalnız para olarak görüyordu.

Bu insanların görmeyi beceremediği nokta ise mesele- nin parayla değil aslen taşıdıkları hatıralarla ilgisi olmasıydı. Ruth nasıl ona yazdığım mektupları sakladıysa ben de tabloları ve hatıraları o yüzden saklıyorum. Rauschenberg'leri, Warhol'ları, de Kooning'leri gördüğüm zaman, göl kıyısın-

da dururken Ruth'un bana nasıl sarıldığını hatırlıyorum. Jackson Pollock'a baktığımda, 1950'de New York'a yaptığımız ilk seyahati yeniden yaşıyorum. Gezimizin yarısına gelmiştik ki bir heves Springs'e gittik; burası Long Island'daki East Hampton'ın yakınında küçük bir köydür. Harika bir yaz günüydü ve Ruth'un üstünde sarı bir elbise vardı. O zamanlar yirmi sekiz yaşındaydı, her geçen gün biraz daha güzelleşiyordu ve Pollock da bunu fark etmişti. Atölyesinin kapılarını iki yabancıya açmasının sebebinin Ruth'un o zarif güzelliği olduğuna eminim. Ruth'un, henüz yeni bitirdiği bir resmi ni almasına izin vermesinin sebebi de bu olmalı. Hiç olmasa da çok nadir yaptığı bir şey bu neticede. O öğleden sonra şehre dönerken Ruth'la Water Hill'de küçük bir kafede mola verdik. Yıpranmış ahşap döşemeleri ve kocaman pencereleriyle büyüleyici bir yerdi ve mekânın sahibi bizi dışarıda bir masaya aldı. O gün Ruth hafif ve tatlı bir beyaz şarap sipariş etti. Şaraplarımızı yudumlarken bir yandan da Sound'u seyre diyorduk. Hafif bir esinti vardı, hava ılıktı. Uzaktan geçen bir sandala bakarken nereye gittiği hakkında konuşmaya başladık.

O tablonun yanında Jasper Johns'un bir işi asılı. Onu 1952'de satın almıştık. Ruth'un saçlarının en uzun olduğu yazdı. Göz kenarlarında ilk çizgiler belirmeye başlamış, yüzüne kadınsı bir hava katmıştı. O sabah erken saatlerde Empire State Binası'nın tepesinde durmuş, sonradan sessiz otel odamıza çekilmiş, Ruth'la saatlerce sevişmiştik. Derken Ruth kollarımda uyuyakalmıştı. O gün beni uyku tutmamıştı. Ona bakarken göğsünün hafif hafif inip kalkışını izlemiştim. Teninin ılıkliğini tenimde hissetmiştim. Odanın loş ışığında, Ruth'un saçları yastıkta dağılmışken, kendi

kendime benim kadar şanslı bir erkek olup olmadığını sormuştum.

İşte bu yüzden geceleri evde dolanıyorum. İşte bu yüzden koleksiyonumuz olduğu gibi duruyor. İşte bu yüzden tek bir tabloyu bile satamıyorum. Nasıl yapabilirim ki? O renklerin arasında Ruth'a dair anılarım saklı. Her bir tabloda birlikte geçirdiğimiz hayatın bir bölümünü hatırlıyorum. Benim için bundan daha değerli bir şey yok. Hayattan bile daha çok sevdiğim eşime dair elimde yalnız bunlar kaldı. Ve bunu yapamayacak hâle gelene dek onlara bakacak, anılarımı tazelemeye devam edeceğim.

Ruth ölmeden önce bazen bu geç saatlerdeki ev turlarında bana eşlik eder, zamanda geriye gitmekten hoşlanırdı. Tabloların hikâyelerini tekrar anlatmaktan o da hoşlanırdı ama hepsinin baş kadın kahramanı olduğunun farkında bile değildi. El ele odadan odaya dolaşır, canlanan geçmişin tadını birlikte çıkarırdık.

Evliliğim hayatıma büyük bir mutluluk getirdi ama son zamanlarda üzüntüden başka bir şey hissetmiyorum. Aşk ve trajedinin birbirini izlediğinin farkındayım çünkü biri olmadan diğeri asla var olamaz. Yine de kimi zaman bu dengenin adil olduğundan şüphe duymadan edemiyorum. Bana kalırsa bir insan nasıl yaşadıysa öyle ölmeli. Son anlarında etrafında sevdiği insanlar olmalı, onlarla birlikteyken huzura ermeli.

Oysa ben son anımda yalnız olacağımı gayet iyi biliyorum.

Sophia

Sonraki birkaç hafta o kadar güzeldi ki Sophia'ya daha mutlu olamazmış gibi geliyordu.

Dersleri eğlenceliydi ve notları mükemmeldi. Denver Sanat Müzesi'nden henüz haber çıkmamıştı ama danışman hocası New York'taki Modern Sanat Müzesi'ne staj için onu önermişti. Noel'de oraya görüşmeye gidecekti. Ücretli bir pozisyon değildi ve işi alırsa muhtemelen evden işe, işten eve bir hayat sürecekti ama neticede MoMA'da çalışıyor olacaktı. En çılgın hayallerinde bile bu ihtimal bir kez olsun aklından geçmemişti.

Yurtta geçirdiği kısa zamanlarda Marcia'nın bulutlarda dolaştığını fark etmişti. Ne zaman hayatında özel biri olsa böyle keyifli olurdu. Yeni çocuğun bununla bir ilgisi olmadığını iddia etse de yürüyüşünden konuşmasına mutluluğu her anına yansıyor. Öte yandan Mary-Kate, Sophia'yı yurttaki görevlerinin büyük bölümünden azat etmişti, zorunlu toplantılara katılmak dışında pek fazla bir şey yapması gerekmiyordu. Bu muhtemelen sorumluluk almayı umursamadığını belli ettiği

içindi ama hey, sebep her neyse işe yaramıştı. En güzeli de kampüste Brian'a hiç rastlamamasıydı, üstelik Brian mesaj atmayı ve aramayı da kesmişti. Böylece bir zamanlar beraber olduklarını unutmak çok daha kolaylaşmıştı.

Ve elbette bir de Luke vardı.

Sophia hayatında ilk kez birini sevmenin ne demek olduğunu anladığını hissediyordu. Kulübede geçirdikleri hafta sonundan beri, ailesini ziyarete gittiği Şükran Günü haftası dışında, her cumartesi akşamını çiftlikte baş başa, çoğunlukla birbirlerinin kollarında geçiriyorlardı. Öpüşmeler arasında Luke'un çıplak teni Sophia'nın bedenini tutuşturuyor, tekrar tekrar onu ne kadar sevdiğini ve onun için ne kadar önemli olduğunu söylediğini duymanın tadını çıkarıyordu. Karanlıkta Sophia parmağını Luke'un yaraları üstünde nazikçe gezdiriyor, bazen daha önceden fark etmediği yeni bir yarasını daha keşfediyordu. Sabahın ilk saatlerine kadar konuşuyorlar, yalnızca bir kez daha sevişmek için susuyorlardı. Birbirlerine duydukları tutkudan âdeta sarhoş olmuşlardı. Brian'a karşı hiç böyle hissetmemişti, bu hisler bambaşkaydı. Aralarında fiziksel çekimi çok aşan bir bağ vardı.

Luke pazar sabahları hayvanları beslemeye ve sığırları kontrol etmeye giderken onu uyandırmamak için mümkün olduğunca sessizce yataktan çıkacak kadar düşünceliydi. Gerçi Sophia yine de uyanıyor, sonra tekrar uykuya dalıyor ve yeniden uyandığında yanında sıcak kahveyle Luke'u buluyordu. Kimi zaman bir saat veya daha fazla verandada vakit geçiriyor, beraber kahvaltı ediyorlardı. Neredeyse her zaman, bazen tüm öğleden sonra boyunca at biniyorlardı. Serin kış havası yanaklarını kızartıyor, ellerini acıtıyordu ama bu zamanlarda Sophia kendini Luke'la ve çiftlikle daha bir özdeş-

leşmiş hissediyordu. Öyle ki zaman zaman karşılaşmalarının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu.

Noel yaklaşırken hafta sonlarının büyük kısmını Noel ağaçlarının bulunduğu otlakta geçirmeye başladılar. Luke ağaçları kesip bağlarken ve taşıırken Sophia kasada duruyordu. Molalarda finallerine çalışıyordu.

Luke bu arada mekanik boğada ciddi ciddi antrenman yapmaya başlamıştı. Sophia onu sık sık yıkık dökük ahırda, pas tutmuş traktörün kaportasının tepesinde çalışırken buluyordu. Boğa, düştüğünde Luke'un yaralanmasını engellemek için köpüklerle doldurulmuş el yapımı bir ringin üstüne kurulmuştu. Luke genelde yavaş başlayarak kaslarını açmasına yetecek kadar efor harcıyor, ardından boğanın hızını artırıyordu. Boğa dönüp öne eğiliyor, aniden yön değiştiriyordu ama Luke bir şekilde dengesini kurmayı başarak boştaki elini vücudundan uzakta havaya kaldırıyordu. Böyle üç-dört kez boğaya biniyor, ardından dinlenmek için Sophia'yla birlikte oturuyordu. Sonra yeniden ringe çıkıyor, antrenmanı bazen iki saati buluyordu. Hiç şikâyet etmemesine karşın Sophia, pozisyon değiştirirken arada sırada yüzünü ekşitmesinden veya yürüyüşünün yavaşlamasından onun ağrı çektiğini anlayabiliyordu. Pazar akşamları yatak odasında mumların arasında Luke uzanıyor, Sophia da kaslarına masaj yaparak onun ağrılarını ve acılarını dindirmeye çalışıyordu.

Kampüste birlikte çok az vakit geçirmelerine karşın bazen akşam yemeğine veya sinemaya gidiyorlardı. Bir keresinde kasabada bir bara gitmiş, tanıştıkları gün çalan gruba denk gelmişlerdi. Böylece Luke sonunda Sophia'ya çizgi dansını öğretmişti. Luke bir şekilde dünyayı öyle canlı, öyle gerçek

kılıyordu ki birlikte olmadıkları zamanlarda Sophia düşüncelerinin er geç ona kaydığını fark ediyordu.

Aralık ayının ikinci haftasında Kanada'dan büyük bir fırtına geldi. Bu kışın ilk kar yağıyordu. Her ne kadar ertesi gün öğleden sonra karın büyük bir kısmı erimiş olsa da Sophia'yla Luke sabahın bir kısmını çiftliği kaplayan bembeyaz karları izleyerek geçirdi. Ardından Noel ağaçlarının bulunduğu otlağa geçtiler ve o gün o zamana kadar gördükleri en yoğun gün oldu.

Ardından hep yaptıkları gibi Luke'un annesine gittiler. Luke kamyonetinin bozuk balatalarını değiştirmekle uğraşırken Linda da Sophia'ya tart yapmayı öğretti. Luke annesinin tartlarının çok leziz olduğunu söylerken abartmıyordu. Önlükleri una bulanmış hâlde bir yandan sohbet edip bir yandan gülerек keyifli bir öğleden sonra geçirdiler.

Linda'yla vakit geçirmek Sophia'ya kendi ailesini ve onun için yaptıkları fedakârlıkları hatırlatıyordu. Luke'la Linda'nın şakalaşmalarını izlerken bir gün ailesiyle yeniden bu tür bir iletişim yakalayıp yakalayamayacağını merak ediyordu. Artık annesiyle babasının hatırladığı o küçük kız değildi. Onun yerine hem bir evlat hem de belki bir arkadaş gelecekti. Luke'un hayatının bir parçası olmakla kendini şimdi daha olgun hissediyordu. Mezuniyetine bir dönem kala artık üniversite okumanın anlamını sorgulamıyordu. İnişlerin ve çıkışların, hayallerle mücadelenin bu yolculuğun bir parçası olduğunu fark etmişti ve bu yolculuk onu King diye bir kasabada bir sığır çiftliğine götürmüş, Luke'a âşık etmişti.

“Yine mi?” diye sızlandı Marcia. Yatağın üstünde bacak bacak üstüne atıp bol kazağını taytının üstüne çekti. “Ne yani?”

On iki hafta sonunu arka arkaya çiftlikte geçirmek sana yetmedi mi?”

“Abartıyorsun.” Sophia yüzünü ekşitti ve bir kat daha ruj sürdü. Yanında çoktan topladığı küçük bir çanta duruyordu.

“Elbette abartıyorum. Ama bu bizim Noel tatilinden önceki son hafta sonumuz. Çarşamba günü evlere dağılacakız ve bu dönem seninle doğru dürüst beraber vakit geçiremedik.”

“Sürekli birlikteyiz ya,” diye karşı çıktı Sophia.

“Hiç de değil,” dedi Marcia. “*Eskiden* birlikte vakit geçirirdik. Şimdi her hafta sonu çiftlikte onunla birliktesin. Geçen hafta sonu kış festivaline bile gelmedin. *Bizim* kış festivalimize.”

“Bu tür etkinliklerin umurumda olmadığını biliyorsun.”

“*Onun* umurunda değil demek istiyor olabilir misin acaba?”

Sophia dudağını ısırdı. Tartışmaya girmek istemiyordu ama Marcia’nın bu şekilde konuşmasından da rahatsız olmuştu. “İkimiz de gelmek istemedik, tamam mı? Luke’un çalışması gerekiyordu ve yardımına ihtiyacı vardı.”

Marcia bariz bir sıkıntıyla elini saçlarının arasından geçir-di. “Bana sinirlenmeyeceğin şekilde bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.”

“Ne söyleyeceksin?”

“Hata yapıyorsun.”

“Neden bahsediyorsun sen?” Sophia ruju bırakıp arkadaşına doğru döndü.

Marcia ellerini havaya savurdu. “Dışarıdan nasıl göründüğünü bir düşün. Rollerini değiştirmiş olsak sen bana ne söyledin? Diyelim ki ben iki yıllık bir ilişkiden çıktım ve...”

“Bu pek olası görünmüyor,” diye sözünü kesti Sophia.

“Pekâlâ, zor olduğunu kabul ediyorum ama öyle olduğunu farz et. Bunu senin için yapıyorum. Diyelim ki gerçekten

kötü bir ayrılık süreci geçirdim ve haftalarca kendimi odama hapsettim. Derken birdenbire bir erkekle tanıştım. Onunla konuştum ve ertesi gün buluştuk ve sonra telefonlaştık ve ertesi hafta sonu onu ziyarete gittim. Kısa süre içinde tüm dünyam ondan ibaretmiş gibi davranmaya ve tüm boş vakitlerimi onunla geçirmeye başladım. Sen olsan ne düşünürdün? Korkunç bir ayrılık acısı çekerken tesadüf bu ya hayatımın erkeğine rastladığımı mı? Bu sana ne kadar olası görünüyor?”

Sophia sinirlenmeye başlamıştı. “Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum.”

“Hata yapıyor olabilirsin demek istiyorum. Ve dikkatli davranmazsan sonunda acı çekebilirsin.”

“Hata falan yapmıyorum,” dedi Sophia öfkeyle ve çantasının fermuarını kapattı. “Ayrıca acı falan da çekmeyeceğim. Luke’la birlikte vakit geçirmek *hoşuma gidiyor*.”

“Farkındayım.” Marcia yumuşamıştı. Elini hafifçe yatağa vurdu. “Gel otur biraz,” dedi yalvarırcasına. “Lütfen?”

Sophia anlık bir duraksamanın ardından yatağın yanına bir sandalye çekti. Marcia ona baktı.

“Ondan hoşlanmam anlayabiliyorum,” dedi samimi bir tavırla. “Sahiden anlıyorum. Ve yeniden mutlu olduğuna memnunum. Ama bu ilişki nereye gidiyor sence? Yani senin yerinde ben olsaydım takılmak ve eğlenmek hoşuma giderdi, işi zamana bırakır, günübirlik yaşırdım. Ama hayatımın geri kalanını o adamla birlikte geçireceğimi bir an bile düşünmezdim.”

“Ben de öyle bir şey düşünmüyorum zaten,” diye sözünü kesti Sophia.

Marcia kazağıyla oynamaya başladı. “Emin misin? Çünkü benim gördüğüm bu değil.” Sustu. Yüzünde neredeyse üzgün

bir ifade vardı. “Ona âşık olmamalısın. Ve onunla geçirdiğin her an kendi açından işleri daha da zorlaştırıyorsun.”

Sophia kızardı. “Neden bunu yapıyorsun?”

“Çünkü mantıklı düşünmüyorsun,” diye cevap verdi Marcia. “Öyle olsaydı bunun üniversitedeki son senen olduğunu hatırlardın. Tanrı aşkına, sanat tarihinden mezun olacaksın. Luke’sa Kuzey Carolina’nın bir köyünde boğalara biniyor ve bir çiftlikte yaşıyor. Altı ay sonra mezun olduğunda neler olacağını merak ediyor olurdun.” Sustu. Sophia’yı bunu düşünmeye zorluyordu. “Önümüzdeki elli sene boyunca bir çiftlikte yaşamayı hayal edebiliyor musun? Hayatının geri kalanını at binerek, inek güderek ve ahırları temizleyerek mi geçireceksin?”

Sophia başını iki yana salladı. “Hayır...”

“Ah,” dedi Marcia, Sophia’nın sözünü keserek. “O hâlde belki de sen New York’ta bir müzede ya da galeride çalışırken Luke’un seninle birlikte yaşayacağını hayal ediyorsun? Belki de ikinizin birlikte pazar sabahlarını en yeni brunch mekânlarında geçireceğinizi, cappuccino’larınızı yudumlarken *New York Times* okuyacağını sanıyorsun? Birlikte geçireceğiniz geleceği böyle mi hayal ediyorsun?”

Sophia cevap vermeyince Marcia elini uzatıp Sophia’nın elini sıktı.

“Onu ne kadar önemsedığinin farkındayım,” diye sürdürdü konuşmasını. “Ama hayatlarınız bambaşka yollarda, bambaşka topraklarda. Ve bu da şimdiden itibaren kalbini dizginlemen gerektiği anlamına geliyor. Eğer bunu şimdi yapmazsan sonunda kalbin paramparça olacak.”

“Bu akşam çok sessizsin,” dedi Luke sıcak çikolatasını yudumlarken. Sophia’nın elleri fincanındaydı ve oturdukları ka-

nepeden pencerenin ardındaki kar tanelerini izliyordu. Kışın ikinci kar yağışıydı, gerçi önceki gibi tutacağa benzemiyordu. Luke her zamanki gibi şömineyi yakmıştı. Fakat Sophia'nın içi üşüyordu.

“Özür dilerim,” dedi. “Sadece yorgunum.”

Sophia, Luke'un onu dikkatle süzdüğünün farkındaydı ve belki de ilk kez bu akşam bu ilgiden huzursuzdu.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi Luke. “Bence Marcia sana bir şey söyledi ve canını sıktı.”

Sophia hemen cevap vermedi. “Neden böyle söyledin?” diye sordu sonunda. Sesi beklediğinden daha cansız çıkmıştı.

Luke omuz silkti. “Seni almaya geldiğimi, yolda olduğumu haber vermek için aradığımda neşeyle cıvıldıyordun, telefonu zor kapattım. Yurda vardığımdaysa suspus olmuştun. Ayrıca Marcia'yla birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Sanki ikiniz birbirinize bir çeşit itirafta bulunmuştunuz da bundan memnun değil gibiydiniz.”

Fincandan gelen sıcaklık Sophia'nın ellerine yayılıyordu. “Koca bir günü konuşmadan geçirebilen bir erkek için algıların çok açık,” dedi Sophia ona bakarak.

“Tam da bu yüzden algılarım açık ya işte.”

Luke'un cevabı Sophia'ya bu kadar kısa sürede neden böyle yakınlaştıklarını anımsatmıştı. Fakat bunun iyi bir şey olduğundan artık şüpheliydi.

“Yine düşüncelere daldın,” dedi Luke söylenir gibi. “Ve bu durumdan tedirgin olmaya başladım.”

Sophia aralarındaki gerilime rağmen güldü.

“Sence tüm bunlar nereye gidiyor?” diye sordu birdenbire, Marcia'yı taklit ederek.

“Aramızda olanlardan mı bahsediyorsun?”

“Bu baharda mezun olacağım. Yani sadece birkaç ay sonra. O zaman ne olacak? Ya eve geri dönersem? Ya da başka bir yerde iş bulursam?”

Luke öne doğru eğilip fincanını sehpayaya koydu ve ardından yavaşça Sophia’ya döndü. “Bilmiyorum,” dedi.

“Bilmiyorsun, öyle mi?”

Luke’un yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. “Geleceği sen ne kadar biliyorsan ben de o kadar biliyorum.”

“Bu bana bahane gibi geldi.”

“Bahane falan bulduğum yok,” dedi Luke. “Sadece dürüst davranmaya çalışıyorum.”

“Ama hiçbir şey söylemiyorsun!” diye bağırdı Sophia. Sesinde kendi umutsuzluğunu duydu ve bundan nefret etti.

Luke sesini yükseltmedi. “O hâlde şuna ne dersin? Seni seviyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Bunu başarmanın bir yolunu buluruz.”

“Sahiden buna inanıyor musun?”

“İnanmasam söylemezdim.”

“New Jersey’ye taşınman gerekse bile mi?”

Şömine ateşi Luke’un yüzünün yarısını karanlıkta bırakıyordu. “New Jersey’ye taşınmamı mı istiyorsun?”

“New Jersey’nin nesi varmış?”

“Hiç,” dedi Luke. “Sana daha önceden oraya gittiğimi ve sevdiğimi söylemiştim.”

“Ama?”

Luke ilk kez gözlerini devirdi. “Annemin durumundan emin olana dek çiftlikten ayrılamam,” dedi kesin bir tavırla.

Sophia, Luke’un endişelerini anlayabiliyordu ama...

“Burada kalmamı istiyorsun değil mi?” dedi. “Mezun olduktan sonra.”

“Hayır.” Luke başını iki yana salladı. “Senden asla böyle bir şey istemem.”

Sophia öfkesini saklayamaz hâle gelmişti. “O hâlde bir daha soruyorum, ne yapacağız?”

Luke ellerini dizlerinin üstüne koydu. “Böyle bir durumla karşılaşan ilk çift biz değiliz. Bence eğer birlikte olmak istersek bir yolunu buluruz. Hayır, bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum. Hayır, bunun nereye varacağını bilmiyorum. Ve eğer yarın gidiyor olsaydın çok daha endişeli olurdum. Ama önümüzde altı ay var ve o zamana kadar işler değişebilir... Belki rodeoda başarılı olurum ve çiftlik için endişelenmeme gerek kalmaz ya da belki bir gün çit direklerinden birini kazar ve bir hazine bulurum. Belki de çiftliği tamamen kaybederiz ve zaten başka bir yere taşınmam gerekir. Ya da belki sen Charlotte’ta, her gün gidip gelebileceğin kadar yakın bir yerde iş bulursun. Bilemiyorum.” Luke, Sophia’ya biraz daha yaklaştı, sözlerini vurgulamaya çalışıyordu. “Şimdilik emin olduğum bir tek şey var, o da eğer ikimiz de istersek ilişkimizi sürdürmenin bir yolunu bulacağımız.”

Sophia, Luke’un söyleyebileceği tek şeyin bu olduğunun farkındaydı ama geleceklerinde ne olacağı sorusu hâlâ onu huzursuz ediyordu. Gerçi bunu dile getirmedi. Onun yerine Luke’a sokulup kolunun altına girdi. Luke’un vücudu sıcacıktı. Derin bir nefes aldı. Zamanın durmasını isterdi. Ya da en azından yavaşlamasını. “Tamam,” diye fısıldadı.

Luke, Sophia’yı saçlarından öptü ve çenesini başının üstüne yasladı. “Seni seviyorum, bunu biliyorsun.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Sophia. “Ben de seni seviyorum.”

“Noel’de seni özleyeceğim.”

“Ben de seni.”

“Yine de ailenle biraz vakit geçireceğin için mutluyum.”

“Ben de.”

“Belki New Jersey’ye gelir, sana sürpriz yaparım.”

“Kusura bakma ama,” dedi Sophia gerçekçi bir tavırla, “bunu yapamazsın.”

“Nedenmiş o?”

“Beni ziyaret edemezsin demek istemiyorum. Sadece sürpriz olmaz. Olacaksa da berbat ettin.”

Luke bir an durdu. “Ah, öyle yaptım, değil mi? Neyse, belki de gelmeyerek sana sürpriz yaparım.”

“Gelsen iyi edersin. Ailem seninle tanışmak istiyor. Daha önce bir kovboyla hiç tanışmadılar ve eminim seni etrafta tüfekle dolanıp *n’aber ahbab*, diyen biri olarak hayal ediyorlar.”

Luke güldü. “Sanırım onları biraz hayal kırıklığına uğratacağım.”

“Hayır,” dedi Sophia. “İşte bunu asla yapamazsın.”

Luke buna mutlulukla gülümsedi. “Yılbaşı gecesine ne dersin? Bir planın var mı?”

“Bilmem. Var mı?”

“Artık var.”

“Harika. Ama yılbaşı akşam öyle pat diye gelemezsin. Annemlerle biraz vakit geçirmen gerek.”

“Anlaştık,” dedi Luke. Başıyla köşeyi işaret etti. “Ağacı süslememe yardım etmek ister misin?”

“Hangi ağacı?”

“Hemen arka tarafta. Dün buraya taşıdım. Biraz küçük ve cılız, o yüzden satılması ihtimali pek yoktu, ben de burada güzel durur diye düşündüm. Böylece ne kaçıracağını öğrenmiş olursun.”

Sophia ona biraz daha sokuldu. “Ne kaçıracağımı zaten biliyorum.”

Bir saat kadar sonra Sophia’yla Luke geriye çekilip yaptıkları işi inceledi.

“Pek olmamış gibi,” dedi Luke kollarını kavuşturup simlerle süsledikleri ağaca bakarken. “Daha fazlasına ihtiyacı var.”

“Daha fazla yapabileceğimiz bir şey yok ki,” dedi Sophia ve elini uzatıp ışıklı ipi düzeltti. “Dalların çoğu şimdiden sarktı bile.”

“Ondan bahsetmiyorum,” dedi Luke. “Biraz... Bekle. Hemen dönerim. Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bana bir dakika versen yeter...”

Luke yatak odasına gitti ve orta büyüklükte bir hediye paketiyle döndü. Sophia’nın yanından geçip kutuyu ağacın altına koyduktan sonra tekrar yanına geldi.

“Böyle çok daha iyi,” dedi.

Sophia, Luke’a baktı. “Bu benim için mi?”

“Aslına bakarsan evet.”

“Ama bu haksızlık. Ben sana bir şey almadım.”

“Ben bir şey istemiyorum.”

“Olabilir ama kendimi kötü hissettim.”

“Kendini kötü hissetme. Nasılsa telafi edersin.”

Sophia, Luke’u inceledi. “Bunu söyleyeceğimi biliyordun, değil mi?”

“Planımın bir parçası da buydu.”

“İçinde ne var?”

“Hadi,” dedi Luke. “Aç da bak.”

Sophia ağaca yaklaşp kutuyu aldı. Kutu, kurdeleyi çözüp paketi açmadan da içinden ne çıkacağını tahmin edebilece-

ği kadar hafifti. Hediyesini çıkardı, önünde tutup inceledi. Siyaha boyanmıştı, hasırdan yapılmıştı, boncuklarla süslüydü. Etrafındaki banda ufak bir tüy ilâştirilmişti.

“Kovboy şapkası ha?”

“Şık bir kovboy şapkası,” dedi Luke. “Kızlar için.”

“Arada fark mı var?”

“Eh, ben asla tüylü ya da boncuklu bir şapka takmam. Ve buraya bu kadar sık geldiğine göre gerçekten kendi şapkana ihtiyacın olduğunu düşündüm.”

Sophia onu dudaklarından öptü. “Mükemmelmîş. Teşekkür ederim.”

“Mutlu Noeller.”

Sophia şapkayı kafasına geçirip siperinin altından cilveli bir tavırla Luke’a baktı. “Nasıl görünüyorum?”

“Çok güzel,” dedi Luke. “Gerçi sen hep güzel görünüyorsun.”

19

Luke

Yarışların başlamasına bir aydan az kalmıştı ve Sophia da New Jersey'deydi, böylece Luke antrenmanlara daha sıkı sarıldı. Noel yaklaşırken, mekanik boğanın üzerinde kalış süresini günde beş dakika daha artırmıştı ve her fırsatta egzersiz yapmaya başlamıştı. Hiçbir zaman ağırlık çalışmayı sevmemişti ama o gün çiftlikte ne iş yapıyor olursa olsun, ki son zamanlarda daha ziyade kalan ağaçları satmakla meşguldü. Her saat başı yere eğilip elli şınav çekiyor, bazen günde dört yüz-beş yüzü buluyordu. Sonunda barfiksle karın ve bel kaslarını güçlendirme hareketlerini de programına ekledi. Böylece gün sonunda kendini yatağa attığında birkaç saniye içinde uyu-yakalıyordu.

Ağrıyan kaslarına ve yorgunluğuna rağmen yavaş yavaş eski kuvvetinin yerine geldiğini hissetmeye başlamıştı. Dengesi giderek iyileşiyor, böylece oturağını eyerde daha aşağıda tutabiliyordu. Aynı zamanda sezgileri de güçleniyor, ani değişikliklerle yalpalamaları önceden tahmin edebiliyordu. Noel'den sonraki dört gün Henderson County'ye gidip

canlı boğalarla alıştırma yaptı. Tanıdığı birinin orada bir antrenman tesisi vardı ve boğalar öyle çok kaliteli değilse de mekanik boğada çalışmak bir yere kadardı. Hayvanların ne yapacağını öngörmek asla mümkün olmuyordu ve her ne kadar Luke kaskla koruyucu yelek giyse de kendini tıpkı ekim ayında McLeansville'de olduğu gibi gergin hissediyordu.

Sonuç olarak elinden gelenin fazlasını yapıyor, kendini zorluyordu. Sezon ocak ortasında başlayacaktı ve iyi bir başlangıç yapması şarttı. Marttaki büyük turnuvaya katılmak için yarışları kazanması ya da olabildiğince fazla puan toplaması gerekiyordu. Haziran ayma geldiğinde her şey için çok geç olabiliirdi.

Annesi ne yaptığını görüyordu ve bu yüzden yine yavaş yavaş ondan uzaklaşmaya başlamıştı. Öfkesi gayet barizdi ama aynı zamanda üzüntüsü de. Luke, aralarındaki gerginliği yumuşatması için Sophia'nın yanlarında olmasını dilerken buldu kendini. Gerçi Sophia'nın her koşulda hep yanlarında olmasını isterdi. Sophia, New Jersey'deyken Noel Arifesi sessizce gelip geçti. Noel günü de sakindi. Luke öğleden sonraya kadar annesinin evine gitmedi, gittiğinde de annesinin gerginliği yüzünden okunuyordu.

Noel ağacı satışları nihayet bittiği için memnundu. İyi iş yapmışlardı ama ağaç satışıyla geçen bir ay demek, ister istemez çiftlikteki diğer işlerin biraz ihmal edilmesi anlamına geliyordu. Üstelik giderek kötüleşen havalar da işleri aksatıyordu. Yapılması gereken işler listesi kabarırken Luke endişelenmeye başlamıştı. Özellikle de gelecek senenin büyük bölümünü turnuvada geçireceği için. Yokluğunda annesi burada zorlanacaktı.

Hele de yarışları en baştan itibaren kazanmaya başlamazsa.

Mesele her zaman dönüp dolaşıp buraya geliyordu işte. Ağaç satışlarına rağmen -ki annesi bu sayede sürüye yedi çift sığır katmıştı- çiftliğin geliri, borçlarının yanına bile yaklaşmıyordu.

Luke, kafası tüm bunlarla dolu bir hâlde ahırda antrenman yapıyor ve Sophia'yı tekrar göreceği yılbaşına kadar günleri sayıyordu.

Sabahleyin erkenden yola çıktı ve öğle vaktinden biraz önce Jersey City'ye vardı. Öğleden sonranın tamamını Sophia'nın annesi, babası ve kardeşleriyle geçirdikten sonra, ne Luke ne de Sophia Times Meydam'nda Noel'i kutlayan kalabalığa karışmak istedi. Onun yerine mütevazı bir Tayland restoranında akşam yemeği yedikten sonra Luke'un kaldığı otele döndüler.

Gece yarısının ilerleyen saatlerinde Sophia yüzüstü uzanmıştı, Luke parmağıyla onun belinde ufak daireler çiziyordu.

"Yapma," dedi Sophia kıpırdanarak. "İşe yaramayacak."

"İşe yaramayacak olan ne?"

"Sana daha önce de söylemiştim, burada kalamam. Eve dönmem lazım."

"Yirmi bir yaşındasın," diye karşı çıktı Luke.

"Ama ailemin evindeyim ve evin bazı kuralları var. Ve aslına bakarsan gece ikiye kadar kalmama izin vermekle inanılmaz hoşgörölü davrandılar. Normalde birde evde olmak zorundayım."

"Burada kalsan ne olur ki?"

"Muhtemelen yattığımızı düşünürler."

"Yatıyoruz zaten."

Sophia başını çevirip Luke'a baktı. "Bunu bilmek zorunda değiller. Ayrıca her şeyi açık etmek gibi bir niyetim de yok."

“Ama sadece bir geceliğine buradayım. Yarın öğleden sonra yola çıkmam gerek.”

“Biliyorum ama kurallar böyle. Ayrıca ailemin tersini görmek istemezsin. Seni sevdiler. Gerçi kardeşlerim şapkanı takmadığın için biraz hayal kırıklığına uğradı.”

“Normal görünmek istedim.”

“Eh, gayet başarılıydın. Özellikle de 4-H’den bahsederken. O zavallı domuzları evcil hayvan gibi besleyip büyütükten sonra kesilsinler diye sattığını öğrendiğim zaman benim verdiğim tepkinin aynısını verdiler, fark etmişsinizdir herhâlde.”

“Ben de bu konuyu açtığın için sana teşekkür etmek istiyordum zaten.”

“Bir şey değil,” dedi Sophia yüzünde haylaz bir ifadeyle. “Bunu açıkladığımda Dalena’nın yüzünü gördün mü? Gözleri yerinden fırlayacak sandım. Bu arada annen nasıl?”

“Gayet iyi.”

“Anladığım kadarıyla sana hâlâ kızgın?”

“Öyle de denebilir.”

“Normale dönecektir.”

“Umarım.” Luke, Sophia’ya eğilip onu öptü. Sophia öpücüğe karşılık verse de hemen ardından de ellerini Luke’un göğsüne götürüp nazıkçe onu itti.

“Beni istediğin kadar öpebilirsin ama eve götürmek zorundasın.”

“Beni gizlice odana alabilir misin?”

“Kardeşimle aynı odada kalıyoruz. Biraz tuhaf kaçır.”

“Gece benimle kalmayacağını bilseydim o kadar yolu gelmezdim.”

“Sana inanmıyorum.”

Luke bir kahkaha attıktan sonra tekrar ciddileşti. “Seni özledim.”

“Hayır, özlemedin. Beni özleyemeyecek kadar meşguldün. Ne zaman arasam çalışıyordun. O kadar işin ve antrenmanın arasında muhtemelen aklına bile gelmemişimdir.”

“Seni özledim,” dedi Luke tekrar.

“Biliyorum. Ben de seni özledim.” Sophia elini uzatıp Luke’un yüzüne dokundu. “Maalesef giyinmemiz gerekiyor. Yarın seni kahvaltıya bekliyoruz.”

Luke, Kuzey Carolina’ya döndüğünde antrenmanlarını biraz daha artırmaya karar verdi. Sezonun ilk yarışına iki haftadan az bir süre kalmıştı. New Jersey’de geçirdiği iki gün sayesinde vücudu biraz dinlenmişti ve haftalardır ilk kez kendini iyi hissediyordu. Tek sorun, burada da havanın New Jersey’deki kadar soğuk olmasıydı. Ahıra gitmeyi daha düşünürken bile içerideki soğuğu hatırlayınca içi ürperiyordu.

O akşam ahırın ışıklarını açmış, akşamki ilk antrenmanı için esneme hareketleri yapmaya başlamıştı ki kapının açıldığını işitti. Arkasına döndüğünde annesi içeri giriyordu.

“Selam, anne,” dedi şaşırarak.

“Selam,” dedi annesi. Annesi de tıpkı onun gibi kalın bir mont giymişti. “Evine uğradım, orada olmadığını görünce buraya geldiğini tahmin ettim.”

Luke buna cevap vermedi. Annesi köpük dolgulu ringe girdi, Luke’un tam karşısında, boğanın önünde durdu. Beklenmedik bir hareketle elini uzatıp boğanın üstünde gezdirdi.

“Babanın bunu eve getirdiği ilk günü hatırlıyorum,” dedi. “Bir ara öyle popülerdi ki. John Travolta’nın şu eski filmini

izleyen herkes bunlara binmek istiyordu ve neredeyse her country barında bunlardan bir tane vardı. Bir iki sene sonra modası geçti tabii. Baban o barlardan birinden boğayı satın almak istedi. Çok pahalı değildi ama o zamanlar bizi aşıyordu. Bu yüzden ona epey sinirlendiğimi hatırlıyorum. Iowa veya Kansas'ta bir yerlere gitmişti ve sırf onu eve bırakmak için onca yol tepmiş, ardından Teksas'taki rodeo yarışı için yine hemen yola çıkmıştı. Dahası geri döndüğünde boğanın çalışmadığını gördü. Onu neredeyse en baştan yapması gerekti ve istediği şekilde çalışmasını sağlamak neredeyse bir senesini aldı. Bu arada sen doğmuştun ve baban emekliye ayrılmış sayılırdı. Ahırda tozlanıyordu, unutulup gitmişti, ta ki bir gün baban seni bunun üstüne oturtana dek... En fazla iki yaşındaydın. Boğa neredeyse hareket bile etmiyordu, yine de çok kızmıştım. Eninde sonunda babanın izinden gideceğini biliyordum bir şekilde. Mesele şu ki ben senin boğaya binmeni hiç istemedim. Bunun her zaman para kazanmak için çılgınca bir yol olduğunu düşünmüşümdür." Luke annesinin sesinde, hiç ondan beklemeyeceği türden bir acı duyuyordu.

"Neden bana hiç söylemedin?"

"Ne söyleyecektim ki? Sen de en az baban kadar takıntılıydın. Beş yaşındayken bir buzağıya bindiğinde kolunu kırdın. Ama zerre kadar umursamadın. Canını sıkın tek şey birkaç ay ona binemeyecek olmandı. Elimden ne gelirdi?" Göğüs geçirdi. "Bir gün kendiliğinden vazgeçeceğini umdum. Muhtemelen delikanlı oğlunun arabalara, kızlara ya da müziğe ilgi duymasını isteyen tek anneyimdir; ama sen bunların hiçbirini yapmadın."

"O tür şeyler de hoşuma gidiyordu."

“Olabilir. Yine de hayatını rodeo üstüne kurdun. Yapmak istediğin tek şey buydu. Hayalini kurduğun tek şeydi ve...” Linda gözlerini yumdu, bir süre öylece kaldı. “Bundan nefret etsem de dünyanın en iyisi olmanı sağlayacak beceriye, tutkuya ve motivasyona sahip olduğunu biliyordum. Ve seninle gurur duyuyordum. Ama bir yandan da üzülmeyen edemiyordum. Başaramayacağını düşündüğüm için değil, hayaline ulaşmak için her şeyi riske atacağını bildiğim için. Ve tekrar tekrar sakatlanmanı, buna rağmen tekrar tekrar denemeye devam etmeni izledim.” Vücudunun ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. “Unutma ki sen her zaman benim küçük oğlum olarak kalacaksın. Doğduğunda kollarıma aldığım bebeğimsin sen benim.”

Luke sessizce dinlerken tanıdık bir utancın altında ezildiğini hissetti.

“Şimdi söyle bana,” dedi annesi ona bakıp. “Hayatında olmazsa yaşayamayacağın bir şey mi bu? Hâlâ bunda en iyi olma tutkusuyla yanıp tutuşuyor musun?”

Luke çizmelerine baktıktan sonra gönülsüzce başını kaldırdı.

“Hayır,” diye itiraf etti.

“Ben de öyle tahmin etmişim,” dedi annesi.

“Anne...”

“Bunu neden yaptığını biliyorum. Tıpkı neden bunu yapmanı istemediğimi bildiğin gibi. Sen benim oğlumsun ama sana engel olamam, bunun da farkındayım.”

Luke derin bir nefes aldı. Annesinin bitkinliğini fark etmişti. Her hâlimden pes ettiği belliydi.

“Neden buraya geldin, anne?” diye sordu yumuşak bir tavırla. “Bana tüm bunları söylemek için değil herhâlde.”

Annesi hüzünle gülümsedi. “Doğru. Aslına bakarsan buraya sana bakmak, nasıl olduğunu görmek için geldim. Ve yolculuğunun nasıl geçtiğini öğrenmek için.”

Başka nedenler de vardı ve Luke bunun farkındaydı. Yine de annesinin sorusuna cevap verdi.

“Yolculuk iyi geçti. Gerçi kısa sürdü. Vaktimin çoğunu Sophia’dan ziyade kamyonetle geçirmişim gibi hissediyorum.”

“Muhtemelen öyle de olmuştur,” dedi annesi. “Ya ailesi?”

“İyi insanlar. Birbirine yakın bir aile. Yemekte epey eğlendik.”

Annesi onaylar bir tavırla başını salladı. “Güzel.” Gömleğinin yenlerini kıvrıp kollarını kavuşturdu. “Ya Sophia?”

“Harika biri.”

“Ona nasıl baktığını gördüm.”

“Öyle mi?”

“Ona karşı hislerin gayet açık,” dedi annesi.

“Öyle mi?” dedi Luke yine.

“Bu çok güzel bir şey,” dedi annesi. “Sophia özel biri. Onu tanımaktan mutluyum. Sence ikinizin bir geleceği var mı?”

Luke vücudunun ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. “Umarım vardır.”

Annesi ciddi bir tavırla ona baktı. “O hâlde Sophia’ya da söylemelisin.”

“Söyledim zaten.”

“Hayır,” dedi annesi başını iki yana sallayarak. “Ona söylemelisin.”

“Neyi söyleyeyim?”

“Doktorun bize söylediği şeyi,” dedi annesi açıkça. “Rodeoya devam edersen bir yıl sonra bu vakitler büyük ihtimalle hayatta olmayacağını.”

20

Ira

“Geceleri evde dolanırken,” diyor Ruth birdenbire, “söylediğin gibi yapmıyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?” Bu kadar uzun bir sessizliğin ardından Ruth’un sesini yeniden duyunca afallıyorum.

“Benim için hazırladığın günlükler gibi olmuyor. Ben tüm mektuplarımı okuyabiliyordum, oysa sen bütün tabloları görmüyorsun. Büyük bölümü sıkışık odalara yığılmış hâlde ve onları yıllardır görmedin. Ayrıca meşe sandıklarda sakladıklarına da bakmıyorsun. Bugünlerde o sandıkları açabileceğin bile şüpheli.”

Bu doğru. “Belki birini yardıma çağırırım,” diyorum. “Duvara asılı olanları değiştirebilirim. Eskiden senin yaptığın gibi.”

“Evet, ama ben bunu yaptığımda verebilecekleri en iyi etkiyi yakalayacak şekilde asıyordum onları. Senin zevkin benimki kadar iyi değil. Adamlara boş buldukları her yere bir tablo asmalarını söyledin.”

“Verdikleri eklektik his hoşuma gidiyor.”

“Eklektik falan değil. Düpedüz kaotik, sıkış tepiş, tam bir felaket.”

Sırıtıyorum. “O hâlde eve artık hiç misafir gelmemesi iyi bir şey.”

“Hayır,” diyor Ruth. “Hiç de iyi değil. Utangaç biri olabilirsin ama gücünü daima insanlardan almışsındır.”

“Ben gücümü senden alıyordum,” diyorum.

Her ne kadar arabanın içi karanlık olsa da Ruth’un, yüzünü ekşittiğini görebiliyorum.

“Müşterilerinden bahsediyorum. Onlarla her zaman özel bir iletişim kurmuştundur. İşte bu yüzden müşterilerin olarak kaldılar. Ve sen devrettikten sonra dükkânın başarısız olmasının sebebi de buydu. Çünkü yeni sahipleri hizmet vermekten ziyade para kazanmakla ilgilendiler.”

Ruth bu konuda haklı olabilir ama bazen bunun asıl nedeninin değişen piyasa koşulları olduğunu düşünmeden edemem. Benim emekliye ayrılmamdan önce de dükkân her geçen sene müşteri kaybediyordu. Greensboro’nun dört bir yanında, daha fazla seçim şansı sunan büyük mağazalar açılmıştı. İnsanlar şehirden banliyölere çekilmeye başlamıştı ve merkezdeki küçük işletmeler sıkıntı çekiyordu. Dükkânın yeni sahibini bu konuda uyarmıştım ama o kendi kafasının dikine gitti. Ona karşı dürüst olduğum için içim rahat bir şekilde işi devrettim ama doksan senenin ardından dükkânın kepenk kapattığını öğrenince yine de çok pişman oldum. Eski tuhafiyeler, on yıllarca işlettiğim türden dükkânlar, tıpkı kapalı vagonlar, at arabası kamçıları, çevirmeli telefonlar gibi miadını doldurmuştu.

“Ben hiçbir zaman senin işini sevdiğin gibi kendi işimi sevmedim,” diyorum sonunda.

“Ben yaz boyunca tatil yapabiliyordum.”

Başımı iki yana sallıyorum ya da daha doğrusu bunu yaptığımı hayal ediyorum. “Çocuklar yüzündendi,” diyorum. “Onları etkilemiş olabilirsin ama aynı zamanda onlar da seni etkiledi. Geçirdiğimiz yaz tatilleri ne kadar unutulmaz olsa da sonunda okula döneceğin düşüncesi seni hep heyecanlandırırdı. Çünkü çocukları özlerdin. Kahkahalarını, meraklarını ve dünyaya karşı o saf bakışlarını.”

Ruth bir kaşını kaldırıp bana bakıyor. “Peki sen bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü,” diyorum, “bana kendin söyledin.”

Ruth üçüncü sınıflara ders veriyordu ve ona göre bu dönem bir öğrencinin hayatında eğitim açısından en önemli dönemlerden biriydi. Öğrencilerin çoğu sekiz-dokuz yaşındaydı; Ruth’un her zaman eğitim hayatının dönüm noktası olarak düşündüğü yaşlar. Öğrenciler bu yaşta, bir sene öncesine kadar kendilerine yabancı gelen kavramları anlayacak kadar büyük, bununla birlikte yetişkinlerin korumasını kayıtsız şartsız kabul edecek kadar küçük olurlardı.

Aynı zamanda Ruth’a göre bu yaş, öğrencilerin akademik açıdan birbirlerinden ayrılmaya başladığı ilk dönemdi. Bazı öğrenciler belli bazı alanlarda başarı gösterirken diğerleri yetersiz kalırdı. Her ne kadar bunun sayısız nedeni olsa da Ruth’un görev yaptığı okulda o senelerde öğrencilerinin büyük bir kısmı ve aileleri buna aldırış etmezdi. Öğrenciler sekiz veya dokuzuncu sınıfa kadar okur, ardından çiftlikte tam zamanlı çalışmak üzere okulu bırakırlardı. Ruth için dahi bu üstesinden gelmesi çok güç bir meseleydi. Ruth’u geceleri uyutmayanlar, sürekli endişelendiren bu çocuklardı işte.

Yıllarca ders programını bunlar için değiştirmiş, onlara ve ailelerine ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışmıştı. Bu öğrencileri okumaya teşvik etmek için kâğıt bardaklara tohum ektirir, üstlerine isimlerini yazdırırdı. Böcek yakalamalarını ve bunların da isimlerini yazmalarını isterdi. Bu sayede doğaya karşı düşünsel bir merak geliştireceklerini umardı. Matematik sınavlarında her zaman çiftlik veya parayla ilgili bir şey olurdu: *Joe her bir ağaçtan dört sepet şeftali topluyorsa ve her sırada beş ağaç varsa kaç sepet şeftali satabilir? 200 dolarınız varsa ve 120 dolarlık tohum alırsanız geriye ne kadar paranız kalır?* Bunlar öğrencilerin önemseydiği dünyaya ait şeylerdi ve Ruth çoğu zaman bu sayede onlara ulaşmayı başarırdı. Bir kısmı yine de okulu bıraksa da, bazen yıllar sonra onu ziyarete gelir ve kendilerine okuma-yazmayı öğrettiği, pazarda yaptıkları alışverişe yetecek temel matematiği verdiği için teşekkür ederlerdi.

Ruth bununla gurur duyardı ve tabii en çok da mezun olduktan sonra üniversiteye devam eden öğrencileriyle. Fakat arada sırada da, her şey bir yana neden öğretmen olmak istediğini kendisine hatırlatan bir öğrenciye rastlardı. Bu da beni şöminenin üstünde asılı duran tabloya getiriyor.

“Daniel McCallum’u düşünüyorsun,” diyor Ruth.

“Evet,” diyorum. “En sevdiğin öğrencin.”

Ruth’un yüzünde hayat dolu bir ifade belirliyor. Daniel’la tanıştığı gün de yüzünde böyle bir ifade olduğunu dün gibi hatırlıyorum. O zamanlar öğretmenliğe başlayalı on beş sene geçmişti. “Çok zor bir öğrenciydi.”

“Bana da aynen böyle söylemiştin.”

“Okula ilk geldiğinde çok saldırgandı. Üstündeki iş tulumu kir pas içindeydi ve yerinde duramıyordu. Onu her gün azarlardım.”

“Ama ona okumayı öğrettin.”

“Tüm öğrencilerime okumayı öğrettim.”

“Ama o farklıydı.”

“Evet,” diyor Ruth. “Diğer çocuklardan daha büyüktü ve teneffüslerde diğerlerinin kolunu yumruklar, oralarını buralarını morartırdı. Saçlarıma aklar düşmüşse bunun nedeni Daniel McCallum’dur.” Ruth’un Daniel’la ilgili şikâyetlerini hatırlıyorum ama o zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi daima sesinde bir şefkat tınısı olurdu.

“Daha önce hiç okula gitmemişti. Kuralları anlamıyordu,” diyorum.

“Kuralları biliyordu. Ama başta bunlara aldırmıyordu. Abigail diye güzel bir kızın arkasında oturur, kızın saçını çekkerdi. Onu sürekli uyarırdım, böyle davranmaması gerektiğini söylerdim ama bildiğini okumaya devam ederdi. Sonunda onu en ön sıraya, sürekli görebileceğim bir yere oturtmak zorunda kalmıştım.”

“Ve okuma yazma bilmediğini o zaman fark ettin.”

“Evet.” Şimdi bile sesinde bir acı var.

“Anne babasıyla konuşmaya gittiğinde öldüklerini öğrendin. Daniel’a üvey ağabeyiyle karısı bakıyordu ve ikisi de okula gitmesini istemiyordu. Üstelik üçünün bir barakada yaşadığını görmüştün.”

“Bunu biliyorsun çünkü o gün evlerine birlikte gittik.”

Başımı sallıyorum. “Eve dönüş yolunda çok sessizdin.”

“Bu zengin ülkede hâlâ insanların böyle yetersiz koşullarda yaşayan insanlar olması çok canımı sıkıyordu. Çocuğun ha-

yatında onu gerçekten önemseyen kimse olmaması da beni üzmüştü.”

“Böylece onunla yalnızca okulda değil okuldan önce ve sonra da özel olarak ilgilenmeye karar verdin.”

“Ön sırada oturuyordu,” diyor Ruth. “Hiçbir şey öğrenemeseydi iyi bir öğretmen olmazdım.”

“Ama asıl sebep onun için çok üzülmeni.”

“Üzülmemek mümkün müydü? Çok zor bir hayatı vardı. Gerçi sonra Daniel gibi daha bir sürü çocuk olduğunu öğrenecektim.”

“Hayır,” diyorum. “İkimiz için sadece bir çocuk vardı.”

Daniel evimize ilk geldiğinde ekim başıydı. Köylülere has kaba tavırları ve anlam veremediğim bir tür utangaçlığı olan, sırık gibi, sırma saçlı bir oğlandı. İlk ziyaretinde ne elimi sık-mış ne de yüzüme bakmıştı. Onun yerine elleri ceplerinde öylece durmuş, gözlerini yere dikmişti. Ruth dersten sonra okulda kalıp ona ders vermiş olmasına rağmen akşam da mutfak masasında onu çalıştırmaya devam ediyordu, bense oturma odasında radyo dinliyordum. Sonra da akşam yemeğine kalması için ısrar etti.

Daniel evimize akşam yemeğine gelen ilk öğrenci değildi ama düzenli olarak gelen tek öğrenciydi. Bu öncelikle ailesinin durumu yüzündendi. Daniel’ın üvey ağabeyiyle karısı çiftliği zaten güçbela ayakta tutuyorlardı ve yasaların zoruyla Daniel’ı okula göndermek zorunda kaldıkları için kızgınlardı. Öte yandan onu çiftlikte istiyor gibi de görünmüyorlardı. Ruth’la onları ziyaret ettiğimiz gün verandada oturup sigara üstüne sigara içerken Ruth’un sorularına umursamaz bir tavırla, tek kelimelik cevaplar vermişlerdi. Ertesi sabah Daniel

okula geldiğinde yanağı morarmış, bir gözü kıpkırmızı olmuştu. Bu hâli Ruth'u daha da üzmüş, ona yardım etmeyi iyice aklına koymuştu.

Fakat onu üzen yalnızca yüzündeki dayak izleri değildi. Okul sonrasında ona ders çalıştırırken sık sık midesinin guruldadığını duyar, buna rağmen aç olup olmadığını sorduğunda çocuk daima aç olmadığını söylerdi. Daniel sonunda bazen günlerce yemek yemediğini itiraf ettiğinde Ruth hemen şerifi aramak istemiş ama Daniel bunu yapmaması için Ruth'a yalvarmış. Çünkü gidecek başka bir yeri yoktu. Ruth da çözümü onu yemeğe çağırmakta buldu.

Daniel evimize yaptığı ilk ziyaretinin ardından haftada iki-üç kez bize yemeğe gelir oldu. Bize alıştıkça utangaçlığı geçti, bunun yerini âdeta resmi bir kibarlık aldı. Elimi sıkıyor ve bana Bay Levinson diye hitap ediyor, günümün nasıl geçtiğini sormayı asla atlamıyordu. Tavırlarındaki bu ciddiyet bana bir şekilde zorlu hayatının bir sonucu gibi geldiğinden buna hem üzülmüyor hem de etkileniyordum. Öte yandan onu ilk gördüğüm günden beri sevmiştim ve yıllar geçtikçe ona olan düşkünlüğüm arttı. Ruth'a gelince, sonunda onu oğlu gibi sevmeye başladı.

Bugünlerde, bu dönemde, bir öğretmenin öğrencisine duyduğu hissi bu sözlerle açıklamanın yakışksız olduğunun farkındayım. Belki o zamanlarda da yakışksızdı. Fakat Ruth'un ki gerçek bir anne sevgisiydi, şefkat ve ilgiden doğan bir sevgi. Üstelik Daniel, Ruth'un kanatları altında bir çiçek gibi açıldı. Ruth'un Daniel'e tekrar tekrar ona inandığım, büyüdüğü zaman ne isterse olabileceğini söylediğini işitirdim. İsteddiği takdirde dünyayı değiştirebileceğini, kendisi ve başkaları için daha güzel bir yer yapabileceğini üzerine basa basa

vurgulardı. Görünüşe bakılırsa Daniel da Ruth'a inanırdı. Her şey bir yana, Ruth'u memnun etmek ister gibiydi. Sınıfta yaramazlık yapmayı bırakmıştı. Daha iyi bir öğrenci olmak için çok çalışıyordu ve her şeyi kolayca öğrenerek Ruth'u bile şaşırtıyordu. Eğitimsiz olmasına karşın çok zekiydi ve ocak ayına geldiğimizde sınıftaki arkadaşları kadar okuma yazma biliyordu. Mayısta neredeyse iki sınıf ilerideydi. Yalnızca okuma konusunda değil, diğer derslerinde de. İnanılmaz bir hafızaya sahipti. Öğretilen her şeyi hızla kapıyor, Ruth'la ona söylediğimiz her şeyi özömsüyordu.

Ruth'un sanata olan düşkünlüğünü fark ettiğinde duvarlarımızı süsleyen resimlerle de ilgilenmeye başladı. Akşam yemeklerinden sonra Ruth onu evde gezdirir, topladığımız tabloları anlatırdı. Daniel, Ruth'un elini tutar, anlatılanları can kulağıyla dinler, gözleri parlayarak bir Ruth'a bir resimlere bakardı. Sonunda tüm sanatçıların isimlerinin yanı sıra tarzlarını da öğrenmişti. Belli ki Ruth'un ona duyduğu sevgi karşılıklıydı. Bir keresinde Ruth ikisinin bir fotoğrafını çekmemi istemişti. Bu fotoğrafı Daniel'a verdiğinde, çocuk o öğleden sonra boyunca fotoğrafı elinden bırakmamış ve sonra başka bir gün ben de onu yüzünde bir merakla fotoğrafa bakarken yakalamıştım. Ruth onu her eve bıraktığında, onunla vakit geçirdiği için Ruth'a mutlaka teşekkür edermiş. Okulun son günü de arkadaşlarıyla oynamaya gitmeden önce Ruth'a onu sevdiğini söylemiş.

Bu arada Ruth'un kafasında, Daniel'a bizimle yaşamak ister mi diye sorma fikri şekillenmeye başlamıştı. Bu konuyu aramızda konuştuk ve doğrusu benim için bir sakıncası yoktu. Daniel'ın evde olması benim de hoşuma gidiyordu ve Ruth'a da aynen böyle söyledim. Eğitim yılının sonuna

doğru Ruth bu konuyu Daniel'a nasıl açacağı konusunda hâlâ kararsızdı. Daniel'ın bunu kabul edip etmeyeceğini, bunu isteyip istemeyeceğini bilmiyordu. Aynı şekilde bu teklifi Daniel'ın üvey ağabeyine nasıl açacağından da emin değildi. Bu tür bir şeyin yasal olarak kabul göreceğinin hiçbir garantisi yoktu. İşte tüm bu sebeplerden dolayı okulun son günü ona bir şey söylemedi. Bunun yerine bu meseleyi yaz tatili dönüşünde ele almaya karar verdi. Yine de gezimiz boyunca Ruth'la sık sık Daniel hakkında konuştuk ve bu tür bir ayarlamayı mümkün kılmak için elimizden geleni yapmaya karar verdik.

Fakat Greensboro'ya döndüğümüzde barakada kimse yoktu. Belli ki haftalar önce terk edilmişti. Daniel ağustosta okula dönmedi. Ders notlarının yeni okuluna gönderilmesi için herhangi bir talep de gelmedi. Görünüşe bakılırsa kimse aileye ne olduğunu veya nereye gittiklerini bilmiyordu. Öğrenciler ve diğer öğretmenler kısa sürede onu unuttu. Fakat Ruth için durum bambaşkaydı. Yalnızca şehri terk ettiğini öğrendiği için değil, aynı zamanda bir daha asla buralara dönmeyebileceği ihtimalini de düşünerek haftalarca ağladı. Evin yakınındaki çiftlikleri sürekli ziyaret ediyor, birilerinden ailenin nereye gittiğini öğrenmeyi umuyordu. Posta geldiğinde belki Daniel'dan bir haber çıkar diye zarflara heyecanla göz atıyordu. Günler geçip de Daniel'dan ne bir haber ne bir mektup gelince hayal kırıklığı giderek büyüdü. Daniel, Ruth'un içinde benim asla dolduramayacağım bir boşluğu, evliliğimizdeki bir eksikliği doldurmuştu. O sene Daniel, Ruth'un hep istediği çocuğu olmuştu.

Keşke size Ruth'la Daniel'ın bir gün yeniden buluştuğunu, Daniel'ın onunla iletişime geçtiğini, en azından nere-

lerde olduğunu, neler yaptığını haber verdiğini söyleyebilseydim. Ruth yıllar boyunca onun için üzüldü, endişelendi ama zaman içinde adını daha az anar oldu, sonunda da ondan bahsetmeyi büsbütün bıraktı. Yine de onu hiçbir zaman unutmadığını biliyorum ve bir yanı Daniel'ı aramaktan asla vazgeçmedi. Sakin köy yollarında ilerlerken, yıkık dökük çiftliklerden geçerken Ruth hep onu görmeyi umar, uzaklardaki atölyelerde ve galerilerde geçirdiğimiz yaz tatilinin ardından okula döndüğünde onun çıkıp geleceğini ümit ederdi. Bir keresinde Gaziler Günü'nde Greensboro'daki törende kalabalığın arasında gördüğünü sandı ama biz o tarafa gidene kadar çoktan gitmişti; tabii eğer oysa.

Daniel'dan sonra evimize başka öğrenci gelmedi.

Kar yemek için camı açtığımda arabaya dolan buz gibi hava yüzünden içerisi buz gibi, ön panelin üstü don tutmuş. Her nefes verdiğimde ağızımdan buhar çıkıyor. Susuzluğum geçti ama şimdi de boğazım ve midem kardan donuyor. Hem içim hem dışım buz gibi ve titremeden duramıyorum.

Ruth yanımda oturmuş, pencereden dışarı bakıyor. Camın ardından yıldızların parladığını görebiliyorum. Henüz hava aydınlanmadı ama ay ışığı ağaçların üstündeki karları gümüşü bir renkle aydınlatıyor. Havanın en kötü kısmı geride kaldı belli ki. Bu gece de soğuk devam edecek ve arabanın üstündeki karlar buz tutacak ama yarın veya ertesi gün bir ara hava sıcaklığı artacak, karlar erimeye başlarken etraf kışın beyaz örtüsünü üstünden atacak.

Bu hem iyi hem de kötü. Arabam yoldan görünür olacak ki bu iyi bir şey. Öte yandan hayatta kalmam için kara ihtiyacım var, oysa bir iki güne tamamen erimiş olacak.

“Şimdiye dek gayet iyiydin,” diyor Ruth. “Yarın olana kadar endişelenme, gerisini sonra düşünürsün.”

“Senin için söylemesi kolay,” diye cevap veriyorum somurtarak. “Burada başı belada olan benim.”

“Evet,” diyor Ruth sakince. “Ama bu senin hatan. Araba kullanmamalıydın.”

“Yine mi bu konuya geldik?”

Ruth kuru bir gülümsemeyle bana dönüyor. Şimdi kırklı yaşlarında ve saçları kısa. Elbisesi sıklıkla tercih ettiği kırmızı tonlarda, büyük düğmeleri ve şık cepleriyle sade kesimli. 1960’larda tüm kadınlar gibi Ruth da Jacqueline Kennedy hayranıydı.

“Konuyu açan sendin.”

“Bana anlayış göstermeni bekliyordum.”

“Şikâyet ediyorsun. Yaşlandıkça daha çok şikâyet eder oldun. Ağacı kesen şu komşun ya da görünmez olduğunu düşünen benzin istasyonundaki kız hakkında söylenmen gibi.”

“Şikâyet falan etmiyordum. Sadece gözlemimi söylüyordum. Arada fark var.”

“Şikâyet etmemelisin. Hiç çekici değil.”

“Yıllar var ki çekicilikle işim olmadı.”

“Hiç de değil,” diye karşı çıkıyor Ruth. “İşte bu konuda haksızsın. Kalbin hâlâ güzel. Gözlerin hâlâ şefkatli ve sevecen. Ayrıca iyi ve dürüst bir adamsın. Bunlar benim için sonsuza dek güzel kalmana yeter.”

“Benimle flört mü ediyorsun?”

Ruth bir kaşını havaya kaldırıyor. “Bilmem. Öyle mi dersin?”

Öyle öyle... Ve kazadan beri ilk kez bir an için bile olsa içimin gerçekten ısındığını hissediyorum.

Düşünüyorum da hayatlarımız ne kadar tuhaf. Tesadüfi anlar; bilinçli kararlar, eylemler ve bir gemi dolusu umutla birleşerek nihayetinde kaderimizi belirliyor, geleceğimizi çiziyor. Ruth'u ilk gördüğüm an böyle bir andı. Ruth'a, onu daha ilk gördüğüm anda bir gün evleneceğimizi anladığımı söylemem yalan değildi.

Yine de deneyimlerim bana kaderin bazen zalim olabileceğini ve bir gemi dolusu umudun bile yetmeyebileceğini öğretti. Ruth bunu Daniel'la anladı. O sırada kırkına girmişti ve ben ondan da yaşlıyım. Daniel ortadan kaybolduktan sonra sürekli ağlamasının sebeplerinden biri de buydu. O dönemlerde toplumun beklentileri farklıydı ve ikimiz de evlat edinemeyecek kadar yaşlı olduğumuzu biliyorduk. Daniel hayatımızdan çıkıp gittiğinde, kaderin, Ruth'a karşı sonuncu ve nihai komplosunu kurduğu sonucuna varmadan edemedim.

Ruth kabakulak geçirdiğimi bilmesine karşın benimle evlenmiş olsa da gizliden gizliye bana teşhis koyan doktorun yanlış olması ihtimaline tutunduğunun farkındaydım. Sonuçta hiçbir kesin kanıt yoktu ve itiraf etmeliyim ki ben bile zayıf da olsa bir umut taşıyordum. Fakat karıma çok âşık olduğum için bu düşünce bende o kadar ön planda sayılmazdı. Evliliğimizin ilk senesinde bol bol seviştik. Ruth benimle evlenerek yaptığı fedakârlığı her ay hatırlasa da başlangıçta bu durum canını sıkıyordu. Bana kalırsa, çocuk sahibi olmak için duyduğu içten arzusun tek başına yeterli olacağına, bir şekilde çocuk sahibi olacağımıza inanıyordu. Zamanın yüzümüze güleceğine dair dile getirmediği bu inancı yüzünden olsa gerek evlat edinme konusunu hiç konuşmadık.

Hata bendeydi. Bunu şimdi biliyorum ama o zamanlar bilmiyordum. 1950'ler gelip geçmiş, evimiz sanat eserleriyle dolmuştu. Ruth öğretmenlik yapıyor, bense dükkânda çalışıyordum. Ruth giderek yaşlanmasına rağmen bir yanı hâlâ umutluydu. Derken, uzun zamandır edilen bir duanın karşılığı gibi Daniel hayatımıza girdi. Önce Ruth'un öğrencisi, ardından her zaman özlemini çektiği oğlu oldu. Sonra bu hayal birdenbire bıçak gibi kesildiğinde ise geriye sadece ben kaldım. Ve bu yeterli değildi.

Sonraki birkaç sene ikimiz açısından da çok zor geçti. Ruth beni suçladı. Ben de kendimi suçluyordum. Evliliğimizin o masmavi bulutları fırtınanın gelişini haber verircesine kararmış, tüm kasvetiyle etrafımızı buz gibi bir hava sarmıştı. Konuşmalarımız doğallığını yitirmiş, ilk kez kavga etmeye başlamıştık. Kimi zaman benimle aynı odada oturmak bile Ruth'u zorluyor gibiydi. Bazen haftalarca Durham'da ailesinin yanında kalıyordu zira bu arada babasının sağlığı da kötüleşmişti. Ve günlerce konuşmadığımız oluyordu. Geceleri yatakta aramızdaki mesafe Pasifik Okyanusu gibi açılmıştı, ikimiz de bu mesafeyi yüzerek aşamazdık. Ruth zaten aramızdaki mesafeyi kapatmak istemiyordu, bense denemekten deli gibi korkuyordum ve aramız giderek daha da açılıyordu. Öyle ki bir dönem benimle evli kalmak istediğinden bile şüpheye düştüm. Akşamları yatağa gittiğinde oturma odasında oturuyor, başka biri olmayı diliyordum. Ona istediğini verebilecek türden bir adam.

Ama bunu başaramıyordum. Eksiktim. Savaş Ruth'un hayatta istediği tek şeyi benden almıştı. Onun için üzülüyor, kendime kızıyordum. Aramızdaki ilişkinin geldiği hâlden nefret ediyordum. Onu yeniden mutlu etmek için hayatımı

verirdim ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ve ılık sonbahar akşamlarında cırcır böcekleri öterken yüzümü elle-rime gömüyor, ağlıyor, ağlıyordum.

“Seni asla terk etmezdim,” diyor Ruth güven verici bir şekilde. “Böyle şeyler düşünmene sebep olduğum için özür dile-rim.” Sesinde pişmanlık var.

“Ama bunu düşündün.”

“Evet,” diyor Ruth, “ama zannettiğin gibi değil. Ciddi ola-rak hiç düşünmedim. Bütün evli kadınlar bazen böyle şeyler düşünür. Erkekler de öyle.”

“Ben hiç düşünmedim.”

“Biliyorum,” diyor Ruth. “Ama sen farklısın.” Gülümsüyor ve elini uzatıp elimi tutuyor. Eklemlerimi, kemiklerimi okşu-yor. “Bir keresinde seni görmüştüm,” diyor bana. “Oturma odasında.”

“Biliyorum,” diyorum.

“Sonra ne olduğunu hatırlıyor musun?”

“Yanıma gelip bana sarıldın.”

“Savaştan sonra, parktaki o akşamdan beri seni ilk kez ağ-larken görüyordum,” diyor. “Öyle korkmuştum ki. Sorunun ne olduğunu da bilmiyordum.”

“Sorun bizdik,” diye cevap veriyorum. “Ne yapacağımı bilemiyordum. Seni yeniden nasıl mutlu edeceğimi bilemi-yordum.”

“Yapabileceğin hiçbir şey yoktu,” diyor Ruth.

“Bana... öyle kızgındın ki.”

“Üzgündüm,” diyor. “Arada fark var.”

“Ne önemi var ki? Her hâlükârda benimle olmaktan mut-lu değildin.”

Ruth elimi sıkıyor. Teni tenimde yumuşacık. “Sen zeki bir adamsın, Ira, ama bazen kadınları pek de iyi anladığını düşünmüyorum.”

İşte bu konuda haklı olduğunu biliyorum.

“Daniel gittikten sonra yıkılmıştım. Onun hayatımızın bir parçası olmasını öyle isterdim ki. Ve evet, hiç çocuğumuz olmadığı için üzgündüm. Senin için pek bir şey ifade etmese de aynı zamanda kırkıma girdiğim için üzgündüm. Otuzlu yaşlarımda sorun yoktu. Hayatımdaki ilk kez kendimi gerçek anlamda yetişkin gibi hissediyordum. Fakat kadınlar için kırk yaşın üstü her zaman öyle kolay olmuyor. Doğum günümde hayatımın yarısının geçip gittiğini düşünmeden edemedim. Aynaya baktığımda karşımdaki artık genç bir kadın değildi. Beyhude bir üzüntü, farkındayım, ama canımı sıkıyordu işte. Üstelik annemle babam da yaşlanıyordu. Onları sık sık ziyarete gitmemin nedeni buydu. O zamanlar babam çoktan emekli olmuştu ama sağlığı iyi değildi, bunu sen de biliyorsun. Annem ona bakmakta zorlanıyordu. Başka bir deyişle o sıralarda işleri iyileştirmenin kolay yolu yoktu. Daniel bizimle birlikte kalsaydı bile o seneler yine zor geçerdi.”

Buna şüpheliyim. Ruth bunları bana daha önce de söylemişti ama bazen bana karşı tamamen dürüst olduğundan emin olamıyorum.

“O akşam bana sarılman benim için çok anlamlıydı.”

“Başka ne yapabilirdim ki?”

“Arkanı dönüp yatak odasına gidebilirdin.”

“Böyle bir şey yapamazdım. Seni öyle görmek beni üz-müştü.”

“Gözyaşlarımı dudaklarınla silmiştin,” diyorum.

“Evet,” diyor Ruth.

“Ve sonra o gece yatakta birbirimize sarıldık. Bunu uzun zamandır ilk kez yapıyorduk.”

“Evet,” diyor yeniden.

“Ve her şey düzelmeye başladı.”

“Vakti gelmişti,” diyor Ruth. “Üzülmekten yorulmuştum.”

“Ve seni hâlâ ne kadar çok sevdiğimi biliyordun.”

“Evet,” diyor. “Bunu hiç unutmamıştım ki.”

1964'teki New York seyahatimizde Ruth'la ikinci balayımızı yaşadık. Ne böyle bir şey planlamıştık ne de olağan dışı bir şey yapmıştık. Daha ziyade hayatımızın en kötü yıllarını arkamızda bıraktığımıza dair gündelik bir kutlamadan ibaretti bu. Galerileri el ele dolaştık, yeniden birlikte gülmeye başladık. Ruth'un gülümseyişindeki neşe hiçbir zaman o yazdan daha bulaşıcı olmamıştır. Aynı zamanda o yaz Andy Warhol'un yazıydı.

Warhol'un piyasaya yönelik olduğu kadar kendine has olan sanatı bana hitap etmiyordu. Konserve çorba resimlerinde pek bir şey bulamıyordum. Ruth da benimle hemfikir-di. Yine de Andy Warhol'la ilk görüşmelerinde ona hayran kaldı. Bana kalırsa bu, Ruth'un sırf sanatçının karakterinden etkilendiği için çalışmasını satın aldığı tek seferdi. Gerçi Warhol'un 1960'ların sanatını tanımlayacak bir sanatçı olacağını da içten içe sezmişti. Böylece dört orijinal baskısını satın aldık. O zamanlar Warhol'un eserlerinin fiyatı çoktan yükselmişti; tabii görece bir pahalılıktan söz ediyorum, yoksa şimdiki değerlerinin yanında deve de kulak bile değildi. Yine de dört orijinal baskıyı aldıktan sonra başka eser alacak paramız kalmadı. Böylece Kuzey'de yalnızca bir hafta geçirdikten sonra Kuzey Carolina'ya geri dönüp Outer Banks'e gittik ve

sahilde bir kulübe kiraladık. Ruth o yaz ilk kez bikini giydi; gerçi kimse görmesin diye tırabzanlara astığı havlularla arka veranda dışında giymekten kaçınıyordu. Sonra her zamanki gibi Ashville'e doğru yola çıktık. Ona yazdığım mektubu göl kıyısında okudum. Seneler böylece gelip geçiyordu. Lyndon Johnson başkan seçilmiş, sivil haklar kanunu parlamentodan geçmişti. Vietnam'daki savaş iyice kızışmıştı ve memlekette Yoksulluğa Karşı Savaş konusunda daha çok şey duyar olmuş-tuk. Beatles revaçtaydı ve kadınlar akın akın iş hayatına giriyordu. Ruth'la tüm bunlardan haberdardık, yine de bizim için en önemli şey evdeki hayatımızdı. Yaşamımızı tıpkı eskisi gibi sürdürüyorduk. İkimiz de çalışıyor, yaz aylarında sanat eserleri topluyor, mutfakta kahvaltı yapıyor, akşam yemeklerinde birbirimize günümüzü anlatıyorduk. Victor Vasarely, Arnold Schmidt, Frank Stella ve Ellsworth Kelly'nin tablolarını satın alıyorduk. Julian Stanczak ve Richard Anuszkiewicz'in çalışmalarını takdir ediyorduk ve onların resimlerini de alıyorduk. Bu eserlerin her birini seçerken Ruth'un yüzünde beliren o ifadeyi asla unutamam.

Aşağı yukarı bu dönemde fotoğraf makinesi kullanmaya başladık. O zamana dek tuhaf bir şekilde hiçbir surette önceliğimiz olmamıştı ve uzun yaşamımız boyunca yalnızca dört albüm doldurabildik. Ama bu kadarı bile sayfaları çevirirken Ruth'la yavaş yavaş yaşlandığımızı görmeme yetiyor. 1970 senesinde ellinci yaş günümde Ruth'un çektiği bir fotoğrafım var. 1972'de bu kez Ruth'un ellinci yaş kutlamasında ben onun fotoğrafını çektim. 1973 senesinde koleksiyonumuzun bir kısmı için ilk depomuzu kiraladık ve 1975'te Ruth'la QE2'ye binip İngiltere'ye gittik. O zaman bile tekrar uçmayı hayal edemiyordum. Londra'da üç, Paris'te iki gün geçirdik, ardından iki haf-

tamızı daha geçireceğimiz Viyana'ya giden trene bindik. Ruth için bir zamanlar memleketi olan şehre dönmek hem nostaljik hem de acı verici bir deneyimdi. Bense genelde onun ne hissettiğini sezmekle övünmeme rağmen vaktimin çoğunu ona ne söyleyeceğimi düşünmekle geçirdim.

1976'da Jimmy Carter, Gerald Ford'u geride bırakarak başkan seçildi, onu Richard Nixon izledi. Ekonomi berbat hâldeydi ve benzin istasyonlarında uzun kuyruklar oluyordu. Gerçi biz Ruth'la bu gelişmeleri pek önemsemiyorduk zira kökenlerini hem Pollock hem Rothko'dan alan Lirik Soyutlama akımına âşık olmuştuk. O sene -Ruth'un saçlarını boyamayı nihayet bıraktığı sene- evliliğimizin otuzuncu yıl dönümünü kutladık. Bana ufak bir servete mal olsa da ve bunun için biraz kredi almam gerekse de ona ilk kez kendi başıma seçtiğim iki tablo hediye ettim. Biri mavi, diğeri pembe dönemine ait iki küçük Picasso. O akşam Ruth bunları yatak odasına astı, seviştikten sonra yatakta uzanıp saatlerce onları seyrettik.

1977'de dükkânda işler neredeyse duracak noktaya geldiğinde boş vakitlerimde hobi dükkânından aldığım malzemelerle kuş evleri yapmaya başladım. Bu pek uzun sürmedi, en fazla üç-dört sene, çünkü el becerim gelişeceğı benzemiyordu ve sonunda pes ettim. Tam bu sırada Reagan dönemi başladı. Haberlerde söylendiğine göre borçlar hiç mühim değildi ama ben yine de Picasso'lar için aldığım krediyi geri ödedim. Ruth bir ara bileğini burktu, bir ay koltuk değnekleriyle gezdi. 1985 senesinde dükkânı satıp emekli maaşıyla geçinmeye başladım. 1987'de, öğretmenlikle geçirdiğı kırk senenin ardından Ruth da aynı şeyi yaptı. Çalıştığı okul ve belediye onun şerefine bir parti verdi. Kariyeri boyunca üç kez "Yılın Öğretmeni" seçilmişti. Ve bu süre içinde benim saçlarım si-

yahken aklar düşmeye başlamış, nihayetinde beyazlamış, her geçen sene biraz daha seyrelemişti. Yüzlerimizdeki kırışıklıklar her geçen yılda daha derinleşmiş, ikimiz de gözlük kullanmadan ne yakını ne de uzağı göremez hâle gelmiştik. 1990 senesinde yetmiş yaşına girdim ve 1996'da evliliğimizin ellinci yıl dönümünde Ruth'a hayatımda yazdığım en uzun mektubu verdim. Ruth mektubumu yüksek sesle okuduğu zaman onu güçbela duyabildiğimi fark ettim. İki hafta sonra işitme cihazı takıyordum. Buna çok da takılmadım.

Zaman geçiyordu işte. Yaşlanıyordum. Ruth'la evliliğimizde, Daniel gittikten sonra yaşadığımıza benzer başka bir karanlık dönem olmamasına karşın hayat her zaman tozpembe de değildi. Ruth'un babası 1966 yılında öldü, iki sene sonra annesi felç geçirdi ve hemen ardından vefat etti. 1970'lerde Ruth göğsünde bir yumru fark etti, biyopsi yapıp da sonuç negatif çıkana kadar kansere yakalandığını sandı. Benim annemle babam ise 1980'lerin sonuna doğru birer sene arayla öldü. Ruth'la onların mezarı başında dikilirken, ailelerimizin son üyeleri olarak yalnızca ikimizin hayatta kaldığını gerçek anlamda idrak ettik.

Geleceği öngöremedim ama bunu kim yapabilmiş ki zaten? Birlikte geçireceğimiz geri kalan yıllardan ne beklediğimi bilmiyorum. Sanırım yaşamımıza eskisi gibi devam edeceğimizi varsayıyordum, ne de olsa başka bir hayat tanımamıştım. Belki daha az seyahat ederdik; yolculuklar ve yürüyüşler ikimiz için de giderek güçleşiyordu. Fakat onun dışında hiçbir fark olmazdı. Ziyaret etmemiz gereken ne bir çocuğumuz ne de bir torunumuz vardı, ne de yeniden yurtdışına çıkmak gibi bir niyetimiz. Böylece Ruth bahçede daha fazla vakit geçirmeye başladı, ben de güvercin beslemeye başladım. Artık

ikimiz de vitamin alıyorduk, ikimizin de iştahı eskisi gibi değildi. Geriye dönüp baktığımda, sanırım evliliğimizin ellinci yıl dönümüne geldiğimizde, Ruth'un şimdiden kendi anne babasından daha uzun yaşadığı gerçeği üzerinde daha fazla düşünmeliydim. Fakat bunu aklıma getirmeye bile korkuyordum. Onsuz bir hayatı hayal bile edemezdim, zaten öyle bir durumda bir hayat da istemezdim. Fakat Tanrı'nın planları başkaymış. 1998 yılında Ruth tıpkı annesi gibi felç geçirdi; vücudunun sol tarafını çökerten bir felç. Her ne kadar evde işlerini görebilecek durumda olsa da koleksiyon günlerimiz sona ermişti. Bir daha hiç resim satın almadık. İki sene sonra soğuk bir ilkbahar sabahında mutfakta otururken cümlesinin ortasında susuverdi. Düşüncesinin tamamını getirememişti. Böylece bir felç daha geçirdiğini anladım. Üç gününü hastanede çeşitli tahlillere tabi tutularak geçirdi. Eve geri döndü dönmesine ama bir daha asla uzun uzun sohbet edemedik.

Yüzünün sol kısmı neredeyse hiç kıvıldamıyordu ve en basit kelimeleri bile unutmaya başlamıştı. Bu, Ruth'u benden çok daha fazla üzüyordu. Bana sorarsanız hâlâ onu ilk gördüğüm günkü kadar güzeldi. Bu arada ben tabii kesinlikle eskiden olduğum adam değildim. Yüzüm buruşmuş ve incelmışti. Aynaya her baktığımda kulaklarımın boyutu karşısında şaşkınlığa uğruyordum. Yaşamımız çok daha basitleşmiş, günler birbirini kovalar olmuştu. Sabahleyin Ruth'un kahvaltısını hazırlıyordum, gazeteleri okuyarak birlikte kahvaltı ediyorduk. Kahvaltının ardından bahçede oturup güvercinleri besliyorduk. Öğlene yakın kestiriyor, günün geri kalanını ya kitap okuyarak ya da müzik dinleyerek veya markete giderek geçiriyorduk. Haftada bir kez Ruth'u güzellik salonuna götürüyordum. Burada bir kuaför Ruth'un saçlarını yıkayıp şekil

veriyordu ki bunun onu mutlu ettiğini biliyordum. Ağustos ayı geldiğinde de karıma bir mektup yazmak için saatlerimi masa başında geçiriyor, ardından onu yıl dönümümüz için Black Mountain'a götürüyordum. Orada her zaman yaptığımız gibi göl kıyısında duruyordu ve Ruth ona yazdığım mektubu okuyordu.

Artık tekdüze bir hayatımız vardı ama benim için yeter de artardı bile. Neticede en uzun yolculuğumuz hâlâ devam ediyordu. Yatağa uzandığımızda Ruth'a sınıksı sarılıyor, bu yaşamın bana sunduğu mutluluklar ve Ruth için şükrediyordum. Böyle anlarda bencilce ilk ölen olmak için dua ederdim ama sanırım kaçınılmaz olanı hissediyordum.

2002 ilkbaharında, bahçedeki açelyalar çiçek açtıktan bir hafta sonra, sabahı her zamanki gibi geçirmiş, akşam yemeğini dışarıda yemeyi planlamıştık. Bu çok nadir yaptığımız bir şeydi ama ikimiz de o akşam çıkmak istemiştik. Rezervasyon için restoranı aradığımı hatırlıyorum. Akşamüzeri yürüyüşe çıktık. Uzun bir yürüyüş değildi tabii, sadece bizim blokun sonuna kadar yürüdük ve geri döndük. Hava hafiften serin olmasına karşın Ruth fark etmemiş gibiydi. Komşularımızdan biriyle kısaca konuştuk; ağacı kesen adamla değil. Eve döndükten sonra da az çok sıradan bir akşama başladık. Ruth başının ağrıdığını falan söylemedi ama akşamın erken saatlerinde, yemek saatinden önce, yavaşça yatak odasına gitti. O sırada aklıma bir şey gelmedi. Koltukta oturmuş, kitap okuyordum ve birkaç dakika içinde uyuyakalmış olmalıyım. Uyandığım zaman Ruth geri dönmemişti. Ona seslendim. Cevap vermeyince koltuğumdan kalktım. Koridordan ona bir kez daha seslendim. Yatağın yanında yerde yattığını gördüğümde yüreğim ağzıma geldi. Bir felç daha geçirdiğini dü-

şündüm. Oysa durum daha kötüydü. Suni teneffüs yapmaya çalıştıysam da ruhumun solduğunu hissedebiliyordum.

Birkaç dakika sonra sağlık görevlileri geldi. Önce kapıyı çaldıklarını, ardından yumruklamaya başladıklarını işittim. O sırada Ruth'u kollarıma almıştım ve bırakmak istemiyordum. İçeri girip seslendiklerini duydum. Onları çağırdığımda aceleyle yatak odasına girdiler. Ve hayatı boyunca sevdiği kadını kollarında tutan yaşlı bir adam buldular.

Biri ayağa kalkmama yardım ederken diğeri Ruth'a müdahale etmeye başladı. İkisi de tatlı dilli sayılırdı. Ruth'u kurtarmaları için onlara yalvardım. Ruth'un iyi olacağına dair bir söz almaya çalıştım. Ruth'a oksijen maskesi takıp sedyeye yerleştirdiler. Onu hastaneye götürürken ambulansa yanında oturmama izin verdiler.

Doktor benimle konuşmak için bekleme salonuna geldiğinde nazik davrandı. Koridorda yürürken kolumu tutuyordu. Yerdeki karolar griydi ve floresan lambalar gözlerimi yakıyordu. Karımın iyi olup olmadığını, onu ne zaman görebileceğimi sordum. Doktor cevap vermedi. Onun yerine beni boş bir hasta odasına götürüp kapıyı kapattı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Gözlerini yere devirdiğinde ne söyleyeceğini anladım.

"Size bunu söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm, Bay Levinson, ama yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu..."

Bu sözler üzerine düşmemek için yakındaki yatağın parmaklığına tutundum. Doktor konuşmasına devam ederken odanın duvarları üstüme üstüme geliyor, görüş alanım gide-rek daralıyordu. Öyle ki sonunda doktorun yüzünden başka hiçbir şeyi göremez olmuştum. Sesi tizleşmiş, hiçbir şey ifade etmez hâle gelmişti. Yine de bunların bir önemi yoktu.

Yüzündeki ifadeden her şey okunuyordu. Çok geç kalmıştım. Ruth, benim tatlı Ruth'um, ben diğer odada uyuklarken yerde ölmüştü.

Hastaneden nasıl çıktığımı hatırlamıyorum. Sonraki birkaç gün de bir o kadar puslu. Ruth'la ikimizin can dostu ve avukatımız Howie Sanders cenaze organizasyonunda bana yardımcı oldu. Küçük çaplı, özel bir tören yaptık. Sonra mumlar yakıldı, her yere yastıklar yerleştirildi ve bir hafta boyunca yas tuttum. İnsanlar, yıllar içinde tanıdığımız insanlar gelip gitti. Akçaağacı kesen adam da dâhil komşularımız. Dükkândan müşteriler. New York'tan üç galeri sahibi. Yarım düzine sanatçı. Her gün yemek pişirip temizlik yapmaya gelen sinagogtaki kadın. Ve ben bu arada sürekli gördüğüm bu kâbustan uyanmak için dua ediyordum.

Yavaş yavaş insanların ayağı kesildi, sonunda hiç kimse gelmez oldu. Ne arayacak ne de konuşacak biri vardı ve ev sessizliğe gömüldü. Bu tür bir hayatı bilmiyordum. Zaman acımasızdı. Günler geçmek bilmiyordu. Hiçbir şeye odaklanamıyordum. Gazeteyi okuyor, sonra hiçbir şey hatırlamıyordum. Saatlerce oturduktan sonra radyoyu açık bıraktığımı fark ediyordum. Kuşlar bile beni neşelendirmeyi başaramıyordu. Onlara dalıp gidiyor, kendi kendime Ruth'un yanımda oturduğunu, kuş yemini almak için torbaya uzanırken ellerimizin birbirine değdiğini hayal ediyordum.

Ne bir şeyin anlamı vardı ne de bir şeylerden anlam çıkarmak istiyordum. Günlerim sessiz bir işkence içinde geçiyordu. Akşamları da aynıydı. Geceleyn geç saatte diğer yarısı boş yatakta uzanmış, gözüme uyku girmez hâlde, yanaklarımdan süzülen ıslaklığı hissediyordum. Gözlerimi siliyor, bir kez daha Ruth'un yokluğu karşısında dehşete kapılıyordum.

21

Luke

Her şey dönüp dolaşıp Koca Çirkin Mahluk'a bindiği o günde kilitleniyordu.

Hâlâ kâbuslarına giren, on sekiz ay boyunca onu arenadan uzak tutan gün. Sophia'ya o gün nasıl düştüğünden ve aldığı yaraların bir kısmından bahsetmişti.

Fakat ona her şeyi anlatmamıştı. Annesi gittikten sonra ahırda mekanik boğaya yaslandı ve unutmaya çalıştığı geçmiş yeniden gözlerinin önünde canlandı.

Neler olduğunu anlaması sekiz gün sürmüştü. Yaralandığını bilmesine ve olanları az çok düşünmesine karşın binişi hayal meyal hatırlıyordu ve ölüme ne kadar yaklaştığına dair hiçbir fikri yoktu. Kafatasının kırılmasına ek olarak boğanın, omurunu kırdığını ve beyin kanaması geçirdiğini henüz bilmiyordu.

Doktorların, yüzündeki kemikleri yerine yerleştirmelerinin, yeni bir travma ihtimalinden korktukları için bir aya yakın sürdüğünü Sophia'ya söylememişti. Başına geldiklerinde, geçirdiği kafa travmasının etkilerinden asla tam olarak kurtu-

lamayacağını söylediklerinden ve kafatasının bir bölümünde şimdi ufak bir titanyum levha olduğundan da bahsetmemişti. Doktorlar Luke'a kask giyse de giymese de başına alacağı benzer bir darbenin büyük ihtimalle ölümüne yol açacağını söylemişlerdi. Kafatası kırığına yerleştirdikleri levha beyin sapına öyle yakındı ki onu zedelememesi neredeyse imkânsızdı.

Doktorlarla ilk görüşmenin ardından Luke beklendiğinden çok daha az soru sordu. Rodeoyu bırakmaya karar vermiş, herkesle de bu düşüncesini paylaşmıştı. Rodeoyu özle-yeceğini biliyordu, muhtemelen sonsuza dek şampiyonluğu kazanmanın nasıl bir his olduğunu düşünüp duracaktı. Fakat canına da susamamıştı ve o sırada bankada hâlâ epey parası olduğunu zannediordu.

Bu aslında doğrudu ama yeterli değildi. Annesi Luke'un bir hayli kabarık hastane borçlarını ödemek için çiftliği ipotek ettirmişti. Her ne kadar Luke'a çiftliğin geleceğinin umurunda olmadığını tekrar tekrar söylese de Luke bunun doğru olmadığını içten içe biliyordu. Çiftlik annesinin hayatıydı, bildiği tek şeydi ve kazadan bu yana yaptıkları da bunun kanıtıydı. Geçen sene, kaçınılmaz olanı engellemek için ölesiye çalışmıştı. Dolayısıyla annesi ne söylerse söylesin Luke gerçeği biliyordu...

Çiftliği kurtarabilirdi. Hayır, bir sene içinde krediyi ödemeye yetecek kadar para kazanamazdı. Hatta önündeki üç sene içinde de bu kadar para kazanamazdı. Yine de, küçük turnuvada yarışmasına rağmen, borçları karşılamak için gerekli parayı kazanabilecek hatta biraz da artıracabilecek kadar iyi bir rodeocuydu. Annesinin Noel ağacı ve bal kabağı satarak sürüyü büyütmek için çabalamasına saygı duyuyordu ama ikisi de bunların yetmeyeceğinin farkındaydı. Çiftlikte süre-

li yeni masraflar çıkıyordu, dolayısıyla bunlarla ancak çiftliği döndürebilirlerdi, borçları ödeyemezlerdi.

Bu durumda ne yapacaktı? Ya her şeyin düzeleceğine inanıyormuş gibi yapacaktı, ki düzelmeyeceğini biliyordu, ya da bu sorunu çözmenin bir yolunu bulacaktı. Ve sorunun nasıl çözüme ulaşacağını tam olarak biliyordu. Yapması gereken, rodeoya devam etmektir. Fakat başarılı olsa da hâlâ ölme ihtimali vardı. Luke bu riskin farkındaydı. Ne zaman boğaya binmeye hazırlansa ellerinin titremesi tam da bu yüzdendi. Formdan düştüğü veya herkes gibi sinirlerine hâkim olamadığı için değildi. Asıl mesele, boğanın üstünde kalabilmek için ne zaman intihar kayışını kullansa, bir yanının bunun son rodeosu olup olmadığını sormasıydı.

Böyle korkarken boğanın üzerinde başarılı olmak mümkün değildi. Tabii işin ucunda çok daha önemli bir şey yoksa. Luke için şu anda en önemli şey çiftliğin geleceğiydi. Ve annesi. Annesi onun yüzünden çiftliğini kaybetmeyecekti.

Luke başını iki yana salladı. Bunları düşünmek istemiyordu. Sezon sonuna kadar yarışa devam etmek -ve kazanmak- için gerektiğini bildiği özgüveni bulmak zaten yeterince zordu. Böyle bir durumda insanın düşünmek isteyeceği son şey rodeoya devam edememe ihtimaliydi.

Ya da bu sırada ölme ihtimali...

Doktora rodeoyu bırakacağını söylerken yalan söylemiyordu. Bunu sürdürmenin ona nelere mal olabileceğini anlamıştı. Babasının sabahları ağrılarından dolayı güçbela hareket ettiğine şahit olmuştu. Üstelik benzer ağrıları o da çekiyordu. Antrenmanları başarıyla tamamlamış, elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama olmamıştı işte. Ve on sekiz ay önce hastanede bunu bir şekilde kabullenmişti.

Oysa şimdi mekanik boğanın yanında dururken başka şans olmadığını biliyordu. Eldivenlerini eline geçirdi, derin bir nefes aldı ve boğanın üstüne çıktı. Boğanın boynuzlarından kontrol düğmesi sarkıyordu. Boştaki eliyle bunu tuttu. Fakat ya sezon yaklaştığı ya da Sophia'ya bütün gerçeği anlatmadığı için bir türlü düğmeye basamıyordu. En azından şimdilik.

Kendi kendine başına gelebilecekleri zaten bildiğini hatırlattı, kendini hazır olduğuna ikna etmeye çalıştı. Biniş için hazırdı, ne olursa olsun yarışlara hazırlanıyordu, o bir rodeocuydu. Kendini bildi bileli bunu yapıyordu ve yapmaya devam edecekti. Devam edecekti çünkü bu alanda başarılıydı ve ardından tüm sorunlar çözülecekti...

Ama yere düştüğünde kafasını çarparsa ölmesi ihtimali vardı.

Birdenbire elleri titremeye başladı. Yine de tüm cesaretini toplayıp sonunda düğmeye bastı.

Sophia, New Jersey'den kampüse dönerken yolu uzatıp çiftliğe uğradı. Luke evi ve verandayı temizlemiş, onu bekliyordu.

Sophia arabayı Luke'un evinin önüne park ettiğinde hava çoktan kararmıştı. Luke onu karşılamak için verandanın basamaklarından sekerek indi. Onu son gördüğü günden beri herhangi bir şey değişmiş miydi merak ediyordu. Sophia arabadan inip ona doğru hızlı adımlarla yürümeye başladığı anda tüm endişeleri yok oluverdi.

Luke kucağına atlayan Sophia'yı tuttu, kızın bacaklarının etrafına sarıldığını hissetti. Birbirlerine sımsıkı sarılırlarken Luke bunun keyfini çıkardı. Sophia'nın onun için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anlamıştı. Bakalım gelecekte onları neler bekliyordu.

O akşam birlikte oldular ama Sophia gece onda kalamadı. Ertesi gün yeni dönemin ilk günüydü ve sabah erkenden derisi vardı. Arabasının stop lambaları yolda gözden yittiği anda Luke döndü ve bir antrenman daha yapmak üzere ahıra doğru ilerledi. Hiç havasında değildi ama ilk yarışa iki haftadan az bir süre kalmıştı ve ne kadar çok çalışırsa o kadar iyiydi.

Ahıra giderken antrenmanı her zamankinden kısa tutmaya karar verdi. En fazla bir saat çalışacaktı. Yorgundu, hava soğuktu ve Sophia'yı daha şimdiden özlemişti.

Ahıra geldiğinde kan akışını hızlandırmak için kısa bir süre ısınma hareketleri yaptı, ardından boğanın üstüne çıktı. Babası boğayı yenilerken binişte en yüksek hızlara çıkabilmesi için değişiklikler yapmış, Luke boştaki eliyle tutsun diye kontrol düğmesi döşemişti. Luke bu alışkanlıktan dolayı gerçek boğaya bindiği zaman da elini hafifçe yumruk yapardı. Bu zamana kadar kimse bunun nedenini sormamıştı, belki de fark etmemişlerdi.

Kendini hazır hissettiğinde aleti yine ısınmasına yetecek kadar, düşük-orta hızda çalıştırdı. Ardından orta ve orta-yüksek hızda çalıştı. Antrenmanları sırasında on altı saniyelik arışırlarla boğaya biniyordu ki bu süre arenada olması gerekenin tam iki katıydı. Babası aleti bu tür uzun binişler için ayarlamış, bu sayede gerçek binişlerin antrenmanlara kıyasla çok daha kolay geleceğini söylemişti. Bir bakıma doğrudu bu. Ama aynı zamanda bedene iki kat fazla yük biniyordu.

Luke her binişin ardından kendine gelmek için bir mola, üç binişin ardından ise uzun süreli tek mola veriyordu. Genellikle bu zamanlarda zihni bomboş olurdu, oysa o ak-

şam aklı sürekli Koca Çirkin Mahluk'a bindiği güne gidiyordu. Bu görüntülerin neden kafasında dönüp durduğunu kestiremiyor, görüntülerin zihninde canlanmasına bir türlü engel olamıyordu ve mekanik boğaya baktığında sinirleri ayağa kalktı. Gerçek bir binişin, yüksek hızda bir binişin vakti gelmişti. Babası boğayı rastgele bir dizi hâlinde elli farklı biniş yapılabilecek şekilde ayarlamıştı. Dolayısıyla Luke neyle karşılaşacağını asla bilemezdi. Yıllar içinde bu çok da işine yaramıştı tabii ama o an aslında neyin geleceğini bilmeyi her şeyden çok isterdi.

El ve ön kol kasları dinlendiğinde yorgun argın mekanik boğanın yanma gidip üstüne çıktı. Önce üç, ardından üç antrenman daha yaptı. Sonra üç antrenman daha. Dokuz antrenman içinde tüm turu yedi kez tamamlamıştı. Dinlenmesi için gereken zamanı da hesaba kattığında antrenmana başlayalı kırk beş dakikadan fazla olmuştu. Üç binişlik üç setin ardından paydos etmeye karar verdi.

Başaramadı.

İkinci setin ikinci binişinde kontrolü kaybettiğini hissetti. Fazla paniğe kapılmadı. Milyonlarca kez boğadan düşmüştü ve arenada olduğunun aksine buradaki boğanın etrafı köpük dolguluydu. Havada yükseldiği anda dahi korkmamıştı ve pozisyon değiştirip arenada istediği gibi yere inmeye çalışmıştı. Ya ayakları üstüne ya da dört ayak üstüne.

Ayakları üstüne düşmeyi başardı ve köpük dolgu her zamanki gibi düşüşün etkisini hafifletti. Yine de her nedense yere indiği anda dengesini kaybetti ve ayağı sürçtü, düşmek yerine içgüdüsel olarak ayakta kalmaya çalıştı. Öne doğru düşerken hızla üç adım attı, bedeninin üst kısmı köpük dolguda kaydı ve alnını sert zemine çarptı.

Beyni, çekilmiş bir gitar teli misali cınladı. Gözlerinin önünde ışıklar çakıp sönüyordu. Oda etrafında dönmeye başlamıştı, bir kararıyor bir aydınlanıyordu. Bir acı saplandı; önce keskin, sonra giderek keskinleşen bir acı. Acı yavaş yavaş işkenceye dönüşüyordu. Ayağa kalkacak gücü toplaması bir dakika sürdü, dik durabilmek için eski traktöre tutundu. Eliyle alnındaki şişliği dikkatle incelerken korkuya kapıldı.

Şişmiş ve sıyrılmıştı ama parmaklarıyla yokladığında başka bir hasar almadığına ikna oldu. Kafasında bir kırık yoktu, buna emindi. Dik durdu, derin bir nefes aldı ve temkinli bir şekilde kapıya doğru ilerledi.

Kapıdan çıktığında birden midesi bulandı ve iki büklüm oldu. Başı tekrar dönmeye başlamıştı. Eğilip toprağa kustu. Sadece bir kez kusmuştu ama bu kadarı endişelenmesine yetti. Daha önceki beyin sarsıntılarında da kusmuştu ve yine beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirdi. Bir hafta, belki de daha uzun bir süre antrenman yapmaması gerektiğinin söylenmesi için doktora gitmesine gerek yoktu.

Ya da daha doğrusu bir daha asla boğaya binmemesini gerektiğini duymak için.

Yine de fena değildi. Kıl payı kurtulmuştu. Kıl payı. Yine de ayaktaydı işte. Sezon yaklaşıyor olsa da antrenmanlara birkaç gün ara verecekti. Topallayarak eve doğru giderken işe iyi yanından bakmaya karar verdi. Epeydir çok çalışıyordu ve bir mola ona iyi gelebilirdi. Antrenmanlara tekrar başladığında muhtemelen daha fazla güç toplamış olacaktı. Fakat moralini bozmamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, her adımında peşinden gelen korkudan bir türlü kurtulamıyordu.

Ve Sophia'ya ne diyecekti?

İki gün sonra hâlâ bir karar verememişti. Sophia'yı görmeye Wake'e gitti. Akşamın geç vakitlerinde kampüste rastgele dolanırlarken Luke alnındaki morluğu saklamak için şapkasını çıkarmadı. Sophia'ya kazadan bahsetmeyi düşündüyse de soracağı sorulardan ve bunların varacağı yerden ürküyordu. Cevap veremeyeceği sorular sormasından korkuyordu. Sonunda Sophia ona neden bu kadar sessiz olduğunu sorduğunda Luke çiftlik işlerini bahane etti ve yorgun olduğunu söyledi. Yalan da sayılmazdı. Annesi rodeo sezonu açılmadan önce sürüyü piyasaya sürmeye karar vermişti, dolayısıyla son günleri sürüyü bağlamak ve kamyonlara yüklemekle geçmişti.

Fakat Sophia onu, bunun sıradan bir yorgunluk olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordu artık, ki Luke da bundan korkuyordu.

Ertesi hafta sonu Luke'un hediye ettiği şapka ve kalın bir montla çiftliğe geldiğinde, at binerlerken onu inceliyor gibi bir hâli vardı. Gerçi henüz bir şey söylememişti. Tıpkı ilk gün yaptıkları gibi aynı yollardan geçerek ağaçların arasından nehere doğru ilerlediler. Sonunda Sophia, Luke'a döndü. "Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi. "Canını sıkan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bütün bir haftadır keyfin yok."

"Üzgünüm," dedi Luke. "Hâlâ biraz yorgunum." Keskin güneş ışınları doğrudan kafasına vuruyor, düştüğünden beri geçmek bilmeyen baş ağrısını artırıyordu.

"Seni daha önce de yorgun gördüm. Başka bir şeyin var. Ama ne olduğunu söylemezsen sana yardım edemem."

"Sadece gelecek haftayı düşünüyorum. Sonuçta senenin ilk yarışı."

"Florida'da mıydı?"

Luke başıyla onayladı. "Pensacola."

“Çok güzel bir yer olduğunu duymuştum. İncecik kumlu sahilleri varmış.”

“Muhtemelen öyledir. Ben sahillerini göremeyeceğim ne yazık ki. Cumartesi günkü yarıştan sonra hemen döneceğim.” Geçen günkü antrenmanını hatırladı; o kazadan sonraki ilk antrenmanıydı. Aslında gayet iyi gitmişti, dengesinde sorun yok gibiydi. Fakat başındaki zonklama yüzünden kırk dakika sonra bırakmak zorunda kalmıştı.

“Saat çok geç olmayacak mı?”

“Yarış akşamüzeri. İki gibi dönmüş olurum.”

“O hâlde pazar günü görüşebiliriz belki?”

“Buraya gelebilirsen görüşürüz. Ama büyük olasılıkla bitik durumda olacağım.”

Sophia şapkasının siperliği altından gözlerini kısarak ona baktı. “Tanrım, bu kadar heyecanlanmana gerek yoktu.”

“Seni görmeyi ben de isterim. Sadece kendini buraya gelmek zorunda hissetme diye söyledim.”

“O zaman sen mi kampüse geleceksin? Yurtta takılmak mı istiyorsun?”

“Pek sayılmaz.”

“Peki başka bir yerde buluşmak ister misin?”

“Annemle akşam yemeği yiyeceğiz, unuttun mu?”

“Öyleyse ben gelirim.” Sophia bir cevap bekliyordu. Luke bir şey söylemeyince bozulmaya başladı. Derken eyerinde Luke’a doğru döndü. “Neyin var senin? Bana kızgın gibisin.”

Sophia’ya her şeyi anlatmak için mükemmel bir fırsattı. Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama nereden başlayacağını bilmiyordu. *Sana rodeoya devam ettiğim takdirde ölme ihtimalim olduğunu söyleyecektim, hepsi bu.*

“Sana kızgın falan değilim,” dedi konuyu kapatmak için. “Sadece önümüzdeki sezonu ve ne yapmam gerektiğini düşünüyorum.”

“Şu anda mı?” Sophia ona inanmamış gibiydi.

“Sürekli. Ve sezon boyunca da düşünüyor olacağım. Ve biliyorsun, gelecek haftadan itibaren hep yollarda olacağım.”

“Biliyorum,” dedi Sophia ondan beklenmeyecek bir sertlikle. “Daha önce söylemiştin.”

“Turnuva batıya doğru kaydığına çoğu hafta sonu pazar geç saatlere kadar eve dönemeyebilirim.”

“Yani eskisi kadar sık görüşemeyeceğimizi ve benimle birlikteyken kafanın dağılacağını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Olabilir.” Luke omuz silkti. “Muhtemelen evet.”

“Hiç hoş değil.”

“Başka ne yapabilirim ki?”

“Şuna ne dersin? Gelecek haftaki yarışı şu anda düşünme. Bugün güzel vakit geçirmeye çalışalım. Sonuçta bundan böyle artık yollarda olacaksın. Seni eskisi gibi sık sık göremeyeceğim. Uzun bir süre için birlikte son günümüzü geçiriyor olabiliriz.”

Luke başını salladı. “Öyle değil.”

“Ne öyle değil?”

“Beni bekleyenleri görmezden gelemem,” dedi Luke sesini yükselterek. “Benim hayatım seninki gibi değil. Derslere girmeye, kampüste takılmaya, Marcia’yla dedikodu yapmaya benzemiyor. Ben gerçek dünyada yaşıyorum. Sorumluluklarım var.” Luke, Sophia’nın şaşkınlıkla iç çektiğini işitti, yine de giderek daha haklı olduğuna inanan bir tavırla konuşmasına devam etti. “Benim işim tehlikeli bir iş. Formdan düştüm. Geçtiğimiz hafta daha fazla çalışmam gerekirdi. Fakat gelecek

hafta sonundan itibaren ne olursa olsun iyi iş çıkarmam lazım yoksa annemle her şeyimizi kaybedeceğiz. Dolayısıyla elbette bunu düşüneceğim ve evet, kafam dağılacak.”

Sophia, Luke’un bu uzun konuşması karşısında afallamıştı, gözlerini kırptırdı. “Vay canına. Birileri bugün ters tarafından kalkmış.”

“Ters tarafımdan falan kalkmadım,” dedi Luke öfkeyle.

“Niye böyle konuşuyorsun?”

“Ne söylememi istediğini bilmiyorum.”

İlk kez Sophia’nın yüzü sertleşti. Bağırmmamak için kendini zor tuttuğu belliydi. “Yorgun olsan bile pazar günü beni görmek istediğini söyleyebilirdin. Kafan dağılsa bile bunu üstüme alınmamam gerektiğini söyleyebilirdin. Özür dileyip *haklısın, Sophia, hadi bugünün tadını çıkaralım*, diyebilirdin. Ama sen onun yerine yaptığın şeyin -gerçek dünyada yaptığın şeyin- üniversitede okumaya benzemediğini söylüyorsun.”

“Üniversite gerçek dünya değil.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye bağırdı Sophia.

“O hâlde neden bunu söylediğimde bu kadar kıızıyorsun?” dedi Luke pişkince.

Sophia dizginlere asıldı ve İblis durdu. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu. “Çünkü tam bir pislik gibi davranıyorsun! Çünkü sorumlulukların olduğunu, benimse sorumluluklarım olmadığını ima ediyorsun. Ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu senin?”

“Sadece soruna cevap vermeye çalışıyordum.”

“Beni aşağılayarak mı?”

“Seni aşağılamadım.”

“Ama hâlâ yaptığın şeyin benim yaptığımdan daha önemli olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Evet, daha önemli.”

“Senin için ve annen için öyle!” diye bağırdı Sophia. “İster inan ister inanma ben de ailemi önemsiyorum! Benim ailem de önemli! Eğitim almak da öyle! Ve evet, benim de sorumluluklarım var. Tıpkı senin gibi ben de başarılı olma baskısı hissediyorum. Benim de hayallerim var!”

“Sophia...”

“Ne oldu? Artık nazik davranmaya hazırsın sanırım? Biliyor musun? Boş ver gitsin. Çünkü gerçek şu ki ben seninle vakit geçirmek için buraya geldim ve senin tek yaptığın kavga çıkarmak.”

“Kavga çıkarmaya çalışmıyordum,” diye mırıldandı Luke.

Fakat Sophia artık onu dinlemiyordu. “Peki ne yapıyordun?” diye sordu. “Neden böyle davranıyorsun? Neyin var senin?”

Luke cevap vermedi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Sophia ona beklentiyle baktı, ardından hayal kırıklığı içinde başını salladı. Sonra dizginleri çekip İblis’i geri çevirdi ve İblis eşkin adımlarla ilerlemeye başladı. Sophia ahırların bulunduğu yönde gözden kaybolduğunda Luke yapayalnız ağaçların arasında durmaya devam ediyor, neden ona gerçeği söyleyecek cesareti bulamadığını düşünüyordu.

Sophia

“Yani öylece basıp gittin mi?” diye sordu Marcia.

“Başka ne yapacağımı bilemedim,” diye cevap verdi Sophia. Yatağında yüzüstü yatıyordu, çenesini ellerine dayamıştı. Marcia da yanında oturuyordu. “O kadar sinirlendim ki o anda yüzünü görmek istemiyordum.”

“Hımmm. Sanırım ben olsam ben de sinirlenirdim,” dedi Marcia. Biraz fazla anlayışlı mı konuşuyordu ne. “Demek istediğim, ikimiz de sanat tarihi okumanın modern toplumun işleyişinde ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Bu ciddi bir sorumluluk değilse, ciddi sorumluluk nedir bilemiyorum.”

Sophia kaşlarını çatarak ona baktı. “Kapa çeneni.”

Marcia onu duymazdan geldi. “Özellikle de doğru dürüst maaş alabildiğin bir iş bulamadıysan.”

“Sana az önce kapa çeneni demedim mi?”

“Sadece şaka yapıyordum,” dedi Marcia dirseğiyle onu dürterek.

“Eh, olabilir ama hiç havamda değilim, tamam mı?”

“Tamam, sakin ol. Herhangi bir şey ima etmeye çalışmıyordum. Sadece burada olduğun için mutluyum. Bütün gün ve akşamın büyük kısmında yalnız olacağımı sanıyordum.”

“Ben burada seninle konuşmaya çalışıyorum!”

“Biliyorum. Muhabbetlerimizi özledim. Uzun zamandır hiç muhabbet etmiyorduk.”

“Ve böyle devam edersen daha uzun süre de muhabbet etmeyeceğiz.”

“Ne yapmamı istiyorsun ki?”

“Beni dinlemeni istiyorum. Bu meseleyi çözmeme yardım etmeni istiyorum.”

“Dinliyorum zaten,” dedi Marcia. “Söylediğin her şeyi duydum.”

“Ve?”

“Eh, açık olmak gerekirse sonunda kavga ettiğimize sevindim. Vakti çoktan gelmişti. Gerçek bir kavga edene kadar hiçbir ilişkinin anlamlı olmadığını düşünenlerdenim. Şimdiye kadar yaşadıklarınız balayından ibaretti. Sonuçta bir şeyi sorgulamadan, sınımadan onun ne kadar güçlü olduğunu anlayamazsın.” Göz kırptı. “Bunu bir zamanlar bir fal kurabiyesinde okumuştum.”

“Fal kurabiyesi mi?”

“Hâlâ da doğru olduğunu düşünüyorum. Ve sizin için iyi bir şey. Çünkü bunu atlattınız mı çift olarak gücünüz artacak. Ayrıca barışma sevişmeleri her zaman muhteşemdir.”

Sophia yüzünü buruşturdu. “Senin için her şey seksten ibaret değil mi?”

“Her şey değil. Ama Luke söz konusu olduğunda...” Marcia’nın yüzüne şehvet dolu bir gülümseme yayıldı. “Senin yerinde olsaydım bunun üstesinden bir an önce gelmeye çalışırdım. Ne de olsa karşında çok yakışıklı bir erkek var.”

“Konuyu değiştirmeyi bırak. Bunu çözmeme yardım etmelisin!”

“Bunca zamandır ne yapıyorum sanıyorsun?”

“Beni sinirlendirmek için elinden geleni mi?”

Marcia ona içten bir bakış attı. “Ne düşünüyorum biliyor musun?” diye sordu. “Bana anlattıklarına dayanarak yani. Bence aranızda olacıklara dair endişeleri var. Hafta sonlarını artık çoğunlukla yolda geçirecek ve sen daha ne olduğunu bile anlamadan mezun olacaksın. Luke o zaman onunla kalmayacağını düşünüyor. Bu yüzden de büyük ihtimalle araya mesafe koymaya çalışıyor.”

Olabilir, diye düşündü Sophia. Marcia haklı olabilirdi, yine de...

“Bence daha fazlası var,” dedi Sophia. “Daha önce hiç böyle davranmamıştı. Bir şeyler dönüyor.”

“Bana anlatmadığın bir şey var mı?”

Luke çiftliği kaybedebilirdi. Sophia, Marcia’ya bundan bahsetmemişti. Bahsetmeyi de düşünmüyordu. Luke ona bir sır vermişti, o da güvenini sarsmayacaktı.

“Kendini yoğun bir baskı altında hissettiğini biliyorum,” dedi Sophia. “İyi bir performans sergilemek istiyor. Gergin.”

“Eh, cevabını kendin verdin işte,” dedi Marcia. “Gergin ve baskı altında, sonra sen ona bunu düşünmemesi gerektiğini söyledin. O da bunun üzerine savunmaya geçti ve saldırganlaştı çünkü ona göre yaşadığı sıkıntılara karşı kayıtsızsın.”

Olabilir, diye düşündü Sophia yine.

“İnan bana,” diye devam etti Marcia, “muhtemelen şimdiden pişman olmuştur. Ve bahse girerim senden özür dilemek için her an arayabilir.”

Ama Luke aramadı. Ne o akşam ne de ertesi gün. Ne de bir sonraki akşam. Salı günü Sophia gününün büyük bir kısmını Luke mesaj attı mı diye kâh telefonuna bakarak kâh onu aramayı düşünerek geçirdi. Derslere girip not almasına rağmen hocaların anlattıklarına dikkatini vermekte zorlanıyordu.

Dersler arasında bir binadan diğerine yürüyor, Marcia'nın sözlerini aklından geçiriyordu. Marcia mantıklı şeyler söylemişti, kabul ediyordu. Yine de Luke'un -öfkesi mi dese yoksa düşmanca tavırları mı- o hâlini hatırlamaktan kendini alamıyordu. Luke'un onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştığına emindi.

Bunca zamandır ilişkileri gayet rahat ve huzurlu giderken birdenbire ne olmuştu da böyle tersine dönmüştü?

Ne olup bittiğini anlayamıyordu. Sonunda tek yapması gerekenin onu aramak olduğuna karar verdi. Luke'un ses tonuna göre, fazladan mı tepki veriyor yoksa sahiden bir şeyler ters mi gidiyor, anında anlayabilirdi.

Elini çantasına sokup telefonunu çıkardı. Tam numarayı çevirmek üzereyken bahçeye baktı ve kampüs hayatının her zamanki gelgitlerini gördü. Sırt çantaları taşıyan insanlar, bisikletiyle kim bilir nereye giden bir öğrenci, idari binada sona eren bir üniversite turu ve uzakta bir ağacın altında göz göze duran bir çift.

Tüm bunların hiçbirinde olağan dışı bir yan yoktu ama her nedense bu sahnedeki bir şey Sophia'nın dikkatini çekmiş olacaktı ki telefonu indirdi. Elinde olmadan çifte daha dikkatli baktı. Kızla çocuk baş başa vermiş, gülüşüyorlardı, kızın eli çocuğun kolunda geziniyordu. Bu uzaklıktan bile aralarındaki elektrik hissediliyordu. Öte yandan ikisini de tanıyordu.

Gördüğü şey yakın bir arkadaşlığın ötesindeydi. Ve öpüşükleri anda Sophia'nın kafasına dank etti.

Başını çeviremiyordu. Birdenbire tüm kasları gerildi.

Bildiği kadarıyla çocuk yurda hiç gelmemişti. İkisinin birlikte olduğundan ona bahseden olmamıştı. Hiçbir sırrın sır olarak kalmadığı bir kampüste bu imkânsızdı. Demek ki ikisi bunu sır olarak saklamaya karar vermişti. Yalnızca Sophia'dan değil, herkesten.

Ama Marcia ve Brian?

Oda arkadaşı bunu ona yapmazdı, değil mi? Özellikle de Brian'ın ona yaptıklarını bilirken.

Yine de geriye dönüp baktığında Marcia'nın son haftalarda laf arasında sık sık Brian'dan bahsettiğini fark etti. Üstelik hâlâ onunla görüştüğünü söylememiş miydi? Marcia, Brian'la ilgili ne demişti? *Eğlenceli, yakışıklı ve zengin. Beğenilmeyecek nesi var ki?* Marcia'nın, Brian'ın Sophia'dan önce ona karşı bir "ilgisi" olduğunu söyleyip durması da cabasıydı.

Sophia buna aldırış etmemesi gerektiğinin farkındaydı. Brian'la hiçbir işi olsun istemiyordu ve ilişkileri biteli uzun zaman olmuştu. Marcia isterse onunla birlikte olabilirdi. Fakat Marcia bakışlarını Sophia'nın bulunduğu yöne çevirdiğinde Sophia açıklanamaz bir şekilde gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.

"Sana söyleyecektim," dedi Marcia ondan hiç beklenmeyecek kadar mahcup bir tavırla.

Odalarına dönmüşlerdi. Sophia kollarını kavuşturmuş, pencere kenarında duruyordu. Bağırmmak için kendini zor tutuyordu.

"Onunla ne zamandan beri berabersin?"

“Çok olmadı,” dedi Marcia. “Noel tatilinde bize geldi ve...”

“Neden o? Beni ne kadar üzdüğünü hatırlıyorsun, değil mi?” Sophia’nın sesi ağlayacak gibi çıkıyordu. “Güya en yakın arkadaşım olacaksın.”

“Böyle olacağını tahmin etmiyordum...” dedi Marcia özür diler gibi.

“Ama oldu.”

“Her hafta sonu çiftliğe gidiyordun, ben de onu partilerde görüyordum ve konuşuyorduk işte. Genelde senin yanında...”

“Yani bunun benim suçum olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır,” dedi Marcia. “Kimsenin suçu değil. Böyle olacağını tahmin etmedim sadece. Ama konuştukça birbirimizi tanımaya başladık...”

Sophia, Marcia’nın açıklamasının geri kalanını dinlemek istemiyordu. Sinirleri öyle altüst hâldeydi ki yüzünü ekşitti. Sessizlik uzadığında bağırmamaya çalışarak konuştu.

“Bana daha önce söylemeliydin.”

“Söyledim zaten. Görüştüğümüzden bahsettim. Ayrıca arkadaş olduğumuzu da çıtlattım. Birkaç hafta öncesine kadar her şey zaten bu kadardı. Yemin ederim.”

Sophia en yakın arkadaşına döndü. En yakın arkadaşındı ama aynı zamanda ondan nefret ediyordu. “Bu... pek çok açıdan... öyle *yanlış* ki.”

“Onu unuttuğunu sanıyordum,” diye mırıldandı Marcia.

Sophia’nın yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. “Onu unuttum zaten! Onunla hiçbir işim olsun da istemem. Bu ikimizin arasında bir şey! Senin ve benim! Eski sevgilimle yatıyorsun!” Elini

saçlarına daldırdı. “Marcia, arkadaşlar birbirine böyle şeyler yapmaz. Nasıl oluyor da bunu haklı çıkarmaya çalışıyorsun?”

“Biz hâlâ arkadaşız,” dedi Marcia yumuşak bir tavırla. “Sen buradayken onu odaya getirecek falan değilim herhâlde...”

Sophia duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. “Seni aldatacak, bunu biliyorsun değil mi? Tıpkı beni aldattığı gibi.”

Marcia hararetli bir şekilde başını iki yana salladı. “Brian değişti. Biliyorum, bana inanmayacaksın ama değişti.”

Bu söz üzerine Sophia orada daha fazla kalamayacağını anlamıştı. Hızla kapıya doğru ilerlerken masadan çantasını kaptı. Tam kapıdan çıkacakken durdu, Marcia’ya döndü.

“Brian değişmedi,” dedi gayet kararlı bir şekilde. “Buna emin olabilirsiniz.”

Sophia biraz alışkanlıktan, biraz da çaresizlikten kendini çiftlikte buldu. Luke her zamanki gibi Sophia arabadan inerken verandaya çıktı. Bir terslik olduğunu bir şekilde anlamıştı sanki. Günlerdir ondan haber alamamasına karşın Luke kollarını kocaman açarak Sophia’ya doğru yürüdü.

Sophia, Luke’un kollarına atıldı. Luke’un kollarında öylece kaldı, ağladı, ağladı...

“Ne yapmam gerektiğini hâlâ bilemiyorum,” dedi Sophia, Luke’un göğsüne yaslanırken. “Brian’la çıkmasına engel olacak hâlim yok ya.”

Kanepede sarmaş dolaş oturuyorlardı, ikisi de şöminedeki ateşe bakıyordu. Luke saatlerce Sophia’nın konuşmasını dinlemiş, arada bir onunla hemfikir olduğunu belirtmekle birlikte çoğunlukla sadece sessizliği ve huzur veren varlığıyla onu teselli etmişti.

“Elbette,” dedi Luke. “Bunu yapabileceğini sanmıyorum.”

“Peki birlikte olduğumuz zamanlarda ne yapacağım? Böyle bir şey yokmuş gibi mi davranacağım?”

“Büyük ihtimalle en iyisi bu olacaktır. Ne de olsa oda arkadaşın.”

“Acı çekecek,” dedi Sophia belki yüzüncü kez.

“Büyük olasılıkla.”

“Yurttaki herkes bunu konuşacak. Beni her gördüklerinde ya fısıldaşacak ya kıs kıs gülecek ya da gereğinden fazla üzölmüş gibi yapacaklar. Ve dönemin geri kalanını bunlarla uğraşarak geçireceğim.”

“Büyük olasılıkla.”

Sophia bir süre sustu. “Söylediğim her şeyi onaylayacak mısın?”

“Büyük olasılıkla,” diye cevap verdi Luke ve Sophia güldü.

“Bana hâlâ kızgın olmadığına sevindim.”

“Olanlar için özür dilerim,” dedi Luke. “Kötü bir günümdeydim ve sinirimi senden çıkardım. Bunu yapmamalıyım.”

“Herkesin kötü günleri olur.”

Luke buna karşılık vermek yerine Sophia’ya daha sıkı sarıldı. Sophia, Luke’un o gün canını sıkan şeye dair hiçbir şey anlatmadığını çok sonra fark edecekti.

Geceyi çiftlikte geçirdikten sonra Sophia yurda sabah döndü. Odasına girmeden önce derin bir nefes aldı. Marcia’yla konuşmaya hâlâ hazır değildi ama içeri hızla göz attıktan sonra bu konuda endişelenmesine gerek olmadığını anladı.

Marcia odada değildi. Yatağında da uyumamıştı.

Geceyi Brian’la geçirmiş olmalıydı.

Luke

Birkaç gün sonra Luke, Pensola'ya doğru yol alırken, yeterince antrenman yapmadığı için kendini huzursuz hissediyordu. Geçmek bilmeyen, beynini zonklatan baş ağrısı düşünmesini zorlaştırıyor, idman yapmasını imkânsızlaştırıyordu. Küçük turnuvayı geçerli bir pozisyonda bitirdiği takdirde büyük yarıştan önce tamamen toparlanma şansı olacağını söyledi kendine.

Pensacola'da bineceği ilk boğa olan Deliduman'a dair hiçbir şey bilmiyordu. Uzun süren araba yolculuğunun ardından uykusunu alamamış, elleri yeniden titremeye başlamıştı. Baş ağrısı bir nebze azalmış olmasına karşın kulaklarının çınlaması devam ediyordu. Beyninde canlı bir varlık vardı da titreşiyordu sanki. Yarışanların sadece birkaçını tanıyordu ve geri kalanların yarısı öyle gençti ki şaşırılmıştı. Hepsi de etrafta dolanarak heyecanlarını yatıştırmaya çalışıyor, hepsi de aynı hayalin peşinde koşuyordu. *Kazan ya da puan topla ve ne yaparsan yap, ertesi hafta yarışamayacak kadar sakatlanma.*

Luke tıpkı McLeansville'de yaptığı gibi kamyonetinin yakınında takıldı. Yalnız kalmayı tercih ediyordu. Otoparktan gelen kalabalığın sesini yine de işitebiliyordu. Alkışların patladığını duyduktan birkaç saniye sonra spiker bağırmaya başladı: "İşler bazen böyle gider." Bunu duyunca rodeocunun boğadan düştüğünü anladı. Programdaki on dördüncü yarışmacıydı. Her ne kadar binişler birkaç saniye sürse de genellikle yarışmacılar arasında bir mola verilirdi. On beş dakika içinde sırasının geleceğini tahmin ediyordu. Keşke birazcık daha sakın olabilseydi.

Burada olmak istemiyordu.

İçten içe başından beri bilmesine karşın bu düşünce zihninde aniden beklenmedik bir netlik kazanmıştı. Bu inkâr edilemez netlikle sanki ayakları yerden kesilmiş gibi hissetti. Buna hazır değildi. Belki de asla hazır olmayacaktı.

Buna rağmen on beş dakika sonra ağır ağır arenaya doğru yürümeye başlamıştı.

Devam etmesini sağlayan tek şey kokuydu. Koku tanıdıktı. Yıllar boyunca otomatik hâle gelen tepkilere yol açıyordu. Dünya küçülüvermişti. Kalabalığın ve spikerin gürültüsünü duymazdan gelerek dikkatini hazırlanmasına yardım eden genç hayvan terbiyecilerine yöneltti. İpler sıkıldı. Kayışı elinde rahat hissedebileceği hâle gelene dek ayarladı. Boğanın üstünde konumunu aldı. Bir an her şeyin yolunda olup olmadığına karar verecek kadar bekledi, ardından ağıl görevlisine başıyla işaret etti.

"Gidelim."

Deliduman hafif bir sıçrayışla çıktı. Bir an yerinde durur gibiyken sağa doğru sert bir dönüş yaptı. Luke buna hazır-

landığı için eyerinde eğilerek durmuş, dengesini sağlamayı başarmıştı. Deliduman iki kez daha sıçrayıp dönmeye başladı.

Luke içgüdülerine uyarak tüm hamlelere uyum sağladı. Bitiş düdüğü duyulduğu anda boştaki elini uzatıp kayışı çözdü. Boğanın üstünden atladı ve iki ayağı üstüne indi. Ardından arena çitlerine doğru koşmaya başladı. Boğa sıçramaktan vazgeçene kadar çoktan tehlikeden kurtulmuştu.

Kalabalık alkışlıyordu, bu arada spiker onlara Luke'un bir keresinde dünya sıralamasında üçüncülüğe kadar yükseldiğini söyledi. Luke şapkasını çıkarıp kalabalığa doğru salladıktan sonra arkasını döndü ve kamyonetine gitti.

Yürürken baş ağrısı onu cezalandırırçasına tüm şiddetiyle geri dönmüştü.

İkinci yarışta Şeker Dünyası diye bir boğaya binecekti. Luke sıralamada dördüncüydü.

Yine otomatiğe almış gibi hareket etti. Dünya yine ufaldı, minicik kaldı. Bu seferki boğa daha vahşiydi. Luke biniş boyunca kalabalığın takdirle haykırdığını işitti. Başarılı bir binişti ve boğa öfke nöbeti geçirirken yine arenadan kaçmayı başarmıştı. Bu binişteki puanı onu ikinci sıraya taşıdı.

Sonraki bir saatini kamyonetinde direksiyonun başında geçirdi. Her nefeste başı daha fazla zonkluyordu. Bir avuç ağrı kesici aldı ama bunlar ağrısını dindirmeye yetmedi. Acaba beyin sarsıntısı mı geçiriyordu? Boğanın üstünden düştüğü takdirde neler olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Luke'un son yarışta günü şampiyon bitirmesi ihtimali vardı. Gerçi finalistlerden biri az önce günün en yüksek skorunu elde etmişti.

Start ağılında artık gergin değildi. İçten içe kendine güveni geldiğinden değil, çektiği acı ve yorgunluktan hiçbir şeye aldırış etmeyecek duruma geldiğinden.

Tek istediği tüm bunların bir an önce sona ermesiydi. Ne olacaksa olacaktı.

Hazır olduğunda start ağılı açıldı. Altındaki iyi bir boğaydı, yine de ikincisi kadar zorlu değildi. Yine de birinciden daha zorluydu ve aldığı puan da ona göre oldu.

Kazanana her bir raundun birincisinin son performansına göre karar verilecekti. Fakat ilk iki raundun birincisi son bindiği boğanın üstündeki dengesini kaybetmiş ve bir daha kazanamamış, yere düşmüştü.

Luke finallerde ikinci olmasına karşın yarışmayı kazandı. Sezonun başındaki bu ilk yarışta birinci sıradaydı; tam olması gereken yerde.

Çekini aldı ve hem annesine hem de Sophia'ya yola çıktığına dair mesaj attı. Fakat uzun dönüş yolunda başı hâlâ zonklarken neden aldığı puanı zerre kadar umursamadığını merak etmeden edemedi.

“Berbat görünüyorsun,” dedi Sophia. “İyi misin?”

Luke onu ikna etme çabasıyla zoraki gülümsedi. Saat üçte yatağa devrildikten sonra sabah on birde ancak uyanmıştı. Başı ve vücudunun her noktası ağrıyordu. Hiç düşünmeden ağrı kesicilere uzanmış ve birkaç tane yuttuktan sonra duşa girmiş, sızlayan kaslarını suyun sıcaklığına bırakmıştı.

“İyiyim,” dedi. “Uzun bir yolculuktu ve kalktığımдан beri de birkaç kırık çiti tamir etmekle uğraştım.”

“Emin misin?” Sophia’nın yüzündeki endişeli ifade, Luke’un söylediklerine pek ikna olmadığını gösteriyordu. O

öğleden sonra çiftliğe geldiğinden beri anaç ve kaygılı bir tavırla onu inceleyip durmuştu. “Yatak döşek hasta görünüyorsun.”

“Sadece yorgunum, o kadar. Son birkaç gün epey yorucu geçti.”

“Biliyorum. Ama yarışı kazandın, değil mi?”

“Evet,” dedi Luke. “Kazandım.”

“Bu iyi işte. Çiftlik için demek istiyorum yani.” Sophia yine şüpheyle kaşlarını çattı.

“Evet,” dedi Luke yine, uyuşmuş gibi bir sesle. “Çiftlik için iyi.”

Sophia

Luke yine yola çıkmıştı. Geçen hafta sonu gibi değildi ama kesinlikle bir terslik vardı. Ve sebebi sadece yorgunluk değildi. Luke çok solgundu, beti benzi atmıştı. Ne kadar inkâr etse de Sophia her zamankinden daha fazla acı çektiğini biliyordu. Ani bir hareket yaptığında nasıl irkildiğini, yüzünün nasıl acıyla buruştuğunu görmüştü.

Annesiyle yedikleri akşam yemeği de neşeden ve her zamanki doğal rahatlıktan yoksundu. Linda, Sophia'yı gördüğüne sevinmiş olsa da ikisi sohbet ederken Luke onlardan kaçmak istercesine dışarıda mangalın başında kalmıştı. Masadaki konuşmalara da itinayla kaçınılan konular damga vurmuştu. Luke çektiği ağrılarından bahsetmemiş, annesi rodeoya dair hiçbir şey sormamış, Sophia ise ne Marcia'yla Brian'ı ne de yurttan ne kadar kötü bir hafta geçirdiğini anlatmıştı. Oysa bu belki de okulda geçirdiği en kötü, en korkunç haftalardan biriydi.

Luke'un evine döndüklerinde Luke dosdoğru yatağa gitmişti. Sophia onun önce bir şişeden, sonra bir başkasından

birkaç hap çıkardığını işitmiş, ardından mutfağa doğru giderken onu izlemişti. Luke bir bardak suyla muhtemelen bir avuç ilaç yutmuştu.

Luke'un başı öne eğik hâlde öne doğru uzanıp iki elini birden tezgâha dayadığını görünce bir an paniğe kapılmıştı.

"Ne kadar ağrın var?" diye fısıldadı Sophia ellerini Luke'un sırtına dayayıp. "Baş ağrından bahsediyorum."

Luke cevap vermeden önce birkaç derin nefes aldı. "Ben iyiyim," dedi zorlukla.

"İyi olmadığın kesin," dedi Sophia. "Kaç ilaç aldın?"

"İkisinden de birkaç tane," diye itiraf etti Luke.

"Ama akşam yemeğinden önce de..."

"Belli ki yetmemiş."

"O kadar kötüysen bir doktora gitsen."

"Doktora gitmem için hiçbir sebep yok," dedi Luke soğuk bir sesle. "Sorunun ne olduğunu biliyorum zaten."

"Sorun ne?"

"Beyin sarsıntısı geçiriyorum."

Sophia gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Nasıl? Boğadan atlarken başını mı çarptın?"

"Hayır," dedi Luke. "Birkaç hafta önce antrenmanda kötü düştüm."

"Birkaç *hafta* önce mi?"

"Evet," dedi Luke açıkça. "Ve antrenmana geri dönmekte acele ettim."

"Başın iki haftadır ağrıyor mu yani?" Sophia paniğini belli etmemeye çalışıyordu.

"Öyle değil. Dün boğaya bindiğim için ağırlar tekrar azdı."

"Eğer beyin sarsıntısı geçiriyorsan o zaman neden boğaya bindin?"

Luke gözlerini yerden ayırmadı. “Başka seçeneğim yoktu.”

“Elbette başka seçeneğin vardı. Bu yaptığın büyük aptallık. Hadi gel. Seni acile götürelim de...”

“Olmaz,” dedi Luke.

“Neden?” diye sordu Sophia şaşkınlık içinde. “Ben seni götürürüm. Doktora görünmen lazım.”

“Daha önce de bu türden baş ağrılarım oldu ve doktorun bana ne diyeceğini biliyorum. Antrenmanlara ara vermemi isteyecek ve şu anda bunu yapamam.”

“Yani gelecek haftaki yarışlara katılacağını mı söylüyorsun?”

“Mecburum.”

Sophia, Luke’un söylediklerini anlamaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyordu. “O yüzden mi annen sana o kadar kızgın? Budala gibi davrandığın için mi?”

Luke hemen cevap vermedi. Göğüs geçirdi. “Bundan haberi yok.”

“Ona söylemedin mi? Neden ona söylemiyorsun?”

“Çünkü bilmesini istemiyorum. Öğrenirse çok endişelenir.”

Sophia başını iki yana salladı. “Beyin sarsıntısını daha da beter edeceğini bildiğin hâlde neden yarışlara katıldığını anlamıyorum. Bu çok tehlikeli.”

“Ben bu tür şeyler için endişelenmeyi bıraktım artık,” dedi Luke.

“Ne demek istiyorsun?”

Luke yavaşça doğruldu ve pes eder gibi bir tavırla Sophia’ya döndü.

“Çünkü,” dedi sonunda, “beyin sarsıntısı geçirmeden önce de rodeoya devam etmem yasaklanmıştı.”

Sophia, Luke’u doğru duyduğuna emin olamadı ve gözlerini kırıştırdı.

“Tamamen mi bırakman gerekiyordu? Bir daha hiç yapmaman?”

“Doktorlara göre her seferinde çok büyük risk alıyorum.”

“Neden?”

“Koca Çirkin Mahluk,” dedi Luke, “beni sadece yere fırlatıp sürüklemekle kalmadı. Sana beni ezdiğini söylemiştim ama kafatasımı çatlattığını, hem de beyin sapma çok yakın bir yerden çatlattığını söylememiştim. Orada şimdi ufak bir metal plaka var ama yanlış bir düşüş yaptığım takdirde beni korumaya yetmeyecek.”

Luke monoton bir sesle konuşurken Sophia tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Ciddi olamazdı...

“Yani ölebileceğini mi söylüyorsun?” Luke’tan bir cevap beklemedi. Gerçeği kavrarken her tarafının panikten titrediğini hissediyordu. “Anlatmaya çalıştığın bu, değil mi? Öleceğinden bahsediyorsun? Ve bana bunu söylemedin. Böyle bir şeyi bana nasıl söylemezsin?”

Şimdi tüm taşlar yerli yerine oturmuştu işte. Tanıştıkları ilk gece neden o boğayı görmek istediği, annesinin neden ona bu kadar kızdığı, sezonun başlamasından önceki gerginliği, o düşünceli hâli...

“Eh, buraya kadarmış,” diye devam etti Sophia konuşmaya. Yaşadığı dehşeti belli etmemeye çalışıyordu. “Bir daha asla boğaya binmiyorsun, tamam mı? Artık bitti. Şimdiden itibaren tekrar emekli oluyorsun.”

Luke karşılık vermedi ama Sophia yüzüne baktığında onun ne kadar kararlı olduğunu gördü. Öne doğru bir adım atıp ona sımsıkı sarıldı. Luke’un kalp atışlarını, göğsündeki güçlü kasları hissedebiliyordu. “Bunu yapmanı istemiyorum. Bunu yapamazsın, tamam mı? Lütfen bana bittiğini

söyle. Çiftliği kurtarmanın başka bir yolunu buluruz, tamam mı?”

“Başka yolu yok.”

“Her zaman başka bir yol vardır.”

“Hayır,” dedi Luke. “Yok.”

“Luke, çiftliğin önemli olduğunu biliyorum ama senin hayatından daha önemli değil. Bunun farkındasın değil mi? Her şeye yeniden başlarsın. Başka bir çiftlik alırsınız. Ya da bir çiftlikte çalışıp...”

“Ben çiftlik istemiyorum,” diye araya girdi Luke. “Bunu annem için yapıyorum.”

Sophia öfkesine daha fazla hâkim olamayarak Luke’u itip geri çekildi. “Ama annen de bunu yapmanı istemiyor! Çünkü yanlış olduğunu biliyor. Ne kadar aptalca olduğunu biliyor! Çünkü sen onun oğlusun!”

“Bunu annem için yapmak zorundayım...”

“Hayır, hiç de değil!” diye lafını kesti Sophia. “Bunu kendini suçlu hissetmemek için yapıyorsun! Asil bir davranış olduğunu düşünüyor olabilirsin ama aslında bencillik ediyorsun! Bu çok bencilce bir şey.” Sophia sustu, göğsü kalkıp iniyordu.

“Sophia...”

“Dokunma bana!” diye bağırdı Sophia. “Beni de üzeceksin! Anlamıyor musun? Bir an durup ölmeni istemeyebileceğimi düşündün mü hiç? Ya da bunun bana neler hissettireceğini? Hayır, çünkü bunun benimle bir ilgisi yok! Ne de annenle! Bu tamamen seninle ilgili ve senin nasıl hissettiğinle!”

Sophia bir adım geriledi. “Ve bu konu hakkında yalan söylediğini düşününce...” diye fısıldadı.

“Yalan söylemedim...”

“Ama bana söylemedin de!” dedi Sophia acı acı. “Sana izin vermeyeceğimi bildiğin için söylemedin! Bu kadar... Bu kadar yanlış bir şey yapan birinden ayrılabilirim diye yalan söyledin. Peki neden? Benimle yatmak istediğin için mi? Yoksa iyi vakit geçirmek istediğin için mi?”

“Hayır...”

Ama Sophia artık Luke’u duymuyordu. Yanaklarından sıcak gözyaşları süzölmeye başlamıştı. “Şu anda... bunu kaldıracabilecek durumda değilim. Bunu kaldıramam. Korkunç bir hafta geçirdim, kızların hepsi konuşuyordu, Marcia benden kaçıyor... Bu hafta sana ihtiyacım vardı. Konuşacak birine ihtiyacım vardı. Ama senin çalışman gerektiğini biliyordum. Bu senin işin olduğu için bunu kabul ettim. Ama şimdi? Yarışlara gitmenin tek sebebinin kendini öldürmeye çalışmak olduğunu bile bile?”

Kelimeler Sophia’nın ağzından kontrolsüzce dökölmüştü. Derken elini uzatıp çantasını aldı. Burada kalamazdı. Onunla kalamazdı. “Bunu kaldıramam...”

“Bekle!”

“Benimle konuşma!” dedi Sophia. “Neden ölmek zorunda olduğunu duymak istemiyorum!”

“Ölmeyeceğim.”

“Evet, öleceksin! Bunu bilecek kadar seninle birlikte olmayabilirim ama annen hep seninleydi! Doktorlar da öyle! Ve yaptığın şeyin yanlış olduğunu sen de biliyorsun...” Sophia nefes nefese kalmıştı. “Aklın başına geldiğinde konuşalım. Ama o zamana kadar...”

Sophia cümlesini tamamlamadı. Çantasını omzuna atıp hışımla evden çıktı ve arabasını çalıştırdı. Arabayla verandaya doğru geriledi, döndü ve var gücüyle gaza bastı. Gözlerindeki yaşlardan önünü güçlükle görebiliyordu.

Sophia uyuşmuş gibiydi.

Yurda döndüğünden beri Luke iki kez aramıştı ama Sophia telefonu açmadı. Odada tek başına oturuyordu. Marcia'nın Brian'la birlikte olduğunu bilmesine rağmen onu özliyordu. Tartışmalarından beri Marcia geceleri Brian'ın yanında kalmaya başlamıştı. Sophia bunun sebebinin, Brian'la kalmak istemesi kadar onunla karşılaşmaktan çekinmesi de olduğunu biliyordu.

Marcia'ya hâlâ kızgındı. Yaptığı şey yanlıştı ve Sophia buna aldırış etmiyormuş gibi davranamazdı. İnsanın en yakın arkadaşı gidip eski sevgilisiyle çıkmamalıydı. Buna temel bir kural deyin ya da her neyse, ama dostlar bunu birbirine yapmazdı. Asla. Yine de, Sophia'nın bir yanı Marcia'ya arkadaşlıklarının bittiğini söylemek istese de bu sözleri söylemeyi başaramamıştı çünkü Marcia'nın bunu kasten yapmadığını içten içe biliyordu. Ne fesatlık yapmış ne bunu planlamış ne de kasıtlı bir şekilde Sophia'yı üzmemişti. Marcia böyle bir insan değildi ve Sophia, Brian'ın birine kafayı taktı mı ne kadar etkileyici olabileceğini biliyordu. Ve muhtemelen yine öyle davranmıştı. Çünkü Brian *böyle* bir insandı. Ne yaptığının kesinlikle farkındaydı. Sophia'dan intikam almak için Marcia'yla çıkmaya başladığına şüphe yoktu. Marcia'yla olan arkadaşlığını bozarak son bir kez onun canını yakmak istemiş olmalıydı.

Öte yandan kuşkusuz Marcia'nın da canını yakacaktı. Marcia sonunda Brian'ın gerçekten nasıl biri olduğunu yaşayarak öğrenecekti. Bunun ardından da muhtemelen şu anda olduğundan çok daha kötü hissedecekti. Bir açıdan hak ettiğini bulacaktı ama yine de...

Şu anda Sophia'nın Marcia'yla konuşmaya o kadar ihtiyacı vardı ki. Luke'la olanları konuşmak istiyordu. Tek istediği konuşmaktı, o kadar. Tıpkı kız yurt arkadaşlarının alt katta salonda, koridorda yaptığı gibi. Seslerini kapının ardından işitebiliyordu.

Gerçi onların yanında olmak istediğinden değil. Hiçbir şey söylememelerine rağmen yüzlerinden her şey açıkça okunuyordu. Son zamanlarda ne zaman yurda girse salonda, koridorlarda herkes susuyor, Sophia her birinin ne düşündüğünü, neyi merak ettiğini seziyordu: *Sence nasıl hissediyordur? Duyduğuma göre artık Marcia'yla görüşmüyorlarmış. Onun için üzülüyorum. Neler yaşadığını tahmin bile edemiyorum.*

Şu anda bununla yüzleşemezdi. Yine de her şeye rağmen şu anda Marcia'nın yanında olmasını isterdi. Zira hayatında kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Saatler geçti. Dışarıda gökyüzü kış bulutlarıyla kaplıydı, arkada ayın gümüşü ışıklarıyla aydınlanıyordu. Sophia yatağında yatarken Luke'la birlikte gökyüzünü seyrettikleri akşamları hatırladı. At bindikleri zamanları, sevişmelerini, annesiyle yedikleri akşam yemeklerini. Tanıştıkları ilk gece Luke'un kamyonetinin kasasındaki katlanır sandalyelerde oturup sohbet etmelerini.

Luke neden hayatını riske atıyordu? Sophia ne kadar çabalarsa çabalasın bunu anlayamıyordu. Bunun her şeyden çok suçluluk duygusundan kaynaklandığını biliyordu ama hayatını tehlikeye atmaya değer miydi? Hiç sanmıyordu. Ve annesinin de böyle düşündüğüne adı gibi emindi. Oysa Luke kendini feda etmeye kararlı görünüyordu. İşte Sophia bunu anlayamıyordu. Luke üçüncü kez aradığında yine kendinde

telefonu açma cesareti bulamadı. Geç oluyordu ve yurt yavaş yavaş sessizleşmeye başlamıştı. Sophia birkindi, yine de uyuyamayacağını biliyordu. Luke'un hayatını riske atmasını anlamlandırmaya çalışırken, Koca Çirkin Mahluk'la karşılaştığı o ilk akşam tam olarak neler yaşadığını düşünürken buldu kendini. Luke kafasındaki plakadan bahsetmişti fakat Sophia'nın içinden bir ses, durumun çok daha ciddi olabileceğini söylüyordu. Yavaşça yataktan çıktı ve masasındaki laptopun başına geçti. Hem önsezilerine dayanarak hem de her şeyi öğrenme isteğiyle arama motoruna Luke'un adını yazdı.

Wikipedia'da kısa bir biyografi de dâhil olmak üzere önünde bir sürü sayfa sıralandığında şaşırmadı. Ne de olsa bir zamanlar dünyadaki en iyi rodeocularardan biriydi. Fakat biyografisiyle ilgilenmiyordu. Onun yerine adının yanına *Koca Çirkin Mahluk* kelimelerini de ekledi ve arama düğmesine bastı.

Anında bir YouTube videosu linki ekranın tepesinde belirdi. Sophia cesaretini kaybetmeden düğmeye bastı, tedirgin bir şekilde videonun ekrana yüklenmesini izledi.

Video iki dakikadan biraz kısaydı. Sophia videonun yarım milyondan fazla izlendiğini görünce korkunç bir hisse kapıldı. Videoyu izleyip izlememe konusunda kararsızdı, yine de oynatma tuşuna bastı. Video başladıktan bir saniye sonra Luke'un start ağlında bir boğanın üstünde olduğunu fark etti. Kamera tepeden bir yerden onu çektiğine göre bu görüntü belli ki televizyon izleyicileri için kayda alınmıştı. Tribünler tıklım tıklımdı ve ağılın arkasında arena duvarını çevreleyen işaretlerle afişler vardı. McLeansville'deki sahanın aksine burası kapalı bir arenaydı, yani büyük ihtimalle basketbol maçlarından konserlere kadar pek çok etkinlik için

kullanılıyordu. Luke'un üstünde kot, uzun kollu kırmızı bir gömlek ve koruyucu yelekle şapkası vardı.

Sophia diğer kovboylar boğanın altındaki ipi gererken Luke'un kayışı ayarlamasını izledi. Luke yumruğunu sıktı, ardından bacaklarıyla boğayı sıkıştırarak tekrar pozisyon aldı. O hazırlanırken spikerler Luke'tan bahsediyordu.

"Luke Collins PRY'yi toplamda üçüncü sırada bitirdi ve dünyadaki en iyi rodeocularardan biri olarak görülüyor. Fakat bu boğaya daha önce hiç binmemişti."

"Bu boğaya binen zaten pek fazla kişi yok, Clint. Koca Çirkin Mahluk sadece iki yarışta vardı ve geçen sene Yılın Boğası seçildi. Güçlü ve acımasız bir boğa. Luke üstünde kalmayı başarırsa doksana yakın bir puan almayı garantilemiş olacak..."

"Şimdi hazırlanıyor..."

O sırada Luke tuhaf bir şekilde donmuş kalmış gibiydi ama bu sadece bir saniye sürdü. Sophia kapının açılmasını izlerken seyircilerin alkışlarını işitti.

Boğa sert bir çıkış yaptı. Sıçrayarak bacaklarını havaya savurdu. Başı yere doğru eğikti. Sola doğru yarım bir dönüş yaptıktan sonra zıpladı. Gerçek anlamda ayakları yerden kesildi. Derken birdenbire ters tarafa doğru dönmeye başladı.

O zamana dek dört saniye geçmişti. Sophia seyircilerin çığına döndüğünü duyabiliyordu.

"Başaracak!" diye bağırdı spikerlerden biri.

Tam o anda Sophia, Luke'un öne doğru atıldığını ve dengesini kaybettiğini gördü. O esnada boğanın başı arkaya doğru savruldu.

Bu hamlenin etkisi korkunçtu. Luke'un başı ters yöne doğru savruldu, sanki hiç kası yoktu...

"Aman Tanrım!"

Luke boğanın üstünden düşerken vücudu birdenbire hamur gibi gevşedi. Eli hâlâ kayıştaydı.

Boğa öfkeden deliye dönmüş, kontrolden çıkmıştı. Sert ve acımasızca sıçramaya devam ediyordu. Luke bir bez bebek gibi aşağı yukarı sallandı, dört bir yana savruldu. Boğa tekrar etrafında dönmeye başlayıp Luke'u peşinden sürükledi. Ayakları yerde sekiyordu.

Bu arada diğer kovboylar ringe atlamış, telaş içinde Luke'un elini kayıştan kurtarmaya çalışıyorlardı. Fakat boğanın duracağı yoktu. Boğa dönmeyi bıraktı ve sahaya gelenlere doğru atıldı. Boynuzlarını vahşice sallayarak terbiyecilerden birini bir kenara savurdu. Bir başka kovboy daha şansını denedi ama Luke'un bileğini kayıştan kurtarmayı başaramadı. Birkaç saniye sonra başka bir kovboy atılarak Luke'un elini kayıştan kurtaracak kadar uzun süre boğayla birlikte koşup asılmayı başardı.

Bunun ardından Luke yere yuvarlandı ve yüzüstü düştü. Başı yan dönmüştü, kımıldamıyordu. Kovboy ise boğadan kaçmaya çalışıyordu.

"Luke yaralandı! Birilerinin yardıma gelmesi lazım!"

Boğa hâlâ durmamıştı. Sanki rodeocudan kurtulduğunu fark etmiş de Luke tepesine oturduğu için öfkelenmiş gibi arkasını döndü. Dikkatini dağıtmaya çalışan diğer kovboyları görmüyordu bile. Başını eğerek Luke'a doğru atıldı. Öldürmek ister gibi Luke'un hareketsiz bedenine doğru boynuzlarını bileyerek fırladı. İki kovboy araya girip boğaya tekme tokat vurmaya başladı. Ama boğanın vazgeçmeye niyeti yoktu. Dev boynuzlarını yerde hareketsiz yatan Luke'a doğru salladı ve birdenbire Luke'un bedeninin üstüne atılıp yeniden sıçradı.

Hayır, sıçramıyordu. Luke'u eziyordu. Ve dönüyordu. Sophia dehşetten küçük dilini yutmuş bir hâlde spikerin bağırdığını işitti:

“Şu boğayı durdurun!”

Öfke içindeki boğa, toynaklarını bir aşağı bir yukarı korkunç darbelerle indirip kaldırıyor, altındaki Luke'u eziyordu. Sırtına, bacaklarına, kafasına vuruyordu.

Kafasına...

O esnada beş kişi boğanın etrafını sarmış, saldırıyı durdurmak için elinden geleni yapıyordu. Fakat Koca Çirkin Mahluk amacına odaklanmış, saldırmaya devam ediyordu.

Bir aşağı bir yukarı, Luke'u tekrar çiğneyerek...

Spiker şöyle diyordu:

“*Onu durdurmalılar!*”

Boğa resmen çılgına dönmüştü.

Ta ki sonunda *-sonunda!-* Luke'un üstünden çekilip arenanın toprak zemininde yanlamasına sıçrayana dek. Yine de hâlâ vahşice zıplıyordu.

Kamera sıçrayarak gerilerken boğayı izledi, ardından hareketsizce yerde yatan Luke'a yöneldi. Luke'un yüzü kan içinde, tanınmaz hâldeydi. Diğerleri ona müdahale etmeye çalışıyordu.

Sophia yüzünü ellerinin arasına aldı, dehşet ve şok içinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Luke

Çarşamba günü Luke'un baş ağrısı biraz azalmıştı ama ertesi hafta Macon, Georgia'da yarışacak kadar iyi durumda olmamaktan korkuyordu. Ondan sonraki yarış ise Florence, Güney Carolina'daydı. O zamana dek iyileşecek miydi acaba? Buradan da turnuva Teksas'a uzanıyordu. İsteddiği en son şey sezonu ciddi anlamda fiziksel bir sakatlıkla sürdürmekti.

Öte yandan harcamalar konusunda endişelenmeye başlamıştı. Şubat ayından itibaren yarışlara uçakla gitmesi gerekcekti. Bu da otellerde fazladan geceleme anlamına geliyordu. Fazladan yemek. Araba kiralamak. Geçmişte, hayalinin peşinden koşarken bunları bu işin doğal masrafları olarak görürdü. Bir yanıylâ hâlâ öyleydi ama kredinin geri ödemesi altı ay içinde iki katına çıkacağı için harcadığı her kuruş önemliydi, bu yüzden internette ucuz uçak bileti peşine düştü ve daha ucuz olması için erkenden satın aldı. En iyi tahminle, ilk turdan kazanacağı para sonraki sekiz yarışın yol parasını karşılardı. Bu da kredi ödemesine para aktaramayacak demekti. Artık mevzu, hayalinin peşinde koşmak için yarışları kazan-

mak değildi. Düzenli bir şekilde yarışları kazanmaktı çünkü buna *mecburdu*.

Fakat bunu düşündüğü anda Sophia'nın itiraz eden sesini duyar gibi oldu. Bunun çiftlikle ya da annesiyle değil kendi suçluluk duygusuyla ilgili olduğunu söyleyen sesi.

Gerçekten bencilce davranıyor olabilir miydi? Sophia bunu söyleyene kadar bu hiç aklına gelmemişti. Bunun kendisiyle bir ilgisi yoktu. Luke için her şey yolundaydı. Asıl mesele annesiydi, mirasıydı, seçeneklerinin çok az olduğu bir yaşta hayatta sahip olduğu her şeyi kaybetmesini engellemekti. Luke rodeoya devam etmek istemiyordu. Bunu yapıyordu çünkü annesi onu kurtarmak uğruna her şeyi riske atmıştı, dolayısıyla bunu ona borçluydu. Annesinin onun yüzünden her şeyini kaybetmesine seyirci kalamazdı.

*Yoksa zaten vicdan azabından ölürdü. Yani demek ki bu aslında onunla, onun bu suçluluk duygusundan kurtulmak iste-
mesiyle ilgiliydi. Yoksa değil miydi?*

Pazar akşamı Sophia'yı üç kez aramış, pazartesi üç kere daha şansını denemişti. Salı ise iki defa. Ayrıca her gün bir kez de mesaj atmıştı. Ve hiçbirine cevap alamamıştı. Sophia'nın Brian'ın ısrarından ne kadar rahatsız olduğunu hatırlıyordu, bu yüzden çarşamba günü ne mesaj attı ne de telefon etti. Fakat perşembe günü bu sessizliğe daha fazla katlanamaz hâle geldi. Kamyonetine atlayıp Wake Forest'a doğru yola çıktı ve yurdun önünde park etti. Benzer kıyafetler içinde iki kız verandadaki sallanan sandalyelerde oturuyorlardı. Biri telefonda konuşuyor, diğeri mesaj yazıyordu. İkisi de Luke'a şöyle bir baktı, ardından kendilerine doğru yürüyen kişiyi görünce bir kez daha baktılar. Luke kapıyı çalarken içeriden gelen kahkaha seslerini işitebiliyordu. Bir süre sonra esmer bir kız kapıyı açtı.

“Sophia’ya geldiğini söyleyeyim,” dedi kız sadece ve Luke içeri girsin diye kenara çekildi.

Yan tarafta kanepede oturan üç kız, Luke’a bakmak için boyunlarını uzatmıştı. Kapının dışındayken kahkahalarını işittiği kızlar olmalıydı bunlar. Şimdi da ağızları bir karış açık bir şekilde Luke’a bakıyorlardı. Luke antrede rahatsızca diki- lirken televizyonun ışığı arka planda yanıp sönüyordu.

Birkaç dakika sonra Sophia merdivenlerin başında belir- di. Kollarını kavuşturmuştu. Luke’a tepeden bakıyor, belli ki ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Ardından göğüs geçirip isteksizce Luke’a yaklaştı. Herkesin onları izlediğini fark et- tiği için bir şey söylemeden başıyla kapıyı işaret etti. Önden Sophia çıktı, Luke da onu takip etti.

Sophia verandada durmak yerine yurttaki kızların göz hapsinden çıkmak için kaldırıma doğru yürüdü. Ardından Luke’a döndü.

“Ne istiyorsun?” diye sordu yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle.

“Özür dilemeye geldim,” dedi Luke. Elleri ceplerindeydi. “Sana daha önce anlatmadığım için.”

“Tamam,” dedi Sophia.

Sophia başka bir şey söylemeyince Luke ne yapacağını şa- şırdı. Bunu izleyen sessizlikte Sophia arkasını dönüp yolun karşısındaki yurda bakmaya başladı.

“O yarışın videosunu izledim,” dedi Sophia. “Koca Çirkin Mahluk’la olan.”

Luke kaldırımda bir çatlağa dolmuş birkaç çakıl taşı- nı tekmeledi. Sophia’ya bakmaya çekiniyordu. “Dediğim gibi, bayağı kötüydü.”

Sophia başını iki yana salladı. “*Bayağı kötüden de beter- miş...*” Arkasını dönüp Luke’a baktı, aradığı cevapları yüzün-

den okumaya çalışıyordu. “Bu işin tehlikeli olduğunu biliyordum ama ölüm kalım meselesi olduğunu bilmiyordum. Sanırım oraya her çıktığında ne kadar büyük bir risk aldığını tam olarak anlayamamışım. Ve o boğa, onun sana yaptıklarını izlemek... Seni resmen öldürmeye çalışmış.”

Sophia cümlesini tamamlayamadı, yutkundu. Luke da yarıştan altı ay sonra o videoyu bir kez izlemişti. Bir daha asla rodeoya katılmayacağına yemin ettiği zamanlarda. Sırf hayatta kaldığı için kendini şanslı hissettiği zamanlarda.

“Ölebilirmişsin. Ama ölmemişsin,” dedi Sophia. “Sana ikinci bir şans verilmiş. Kader sana normal bir hayat yaşama şansı vermiş. Ve sen ne dersen de, nasıl açıklarsan açıkla, hayatını riske atmanı asla anlamayacağım. Bana asla mantıklı gelmeyecek. Sana bir keresinde kendimi öldürmeyi düşündüğümü ama bunu gerçek anlamda istemediğimi söylemiştim. Bunu asla göze alamayacağımı biliyordum. Oysa sen... Sen tam da bunu istiyor gibisin. Ve bunu başarana kadar denemeye devam edeceksin.”

“Ölmek istemiyorum,” dedi Luke ısrarcı bir şekilde.

“O hâlde rodeoyu bırak,” dedi Sophia. “Çünkü bunu sürdürürsen hayatının bir parçası olamam. Kendini öldürmeye çalışmıyormuşsun gibi davranamam. Çünkü bir şekilde bunu görmezden geliyormuşum gibi hissedirim. Böyle bir şey yapamam.”

Luke boğazının düğümlendiğini hissedebiliyor, konuşmakta güçlük çekiyordu. “Beni bir daha görmek istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Bu soru üzerine Sophia yaşadığı gerginliğin onu ne kadar yorduğunu düşündü bir kez daha. Artık akıtacak gözyaşı kalmamıştı. “Seni seviyorum, Luke. Ama bunun bir parçası

olamam. Seninle birlikte geçirdiğim her dakikayı bir sonraki haftaya sağ çıkıp çıkamayacağını düşünmekle geçiremem. Ve bunu başaramadığın takdirde olacakları hayal etmeye katlanamam.”

“O hâlde bitti diyorsun?”

“Evet,” dedi Sophia. “Rodeoya devam ettiğin sürece bitti.”

Ertesi gün Luke evinin mutfak masasında oturuyordu. Kamyonetin anahtarları masanın üstündeydi. Cuma öğleden sonraydı. Birkaç dakika içinde yola çıkarsa gece yarısından önce otele varmış olacaktı. Eşyalarını kamyonete çoktan yüklemişti.

Başı hâlâ biraz ağrıyordu ama asıl Sophia’yı düşündüğü zaman içinin sızladığını hissediyordu. Ne yola çıkmayı ne de yarışa katılmayı istiyordu. Her şeyden çok hafta sonunu Sophia’yla geçirmeyi dilerdi. Keşke yarışa gitmemek için bir bahane bulsaydı. Sophia’yla çiftlikte at binselerdi, yine şöminenin önünde sarılıp otursalardı.

O gün annesini görmüş ama konuşmaları gergin geçmişti. Sophia gibi annesi de onunla konuşmak istemiyordu. İş için konuşmaları gerektiği zaman öfkesi yüzünden okunuyordu. Annesinin yaşadığı endişelerin ağırlığını hissedebiliyordu; ona ve çiftliğe dair endişelerini. Geleceğe dair endişelerini.

Luke anahtarlarına uzanıp isteksizce kalktı ve kamyoneti-ne doğru yürüdü. Acaba eve geri dönebilecek miydi?

Sophia

“Gelirsin diye ummuştum.” Linda çiftlik evinin kapısında dikiliyordu, yüzünde tıpkı Sophia’nınki gibi bitkin ve endişeli bir ifade vardı.

“Başka nereye gidebileceğimi bilemedim,” dedi Sophia. Cumartesi akşamıydı ve ikisi de taptıkları erkeğin o akşam arenada olacağını, hayatını tehlikeye atacağını biliyordu. Hatta belki şu anda bir boğanın üstünde olabilirdi.

Linda, Sophia’nın içeri girmesi için kenara çekildi ve mutfak masasını işaret etti. “Bir fincan sıcak çikolata içer miyiz?” diye sordu. “Kendime hazırlıyordum.” Sophia başını sallamakla yetindi, konuşacak gücü yoktu. Linda’nın cep telefonunun masada olduğunu gördü. Telefona gözünü dikmiş olmalıydı ki Linda nereye baktığını fark etti.

“Bittiğinde ilk iş bana mesaj atıyor,” dedi Linda ocakta oyalanırken. “Hep yaptığı bir şey. Eh, aslına bakarsan eskiden arardı. Performansının iyi ya da kötü olduğundan bahsederdi ve biraz konuşurduk. Ama şimdi...” Başını iki yana salladı. “Sadece iyi olup olmadığını haber vermek için mesaj atıyor.

Ben de mesajını beklerken burada oturmaktan başka bir şey yapamıyorum. Beklerken zaman duruyor. Şu anda kendimi bir haftadır uyumamış gibi hissediyorum. Ama açıkçası mesaj geldikten sonra da gözüme uyku girmiyor. Çünkü iyi olduğunu söylese de beynine daha fazla hasar verecek bir şey yapmış olmasından korkuyorum.”

Sophia tırnağını masaya sürtüyordu. “Kazadan sonra bir süre yoğun bakımda kaldığını söyledi.”

“Hastaneye geldiğinde klinik anlamda ölüydü,” dedi Linda sütü kısıp ateşte karıştırırken. “Doktorlar onu uyandırdıktan sonra bile kimse yaşayacağına ihtimal vermedi. Kafatasının arka kısmı âdeta... paramparça olmuştu. Elbette o sırada bunların hiçbirinden haberim yoktu. Oraya ancak ertesi gün varabildim. Onu görmem için beni odaya aldıkları zaman tanımaz hâldeydi. Aldığı darbeden burnu kırılmış, göz çukuru ve elmacık kemiği ezilmişti, yüzü şişmişti ve... mahvolmuş hâldeydi. Aldığı diğer hasar yüzünden yüzüne hiçbir müdahalede bulunamamışlardı. Baş sarılıydı ve hareket etmesin diye yatağa bağlanmıştı.” Linda acele etmeksizin sıcak sütü kupalara doldurdu, ardından kakaoyu ekledi. “Yaklaşık bir hafta boyunca gözünü açmadı ve birkaç günün ardından onu tekrar ameliyata almak zorunda kaldılar. Sonuç olarak neredeyse bir ay yoğun bakımda kaldı.”

Sophia, Linda'nın uzattığı kupayı tutup ufak bir yudum aldı. “Başında bir plaka olduğunu söyledi.”

“Evet, var,” dedi Linda. “Küçük bir plaka. Ama doktor kafatası kemiklerinin hiçbir zaman tam olarak iyileşemeyeceğini çünkü bazı parçaların kurtarılamadığını söyledi. Âdeta kırık bir pencere camına benziyormuş kafatası, parçalar birbirini ancak tutabiliyormuş. Geçen yazdan çok daha iyi durum-

da olduğuna eminim ve Luke her zaman güçlü bir rodeocu olmuştur ama..." Linda sustu, cümlesini tamamlayamadı. Onun yerine başını sallamakla yetindi.

"Yoğun bakımdan çıktıktan sonra doktorlar yolculuğa dayanabileceğini düşündü ve onu Duke Üniversitesi Hastanesi'ne sevk ettiler. O sırada en kötüsünü geride bıraktığımızı sanıyordum çünkü yaşayacağını biliyordum. Hatta tam olarak düzelebileceğini düşünüyordum." Göğüs geçirdi. "Derken faturalar gelmeye başladı ve vücudunun iyileşmesi ve yüzüne yapılan estetik ameliyatlar için Duke'te üç ay kaldı. Tabii sonra da epey rehabilitasyona gitmesi gerekti..."

"Bunları anlatmıştı," dedi Sophia yumuşak bir sesle.

"Biliyorum," dedi Linda. "Yaptığı şeyi haklı çıkarma yolu da bu zaten."

"Yine de haklı çıkarmıyor."

"Doğru," dedi Linda. "Çıkarmıyor."

"Sence iyi midir?"

"Bilmem," dedi Linda telefona vurarak. "Mesaj atana dek öğrenemeyeceğim."

Sonraki iki saat âdeta geçmek bilmedi. Her bir dakikalar sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. Linda tart çıkardı ama ikisinin de iştahı yoktu. Önlerindeki tartla oynayarak beklemeye devam ettiler.

Ve beklediler.

Sophia, Linda'nın yanında beklemenin daha az zor olacağını ummuştur ama işin aslı şimdi kendini daha kötü hissediyor bile olabilirdi. O videoyu izlemek yeterince berbattı ama aldığı yaraları detaylarıyla dinlemek onu iyice altüst etmişti.

Luke ölecekti.

Sophia'ya göre bunu sorgulamak bile yersizdi. Boğa başını tekrar ters yöne savuracak, Luke yere düşecekti. Ya da boğanın üstünde kalmayı başarsa bile arenadan çıkmak üzereyken boğa peşinden koşacaktı...

Hayatta kalma şansı yoktu, rodeoya devam ettiği sürece şansı yoktu. Ölmesi an meselesiydi.

Sophia bu düşüncelere dalıp gitmişken sonunda Linda'nın masanın üstündeki telefonu titreşti.

Linda telefona doğru atılıp mesajı okudu. O anda omuzları gevşedi ve derin bir oh çekti. Telefonu Sophia'ya verdikten sonra yüzünü elleriyle kapadı.

Sophia mesajı okudu: *İyiyim, eve dönüyorum.*

Luke

Luke'un Macon'da yarışı kazanamamasının nedeni kendi performansından ziyade boğaların kalitesiyle ilgiliydi. Skorun yarısı da boğaların performansına bağlıydı, dolayısıyla her yarış bir şekilde şansın takdirine kalıyordu.

Bindiği ilk boğa neredeyse tüm süre boyunca dönüp durmuştu. Luke boğanın üstünde kalmayı başarmış, performansı seyircileri heyecanlandırmıştı ama skor hesaplandığında kendini dokuzuncu sırada bulmuştu. İkinci boğa da birinciden iyi değildi, yine de en azından sıralamada Luke'tan yukarıda olanlar düşerken o düşmemeyi başarmış ve altıncı sıraya yerleşmişti. Finallerde ise bayağı iyi bir boğaya binmiş, böylece dördüncü sıraya çıkmıştı. Pek gösterişli bir yarış olmasa da en azından genel sıralamada yerini korumuş hatta belki yükseltmişti.

Aslında memnun olmalıydı. Gelecek hafta sonu da iyi bir performans sergilerse, diğer yarışlarda pek başarılı olmasa bile büyük turnuvada yerini garantileyecekti. Yeterince antrenman yapmamasına ve beyin sarsıntısı geçirmesine rağmen olmak istediği yerdeydi.

Eve dönüş yolunda baş ağrısının artmasını bekledi ama öyle olmadı. Daha ziyade başında hafif bir uğultu var gibiydi. Önceki hafta yaşadığı işkencenin yanında bu hiçbir şeydi. Bu sabahkinden de çok daha iyiydi ve Luke'un içinden bir ses ertesi sabah tamamen geçeceğini söylüyordu.

Diğer bir deyişle iyi bir hafta sonu geçirmişti. Her şey planladığı gibi gitmişti.

Tabii Sophia dışında.

Luke eve vardığında daha şafak sökmemişti. Öğleye kadar uyudu. Ancak duş yaptıktan sonra ağrı kesici almadığını fark etti. Tam da beklediği gibi baş ağrısı geçmişti.

Vücudu da ilk yarıştaki kadar ağrıyıyordu. Her zaman ki gibi beli biraz ağrıyordu ama çok güçlü bir ağrı değildi. Giyindikten sonra At'ı eyerledi ve sığırları kontrol etmeye gitti. Cuma sabahı Macon'a doğru yola çıkmadan önce, dikenli tele takılmış bir buzağıyla ilgilenmişti ve iyileşip iyileşmediğini görmek istiyordu.

Pazar öğleden sonra ve pazartesi günü sulama sistemiyle ilgilendi, don yüzünden oluşan sızıntıları tamir etti. Salı sabahından itibaren sonraki iki günü de annesinin evinin çatısındaki kırık kiremitleri söküp değiştirmekle geçirdi.

İyi bir haftaydı, bayağı iş halletmişti. Cuma günü geldiğinde, tamamladığı işlerden dolayı bir tür tatmin hissetmeyi bekledi, oysa hiçbir şey hissetmedi. Onun yerine Sophia'yı görmek için yanıp tutuşuyordu. Ona telefon etmemiş, mesaj atmamıştı. Sophia da onu aramamıştı. Yokluğu bazen, temel bir uzvun olması gereken yerde koca bir boşluk hissetmek gibiydi. Luke her şeyin eskisi gibi olmasını, Florence'taki yarıştan sonra eve döndüğünde günün geri kalanını onunla bir-

likte geçirebileceğini bilmek istiyordu. Fakat Güney Carolina yolculuğu için eşyalarını hazırlarken, Sophia'nın yaptığı seçimi asla kabullenmeyeceğini biliyordu. Ve annesinin aksine Sophia arkasını dönüp gidebilirdi.

Luke cumartesi öğleden sonra Florence, Güney Carolina'da arenanın arkasındaki boğaları izlerken ilk kez ellerinin titremediğini fark etti.

Normal koşullar altında bu belki iyiye işaret olabilirdi çünkü sinirlerinin yatıştığı anlamına geliyordu. Oysa Luke buraya gelmekle hata yaptığı hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Bir saat önce arabasını park ederken pişmanlık bütün ağırlığıyla üzerine çökmüştü ve o zamandan beridir zihnindeki ismini koyamadığı karanlık düşünceler giderek artmış, kamyonete binip eve geri dönmesini söyleyen fısıltılar duy-maya başlamıştı.

Çok geç olmadan önce.

Ne Pensacola'da ne de Macon'da böyle hissetmişti. O yarışlara da tıpkı bu yarışa olduğu gibi katılmak istememiş olsa da o zamanki hisleri daha ziyade yeniden turnuvaya katılmaya hazır olup olmamasıyla ilgiliydi. Oysa şimdi hissettiği pişmanlık bambaşkaydı.

Acaba Koca Çirkin Mahluk bunu hissedebiliyor muydu?

Boğa buradaydı, Florence, Güney Carolina'da. Geçen sene ekimde McLeansville'de olması nasıl tuhafsa burada olması da bir o kadar anlamsızdı. O boğa bu turnuva için fazlaydı, daha kıdemlilerin yanında olması gerekirdi, yine Yılın Boğası seçileceği başka bir yerde. Luke boğanın sahibinin onun neden daha alt bir turnuvaya katılmasına izin verdiğini çözemiyordu. Büyük olasılıkla yarışın menajeri boğanın sahibine,

şehirdeki otomobil satış bayiliklerinin de dâhil olduğu türden reddedemeyeceği bir teklif yapmıştı. Bu tür, “Buna binmeyi başarırısanız buradan yeni bir kamyonetle ayrılabilirsiniz!” türünden promosyonlara turnuvalarda giderek daha fazla rastlanıyordu. Seyirciler bu şekilde rekabet dozunun artmasından hoşlansa da Luke elinden gelse bu yarıştan büyük bir memnuniyetle hemen çekilebilirdi. Koca Çirkin Mahluk’a tekrar binmeye hiç hazır değildi, dahası büyük ihtimalle rodeocuların hiçbiri buna hazır değildi. Asıl mesele boğaya binmek değildi çünkü. Ne de boğanın üstünden fırlatılıp atılmak. Asıl mevzu, bunların ardından Koca Çirkin Mahluk’un nasıl tepki vereceğiydi.

Luke yaklaşık bir saat boyunca onu izlerken aklında sürekli aynı şey dönüp duruyordu: Bu boğanın yeri burası değil.

Tıpkı onun yerinin burası olmaması gibi.

Yarış tam vaktinde başladı. Güneş az da olsa etrafı ısıtacak kadar yüksekteydi. Tribünlerdeki seyirciler paltolarına sarınmış, eldiven takmışlardı ve sıcak çikolata ile kahve kuyrukları neredeyse girişe kadar uzanıyordu. Luke her zamanki gibi ısıtıcıyı açıp kamyonetinde oturmuştu. Otoparkta etrafında düzinelerce rölantide kamyonet vardı ve rakipleri de onun gibi ısınmaya çalışıyordu.

Diğer yarışmacılar gibi Luke da sırası gelmeden önce dışarı çıktı. Luke, Trey Miller adındaki bir rodeocunun Koca Çirkin Mahluk’a binmesini izleyecekti. Start ağılının kapısı açıldığı anda boğa başını eğip dönerek tekmeler savurmaya başladı. Miller’in hiç şansı yoktu. Yere düştüğü zaman boğa tıpkı Luke’a yaptığı gibi arkasını dönüp ona da hücum etti. Neyse ki Miller tam vaktinde arenadan çıkmayı başardı ve

yarışı sağ salım bitirdi. Boğa onu izleyen onca insanın farkındaymış gibi hücumundan vazgeçerek sertçe homurdanmaya başladı. Olduğu yerde durmuş, çitten inen Miller'a bakarken soğuk havanın etkisiyle burnundan dumanlar çıkarıyordu.

Sıra Luke'a geldiğinde kuradan Şahin'i çekti. Turnuvada kısa bir geçmişi olan genç bir boğaydı. Söylenenlere göre gelecek vadediyordu ve Luke'u hayal kırıklığına uğratmadı. Kendi etrafında dönüp sıcıyor, zıplıyordu. Yine de performansı boyunca kontrol sürekli Luke'un elindeydi ve bu sezondaki en yüksek puanını aldı. Yere indikten sonra boğa, Koca Çirkin Mahluk'un aksine ona aldırış etmedi.

Sezonun üçüncü yarışmasında daha fazla yarışmacı vardı, dolayısıyla yarışlar arasında bekleyiş daha uzun sürüyordu. Luke ikinci boğa olarak kurada Lokomotif'i çekti. Bu seferki performansı ilki kadar yüksek puan almasa da ilk sıradaki yerini korudu.

Beş kişinin ardından Jake Harris'in şansına Koca Çirkin Mahluk düştü. Her ne kadar performansı uzun sürmese de Miller'dan bir bakıma daha şanslı, bir bakıma da daha şanssızdı. Yere düştüğünde arenanın ortasındaydı ve Koca Çirkin Mahluk yine saldırmak için ona döndü. Harris'in kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Daha genç bir rodeocu olsa çok kötü yaralanabilirdi ama Harris deneyimliydi ve son anda boğadan kaçmayı başardı. Boynuzlar onu birkaç santimle ıskaladı. İki kovboy hemen Koca Çirkin Mahluk'un dikkatini dağıtmak için sahaya atıldı. Kısa süreli de olsa boğayı oyalamayı başardıkları için Harris arena duvarına ulaşabildi. Harris yukarı sıçrayıp bacaklarını duvara attığı sırada kızgın boğa ona yine yaklaşmıştı, boynuzlamasına ramak kalmıştı.

Derken boğa arkasını döndü ve gözlerini hâlâ arenada bulunan kovboylara dikti. Kovboylardan biri arena çitlerine sağ salım vardı ama öteki dubalardan birinin üstüne çıktı. Koca Çirkin Mahluk asıl avı kaçtığı için öfkeden kudurmuş bir hâlde onun peşinden gitti. Tosladığı duba yan yatarak arenada sürüklenmeye başladı. Boynuzlarını tekrar vurduğunda ise onu duvara yapıştırıp boynuzlarını sallayarak, homurdanarak saldırısına devam etti. Hayvan delirmiş gibiydi.

Luke bunları izlerken midesi altüst oldu, yine bu boğanın buraya ait olmadığını düşündü. Aslında hiçbir yarışa ait değildi. Koca Çirkin Mahluk'un birini öldürmesi an meselesiydi.

İlk iki raundun ardından yirmi dokuz rodeo göstericisi eve dönmek için yola çıkmış, geriye on beş kişi kalmıştı. Luke finallerde birinci sırada, günün son yarışmacısıydı. Finaller başlamadan önce kısa bir ara verildi. Kışın gökyüzü erken karardığı için ışıklar açılmıştı.

Luke'un elleri hâlâ titremiyordu. Gayet iyi bir performans sergilemişti ve eğer böyle devam ederse yine iyi bir performans sergileyecekti. Günün başında nasıl hissettiği düşünülürse bu tuhaftı. Yine de yarışmalardaki başarısına rağmen o endişe hissi tamamen geçmiş değildi.

Aksine, Koca Çirkin Mahluk'un Harris'in peşinden koştuğunu gördüğünden beri daha da kötüleşmişti. Boğanın geçmişini düşünülürse yarışın yöneticilerinin bu tehlikenin farkında olmaları gerekiyordu. Ringde iki değil, beş kovboy bulunmalıydı. Oysa Miller'ın başına gelenlerden sonra bile akılları başlarına gelmemişti. Bu boğa tehlikeliydi. Düpedüz manyaktı.

Diğer finalistlerle birlikte Luke da günün son kurası için sıraya girdi. Teker teker boğaların çeşitli yarışmacılara ve-

rilmesini dinlediler. Şahin üçüncüydü, Lokomotif yedinci. İsimler okunmaya devam ederken Luke'un önsezileri doğru çıkar gibiydi. Diğer yarışmacılara bakamıyordu. Kaçınılmazı beklerken gözlerini kapadı.

Ve sonunda, baştan beri içten içe bildiği ve korktuğu şey gerçekleşti. Kurada ona Koca Çirkin Mahluk çıktı.

Son rauntta zaman durmuştu âdeta. İlk iki yarışmacı sonuna kadar dayanmayı başarmış, sonraki üçü yere düşmüştü. Sonraki iki yarışandan biri düştü, diğeri başardı.

Luke kamyonetinde oturmuş, spikeri dinliyordu. Vücuduna pompalanan adrenalinle kalp atışları hızlanmıştı. Hazır olduğuna, bu mücadeleden başarıyla çıkacağına kendini ikna etmeye çalışıyor ama yapamıyordu. Sonuçta formunun zirvesindeyken bile bu boğayı yenememişti.

Oraya çıkmak istemiyordu. Spikerin ödül olarak verilecek kamyonetten ya da bu boğayı son üç yıldır kimsenin alt etmediğinden bahsetmesini dinlemek istemiyordu. Spikerin seyircilere Koca Çirkin Mahluk'un Luke'u az kalsın öldüreceğini anlatmasını dinlemek istemiyordu. Az sonraki yarışın bir rövanş maçı olacağını, Luke'un intikam almak için ringe çıkacağını söylemesini dinlemek istemiyordu. Çünkü öyle değildi. Luke boğaya kin beslemiyordu. Her ne kadar gördüğü en deli, en acımasız hayvan olsa da yalnızca bir hayvandı işte.

Belki de yarıştan çekilmeliydi. İlk iki yarışın skorları bu turda yeterdi. Her hâlükârda ilk ona, her şey sona erdikten sonra diğer yarışmacıların alacağı puana göre belki de ilk beşe girerdi. Genel sıralamada düşse bile yine de büyük turnuvaya gidebilecek konumda olacaktı...

Gerçi tabii Koca Çirkin Mahluk muhtemelen orada da karşısına çıkacaktı.

Peki ama ya bir sonraki yarışta ne olacaktı? Ya boğa yine ona çıkarsa? Mesela California'da ya da Utah'ta? Uçağa, otele ve yemeğe ufak çaplı bir servet harcadıktan sonra üstelik? O zaman da çekip gidecek miydi?

Bilemiyordu. Kafası karman çormandı. Yine de başını eğdiğinde elleri zerre kadar titremiyordu. *Tuhaf*, diye geçirdi aklından, *düşününce...*

Uzakta kalabalıktan alkışlar yükseldi, belli ki başarılı bir performans sergilenmişti. Tezahürlara bakılırsa bayağı iyi olmalıydı. *Her kimse aferin*, diye düşündü Luke. Artık kimse-nin başarısını kıskanmaz olmuştu. Bu uğurda alınan riskleri herkesten çok o biliyordu.

Zaman gelmişti. Artık bir karar vermeliydi. Ya git ya da kal, çekil ya da yarış, çiftliği kurtar ya da bankanın almasına izin ver.

Yaşa ya da öl...

Derin bir nefes aldı. Elleri hâlâ titremiyordu. Kendini hiç olmadığı kadar hazır hissediyordu. Kapıyı açıp sert toprak zemine indi ve kararan soğuk gökyüzüne doğru başını kaldırdı.

Yaşa da ya öl. Her şey dönüp dolaşıp buraya geliyordu işte. Arenaya doğru yürürken bu iki ihtimalden hangisinin gerçekleşeceğini merak ediyordu.

İra

Uyandığımda ilk fark ettiğim, bedenimin çok zayıf olduğu ve giderek daha da zayıf düştüğü. Uyku bana kuvvet vermekten ziyade beni kalan son kıymetli saatlerimden mahrum ediyor.

Sabah güneşi pencereden içeri süzülüyor, kardan parlak ve keskin bir şekilde yansıyor. Günlerden pazartesi olduğunu hemen hesaplayamıyorum. Kazadan bu yana otuz altı saatten fazla zaman geçti. Benim yaşımda bir adamın böyle bir şey yaşayacağı kimin aklına gelir? Ve bu yaşta böyle bir azimle hayata tutunacağı. Ama ben her zaman mücadeleci biri olmuşumdur, daima bir şekilde hayatta kalmayı başarmışımdır. İşte ben buyum; ölüme gülen, kaderin yüzüne tüküren bir adam! Hiçbir şeyden korkmam. Acıdan bile. Kapıyı açıp toprak setten yola tırmanmamın, geçen bir arabayı durdurmanın zamanı geldi. Onlar bana gelmiyorsa ben onlara giderim.

Ah, kimi kandırıyorum?

Bunu yapamam. Kıpırdadığımda o kadar canım yanıyor ki yine bayılacak gibi oluyorum. Bir an bedenimden uzaklaş-

tığımı hissediyorum ve direksiyona yığılmış zavallı bedenimi görür gibi oluyorum. Kazadan beri ilk kez yerimden kımıldamamın imkânsız olduğundan kesinlikle eminim. Çanlar benim için çalıyor, fazla vaktim kalmadı. Bunun beni korkutması gerekir ama korkmuyorum. Sonuçta son dokuz yıldır ölmeyi bekliyorum.

Ben yalnız kalacak biri değilim. Bu konuda kötüyüm. Ruth öldüğünden beri yıllar, yalnızca yaşlıların anlayabileceği türde çaresiz bir sessizlik içinde acımasızca geçti. Yalnızlığın ağırlığıyla yoğrulmuş bir sessizlik bu. Güzel senelerin çoktan geçmişte kaldığını bilmenin yanı sıra yaşlılığa özgü sorunlarla ağırlaşan bir sessizlik.

Bence insan bedeni dünyada bir asır geçirecek güçte değil. Bunu deneyimlerime dayanarak söylüyorum. Ruth öldükten iki sene sonra hafif bir kalp krizi geçirdim. Yardım çağırmak için güçbela telefonu çevirdim, ardından bilincimi kaybederek yere yığılmışım. Bundan iki yıl sonraysa denge sorunları yaşamaya başladım ve dışarı çıktığımda gül ağaçlarına takılıp düşmemek için yürüteci satın aldım.

Babama bakmış olmak, bana ilerleyen yaşlarda bu tür güçlükleri beklemek gerektiğini öğretmişti. Büyük ölçüde de bunlarla yaşamayı başardım. Asıl beklemediğim, bitmek bilmeyen ufak çaplı eziyetlerdi. Bir zamanlar çok basit gelen ama artık imkânsızlaşan ufak tefek şeyler. Artık bir reçel kavanozunun kapağını açamıyorum. Süpermarketteki kasiyer kavanozu torbaya koymadan önce benim için açıyor. Ellerim öyle çok titriyor ki yazım okunmaz hâle geldi, bu da faturaları ödememi zorlaştırıyor. Ancak çok güçlü ışık altında okuyabiliyorum ve takma dişlerim olmadan çorba dışında hiçbir şey yiyemiyorum. Yaşlılık geceleri bile acı veriyor. Uykuya dal-

mam saatler sürüyor ve uzun süre uyumak hayalden öte gitmiyor. İlaç kullanıyorum ve öyle çok hap alıyorum ki yanlış yapmayayım diye buzdolabının üstüne bir liste yapıştırmam gerekiyor. Eklem iltihabı, yüksek tansiyon ve yüksek kolesterol için ilaçlar, kiminin aç karnına kiminin yemekle birlikte alınması gerekiyor. Ayrıca göğsüme tekrardan keskin bir ağrı saplanması ihtimaline karşılık cebimde sürekli nitrogliserin hapları taşımam gerektiği tembihlendi. Kanseri iyice yer etmeden önce daha başıma ne gelebileceğini düşünürdüm. Yüce Tanrım tüm bilgeliğiyle bana bunun cevabını verdi. *Bir kazaya ne dersin? Kemiklerini kıralım da kara gömelim şunu!* Bazen Tanrı'nın kötü bir mizah anlayışı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bunu Ruth'a söylemiş olsaydım kesinlikle gülmezdi. Tanrı'ya şükretmem gerektiğini, zira herkese uzun bir hayat bahşedilmediğini söylerdi. Kazanın benim suçum olduğunu iddia ederdi. Ve omuz silkerek hâlâ yaşamamın nedeninin hikâyemizin henüz sona ermemesi olduğunu açıklardı.

Bana ne olacak? Koleksiyonumuza ne olacak?

Dokuz senemi bu soruların cevabını arayarak geçirdim. Ve bana kalırsa Ruth işte buna sevinirdi. Bu yılları Ruth'un tutkusuyla çevrili bir hâlde geçirdim. Nereye baksam onu hatırlıyordum. Her gece yatağa gitmeden önce şöminenin üstündeki tabloya bakıyor, hikâyemizin tam olarak Ruth'un isteyeceği sonla biteceği düşüncesiyle rahatlıyordum.

Güneş yükseliyor ve vücudumun en uzak bölgelerinde bile acı hissetmeye başlıyorum. Boğazım kavruluyor. İstedğim tek şey gözlerimi kapatıp göçüp gitmek. Fakat Ruth'un beni bırakacağı yok. Bakışlarında öyle bir yoğunluk var ki ona bak-

maktan kendimi alamıyorum. “Kendini daha kötü hissediyorsun,” diyor.

“Sadece yorgunum,” diye mırıldanıyorum.

“Evet,” diyor Ruth. “Ama henüz vaktin gelmedi. Bana anlatman gereken başka şeyler var.”

Ne dediğini anlamakta zorlanıyorum. “Neden?”

“Çünkü bu bizim hikâyemiz,” diyor. “Ve seninle ilgili kısımları duymak istiyorum.”

Başım tekrar dönmeye başlıyor. Yüzümün direksiyona dayanmış kısmı acıyor ve anladığım kadarıyla kırık kolum fena hâlde şişmiş, morarmış, parmaklarımsa sosis gibi görünüyor. “Hikâyemizin nasıl bittiğini biliyorsun.”

“Duymak istiyorum. Senin ağzından.”

“Hayır,” diyorum.

“Şiva’ya oturduktan sonra depresyona girdin,” diye devam ediyor beni duymazdan gelerek. “Çok yalnızdın. Böyle olmanı istemezdim.”

Ruth’un sesi hüznü. Gözlerimi yumuyorum. “Elimde değildi,” diyorum. “Seni özlüyordum.”

Ruth bir süre sessiz kalıyor. Kaçamak cevap verdiğimin farkında. “Bana bak, Ira. Neler olduğunu anlatırken gözlerini görmek istiyorum.”

“Bununla ilgili konuşmak istemiyorum.”

“Neden ama?” diye üsteliyor.

Sözlerimi dikkatle seçerken zorlukla nefes aldığımı ele veren hırıltılar arabanın içini dolduruyor. “Çünkü,” diyorum sonunda, “utanıyorum.”

Ruth gerçeği biliyor. Benim hakkımda düşündüklerini öğrenmeye korkuyorum.

Ruth’un içini çektiğini duyuyorum.

“Senin için çok endişelendim,” diyor nihayet. Şiva’ya oturduktan ve herkes gittikten sonra yemek yemez olmuşsun.”

“Aç değildim.”

“Bu doğru değil. Sürekli açtın. Açlığını dinlememeyi tercih ettin. Kendini açlıktan öldürmeye çalışıyordun.”

“Artık bir önemi yok...” diyorum titrek bir sesle.

“Bana doğruyu anlatmanı istiyorum,” diyor ısrarla.

“Senin yanında olmak istemiştim.”

“Bu ne demek peki?”

Tartışamayacak kadar yorgun olduğumdan sonunda gözlerimi açıyorum. “Bu, şu demek,” diyorum, “ölmeye çalışıyordum.”

Bunun sebebi sessizlikti. Şu anda da hissettiğim o sessizlik. Cenazeden sonra herkes kendi hayatına çekilip gittikten sonra çöken sessizlik. O zamanlar buna alışık değildim. İnsanın üstüne tüm ağırlığıyla çöken, boğucu bir şeydi. Öyle dingindi ki sonunda her şeyi yutan bir uğultuya dönüştü. Ağır fakat emin adımlarla bir şeyleri umursama yetimi elimden alıverdi.

Bezginlik ve alışkanlıklar beni daha da beter etmişti. Kahvaltıda bir yerine iki kahve fincanı çıkarıyordum. Fazla fincanı dolaba geri koyarken boğazım düğümleniyordu. Öğleden sonraları mektupları almak için dışarı çıkacağımı haber veriyor, derken bana cevap verecek kimsenin olmadığını fark ediyordum. Midem açlıktan sürekli kasılıyordu ama akşamları tek başıma yemek yiyeceğim için yemek yapma düşüncesine katlanamıyordum. Ağzıma tek lokma koymadan günler geçiyordu.

Ben doktor değilim. Depresyon klinik bir durum mu yoksa yas tutmanın olağan bir sonucu mu bilemiyorum. Fakat

etkisi her hâlükârda aynı oluyor. Hayatıma devam etmek için hiçbir sebep bulamıyordum. Hayatıma devam etmek istemiyordum. Fakat aynı zamanda korkağın tekiydim, bu uğurda harekete geçmeye niyetli değildim. Onun yerine az yemeyi tercih ettim ve bu da aynı kapıya çıktı. Kilo kaybettim, gidererek gücümü yitirdim. Hatıralarım yavaş yavaş birbirine girmeye başladı. Ruth'u tekrar kaybettiğimi anlamam her şeyi daha da beter etti ve kısa süre içinde hiçbir şey yemez oldum. Çok geçmeden Ruth'la birlikte geçirdiğimiz yaz ayları tamamen yok olup gitmiş, kaçınılmaz olanı savuşturmak için hiçbir nedenim kalmamıştı. Böylece vaktimin çoğunu yatakta geçirmeye başladım. Gözlerim tavana dalıp giderken geçmiş ve gelecek anlamını yitiriyordu.

“Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum,” diyor Ruth. “Depresyonda olduğunu, yemek yemediğin için böyle olduğunu söylüyorsun. Oysa bence yemek yemediğin için hatırlayamıyordun. Bu yüzden depresyonla savaşıacak gücün de kalmadı.”

“Yaşlıyım,” diyorum. “Uzun zamandır eski gücüm kalmadı.”

“Şimdi de bahane üretiyorsun.” Ruth bir elini havada sallıyor. “Ama espri yapmanın sırası değil. Senin için öyle endişelendim ki.”

“Endişelenmen mümkün değildi. Orada değildin. Sorun da buydu zaten.”

Ruth gözlerini kısıncı damarına bastığımı anlıyorum. Başını eğiyor, sabah güneşi yüzünün yarısını gölgede bırakıyor. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Doğru olduğu için olabilir mi?”

“O hâlde nasıl şimdi burada olabiliyorum?”

“Belki de değilsin.”

“İra...” Ruth başını iki yana sallıyor. Bir zamanlar öğren-cileriyle konuştuğunu hayal ettiğim şekilde konuşuyor benimle. “Beni görebiliyor musun? Sesimi duyabiliyor musun?” Öne doğru eğilip elini elimin üstüne koyuyor. “Bunu hissedebiliyor musun?”

Ruth’un eli sıcak, yumuşak. Bu elleri kendi ellerimden bile daha iyi tanıyorum. “Evet,” diyorum. “Ama o zamanlar hissedemiyordum.”

Ruth memnuniyetle gülümsüyor. Sanki sözlerini ispatlamışım gibi. “Bunun nedeni yemek yemiyor olmandı.”

Her uzun evlilikten bir gerçeklik çıkar ortaya ve bu gerçeklik şudur: Eşlerimiz bazen bizi kendimizi tanıdığımızdan daha iyi tanır.

Ruth da istisna değildi. Beni tanıyordu. Onu ne kadar özleyeceğimi, ondan bir haber almak için nasıl kıvranacağımı biliyordu. Aynı zamanda sonuçta tek başına kalacak kişinin kendisi değil de ben olacağımı da biliyordu. Bunun tek açıklaması bu. Eğer bir hata yaptıysa, o da yanaklarım çökene ve kollarım dal gibi kalana dek yaptığı şeyi keşfedememiş olmamdı. Nihayet bunu keşfettiğim günü tam olarak hatırlıyorum. Bu da çok normal çünkü o sıralar olayları hatırlayacak hâlde değildim. Hayatım anlamını yitirmişti, tüm günlerim birbirinin aynıydı. Ruth’un çekmecesinde duran kutudaki mektuplara bakmam ancak ondan sonra oldu.

Ruth öldüğünden beri bu mektupları defalarca görmüş-tüm ama onlar, onun mektuplarıydı, benim değil ve onları okumanın bana kendimi daha kötü hissettireceği gibi yanlış bir kanıya kapılmıştım. Bana Ruth’u ne kadar özlediğimi hatırlatacaklar, kaybettiğim şeyleri anımsatacaklardı.

Katlanılmaz bir düşünceydi bu. Bir türlü yüzleşemiyordum. Yine de o gece, belki de tüm hislerime yabancılaştığımdan, kendimi yataktan kalkmaya zorladım ve kutuyu aldım. Bir geceliğine bile olsa, ne kadar canımı yaksa da, tekrar hatırlamak istiyordum.

Kutu tuhaf bir şekilde hafifti. Kapağını açtığımda Ruth'un hep kullandığı losyonun kokusunu aldım. Hafif bir kokuydu bu, yine de hissediliyordu. Ve birdenbire ellerim titremeye başladı. Ona yazdığım ilk yıl dönümü mektubuna uzandım.

Zarf, geçen yıllarla buruşmuş, sararmıştı. Uzun zaman önce kaybettiğim kararlı bir el yazısıyla yazmıştım adını. Bunu görünce bir kez daha ne kadar yaşlandığımı hatırladım. Yine de durmadım. Kırışmış mektubu zarfından çıkarıp ışığa doğru tuttum.

İlk başta mektuptaki sözler yabancı geldi. Onları tanıyamıyordum. Durup bir daha denedim, kelimelere odaklanmaya çalıştım. Bunu yaparken yavaş yavaş Ruth'un varlığını hissetmeye başladım. *Yanımda işte*, diye düşündüm, ki amacı da buydu zaten. Mektubu okumaya devam ederken nabzım yükseliyor, yatak odasını göremez oluyordum. Yazın son aylarında serin dağ havasının hüküm sürdüğü o göle dönmüştüm. Ruth mektubu okurken kepenkleri kapanmış, terk edilmiş akademi arka plandaydı. Ruth'un hüznünlü gözleri sayfada parılıyordu.

Seni buraya getirdim. Sanatın benim için ilk kez gerçekten anlam kazandığı yere. Asla eskisi gibi olmayacaksa da burası hep bizim mekânımız kalacak. Sana âşık olmanın nedenlerini hatırladığım yer burası. Yeni hayatımıza başladığımız yer burası.

Mektubu okumayı bitirdiğimde zarfa geri koydum ve bir kenara bıraktım. İkinci mektuba, derken diğerine, sonra öteki-ne geçtim. Her geçen sene sözler biraz daha okunaklı, akışkan oluyordu. Bunlarla birlikte ise depresyondayken hatırlayamadığım yaz aylarımıza dair anılar canlanmaya başladı. On altıncı yıl dönümümüzde yazdığım şu pasajı okurken duraksadım:

Keşke sana duyduğum hisleri resme dökerek yeteneğim olsaydı zira sözlerim hep yetersiz kalıyor. Tutkun için kırmızı, iyiliğin için açık maviyi kullandığımı hayal ediyorum. Anlayışının derinliğini yansıtmak içinse orman yeşili, bitmek bilmez iyimserliğin için de açık sarı. Yine de merak ediyorum. Bir sanatçının paleti benim için neler ifade ettiğini yakalamaya yeter mi acaba?

Sonra o karanlık yıllarımızın ortasında, Daniel'm gidişinden sonraki günlerimizde yazdığım bir mektuba rastladım.

Üzüntüüne şahit oldum ve yaşadığın kaybın sende bıraktığı izleri silecek bir şeyler yapabilmeyi ummaktan başka elimden hiçbir şey gelmiyor. Her şeyden çok durumu düzeltmeyi istiyorum ama bu konuda çaresizim ve seni yüzüstü bıraktığımı hissediyorum. Çok üzgünüm. Fırsatını bulabilsem, kocan olarak seni dinleyip sana sarılabilir, gözyaşlarını öpücüklerimle silebilirim.

Bir mektuptan diğerine, bir kutunun içinde koca bir hayat sürüp gidiyordu işte böyle. Ben okumaya devam ederken dışarıda ay yükselmiş, yer değiştirmiş, giderek gözden yitmişti.

Her mektup Ruth'a olan aşkıyı yansıtır, yeniden doğruluyor, birlikte geçirdiğimiz yıllarla aydınlanıyordu. Anladığıma göre Ruth da beni sevmiştir çünkü mektup yığınının altında bana bir hediye bırakmıştı.

İtiraf etmeliyim ki bunu hiç beklemiyordum. Ruth'un öteki taraftan bile beni şaşırtmasını, hazırlıksız yakalamasını hiç mi hiç beklemiyordum. Kutunun dibinde duran mektuba bakarken bunu ne zaman yazdığını ve bana bundan neden hiç bahsetmediğini çözmeye çalışıyordum.

Bu mektubu ilk bulduğum günden itibaren yıllar içinde sık sık okudum. Hatta öyle çok okudum ki artık ezberden söyleyebilirdim. En çok ihtiyaç duyduğum anda bunu bulacağıma emin olduğundan sakladığını biliyordum. Önünde sonunda ona yazdığım mektupları okuyacağımı tahmin etmiş, bu itkiye karşı koyamayacağım bir zamanın geleceğini öngörmüştü. Ve nihayetinde her şey tam planladığı gibi ilerlemişti.

Yine de o gece bunları düşünmemiştim. Sadece titrek ellerimi mektuba doğru uzatmış, yavaş yavaş okumaya başlamıştım.

Biricik İrâ'm,

Bu mektubu sen yatak odasında uyurken yazıyorum. Nereden başlamam gerektiğini bilemiyorum. İkimiz de bu mektubu neden okuduğunu ve senin için ne anlama geldiğini biliyoruz. Ve katlandığın acı için çok üzgünüm.

Senin aksine ben mektup yazma konusunda hiç iyi değilim. Üstelik sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Belki de Almanca yazmış olsaydım daha akıcı bir mektup olurdu ama o zaman da sen okuyamazdın, ki bu durumda

mektubun ne anlamı kalır? Bana hep yazdığın türden bir mektup yazmak isterdim sana. Maalesef senin aksine hiçbir zaman kelimelerle aram iyi olmadı. Yine de şansımı denemek istiyorum. Bunu yalnızca kocam olduğun için değil, aynı zamanda olduğun kişi olarak hak ediyorsun.

Kendi kendime romantik sözlerle, bana nasıl bir eş olduğunu anlatan türden bir anı, bir jestle başlamam gerektiğini düşünüyorum. İlk kez seviştığımız gün sahilde geçirdiğimiz o uzun hafta sonu örneğin veya bana altı tablo hediye ettiğin balayımız. Veya belki de bana yazdığın mektuplardan bahsetmeliyim. Ya da belli bir sanat eserini incelerken üstümden hissettiğim bakışlarından. Her şey bir yana, aslında en çok anlamı, birlikte geçirdiğimiz hayatın sessiz ayrıntılarında buluyorum. Sabah kahvaltılarında bana gülümseyişin yüreğimi hep yerinden oynatırdı ve elimi tutmak için elini uzattığın her an dünyanın hakkaniyeti konusunda moralimi düzeltirdi. Senin anlayacağın, birkaç müstesna olay seçmek bana ters geliyor. Onun yerine seni yüzlerce farklı galeri ve otel odasında anımsamayı tercih ediyorum. Binlerce öpücüğü, birbirimizin kollarında geçirdiğimiz gecelerin o tanıdık rahatlığını yeniden yaşamayı seçiyorum. Bu hatıraların her biri, bana her birinde tattırdığın hislerden dolayı kendine ait birer mektubu hak ediyor. İşte bunun için ben de seni seviyorum, hem de hiç tahmin edemeyeceğin kadar.

Güçlüklerle boğuştuğunu biliyorum ve yanında olup seni teselli edemediğim için özür dilerim. Bunu bir daha asla yapamayacak olmayı hayal bile edemezdim. Lütfen bunu bir özür olarak kabul et. Tüm üzüntüne rağmen beni ne kadar mutlu ettiğini daima hatırla, beni seven bir

erkeği sevdiğimi ve bunun hayatta umabileceğim en güzel hediye olduğunu asla unutma.

Bunu yazarken bir yandan gülümsüyorum, umarım sen de bunu okurken gülümseyecek gücü içinde bulabilirsin. Sakın acılarının esiri olma. Onun yerine beni neşeyle hatırla çünkü ben seni hep böyle düşündüm. Her şeyden çok bunu istiyorum senden. Aklına geldiğim zaman gülümsemeni. Unutma ki ben o gülümsemede sonsuza dek yaşayacağım.

Beni çok özlediğini biliyorum. Ben de seni özlüyorum. Ama hâlâ yalnız değiliz, zira ben her zaman senin bir parçan oldum, olacağım. Seni nasıl kalbimde taşıdıysam sen de beni kalbinde taşı. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Seni seviyorum aşkım ve sen de beni seviyorsun. Bu hisse tutun. Bize tutun. Böylece yavaş yavaş yaralarını sarmının bir yolunu bulacaksın.

Ruth

“Sana yazdığım mektubu düşünüyorsun,” diyor Ruth. Gözlerimi açıp kırıştıyorum, kısıp zor da olsa onu görmeye çalışıyorum.

Ruth şimdi altmışlarında. Bilgelik, güzelliğine güzellik katmış. Kulaklarında küçük elmas küpeler var; bunları ona emekli olduğunda hediye etmiştim. Dudaklarımı ıslatmayı deniyorum ama başaramıyorum. “Nereden biliyorsun?” diye soruyorum hırıltılı bir sesle.

“Tahmin etmek zor değil.” Omuz silkiyor. “Yüzün seni ele veriyor. Ne düşündüğün hep yüzünden okunmuştur. Hiç poker oynamaman isabet olmuş.”

“Savaşta poker oynamıştım.”

“Olabilir,” diyor Ruth. “Ama pek para kazandığını sanmıyorum.”

Bu sözün gerçekliği karşısında hafiften gülümsüyorum. “Mektup için teşekkür ederim,” diyorum boğuk bir sesle. “O olmasaydı hayatta kalabilir miydim bilemiyorum.”

“Açlıktan ölürdün herhâlde,” diye onaylıyor Ruth. “Hep inatçı bir adam olmuştundur.”

Birdenbire başım dönüyor ve Ruth’un görüntüsü kararıyor. Ona tutunmak giderek zorlaşıyor. “O akşam bir parça tost yemiştım.”

“Evet, biliyorum. Sen ve tostların. Akşam yemeği yerine kahvaltı. Bunu hiçbir zaman anlamadım işte. Ayrıca tost yetmez ki.”

“Yine de bir şeydir. Üstelik o zaman kahvaltıya yakın bir saatti.”

“Krep yemeliydin. Ve yumurta. Bu şekilde evde tekrar dolanmak için gereken gücü toplayabilirdin. Eskiden olduğu gibi tablolara bakabilir, geçmişini hatırlayabilirdin.”

“Henüz buna hazır değildim. Çok canımı yakardı. Ayrıca tablolardan biri kayıptı.”

“Kayıp değildi,” diyor Ruth. Pencereye doğru dönüyor, şimdi onu profilden görüyorum. “Daha gelmemişti. Gelmesine daha bir hafta vardı.” Ruth bir an susuyor. Mektubu düşünmediğini anlıyorum. Beni de düşünmüyor. Kapının çaldığı o günü düşünüyor. Bir hafta on gün kadar sonra kapının çalınıp da eşimle bir yabancıyla dikildiği o günü. Ruth’un omuzları çökmüş, sesi üzgün.

“Keşke orada olabilseydim,” diye mırıldanıyor kendi kendine konuşur gibi. “Onunla konuşmayı çok isterdim. Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki.”

Ziyaretçi uzun boylu ve hoş bir kadındı. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklardan güneş altında çok fazla zaman geçirdiği anlaşılıyordu. Sarı saçlarını dağınık bir şekilde atkuyruğu yapmış, soluk bir kotla kısa kollu basit bir bluz giymişti. Fakat parmağındaki yüzükle kaldırımın kenarına park ettiği BMW'si benimkinden çok farklı, varlıklı bir hayata işaret ediyordu. Kolunun altında basit bir ambalaj kâğıdına sarılmış bir paket vardı.

“Bay Levinson?” dedi kadın. Başımla onayladığımda gülmüsedti. “Adım Andrea Lockerby. Beni tanımazsınız ama eşiniz Ruth bir zamanlar kocamın öğretmeniymiş. Çok uzun zaman önce, muhtemelen hatırlamazsınız, adı Daniel McCallum'du. Birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz diye sorduktum.”

Bir an konuşamayacak kadar şaşırmıştım. Bu isim sürekli zihnimde yankılanıyordu. Ne yaptığımın bir parça farkında, hiçbir şey söylemeden geçmesi için kenara çekildim ve onu oturma odasına aldım. Sallanan koltuğa oturduğumda o da çaprazımdaki köşeye geçti.

O zaman dahi ne diyeceğimi bilemez hâldeydim. Daniel'in adını neredeyse kırk sene sonra, Ruth'un ölümünün ardından işitmek hâlâ hayatımın en büyük şokudur.

Kadın boğazını temizledi. “Buraya size başsağlığı dilemeye geldim. Karınızın yakın zamanda vefat ettiğini biliyorum, başınız sağ olsun.”

Gözlerimi kırptırdım. Öyle bir duygu seli içindeydim, hatıralara öyle gömülmüştüm ki doğru kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordum. *Daniel nerede? Neden ortadan kayboldu?*

Ve neden Ruth'la hiç iletişim kurmadı? Fakat bunların hiçbirini soramadım. Boğuk sesimle ağzımdan çıkan tek şey “Daniel McCallum?” oldu.

Andrea başını sallarken ambalajlı paketi kenara bıraktı. “Eskiden evinize geldiğinden birkaç kez bahsetmişti. Karınız ona burada ders veriyormuş.”

“Peki... kendisi sizin eşiniz mi?”

Andrea’nın gözleri bir an uzağa çevrildikten sonra tekrar bana döndü. “Eşimdi. Şimdi başka biriyle evliyim. Daniel on altı sene önce vefat etti.”

Bu sözler üzerine içimde bir şeylerin uyuştüğünü hissettim. Öldüğünde kaç yaşında olduğunu hesaplamaya çalıştım ama başaramadım. Emin olduğum tek şey, Daniel’in çok genç olduğuydu ve ölümünün hiç mantıklı gelmediğiydi. Andrea ne düşündüğümü anlamış olmalı ki konuşmasına devam etti.

“Anevrizma geçirdi,” dedi. “Bir anda oldu. Doktorların elinden hiçbir şey gelmedi.”

Beynim öyle uyuşmuştu ki yerimden kımıldayamayacak gibi hissetmeye başlamıştım.

“Çok üzıldüm,” dedim. Bu sözler kendi kulaklarıma bile yabancı geldi.

“Teşekkür ederim.” Başını salladı. “Ve tekrar sizin de başınız sağ olsun.”

Bir an ikimize de bir sessizlik çöktü. Sonunda ellerimi ona doğru uzattım. “Sizin için ne yapabilirim, Bayan...”

“Lockerby,” dedi bana ve pakete uzatıp bana verdi. “Size bunu vermek istiyordum. Yıllardır ailemin evinde tavan arasında duruyordu. Birkaç ay önce evi sattılar ve bunu bana gönderdikleri kolilerin birinde buldum. Daniel bununla gurur duyardı. Tablosunu çöpe atmak doğru da gelmedi.”

“Tablo mu?” diye sordum.

“Bir keresinde bana bu resmi yapmanın hayatında başardığı en önemli şeylerden birisi olduğunu söylemişti.”

Ne demek istediğini kavramakta zorlanıyordum. “Daniel’in bir resim mi yaptığını söylüyorsunuz?”

Andrea başını salladı. “Tennessee’de. Bir sosyal yardım evinde yaşarken yaptığını söylemişti. Orada gönüllü olarak çalışan bir sanatçı ona yardım etmiş.”

“Bir dakika,” dedim birden elimi kaldırıp. “Konuştuklarınızdan hiçbir şey anlamıyorum. En baştan başlayıp bana Daniel’dan bahseder misiniz? Karım ona ne olduğunu hep merak etmişti.”

Andrea tereddüt etti. “Size ne kadarını anlatabileceğimi bilemiyorum. Biz üniversitede tanıştık ve geçmişinden pek konuşmazdık.”

Bir şey söylemeden devam etmesini bekledim. Andrea doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibiydi. Bluzunun kıvrımında sökülmüş bir ipliği çekti. “Bildiklerim bana anlattığı çok az şeyden ibaret,” diye girdi söze. “Annesiyle babasının öldüğünü, buralara yakın bir yerde üvey ağabeyi ve onun eşiyle yaşadığını söylemişti. Çiftliklerini kaybetmişler ve sonunda Knoxville, Tennessee’ye taşınmışlar. Üçü beraber bir süre kamyonetlerinde yaşamışlar ama sonra üvey ağabeyi bir şey yüzünden tutuklanmış ve Daniel’i sosyal yardım evine vermişler. Orada yaşamış, okulda başarılı olduğu için Tennessee Üniversitesi’nden akademik burs kazanmış... Orada son sınıftayken çıkmaya başladık, ikimiz de uluslararası ilişkiler okuyorduk. Her neyse, mezun olduktan birkaç ay sonra Barış Gönüllüleri’ne katılmadan önce evlendik. Bildiklerim gerçekten bu kadar. Dediğim gibi geçmişinden pek bahsetmez-

di. Bana kalırsa çok zor bir çocukluk geçirmiş ve ben de acı anıları hatırlatıp onu üzmem istemezdim.”

Duyduğum tüm bu sözleri kavramaya, Daniel’in hayatının gidişatını kafamda canlandırmaya çalışıyordum. “Nasıl biriydi?” diye sordum ısrarla.

“Daniel mı? O... olağanüstü derecede zeki ve iyiydi ama içinde bir tür şiddet de vardı. Tam olarak öfke değildi bu. Daha ziyade hayatın en kötü tarafını görmüş ve bir şeyleri düzeltmeye kararlı gibiydi. Bir çeşit karizmaya sahipti, onun peşinden gitmenize neden olan bir tür ikna yeteneği. İki senemizi Kamboçya’da Barış Gönüllüsü olarak geçirdik. Ondan sonra Daniel, United Way’de bir iş buldu, bense bağımsız bir klinikte çalıştım. Ufak bir ev aldık, çocuk sahibi olmayı konuşuyorduk ama henüz banliyöde yaşamaya hazır olmadığımızı anladık. Böylece sahip olduklarımızı sattık, bazı kişisel eşyalarımızı koliledik, annemlerin evine depoladık ve nihayetinde Nairobi’de kurulmuş bir insan hakları örgütünde iş bulduk. Orada yedi yıl kaldık. Sanırım Daniel daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Bir düzine ülkeyi ziyaret edip çalışması devam eden çeşitli projelere katıldı. Hayatında gerçek bir amacı olduğunu, bir fark yarattığını hissediyordu.”

Andrea bir süre susup pencereden dışarı baktı. Tekrar konuşmaya başladığında yüzünde pişmanlık ve hayretle karışık bir ifade vardı. “Öyle... zekiydi, her şeye öyle bir merakla yaklaşırdı ki. Sürekli okurdu. Genç olmasına rağmen bir kuruluştaki yönetici müdür olacak kadar donanımlıydı. Muhtemelen bunu başarırdı da. Ama daha otuz üç yaşındayken öldü.” Andrea başını salladı. “Ondan sonra Afrika benim için eskisi gibi olmadı. Böylece eve döndüm.”

Andrea konuşurken yemek masamızda ders çalışan o pasaklı köylü çocuğuyla bana anlattıklarını bağdaştırmaya çalışıyor, bir türlü başarılı olamıyordum. Yine de Ruth'un Daniel'in sonunda geldiği noktadan gurur duyacağını içten içe biliyordum.

"Ve yeniden mi evlendiniz?"

"On iki sene oluyor." Gülümsedi. "İki çocuğum var. Aslında üvey çocuk. Eşim ortopedi doktoru. Nashville'de yaşıyorum."

"Onca yolu bana bir tablo vermek için mi geldiniz yani?"

"Ailem Myrtle Beach'e taşındı. Onları ziyaret etmeye gidiyorduk. Aslına bakarsanız kocam beni şehirde bir kafede bekliyor, yani bir an evvel gitsem iyi olacak. Ayrıca böyle çat kapı geldiğim için de özür dilerim. Sizin için korkunç bir zaman olduğunu biliyorum. Ama tabloyu çöpe atmak doğru gelmedi, ben de bir heves karınızın ismini internette arattım ve vefat ilanını gördüm. Evinizin annemlerin yolunun üstünde olduğunu fark edince de..."

Neyle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ambalaj kâğıdını açtığımda boğazımın düğümlendiğini hissettim. Ruth'un portresiydi. Bir çocuk resmiydi, kabaca düşünülerek yapılmıştı. Çizgiler pek doğru sayılmazdı ve yüz hatları orantısızdı ama Ruth'un gülümsemesiyle gözlerini şaşırtıcı bir beceriyle yakalamayı başarmıştı. Ruth'u tanımlayan o tutkuyla hayat dolu merak işte oradaydı. Üstelik ne kadar birlikte yaşamış olsak da beni her daim hayrete düşüren o gizemi de hissediliyordu. Dudaklarıyla yanaklarını oluşturan fırça darbelerinin üstünde parmağımı gezdirdim.

"Vay canına..." diyebilirdim güçbela.

"Cevap arkasında," dedi Andrea şefkatli bir tavırla.

Tabloyu öne doğru eğdiğimde, Ruth'la Daniel'ın yıllar önce çektiğim fotoğrafını gördüm. Zamanla sararmış, köşelerinden kıvrılmıştı. Fotoğrafi yerinden çıkardım ve uzun uzun baktım.

“Arka tarafta,” dedi Andrea elime dokunarak.

Fotoğrafi çevirdim. Tam orada, temiz bir el yazısıyla Daniel'ın yazdıkları okunuyordu.

Ruth Levinson

Üçüncü sınıf öğretmenim.

Bana ve büyüdüğüm zaman istediğim her şeyi yapabileceğime inanıyor.

Dünyayı bile değiştirebilirim.

Bunu okuduğumda kopmuş olmalıyım, başka ne konuştuğumuzu falan hiç hatırlamıyorum, tabii eğer konuşmuşsak. Yine de Andrea gitmek üzere kalktığında kapıda bana dönüp şöyle dediğini hatırlıyorum:

“Bu tabloyu sosyal yardım evinde nerede sakladığını bilmiyorum ama şuna emin olun ki üniversitedeyken bu resim masasının hemen üstünde, duvarda asılıydı. Odasındaki tek kişisel eşyası buydu. Sonra bizimle birlikte Kamboçya'ya geldi, sonra tekrar Amerika'ya döndü. Daniel onu Afrika'ya götürürse başına bir şey gelmesinden korktu, bu yüzden oraya giderken yanına almadı. Ama oraya vardığımızda pişman oldu. O zaman bana bu resmin sahip olduğu her şeyden çok daha fazla şey ifade ettiğini söyledi. Tablonun ne anlama geldiğini ancak arkasındaki fotoğrafı bulduğumda anladım. Resmin kendisinden bahsetmiyordu. Bahsettiği eşinizdi.”

Arabada Ruth konuşmuyor. Daniel hakkında sormak istediği bir sürü şey olduğunu biliyorum ama o anda bunları sormayı düşünemedim ne yazık ki. Bu da pişmanlıklarımın biridir çünkü bu olaydan sonra Andrea'yı bir daha hiç göremedim. Daniel'in 1963'te ortadan kaybolması gibi o da hayatımdan çıkıp gitti.

"O portreyi şöminenin üstüne astın," diyor Ruth sonunda. "Sonra da depodaki diğer tabloları çıkarıp evin her tarafına astın ve odalara yığdın."

"Onları görmek istiyordum. Tekrar hatırlamak istiyordum. Seni görmek istiyordum."

Ruth yine susuyor ama onu anlıyorum. Başkasının gözlerinden bile olsa Daniel'i görmeyi Ruth hayatta her şeyden çok isterdi.

Mektubu okuduktan ve Ruth'un portresini duvara astıktan sonra yavaş yavaş depresyondan çıktım. Daha düzenli yemeye başlamıştım. Kaybettiğim kiloları geri almam bir senemi alacaktı ama hayatımı bir tür düzene sokmayı başarmıştım. Ruth öldükten sonra geçen bir yıl içinde yolumu bulmamı sağlayacak bir mucize daha, o çok trajik yılın üçüncü mucizesi gerçekleşti.

Tıpkı Andrea gibi bir başka beklenmedik ziyaretçi kapımı çaldı. Bu sefer baş sağlığı dilemeye gelen, Ruth'un Jacqueline adında eski bir öğrencisiydi. Onu hatırlamadığım hâlde benimle konuşmak istedi. Ruth'un bir öğretmen olarak kendisi için ne ifade ettiğini anlattı. Gitmeden önce ise yerel bir gazetede Ruth'un anısına yayınlanacak olan yazısını gösterdi. Ruth'u anlatan ve öven bir yazıydı. Yazı gazetede yayınlandığında ise görünüşe bakılırsa bir sürü insanın önünü açtı.

İlerleyen birkaç ay boyunca evim ziyarete gelen eski öğrencilerle dolup taşıtı. Lindsay'yle Madeline, Eric'le Pete ve çoğunun varlığından bile haberdar olmadığım bir sürü başka öğrenci beklenmedik zamanlarda kapımda belirip eşimin sınıfında yaşadıkları hikâyeleri benimle paylaştılar.

Onların anlattıkları sayesinde Ruth'un pek çok insanın hayatında bir sürü olasılığın kapısını açan biri olduğunu anladım; benimki sadece bunların ilkiydi.

Bazen Ruth'un ölümünden sonraki yılların dört aşamaya ayrılabilceğini düşünürüm. Birincisi, Ruth'un vefatının ardından yaşadığım depresyon ve iyileşme. İkincisi, elimden geldiğince hayatıma devam etmeye çalıştığım dönem. Üçüncü aşama, 2005'te ziyarete gelen gazeteciden sonraki yılları, pencerelere parmaklıklar çekilen dönemi kapsıyor. Üç sene öncesine, 2008'e kadar koleksiyona dair ne yapacağıma karar verememiştim ki bu da dördüncü aşamaya tekabül ediyor.

Mülk planlaması karmaşık bir iş ama benim için dönüp dolaşıp aynı soruda kilitleniyordu. Sahip olduklarımla ne yapacaktım? Sonuçta eğer ben bir şey yapmazsam o gün geldiğinde devlet yapacaktı. Avukatımız Howie Sanders yıllarca Ruth'la beni bir karar vermemiz konusunda sıkıştırıp durmuştu. Bana, özellikle sevdiğim bir hayır kuruluşu var mı yoksa tabloların bir müzeye mi gitmesini istiyorum diye sordu. Hepsini satmak ve kazancı bir kuruluşa ya da üniversiteye bağışlamak ister miydim? Makale yayınlandıktan sonra koleksiyonun potansiyel değeri sanat dünyasında tartışılmaya başlayınca Sanders daha da ısrarcı davrandı. Artık bu kararı tek başıma vermem gerekiyordu.

Yine de Sanders'ın ofisine gitmeye razı olmam 2008'i bulacaktı.

Çeşitli müzelerin küratörleriyle görüşme ayarlamıştı: New York Metropolitan Sanat Müzesi, Kuzey Carolina Sanat Müzesi, Whitney'in yanı sıra Duke, Wake Forest ve Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'nin temsilcileri. İftira ve İnkârla Mücadele Birliği ile Yahudi Temyiz Birliği (babama en sevdiği kuruluşlardan ikisi) ve Sotheby's'ten de birkaç kişi vardı. Beni aceleyle bir konferans salonuna aldılar ve herkes kendini tanıttı. Ruth'la ikimizin, bir tuhafiyeciyle bir öğretmenin böyle geniş bir özel koleksiyona sahip olması karşısında duydukları şaşkınlık ve merak yüzlerinden okunuyordu.

Bir dizi sunum dinledim ve onların ellerine teslim edeceğim her bir esere kıymet vereceklerinden emin oldum ya da müzayedeye çıkarmam durumunda maksimum kıymete ulaşacağına. Yardım kuruluşları ise parayı Ruth ve benim için önemli olan yardımlara yatırma sözü verdi.

Gün bittiğinde yorgun düşmüştüm. Eve dönüp oturma odasındaki sallanan koltuğuma oturduğum anda uyuyakaldım. Uyandığımda kendimi Ruth'un portresine bakarken buldum. Ruth'un ne yapmamı isteyeceğini düşünmeye başladım.

"Ama sana bir şey söylemedim," diyor Ruth usulca. Bir süredir konuşmuyordu. Gücümü korumam için sanırım. O da sonun yaklaştığını hissediyor.

Kendimi zorlayarak gözlerimi açıyorum ama Ruth yalnızca bir karaltıdan ibaret. "Evet," diye karşılık veriyorum. Sesim hırıltılı ve boğuk, ne dediğim anlaşılmıyor. "Bunu konuşmayı hiç istemedin."

Ruth başını eğip bana bakıyor. “Doğru kararı vereceğine inanıyordum.”

Nihayetinde kararımı verdiğim anı çok iyi hatırlıyorum. Akşamın erken saatleriydi, Howie’nin ofisindeki toplantıların üzerinden birkaç gün geçmişti. Howie bir saat kadar önce beni aramış, herhangi bir sorum olup olmadığını veya özellikle biriyle irtibat kurmak isteyip istemediğimi sormuştu. Telefonu kapattıktan sonra yürütecimle arka verandaya çıkmıştım.

Küçük masanın yanında iki sallanan sandalye duruyordu. Kullanılmamaktan tozlanmışlardı. Gençliğimizde Ruth’la birlikte burada oturup sohbet eder, yavaş yavaş kararın gökyüzünde gizlenen yıldızların ortaya çıkışını izlerdik. Sonra yaşlandığımızda bu akşamlar giderek azalmıştı çünkü ikimiz de havadan daha fazla etkilenir olmuştuk. Kışın soğuğu ve yazın sıcaklığı, verandayı yılın yarısından fazla bir süre kullanılmaz kılıyordu. Yine de ilkbahar ve sonbaharda Ruth’la bu alışkanlığımızı sürdürmüştük.

Fakat o akşam sıcaklığa ve sandalyelerin üstündeki kalın toz tabakasına rağmen eskiden olduğu gibi orada oturdum. Görüşmeleri ve söylenenleri düşünmeye başladım. Ve sonunda Ruth’un haklı olduğunu fark ettim. Kimse gerçekten anlamıyordu.

Bir süre ciddi ciddi tüm koleksiyonu Andrea Lockerby’ye bırakmayı düşündüm. Belki de sırf bir zamanlar Daniel’ı sevdiği için. Fakat onu gerçek anlamda tanıımıyordum. Ruth da öyle. Üstelik Ruth’un Daniel’ın hayatındaki bariz etkisine rağmen onunla bir kez olsun iletişim kurmaya çalışmaması karşısında hayal kırıklığına uğramamam mümkün değildi.

İşte bunu bir türlü anlayamıyordum, tam olarak affedemiyordum da; çünkü Ruth'un kalbinin tamir edilemez biçimde kırıldığını biliyordum.

Kolay bir cevap yoktu zira bizim için sanat hiçbir zaman parayla ilgili olmamıştı. Tıpkı o gazeteci kız gibi o küratörlerle koleksiyonerler, o uzmanlarla müzayedeciler de bunu anlamıyordu. Ruth'un sözleri zihnimde yankılanırken sonunda aradığım cevabın yavaş yavaş şekillenmeye başladığım hissettim.

Bir saat sonra Howie'yi evinden aradım. Ona niyetimin tüm koleksiyonu müzayedede satmak olduğunu söyledim. Howie iyi bir avukattı ve bu kararıma itiraz etmedi. Müzayedeyi Greensboro'da düzenlemek istediğimi açıkladığım zaman da karşı çıkmadı. Bununla birlikte, müzayedenin nasıl düzenlenmesini istediğimi anlattığımda şaşkınlıktan o kadar uzun süre sustu ki bir ara hâlâ hatta mı diye şüpheyeye düştüm. Sonunda boğazını temizledi ve bunun ortaya çıkara-bileceği tüm şartları tek tek açıkladı. Ona en büyük önceliğimin gizlilik olduğunu söyledim.

Sonraki birkaç ay içinde işin ayrıntılarını düzenledik. Howie'nin ofisine iki kez daha gittim ve Sotheby's'in temsilcileriyle görüştim. Çeşitli Yahudi hayır derneklerinin yöneticileriyle de tekrar konuştum. Elleri- ne geçecek meblağ açık bir şekilde müzayedenin kendisine ve koleksiyonun ne kadar kazanç getireceğine bağlıydı. Böylece eksperler koleksiyonu fotoğraflamak ve kataloglamak, değer tahmini yapmak ve tabloların kökenlerini oluşturmak için haftalarını harcadı. Sonunda onay vermem için bana bir katalog gönderdiler. Koleksiyonun tahmini değeri benim açımdan bile akıllara durgunluk vericiydi. Yine de bunun bir önemi yoktu.

Birinci ve onu izleyen müzayedeler için tüm düzenlemeler tamamlandığı zaman (tüm eserleri bir günde satmak imkânsızdı) hem Howie hem de Sotheby's'teki temsilciyle konuşup sorumlulukları hakkında bilgi verdim ve bir dizi yasal belge imzalamalarını sağladım. Böylece tasarladığım planda hiçbir değişiklik yapılmamasını garantiye aldım. Beklenmeyen her türlü duruma karşı hazırlıklı olmak istiyordum. Nihayet her şey sona erdiğinde şahitler eşliğinde vasiyetimi imzaladım. Bunun son vasiyetim olduğunu, hiçbir surette değiştirilme-yeceğini belirttim.

Sonra eve döndüğümde yine oturma odasında oturup Ruth'un tablosuna baktım. Hem yorgundum hem de memnun. Onu özlüyordum, belki de daha önce hiç olmadığı kadar. Buna rağmen gülümsedim ve duymak istediğini bildiğim o sözleri söyledim:

"Anlayacaklar, Ruth," dedim. "Sonunda anlayacaklar."

Akşamüzerine doğru, her dalgayla ufak ufak yıkılan kumdan bir kale gibi eridiğimi, küçüldüğümü hissediyorum. Ruth yanımda, endişeyle bana bakıyor.

"Biraz daha uyumalısın," diyor şefkatli bir sesle.

"Yorgun değilim," diyorum. Bu yalan.

Ruth yalan söylediğimi bilmesine karşın bana inanmış gibi yapıyor ve zoraki bir kaygısızlıkla konuşuyor. "Birisi için iyi bir eş olacağımı hiç düşünmezdim. Bana kalırsa bazen çok inatçıyım."

"Bu doğru işte," diye kabulleniyorum gülümseyerek. "Sana katlandığım için şanslısın."

Ruth yüzünü ekşitiyor. "Ben biraz ciddi olmaya çalışıyorum, Ira."

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. Ona sarılmayı öyle isterdim ki. *Yakında*, diye düşünüyorum kendi kendime. *Yakında yanına gideceğim*. Konuşmaya devam etmekte güçlük çekiyorum, yine de kendimi cevap vermeye zorluyorum.

“Hiç tanışmamış olsaydık sanırım hayatımın eksik kaldığını bilirdim. Ve dünyada gezerek seni arardım, kimi aradığıma dair hiçbir fikrim olmasa da.”

Bu söz üzerine Ruth’un gözleri parlıyor ve elini saçlarıma uzatıyor. Dokunuşu sıcak, insanı rahatlatıyor. “Bunu bana daha önce de söylemiştin. Bu cevap hep hoşuma gitmiştir.”

Gözlerimi kapatıyorum ve öylece kalıyorlar. Kendimi zorlayarak gözlerimi açtığımda Ruth iyice solmuş, âdeta yarı saydam olmuş.

“Yorgunum, Ruth.”

“Henüz vakit gelmedi. Daha mektubunu okumadım. Yenisini, bana vermek istediğini. Ne yazdığını hatırlayabiliyor musun?”

Var gücümle düşünmeye çalışıyorum ve ufak bir parçasını hatırlıyorum. Fakat elimden daha fazlası gelmiyor.

“Pek değil,” diye mırıldanıyorum.

“Ne hatırlayabiliyorsan o kadarını söyle. Herhangi bir şey.”

Gücümü toplamam biraz zaman alıyor. Düzenli bir şekilde nefes alıp veriyorum, bu yorucu çabamı soluklanırken çıkan hafif uğultuda işitebiliyorum. Artık boğazımdaki kuruluğu hissetmez oldum. Her şeyin yerini iliklerime kadar hissettiğim bitkinlik aldı.

“*Eğer cennet varsa birbirimizi tekrar bulacağız çünkü sensiz bir cennet olamaz.*” Susuyorum. Bu tek cümle bile nefesimi kesmeye yetti. Bana kalırsa Ruth etkilendi, yine de emin değilim. Çünkü ona bakmama karşın artık âdeta görünmez oldu.

Yine de hüznünü, kederini hissedebiliyorum. Yanımdan ayrılacak, biliyordum. Burada ve şimdi, bensiz var olamaz.

Görünüşe bakılırsa Ruth da bunun farkında. Giderek gözden yitmesine karşın koltuğunda bana biraz daha yaklaşıyor. Elini saçlarıma daldırıp yanağımdan öpüyor. Aynı anda on altı yaşında, yirmi, kırk, her yaşta. Öyle güzel ki gözlerim doluyor.

“Bana yazdığını çok sevdim,” diye fısıldıyor. “Gerisini de duymak isterim.”

“Sanmıyorum,” diye mırıldanıyorum. Galiba Ruth’un gözyaşı yanağıma damlıyor.

“Seni seviyorum, Ira,” diyor fısıltıyla. Kulağımdaki nefesi yumuşacık, tıpkı bir meleğin mırıldanmasına benziyor. “Benim için ne kadar önemli olduğunu hiç unutma.”

“Unutmam...” diye söze başlıyorum. Ruth beni tekrar öptüğünde gözlerim sanırım bir daha açılmamacasına kapanıyor.

Sophia

Cumartesi akşamı kampüstekiler bir başka hafta sonunun tadını çıkarırken Sophia kütüphanede ödev yazıyordu ki cep telefonu çaldı. Kütüphanede telefonla konuşmak sadece belli bazı alanlarda serbestti ama Sophia etrafta kimse olmadığını görünce elini uzattı. Mesajı ve göndereni görünce kaşlarını çattı.

Beni ara, yazmıştı Marcia. Çok acil.

Kısa bir mesajdı ama tartışmalarından sonraki ilk iletişimleriydi. Sophia ne yapacağını düşünmeye başladı. Cevap mı yazsaydı? Neler olduğunu mu sorsaydı? Ya da Marcia'nın dediğini yapıp telefon mu etseydi?

Emin olamıyordu. Açıkçası Marcia'yla hiç konuşası yoktu. Yurttaki kızların geri kalanı gibi o da ya bir partide ya da bir barda olmalıydı. Muhtemelen içiyordu ve bu da muhtemelen Brian'la kavga ettikleri anlamına geliyordu. Sophia'nın istediği en son şey bu tür bir şeye dâhil olmaktı. Marcia'nın Brian'ın pisliğin teki olduğunu söyleyip ağladığını ne duymak istiyordu ne de yanına gidip onu teselli et-

mek. Özellikle de Marcia'nın Sophia'dan büyük bir özenle kaçmasından sonra.

Şimdi ise kalkmış Sophia'dan onu *aramasını* istiyordu. Çünkü durum her neyse çok *acildi*.

Birkaç saniye daha düşünüp taşındıktan sonra kararını verdi ve yazısını kaydedip bilgisayarı kapattı. Laptopu çantasına koydu, ceketini giydi ve çıkışa doğru ilerledi. Kapıyı açtığı anda hiç beklemediği buz gibi bir rüzgârla ve yerlerde karla karşılaştı. Hava sıcaklığı son birkaç saat içinde beş-altı derece düşmüş olmalıydı. Yurda yürürken donacaktı...

Fakat henüz değil. Yanlış olduğunu bile bile telefonunu alıp tekrar lobiye seğirtti. Marcia telefonunu ilk çalıştı açtı. Sophia fonda bangır bangır çalan müziği, yüzlerce kişinin bağırarak konuşmasını işitebiliyordu.

"Sophia? Tanrı'ya şükürler olsun aradın!"

Sophia gerginlikle iç çekti. "Bu kadar acil olan ne?"

Fondaki ses azalmaya başladı. Marcia herhâlde daha sessiz bir yer arıyordu. Bir kapı kapandı ve Marcia normal bir sesle konuştu.

"Hemen yurda dönmelisin," dedi sesinde bir parça panikle.

"Nedenmiş o?"

"Luke orada. Ön tarafta caddeye park etmiş. Son yirmi dakikadır orada bekliyormuş. Hemen oraya gitmelisin."

Sophia yutkundtu. "Biz ayrıldık, Marcia. Onu görmek istemiyorum."

"Öyle mi?" dedi Marcia şaşkınlığını gizleme gereği dahi duymadan. "Çok üzüldüm. Ondan ne kadar hoşlandığınızı biliyordum..."

"Bu kadar mı?" diye sordu Sophia. "Kapatmam gerek..."

“Hayır, dur!” diye bağırdı Marcia. “Bana kızgın olduğunu biliyorum ve bunu hak ettim ama aramamın sebebi bu değil. Brian, Luke’un orada olduğunu biliyor. Mary-Kate birkaç dakika önce ona söylemiş. Brian saatlerdir içiyor ve giderek daha çok sinirleniyor. Luke için şimdiden birkaç çocuğu ayarladı bile. Bunu yapmaması için onu ikna etmeye çalıştım ama nasıl olduğunu sen de biliyorsun. Üstelik Luke hazırlıksız yakalanacak. Ayrılmış olabilirsiniz ama canının yanmasını isteyeceğini sanmıyorum...”

Sophia gerisini dinlemedi. Buz gibi rüzgâr Marcia’nın sesini yutarken telaşla yurda doğru koşturmaya başlamıştı bile.

Sophia yurda vaktinde varmak için elinden geldiğince kestirme yollardan ilerlerken kampüs terk edilmişse benziyordu. Koşarken Luke’u defalarca cep telefonundan aradı ama her nedense cevap alamadı. Ona kısa bir mesaj göndermeyi de başardı ama sonuç aynıydı.

Yurt uzak değildi ama soğuk şubat rüzgârı öyle sertti ki Sophia’nın kulaklarıyla yanakları acıyor, ayakları yeni tutmuş karda kayıp duruyordu. Çizme giymediği için eriyen kar ayakkabılarından içeri sızarak ayak parmaklarını ıslatıyordu. Nemli kar yağmaya devam ediyordu. Yumuşak, lapa lapa, anında buza dönüşecek türden, yolları tehlikeli kılacak bir kardi bu.

Sophia son hızla koşmaya başladı. Luke’u otomatik aramadan arıyordu ama nafileydi. Şimdi kampüsten çıkmıştı, sokaktaydı. Bir partiden diğerine kaldırımlarda aceleyle yürüyen birkaç kişi, taşkınlık ve aşırılıkla dolu cumartesi gecesi ritüeli. Sophia’nın yurdu sokağın ucundaydı. Karın ve akşam karanlığının ardından Luke’un kamyonetini hayal meyal görebildi.

Tam o sırada sokağın öteki tarafında, üç kapı aşağıdaki erkek yurdundan bir grup çocuğun çıktığını gördü. Beş altı kişilerdi ve en önlerinde uzun boylu biri vardı. *Brian*. Onları çok geçmeden bir başkası izledi. Her ne kadar verandadan geçip merdivenleri inerken çok kısa süreliğine aydınlanmış olsa da Sophia oda arkadaşını kolaylıkla tanıdı. Karlı havanın etkisiyle boğuk ve az olsa da Marcia'nın Brian'a durması için bağırdığını işitti.

Koşarken sırt çantası gümbür gümbür hareket ediyor, ayağı kayıp duruyor, bu hâlde sarsakça ilerliyordu. Onlara yaklaşılmıştı ya yeterince hızlı değildi. Brian ve arkadaşları çoktan kamyonetin iki yanını sarmıştı. Sophia dört bina uzaktaydı. Kamyonetin içi karanlık olduğundan Luke'un orada olup olmadığını kestiremiyordu. Marcia'nın bağıışı yeniden göğü inletti, bu sefer sesi çok kızgında. "Yaptığın saçmalık! Unut onu gitsin!"

Üç bina kalmıştı. Sophia, Brian'la arkadaşlarının yolcu kapısını açtıklarını, içeri uzandıklarını gördü. Bir boğuşma başladı ve Luke'u tam kamyonetten çıkardıkları sırada Sophia çığlık attı: "Bırakın onu!"

"Kes şunu artık, Brian!" diye araya girdi Marcia.

Brian ya sarhoştur ya da uyuşturucudan kafası güzeldi, ikisini de duymazdan geldi. Luke sendeledi, Jason'la Rick'in üzerine doğru kaydı. Brian, McLeansville'deki rodeodayken de bu ikisi onun yanındaydı. Dört kişi daha Luke'un etrafını sardılar.

Sophia panik içinde sokağın ortasına doğru koştuğu sırada Brian geriye çekilip bir yumruk atınca Luke'un başı arkaya savruldu. Sophia izlediği videoyu hatırladığında birdenbire içini büyük bir dehşet kapladı...

Luke pelte gibi sallanınca Rick'le Jason onu bıraktı. Böylece karla kaplı asfalta devrildi. Sophia hâlâ dehşet içindeydi, onlara yaklaşmıştı. Luke'un kımıldamasını bekledi ama hiçbir hareket görmüyordu.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı Brian. "Sana bu işin bitmediğini söylemiştim!"

Sophia, Marcia'nın Brian'ın önüne atıldığını gördü.

"Kes şunu!" diye bağırdı Marcia, Brian'a ve onu tutmaya çalıştı. "Yeter artık!"

Brian onu duymazdan geldi. Sophia, Luke'un sonunda elleri ve dizleri üstünde ayağa kalkmaya çalıştığını gördü.

"Ayağa kalk dedim!" diye bağırdı Brian tekrardan. O sırada Sophia grubun arasına dalmayı başarmış, yurttan iki çocuğu dirseklemiş ve Brian'la Luke'un arasına girmişti. Marcia yanında duruyordu.

"Yeter, Brian!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. "Kes şunu!"

"Daha bitmedi!"

"Artık bitti!" diye karşılık verdi Sophia.

"Yapma, Brian," dedi Marcia yalvarırcasına ve elini Brian'ın eline uzattı. "Hadi gidelim buradan. Hava çok soğuk. Donuyorum."

Luke şimdi ayağa kalkmıştı. Elmacık kemiğindeki morluk açıkça görülüyordu. Brian, Marcia'yı kenara itince Sophia şaşırды. Şiddetli bir itekleme değildi bu ama Marcia da bunu beklemiyordu. Dengesini kaybederek yere düştü. Brian olanları fark etmişe benzemiyordu. Tehditkâr bir tavırla öne adım attı, Sophia'yı da kenara itmeye hazırlanıyordu. Sophia kenara çekilip telefonunu hızla cebinden çıkardı. Brian, Luke'u yakaladığı sırada Sophia çoktan tuşlara basmaya başlamıştı, telefonu havaya kaldırdı.

“Devam et! Her şeyi kayda alacağım! İstersen hapse gir, vız gelir! Seni takımdan atsınlar! Her yerden atsınlar, umurumda değil!”

Sophia gerileyerek olanları kayda almayı sürdürdü. Telefonu orada bulunan herkesi alacak şekilde kaydırды. Yüzlerindeki şaşkın ve endişeli ifadelerle zım yaptığı sırada Brian üstüne atıldı ve elinden telefonu kapıp yere fırlattı.

“Hiçbir şeyi kayda almıyorsun!”

“O almıyorsa da,” dedi Marcia topluluğun öteki tarafından telefonunu kaldırıp, “ben alıyorum.”

“Sanırım bunu hak ettim,” dedi Luke. “Ona yaptıklarımın sonra yanı.”

Kamyonete binmişlerdi. Luke direksiyon başında, Sophia yanındaydı. Tehditler işe yaramıştı. Sonunda Brian’ı kendileriyle birlikte yurda dönmeye ikna eden Jason ve Rick olmuştu. Kuşkusuz Brian, Luke’u yere seren yumruğunu düşünür duruyordu şimdi. Marcia onlarla birlikte gitmemiş, onun yerine kendi yurtlarına dönmüştü. Sophia odalarının ışığının yandığını gördü.

“Hayır, hak etmedin,” dedi Sophia. “Hatırladığım kadarıyla Brian’a vuran sen değildin. Sen sadece... onu yere serdin.”

“Çamura. Yüzüstü.”

“O da vardı tabii,” diye kabul etti Sophia.

“Bu arada müdahale ettiğin için teşekkürler. Telefonunla yani. Sana yenisini alırım.”

“Almana gerek yok. Zaten eskimişti. Neden telefonu açmadın?”

“Eve dönerken şarjım bitmişti, arabanın şarjını almayı da unutmuşum. Sadece normal şarjı almıştım.”

“Annene mesaj attın mı bari?”

“Evet,” dedi Luke. Bu alışkınlığından Sophia’nın nereden haberi olduğunu merak etmişse de sormadı. Sophia ellerini kucagında kavuşturdu.

“Sanırım bundan sonra soracağım şeyi tahmin ediyorsundur?”

Luke gözlerini kısarak ona baktı. “Neden buradayım?”

“Gelmemeliydin. Buraya gelmeni istemiyorum. Özellikle de bir yarıştan çıktıktan hemen sonra. Çünkü...”

“Bu şekilde yaşayamazsın.”

“Evet,” dedi Sophia. “Yaşayamam.”

“Biliyorum,” dedi Luke. Göğüs geçirip koltuğunda yan döndü ve Sophia’ya baktı. “Ben de böyle yaşayamayacağımı söylemek için geldim. Bu akşamdan itibaren emekliye ayrılıyorum. Bu sefer temelli.”

“Bırakıyor musun?” diye sordu Sophia şüpheyle.

“Bıraktım bile.”

Sophia nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Onu tebrik mi etmeliydi? Soru mu sormalıydı? Yoksa rahatladığını mı söylemeliydi?

“Ayrıca bu hafta sonu işin olup olmadığını sormaya gelmiştim. Ya da pazartesiye acil bir işin var mı? Sınav veya ödev gibi.”

“Gelecek perşembeye bir ödevim var ama onun dışında birkaç ders, o kadar. Aklında ne var?”

“Kafamı toparlamak için kısa bir tatil sadece. Şarjım bitmeden önce annemi arayıp bu konuyu konuştum, iyi bir fikir olduğunu söyledi.” Derin bir of çekti. “Kulübelere gitmeyi düşünüyordum, belki benimle gelmek istersin diye sorayım dedim.”

Sophia, Luke'un sözlerini tam anlamıyla kavramakta, ona inanıp inanmamakta hâlâ güçlük çekiyordu. Doğruyu söylüyor olabilir miydi? Rodeoyu sahiden temelli bırakmış mıydı?

Luke gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Sophia fısıldadı: "Tamam o zaman."

Sophia odaya çıktığında Marcia'yı çantasını toplarken buldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu akşam eve gidiyorum. Kendi yatağında uyumaya ihtiyacım var. Bir iki dakikaya çıkarım."

"Sorun değil," dedi Sophia. "Burası senin de odan."

Marcia başını sallayarak çantasına eşya doldurmaya devam etti. Sophia ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Bana mesaj attığın için teşekkürler. Ve orada telefonla yaptığın şey için de."

"Eh, evet, bunu hak etmişti. Delirmiş gibi davranıyordu."

"Daha fazlasını yaptın," dedi Sophia.

Marcia ilk kez başını kaldırıp ona baktı. "Bir şey değil."

"Muhtemelen pek bir şey hatırlamayacaktır."

"Önemi yok."

"Ondan hoşlanıyorsan önemi var."

Marcia bir süre bunun üzerine düşünüp başını salladı. Sophia'nın içinden bir ses, Marcia'nın emin olmasa da dahi bir tür sonuca vardığını söylüyordu.

"Luke gitti mi?"

"Benzin falan almaya gitti. Birkaç dakikaya döner."

"Ciddi misin? Umarım bu sefer kapılarını kilitler." Marcia çantasının fermuarını çekti, ardından yine Sophia'ya baktı. "Bir dakika... Neden dönüyor ki? Hani onunla ayrıldığınızı söylemiştin."

“Söylemiştim.”

“Ama?”

“Haftaya sen döndükten sonra konuşmaya ne dersin? Çünkü şu anda aramızda neler olduğundan ben de pek emin değilim.”

Marcia başını sallayıp kapıya yürüdü. Derken durdu.

“Düşünüyordum da,” dedi, “içimden bir ses ikinizin arasında her şeyin iyiye gideceğini söylüyor. Ve fikrimi sorarsan bence bu güzel bir şey.”

Dağlarda kar yağışı artmış, yollar kimi yerlerde buz tutmuştu. Sophia'yla Luke'un kulübelere varması sabahın dördünü buldu. Karanlıkta etraf terk edilmiş gibi görünüyordu. Hiçbir yerde ışık olmamasına karşın yine de Luke hatasız bir şekilde kamyonetini daha önce kaldıkları kulübenin önüne park etti. Anahtar kilitte duruyordu.

Kabinin içi buz gibiydi. İnce kalastan duvarlar soğuktan korunmaya yetmiyordu. Luke, Sophia'ya yanına hem bere hem eldiven almasını söylemişti. Sophia bunları takarken Luke da şömineyle odun sobasını yakmaya koyuldu. Yolculuk boyunca patinaj yapıp kaydıkları için gece boyunca sinirleri altüst hâldeydi. Artık geldiklerine göre üstüne bir yorgunluk çöktüğünü hissediyordu.

Yatağa kıyafetleri, ceketleri ve bereleriyle girdiler ve birkaç dakika içinde de uyuyakaldılar. Sophia saatler sonra uyandığında içerisi fark edilir derecede ısınmıştı. Gerçi hâlâ birkaç kat giyinmeden etrafta dolaşacak kadar değildi. Ona kalırsa ucuz bir otel daha rahat olabilirdi. Yine de pencerenin dışındaki manzaraya baktığında gördüğü güzellik karşısında yeniden büyüldü. Ağaç dallarından buz saçakları sarkıyor,

güneşin altında parılıyordu. Luke çoktan mutfağa geçmiş, domuz pastırmasıyla yumurta kokusu etrafı sarmıştı.

"Sonunda uyandın," dedi Luke.

"Saat kaç?"

"Öğleye geliyor."

"Galiba çok yorulmuşum. Sen ne zaman kalktın?"

"Birkaç saat oldu. Burayı içeride durulacak kadar sıcak tutmak da bir iş."

Sophia'nın bundan şüphesi yoktu. Yavaş yavaş dikkati pencereye doğru yöneldi. "Daha önce hiç kışın buraya gelmiş miydin?"

"Sadece bir kere. Gerçi küçüktüm. Bütün günü kardan adam yapıp kızarmış şekerleme yiyerek geçirmiştim."

Sophia, Luke'un çocukluğunu kafasında canlandırınca gülümsedi. Ardından tekrar ciddileşti. "Konuşmaya hazır mısın? Fikrini değiştirmene sebep olan şey hakkında?"

Luke bir parça domuz pastırmasını çatala tavadan aldı. "Önemli bir şey değil. Sanırım sonunda mantığın sesini dinlemeye başladım."

"Bu kadar mı?"

Luke çatalı tezgâha bıraktı. "Final kurasında Koca Çirkin Mahluk'u çektim. Ve ona binme vakti geldiğinde..." Başını salladı, cümlesini tamamlamadı. "Her neyse, sonra artık unumu eleyip eleğimi asma vakti geldiğine karar verdim. Bu işi kafada bitirdiğimi anladım. Annemi de yavaş yavaş öldürüyordu."

Ve beni, demek istedi Sophia ama yapmadı.

Luke, Sophia'nın dile getirmediği kelimeleri duymuş gibi başını çevirip arkaya baktı. "Ayrıca seni çok özlediğimi de fark ettim."

“Peki çiftlik ne olacak?” diye sordu Sophia sakince.

Luke çırpılmış yumurtaları iki tabağa aldı.

“Sanırım kaybedeceğiz. Sonra her şeye baştan başlamaya çalışacağız. Annem epey tanınan biridir. Umarım şansы yaver gider. Bana onun için endişelenmememi, asıl kendi geleceğimi düşünmem gerektiğini söyledi.”

“Peki ne yapacağına karar verdin mi?”

“Henüz bilmiyorum.” Luke dönüp iki tabağı masaya getirdi. Bir demlik kahveyle birlikte çatal bıçaklar hazırды. “Bu hafta sonunun bunu çözmeme yardımcı olmasını umuyorum.”

“Ve kaldığımız yerden devam ederiz diye düşündün?”

“Hayır,” dedi Luke. Tabakları masaya yerleştirdi ve Sophia için bir sandalye çekti. “Ama belki yeni baştan başlarız diye ümit ediyordum.”

Kahvaltının ardından öğleden sonrayı tıpkı Luke’un çocukken yaptığı gibi kardanadam yaparak geçirdiler. Sert kartoplarını sürerek kocaman parçalar oluştururken bir yandan da ayrıldıklarından beri hayatlarında olup bitenlerden konuştular. Luke, Macon ve Güney Carolina’daki yarışlardan ve çiftlikte yaşananlardan bahsetti. Sophia, Marcia’yla aralarında geçenler yüzünden tüm vaktini kütüphanede geçirmeye başladığını anlattı. Bu sayede okumalarda öyle ilerlemişti ki gelecek iki hafta hiç çalışmasa bile olurdu galiba.

“Oda arkadaşından kaçmanın iyi taraflarından biri de bu,” dedi Sophia. “Daha çalışkan oluyorsun.”

“Geçen akşam beni şaşırttı,” dedi Luke. “Böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan geçmezdi. Bu şartlar altında yani.”

“Ben şaşırmadım,” dedi Sophia.

“Öyle mi?”

Sophia bir düşündü. Acaba Marcia nasıldı? “Pekâlâ. Belki *biraz* şaşırmışımıdır.”

O akşam şöminenin karşısındaki kanepede bir battaniyenin altında sarmaş dolaş otururlarken Sophia, “Rodeoyu özleyecek misin?” diye sordu.

“Biraz özlerim herhâlde,” dedi Luke. “Ama bir daha yapmak isteyecek kadar özleyeceğimi sanmam.”

“Kendinden çok emin konuşuyorsun.”

“Eminim çünkü.”

Sophia dönüp Luke’a baktı, gözlerinden yansıyan şömine ateşini izledi. “Annen için biraz üzülüyorum,” dedi Sophia. “Rodeoyu bıraktığın için rahatladığını biliyorum ama...”

“Evet,” dedi Luke. “Ben de üzülüyorum. Ama bir şekilde telafi edeceğim.”

“Bana kalırsa istediği tek şey senin yanında olman.”

“Ben de kendime bunu söylerdim,” dedi Luke. “Ama şimdi sana bir soru soracağım. Ve cevap vermeden önce iyice düşünmeni istiyorum. Önemli bir şey.”

“Sor bakalım.”

“Gelecek hafta sonu işin var mı? Çünkü yoksa seni akşam yemeğine götürmek istiyorum.”

“Bana çıkma mı teklif ediyorsun?” diye sordu Sophia.

“Yeniden başlamaya çalışıyorum. İnsanlar böyle yapar değil mi? Birine çıkma teklif eder?”

Sophia, Luke’a sokulup o gün onu ilk kez öptü. “En başından başlamamız gerektiğini düşünmüyorum, sen ne dersin?”

“Bu bir evet mi yoksa hayır mı?”

“Seni seviyorum, Luke.”

“Ben de seni seviyorum, Sophia.”

O akşam seviştiler. Gece geç yattıktan sonra pazartesi sabahı da. Keyifli bir kahvaltı yaptılar ve yürüyüşe çıktılar. Sonra Sophia sıcak kulübede kahvesini yudumlayarak Luke’un eşyaları kamyonete yerleştirmesini seyretti. Aralarındaki ilişki eskisi gibi değildi. Birbirlerini tanıdıklarından beri geçen birkaç ay içinde ilişkileri Sophia’nın hiç beklemediği bir derinlik kazanmıştı.

Birkaç dakika sonra yoldaydılar. Dağdan aşağı inip otoyola çıktılar. Güneş ışınları karda yansıyor, keskince parlıyordu. Sophia başını kamyonetin penceresine yasladı, sürücü koltuğundaki Luke’a baktı. Mayısta mezun olduğu zaman neler olacağını hâlâ kestiremiyordu ama ilk kez Luke’un onun iş bulduğu yere gelmekte özgür olabileceğini düşündü ve kendi planlarının Luke’un kariyerini bırakmasında rol oynayıp oynamadığını merak etti.

Sıcak, huzurlu bir uyuşuklukla bunları düşünüyordu ki Luke sessizliği bozdu.

“Şunu gördün mü?”

Sophia gözlerini açtı. Luke’un kamyoneti yavaşlattığını fark etmişti.

“Hiçbir şey görmedim,” dedi.

Luke şaşırtıcı bir şekilde aniden frene basıp kamyoneti otoyolun kenarına çekti. Gözlerini dikiz aynasından ayırmıyordu. “Sanırım bir şey gördüm,” dedi. Motoru durdurdu ve dörtlüleri yaktı. “Bir saniye bekle, olur mu?”

“Ne oldu?”

“Emin değilim. Bir bakmak istiyorum.”

Luke arka koltuktan montunu kaptığı gibi kamyonetten indi, yürürken montunu giydi. Sophia başını çevirdiğinde bir virajdan dönmüş olduklarını gördü. Luke her iki yöne baktı, hızlı adımlarla yolun karşısına geçip bariyerlere doğru yürüdü. Sophia bariyerlerin kırık olduğunu ancak o zaman fark etti.

Luke aşağıya doğru dimdik inen toprak sete baktı, ardından aceleyle başını Sophia'ya doğru çevirdi. Bu uzaklıktan bile yüzündeki, vücut dilindeki telaş anlaşılıyordu. Sophia çabucak kamyonetten indi.

"911'i ara!" diye bağırdı Luke. "Bir araba buradan aşağı yuvarlanmış, galiba içinde hâlâ biri var!"

Ardından kırık bariyerin diğer tarafına geçti ve gözden kayboldu.

Sophia

Sonradan Sophia o gün olanları parça parça görüntüler hâlinde hatırlayacaktı. Acili aramış, ardından Luke'un dik toprak setten aşağı inmesini izlemişti. Luke seslenip sürücünün yaşıyor olabileceğini söylediğinde panikle kamyonete koşup bir şişe su getirmişti. Toprak setten güçlükle inerken çalılarla dallara tutunmuş, derken kazanın büyüklüğünü fark etmişti. Ezilmiş kaporta, neredeyse iki parçaya ayrılmış arka çamurluk, ön camda çatlaklar. Luke'un bir yandan dik yokuşta dengesini sağlamaya bir yandan da sıkışmış sürücü kapısını açmaya çalıştığını, kapının hemen birkaç metre ilerisinde eğimin dimdik bir uçuruma dönüştüğünü görmüştü.

Ama her şeyden çok da yaşlı adamı ilk gördüğü anı hatırlıyordu. Adamın kafası direksiyonun üstündeydi. Seyrek saçlarının arasında lekeli kafa derisi görünüyordu ve başına göre fazla büyük olan kulakları dikkat çekiyordu. Kolu tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Alnında bir yarık açılmış, omzu çıkmış, dudakları kurumaktan kanamıştı. Korkunç acı çekmiş olmalıydı, yine de yüzünde dingin bir ifade vardı. Luke sonunda

kapıyı açmayı başardığında Sophia kaygan yokuşta dengesini sağlamaya çalışarak biraz daha yaklaştı.

“Buradayım,” diyordu Luke, yaşlı adama. “Beni duyabiliyor musun? Hareket edebilir misin?”

Luke, yaşlı adamın nabzını bulmak için elini boynuna koydu ve Sophia’ya döndüğünde sesinde panik vardı. “Nabızı çok zayıf. Sahiden çok kötü durumda.”

Yaşlı adamın iniltisi güçlkle duyuluyordu. Luke su şişesi-ne uzandı, kapağına biraz su koydu ve adamın ağzına doğru götürdü. Suyun çoğu dökülmüştü ama damlalar adamın dudığını ıslatmaya yetti. Böylece yutkunmayı başardı.

“Kimsin?” diye sordu Luke nazikçe. “Adın ne?”

Adam hırıltı gibi işitilen bir ses çıkardı. Yarı aralık gözleri kayıyordu. “*Ira.*”

“Kazayı ne zaman yaptınız?”

Adamın konuşması için uzun bir süre geçmesi gerekti. “*umar... tesi...*”

Luke şaşkınlıkla Sophia’ya bakıp tekrar Ira’ya döndü. “Sana yardım getiriyoruz, tamam mı? Ambulans yakında gelir. Sen dayan, yeter. Biraz daha su ister misin?”

Sophia ilk başta Ira’nın Luke’u duyduğuna emin olamadı. Adam ağzını hafifçe açınca Luke bir kapak su daha doldurup birkaç damla verdi. Ira tekrar yutkunduktan sonra anlaşılabilir bir şeyler söyledi. Ardından ağır ağır, hırıltılı bir sesle, her nefesinde birer kelime çıktı: “*Tap... arı... içi... Raf...*”

Bu sözlerden ne Sophia ne de Luke bir anlam çıkarabilmişti. Luke tekrar adama doğru eğildi.

“Anlamıyorum. Birini aramamı ister misin, Ira? Karın ya da çocukların var mı? Bir telefon numarası söyleyebilir misin?”

"Ttap..."

"Bitap?" diye sordu Luke.

"Hay... Eee... ttap... arab... raf..."

Luke kararsızca Sophia'ya döndü. Sophia başını sallayarak kendiliğinden alfabeyi düşünmeye başladı... ettap, ektup, mektup...

Mektup?

"Bir mektuptan mı bahsediyor?" Sophia, Ira'ya doğru eğildi. Zayıf nefesinde hastalığın kokusunu alabiliyordu. "Mektup mu? Söylemek istediğin buydu, değil mi?"

"Efft..." dedi Ira hırıltılı bir sesle. Gözleri tekrar kapandı. Solukları bir kavanozdaki çakıl taşları gibi tıkırtılı çıkıyordu. Sophia arabanın içine şöyle bir göz attı, bakışları göçmüş çamurluğun altındaki zeminde etrafa saçılmış eşyaların üstünde gezdi. Arabanın yan tarafına tutunup diğer yana ulaşmak için elini arkaya doğru uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Luke.

"Mektubu bulmaya çalışıyorum..."

Yolcu kısmı daha az hasarlı olduğu için Sophia kapıyı daha kolay açabildi. Yerde bir termosla iki dağılmış sandviç vardı. Kuru erikle dolu bir poşet. Bir şişe su... Ve işte orada, köşede bir zarf. Sophia içeriye uzandı ama ayakları kayınca vazgeçti. İnleyerek elini bir daha uzattı ve iki parmağıyla zarfı tuttu. Arabanın karşı tarafından zarfı kaldırdı. Luke'un hiçbir şey anlamadığı yüzünden belliydi.

"Karısına yazdığı bir mektup," dedi Sophia kapıyı kapatırken. Luke'un yanına döndü. "Az önce söylediği şey buydu."

"Raftan bahsederken mi?"

"Raf değil," dedi Sophia. Zarfı çevirip Luke'a arkasını gösterdi, ardından zarfı ceketinin cebine koydu. "Ruth."

İlk gelen, karayolları devriyesi oldu. Adam yokuştan aşağı indikten sonra Luke'la ikisi Ira'yı hareket ettirmenin çok riskli olduğuna karar verdi. Ambulansın gelmesi çok uzun sürdü ve sonunda geldiklerinde de onu arabadan çıkarıp sedyeye karlı yokuştan çıkarmanın güvenli bir yolu olmadığı anlaşıldı. Sahip olduklarının üç katı insan gücüne ihtiyaçları vardı, üstelik o zaman bile bunu başarmak yine zor olurdu.

Sonunda çekici çağırdılar ve bu sefer onun gelmesini beklediler. Çekici geldiğinde düz bir yere park edildi ve arabanın arka tamponuna bir halat bağlandı. Bu sırada ilkyardım görevlileri daha fazla zarar görmemesi için emniyet kemerleriyle Ira'yı sabitledi. Ancak ondan sonra arabayı yokuştan çekip otoyola çıkarabildiler.

Luke memurun sorularına cevap verirken Sophia ilkyardım çalışanlarının yanındaydı, Ira'yı sedyeye alıp oksijen vermelerini ve ambulansa taşımalarını izledi.

Bundan birkaç dakika sonra Luke'la Sophia baş başa kalmıştı. Luke, Sophia'ya sarılıp onu kendine doğru çekti. İkisi de birbirlerinden destek almaya çalışıyordu. Derken Sophia mektubun hâlâ cebinde olduğunu hatırladı.

İki saat sonra kasabadaki hastanenin kalabalık acil servisinde bekliyorlardı. Yan yana otururlarken Luke, Sophia'nın elini tutuyordu. Sophia'nın öteki elinde mektup vardı. Arada sırada zarfı inceliyor, titrek yazıya bakıyor, hemşireye neden isimlerini verdiklerini, neden Ira'nın durumu hakkında bilgi almak istediklerini düşünüyordu. Niye sadece mektubu verip Ira'nın eşyaları arasına alınmasını istememişlerdi?

O zaman kendi yollarına gidebilirlerdi. Fakat Sophia, Ira'nın yüzündeki ifadeyi ve mektup için nasıl telaşlandığını anımsadığında, mektubun hastanenin karmaşasında kaybolmamasını garantiye alma gereği duymuştu. Mektubu doktora vermek veya daha iyisi Ira'nın kendisine vermek istiyordu...

Ya da kendine söylediği buydu en azından. Tek bildiği, Ira'yı buldukları zaman yüzündeki o dingin ifadenin, yaralı hâlde arabada sıkışmışken ne düşündüğünü veya neyin hayalini kurduğunu merak etmesine yol açtığıydı. Yaşı ve zayıf bedeni göz önüne alındığında hayatta kalması bir mucizeydi. Her şeyden çok da, niye şu ana kadar ailesinden veya arkadaşlarından birilerinin endişeli bir şekilde acil servise gelmemiş olduğunu merak ediyordu. Onu hastaneye aldıklarında bilinci yerindeydi, yani büyük ihtimalle Ira görevlilerden ailesini aramalarını isteyebilirdi. O hâlde neredeydiler? Neden gelmemişlerdi? Böyle bir zamanda Ira'nın her zamankinden çok birisine ihtiyacı olacaktı ve...

Luke oturduğu yerde kıpırdanınca Sophia daldığı düşüncelerden sıyrıldı. "Büyük ihtimalle onu göremeyeceğimizi biliyorsun değil mi?" diye sordu Luke.

"Biliyorum," dedi Sophia. "Ama nasıl olduğunu çok merak ediyorum."

"Neden?"

Sophia zarfı elinde evirip çevirdi. Bu sorunun cevabını hâlâ sözlere dökemiyordu. "Bilmiyorum."

Kırk dakika daha geçti ve nihayet döner kapıların ardından bir doktor çıktı. Önce danışmaya gitti. Hemşire, Sophia'yla Luke'a işaret ettiğinde onlara yaklaştı. Bu arada Luke'la Sophia da ayağa kalkmıştı.

“Ben Dr. Dillon,” dedi adam. “Bay Levinson’ı görmek için beklediğinizi söylediler, doğru mu?”

“İra’yı mı demek istiyorsunuz?” diye sordu Sophia.

“Onu siz bulmuştunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Onu neden görmek istediğinizi sorabilir miyim?”

Sophia az daha doktora mektuptan bahsedecekti ama sonra bundan vazgeçti. Luke, Sophia’nın tereddüt ettiğini anlamıştı, boğazını temizledi. “Sadece iyi olup olmayacağını merak ediyoruz.”

“Maalesef aileden olmadığınız için durumunu sizinle paylaşamam,” dedi doktor.

“Ama iyileşecek, öyle değil mi?”

Doktor bir Sophia’ya bir Luke’a baktı. “İşin doğrusu sizin burada bile olmamanız lazım. Ambulansı aramakla doğru olanı yaptınız. Ve onu bulduğunuza sevindim. Ama bunun ötesinde bir sorumluluğunuz yok. Onu tanımıyorsunuz bile.”

Sophia, doktora baktı, adamın sözünün bitmediğini fark etti ve bekledi. Nihayet doktor içini çekti ve devam etti.

“Burada neler döndüğünü hiç bilmiyorum,” dedi Dr. Dillon, “ama Bay Levinson burada olduğunuzu öğrenince sizi görmek istedi. Durumu hakkında size bilgi veremem ama sizden ziyareti olabildiğince kısa tutmanızı rica etmek zorundayım.”

İra arabada olduğundan bile daha ufak görünüyordu, öyle ki son birkaç saatte küçülmüştü sanki. Arkaya doğru yarı eğilmiş hastane yatağında, ağzı açık, yanakları çökmüş bir hâlde yatıyordu. Kolundan serum hortumları uzanıyordu. Yatağının yanında bir makine kalp ritmiyle uyumlu bir şekilde bipliyordu.

“Çok uzun sürmesin,” diye uyardı doktor yeniden. Luke başını salladı ve Sophia’yla birlikte odaya girdiler. Sophia tereddütle yatağın yanına yürüdü. Gözünün ucuyla Luke’un duvarın dibindeki bir sandalyeyi alıp Sophia’ya doğru ittiğini ve ardından geriye çekildiğini gördü. Sophia sandalyeye oturdu ve Ira’nın görüş alanına doğru eğildi.

“İşte geldik, Ira,” dedi Sophia mektubu ona doğru tutarak. “Mektubunu getirdim.”

Ira güçlükle nefes alıp ağır ağır başını çevirdi. Gözleri önce mektuba sonra Sophia’ya yöneldi. “Ruth...”

“Evet,” dedi Sophia. “Ruth’a yazdığın mektup. Hemen buraya, baş ucuna koyacağım, tamam mı?”

Ira’nın gözleri daldı, söylenenleri anlamış görünmüyordu. Derken yüzü yumuşadı, âdeta hüzünlü bir hâl aldı. Elini hafifçe hareket ettirip Sophia’ya doğru uzatmaya çalıştı. Sophia içgüdüsel olarak uzanıp elini tuttu.

“Ruth,” dedi Ira gözleri dolu dolu. “Benim tatlı Ruth’um.”

“Üzgünüm... Ben Ruth değilim,” dedi Sophia şefkatle. “Benim adım Sophia. Seni bugün bulan kişileriz biz.”

Ira gözlerini birkaç kez kırptırdı. Kafasının karıştığı belliydi.

“Ruth?”

Sesindeki yalvarış Sophia’nın boğazını düğümledi.

“Hayır,” dedi Sophia usulca. Ira elini hareket ettirip mektuba doğru uzatırken onu izledi. Sophia, Ira’nın niyetini anlamıştı. Mektubu ona uzattı. Ira mektubu aldı, çok ağırmış gibi kaldırdı ve Sophia’nın eline doğru itti. Ancak o zaman Sophia, Ira’nın gözyaşlarını fark etti. Ira konuştuğunda sesi bu kez daha kuvvetli geliyordu. İlk kez kelimeleri anlaşılıyordu. “Sen?”

Sophia mektubu işaret etti. "Okumamı mı istiyorsun? Karına yazdığın mektubu?"

Ira, Sophia'yla göz göze geldi. Çökmüş yanağından bir damla yaş süzüldü. "Lütfen, Ruth. Okumanı istiyorum."

Derin bir nefes verdi. Sanki bu kadarcık konuşma bile onu bitap düşürüyordu. Sophia, Luke'a doğru döndü. Ne yapması gerektiğini merak ediyordu. Luke başıyla mektubu işaret etti.

"Bence bunu sen okumalısın, Ruth," dedi Ira. "Onun istediği bu. Yüksek sesle oku ki o da duyabilsin." Sophia elindeki mektuba bakıyordu. Bir şeyler yanlış geliyordu. Ira kendinde değildi ve bu kişisel bir mektuptu. Onu okuması gereken kişi Ruth'tu, kendisi değil...

Sanki Sophia'nın aklından geçenleri duymuş gibi Ira yine "Lütfen," dedi. Sesi yine zayıflamıştı.

Sophia zarfı çevirip titreyen elleriyle açtı. Mektup tek sayfa uzunluğundaydı, Sophia'nın zarfın üstünde gördüğü titreşim el yazısıyla yazılmıştı. Sophia hâlâ kararsız bir şekilde, kendini mektubu ışığa doğru tutarken buldu. Ardından yavaş yavaş okumaya başladı:

Canım Ruth,

Saat daha erken, çok erken, ama her zamanki gibi uyumayı başaramadım. Dışarıda tüm ihtişamıyla yepyeni bir gün doğuyor, yine de düşünebildiğim tek şey, geçmiş. Bu sessiz saatlerde seni ve birlikte geçirdiğimiz yılları hayal ediyorum. Bir yıl dönümü daha yaklaşıyor, sevgili Ruth, ama bu seferki her sene kutladığımız türden bir yıl dönümü değil. Yine de seninle olan hayatımı başlatan bir yıl dönümü. Her ne kadar orada olmayacağını bilsem de oturduğun koltuğa dönüyorum çünkü sana bunu hatırlat-

mak istiyorum. Anladığımı iddia edemeyeceğim bir bilgelikle Tanrı uzun zaman önce seni yanına aldı ve o akşam döktüğüm gözyaşları görünüşe bakılırsa hiç kurumadı.

Sophia durup Ira'ya baktı. Dudaklarının birleştiğini, yüzündeki çatlaklarla çukurlardan hâlâ gözyaşlarının süzüldüğünü fark etti. Kendini tutmaya çalışmasına karşın mektubu okumaya devam ederken sesi çatladı.

Seni bu sabah çok özledim, tıpkı son dokuz yıldır her gün özlediğim gibi. Yalnız olmaktan yoruldum. Kahkahalarını duymadan yaşamaktan bıktım. Sana bir daha asla sarılamayacağım düşüncesi beni mahvediyor. Yine de bu karanlık düşünceler üzerime çöktüğü anda beni azarlayan sesini duyduğumu söylememden memnun olacaksındır: "Bu kadar umutsuz olma, Ira. Benim evlendiğim erkek umutsuz biri değildi."

Geriye bakıp düşündüğümde hatırlanacak öyle çok şey var ki. Pek çok maceramız oldu, değil mi? Bunlar senin sözlerin, benim değil, çünkü birlikte geçirdiğimiz hayatı hep böyle tanımlardın. Yatakta yanımda uzanırken söyledin bunu bana, her sene, Roş Aşana'da söyledin bunu. Bu sözler ne zaman dudaklarından dökülse gözlerinde hep mutlu bir parıltı yakalardım. Ve bu anlarda içimi neşeyle dolduran şey, sözlerinden çok yüzündeki ifade olurdu. Seninle olan hayatım sahiden de fantastik bir macera gibi gelirdi. Sıradan hayatımıza rağmen sevgin yaptığımız her şeyi gizli bir zenginlik katardı. Seninle bir hayat paylaşacak kadar nasıl şanslı olabildim, bunu hâlâ anlamakta güçlük çekiyorum.

Seni seviyorum. Her zaman nasıl sevdiysem yine öyle seviyorum. Ve bunu artık sana söyleyemediğim için çok üzgünüm. Bir şekilde bu mektubu okumanı ümit ederek yazıyor olsam da bir dönemin sonuna yaklaşımdan müteessirim. Bu, sevgilim, sana yazdığım son mektup olacak. Doktorların bana ne söylediğini biliyorsun, ölmek üzere olduğumu biliyorsun ve ağustosta Black Mountain'a gidemeyeceğimi de biliyorsun. Tüm bunlara rağmen bilmeni isterim ki korkmuyorum. Dünyadaki zamanım sona eriyor ve ne olursa olsun huzur içindeyim. Bu beni üzmiyiyor. Tam tersine, içimi huzurla dolduruyor, bir tür rahatlık ve şükranla günleri sayıyorum. Zira her geçen gün seni tekrar göreceğim ana daha çok yaklaştırıyor beni.

Benim karımsın ama her şeyden önce hep gerçek aşkım oldun. Neredeyse bir yüzyılın dörtte üçü boyunca varlığıma anlam kattın. Artık vedalaşma vakti geldi ve bu dönemin eşiğinde sanırım Tanrı'nın neden seni benden aldığı anlıyorum. Bana ne kadar özel olduğunu göstermek, bu uzun yas süreci boyunca aşkın anlamını tekrardan öğretmek istemiş olmalı. Şimdi görüyorum ki ayrılığımız sadece geçici. Evrenin derinliklerine baktığım zaman seni bir kez daha kollarımda tutacağım vaktin yaklaştığını biliyorum. Eğer cennet varsa birbirimizi yeniden bulacağız çünkü sensiz bir cennet olamaz.

Seni seviyorum.

Ira

Sophia gözyaşlarının arasından Ira'nın yüzüne tarifsiz bir huzurun yayılmasını izledi. Mektubu özenle katlayıp zarfa geri koydu ve Ira'ya uzattı. O sırada doktor da kapıda belirmişti.

Sophia gitme vaktinin geldiğini anladı. Sandalyesinden kalktı. Luke sandalyeyi duvarın yanındaki eski yerine koydu ve Sophia'nın elini tuttu. Ira yastıkta başını çevirirken ağzı açıldı, nefes alması giderek güçleşiyordu. Doktor, Ira'nın yanına yürürken Sophia'yla Luke son kez Ira'nın zayıf vücuduna bakıp koridora çıktılar. Eve dönme vakti gelmişti.

Luke

Şubat ayı yavaş yavaş geçip giderken Sophia'nın mezuniyeti yaklaşıyor, bu arada çiftlik kaçınılmaz sona doğru ilerliyordu. Luke'un ilk üç yarışta kazandıkları onlara birkaç ay kazandırmıştı ama ayın sonuna doğru annesi çiftliği satmak için çoktan komşularla görüşmeye başlamıştı.

Sophia da kendi geleceğinden endişeli görünüyordu. Ne Denver Sanat Müzesi'nden ne de MoMA'dan henüz haber çıkmamıştı. Sonunda kendini ailesinin şarküterisinde çalışıp eski yatak odasında yaşarken bulmaktan korkuyordu. Luke ise annesinin ne yapacağım, annesi düze çıkana kadar ona nasıl destek olabileceğini düşünürken uykuları kaçıyor. Yine de genellikle ikisi de gelecekten konuşmak istemiyor, anı yaşamaya bakıyor, birbirlerinin yanında, karşılıklı hislerinden emin, teselli bulmaya çalışıyorlardı. Mart ayı geldiğinde Sophia çiftliğe cuma öğleden sonraları gelip pazar gününe kadar kalır olmuştı. Çarşamba akşamlarını da çoğunlukla orada geçiriyordu. Yağmur yağmıyorsa vakitlerinin büyük kısmında at biniyorlardı. Sophia sık sık Luke'un çiftlikteki işlerine

yardım ediyor, arada sırada da annesine arkadaşlık ediyordu. Luke'un kendisi için hayalini kurduğu yaşam tam da buydu... Derken Luke bunun sona ermek üzere olduğunu ve kaçınılmaz olanı engellemek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını hatırlıyordu.

Mart ortasında, baharın gelişinin ilk kez fark edilir olduğu bir akşam Luke, Sophia'yı ünlü bir country-western grubunun çaldığı bir kulübe götürdü. Eskimiş, ahşap masada karşılıklı otururlarken Sophia'mn elinde birası, ayağıyla müziğe tempo tutmasını izliyordu.

"Bunu yapmaya devam edersen," dedi başıyla Sophia'nın ayağını işaret edip, "bu müziği sevdiğini düşüneceğim."

"Bu müziği seviyorum zaten."

Luke gülümsedi. "Şu espriyi duymuşsundur herhâlde? Country müziği tersinden çalarsan ne olur?"

Sophia birasından bir yudum aldı. "Hiç duymadım."

"Karına kavuşursun, köpeğine kavuşursun, kamyonetine kavuşursun..."

Sophia yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Komikmiş."

"Ama gülmedin."

"O kadar komik değilmiş."

İşte bu Luke'u güldürmüştü. "Marcia'yla aranız iyi mi?"

Sophia saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "İlk başta biraz tuhaf oldu ama şimdi normale dönmüş gibiyiz."

"Brian'la hâlâ çıkıyor mu?"

Sophia ofladı. "Hayır, onu aldattığını öğrenince o iş bitti."

"Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç hafta önce mi ne? Belki biraz daha önce."

"Üzöldü mü?"

“Pek sayılmaz. O sırada o da başka bir çocukla görüşmeye başlamıştı zaten. Çocuğun okuldaki ilk senesi, yani uzun süreceğini sanmam.”

Luke dalgın bir şekilde bira şişesinin üstündeki etiketi çekiştirdi. “İlginç bir kız.”

“İyi kızdır,” dedi Sophia üstüne basa basa.

“Peki sana yaptıklarından dolayı kızgın değil misin?”

“Kızdım ama geçti.”

“Öylece geçti ha?”

“Bir hata yaptı. Amacı beni üzme değildi. Milyonlarca kez özür diledi. Üstelik ona ihtiyacım olduğunda yardımına koştu. Yani evet, öylece geçti. Geçti gitti.”

“Sence onunla görüşmeye devam eder misin? Mezun olduktan sonra yani?”

“Elbette. Hâlâ en iyi arkadaşım. Üstelik senin de onu sevmen lazım.”

“Nedenmiş o?” Luke bir kaşını havaya kaldırdı.

“Çünkü o olmasaydı,” dedi Sophia, “seninle asla tanışmazdım.”

Birkaç gün sonra Luke, çiftliği ellerinde tutmalarını sağlayacak bir ödeme planını görüşmek için annesini bankaya götürdü. Annesi bir alıcı bulabileceği varsayımıyla, çiftliğin yaklaşık yarısını satmayı içeren bir iş planı sundu. Satacağı kısma Noel ağacı korusu, bal kabağı tarlası ve otlaklardan biri de dâhildi. Sürüyü de üçte bire indireceklerdi. Bunun sonucunda annesinin hesaplamalarına göre kredinin kalan ödemesini karşılamayı başarabileceklerdi.

Üç gün sonra banka teklifi resmen geri çevirdi.

Ayın sonunda cuma akşamı Sophia çiftliğe geldiğinde bariz bir şekilde üzgün görünüyordu. Gözleri kızarmış ve şişmiş, omuzları çaresizlikten çökmüştü. Luke kolunu ona doladı.

“Ne oldu?”

Sophia burnunu çekti. Konuştuğunda sesi titriyordu. “Daha fazla bekleyemedim,” dedi Sophia. “Ben de kalktım, Denver Sanat Müzesi’ni aradım ve başvurumu değerlendirme ihtimalleri olup olmadığını sordum. Başvurumu değerlendirdiklerini ve stajyer pozisyonuna çoktan birini aldıklarını söylediler. Ve MoMA’yı aradığımda da aynı şey oldu.”

“Çok üzüldüm,” dedi Luke onu kollarında yavaşça sallarken. “İkisinden birine girmeyi ne kadar istediğini biliyordum.”

Sonunda Sophia geri çekildi. Yüzüne kaygı dolu bir ifade vardı. “Ne yapacağım ben? Ailemin yanına geri dönmek istemiyorum. Yeniden şarküteride çalışmak istemiyorum.”

Luke tam ona istediği kadar burada kalabileceğini söyleyecekti ki aniden bunun da mümkün olmadığını hatırladı.

Nisan başında annesi üç adama çiftliği gezdirirken Luke onları uzaktan izliyordu. İçlerinden birini tanımıştı, adamın Durham yakınlarında bir çiftliği vardı. Bir iki kez büyükbaş satışlarıyla ilgili konuşmuşlardı. Luke’un adam hakkında özel bir hissi yoktu ama bu mesafeden bile annesinin ona karşı umursamaz bir tavır takındığını görebiliyordu. Bunun kişisel bir hoşnutsuzluktan mı yoksa çiftliği kaybetme olasılığının giderek gerçeğe dönüşüyor oluşundan mı kaynaklandığını bilemedi. Diğer iki adam da çiftçinin akrabaları ya da iş ortakları olsa gerekti.

O gün akşam yemeğinde annesi bu konuyu hiç açmadı. Luke da bir şey sormadı.

Luke yedi yarıştan sadece üçüne katılmış olmasına rağmen küçük turnuvanın sonunda puanlar hesaplandığında beşinci sıradaydı ve bu da büyük turnuvaya katılması için yeterliydi. Yani hâlâ, gelecek hafta sonu Chicago'da çiftliği yılın sonuna kadar ayakta tutacak kadar para ödülünü kazanması ihtimali vardı. Tabii sezonun başındaki kadar iyi bir performans sergileyebilirse.

Yine de Luke, Sophia'yla annesine verdiği sözü tutmayı tercih etti. Ahırdaki mekanik boğanın üstünü kapatmıştı. Büyük turnuvaya onun yerine, büyük ödülü kazanma hayalleri kuran başka bir yarışmacı gitti.

“Pişman mısın?” diye sordu Sophia ona. “Bu hafta sonu yarışa katılmayacağın için?”

Hava açık, gökyüzü masmaviydi; ani bir kararla Atlantik sahiline gitmeye karar vermişlerdi. Kıyıda rüzgâr serin ama sert değildi. Sahil yürüyüş yapan ve uçurtma uçuran insanlarla doluydu. Birkaç gözü pek sörfçü kıyıya doğru yükselen uzun dalgalarda ilerliyordu.

“Hiç değilim,” dedi Luke tereddüt etmeden.

Birkaç adım yürüdükten sonra Luke'un ayakları kuma batmaya başladı.

“Bahse girerim başarılı olurdun.”

“Muhtemelen.”

“Sence kazanabilir miydin?”

Luke buna cevap vermeden önce bir süre düşündü. Gözlerini okyanusta yüzen bir çift domuzbalığına dikmişti.

“Belki,” dedi. “Ama büyük ihtimalle kazanamazdım. Turnuvada çok yetenekli birkaç yarışmacı daha var.”

Sophia birdenbire durup Luke'a baktı. "Aklıma bir şey geldi."

"Neymiş o?"

"Hani Güney Carolina'ya yarışmaya gitmiştin ya? Finallerde Koca Çirkin Mahluk'a bindiğini söylemiştin."

Luke başıyla onayladı.

"Bana ne olduğunu hiç anlatmadın."

"Evet," dedi Luke gözlerini domuzbalıklarından ayırmadan. "Sanırım anlatmadım, değil mi?"

Geçen hafta çiftliği gezen üç adam yine geldi ve annesinin mutfağında yarım saat kadar kaldılar. Luke teklif verdiklerini tahmin ediyordu ama oraya gidip bunu öğrenmeye gönlü elvermedi. Böylece adamlar gidene kadar bekledi. Mutfığa girdiğinde annesini masanın başında otururken buldu.

Annesi tek kelime etmeden başını kaldırıp Luke'a baktı.

Sonra başını iki yana salladı.

"Gelecek cuma ne yapıyorsun?" diye sordu Sophia. "Yarın değil de haftaya cuma?" Perşembe akşamıydı, Sophia'nın mezuniyetine bir ay kalmıştı. Luke kendini yurttan kızlarla dolu bir kulüpte bulmuştu ilk kez, muhtemelen de son kez. Marcia da oradaydı. Luke'la kısaca konuşmuştu ama kulüpteki siyah saçlı bir çocuk onu daha çok ilgilendiriyor gibi görünüyordu. Sophia'yla Luke gürültülü müziğin ortasında birbirlerini duyabilmek için mecburen bağıryorlardı.

"Bilmem. Sanırım çalışırım," dedi Luke. "Neden?"

"Çünkü aynı zamanda danışmanım olan bölüm başkanı bana bir resim müzayedesi için davetiye verdi ve senin de gelmeni istiyorum."

Luke masaya doğru eğildi. "Resim müzayedesini?"

"Muhteşem bir müzayede olması bekleniyor, insanın hayatında bir kez rastlayabileceği türden bir şey. Greensboro Kongre Merkezi'nde yapılacak ve New York'taki en büyük müzayede evlerinden biri düzenliyor. Söylediklerine göre, Kuzey Carolina'dan sıradan bir adam birinci sınıf bir modern sanat koleksiyonu oluşturmuş. Davete katılmak için dünyanın her yerinden insanlar geliyor. Satılacak eserlerden bazılarının bir servet değerinde olduğunu söylüyorlar."

"Sen de gitmek istiyorsun, öyle mi?"

"Orada kimse var mı? Sanat diyorum? Bu büyüklükte bir müzayedenin buralarda en son ne zaman yapıldığını biliyor musun? Hiç."

"Ne kadar sürecek?"

"Hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç müzayedeye katılmadım. Ama ben kesin gideceğim. Ve sen de benimle gelersen çok sevinirim. Aksi hâlde danışmanımla ve bölümden başka bir profesörle birlikte oturmak zorunda kalacağım. Büyük olasılıkla da onlar konuşurken feci bayacağım. Şöyle söyleyeyim, bunun ardından kendime gelmek için muhtemelen bütün hafta sonunu yurttan geçirmek zorunda kalabilirim."

"Seni tanımıyor olsam beni tehdit ettiğini söylerdim."

"Bu tehdit değil. Sadece... aklında olsun diye söylüyorum."

"Peki yine de hayır dersem?"

"İşte o zaman başın belaya girer."

Luke gülümsedi. "Senin için önemli bir şeyse tabii ki kaçırمام."

Luke daha önce nasıl fark etmediğini bilmiyordu ama bir noktada sabahları gündelik çiftlik işlerine başlamanın her geçen

gün ona biraz daha zor gelmesine şaşırıp kaldı. Çiftliği ayakta tutmak için yapılan tamirat işleri ona külfet gibi gelmeye başlamıştı ve bunun sebebi bu işlerin önemsiz olması değil, Luke'un motivasyonunun kalmamasıydı. Annesinin evindeki bel vermiş veranda parmaklıklarını neden değiştirsindi ki? Araba yolundaki çukurları neden doldursundu? Artık burada yaşamayacaklarsa tüm bunları yapmanın ne anlamı vardı?

Annesinin kendini bu tür duygulara kaptırmayacağından emindi, ne de olsa o çok güçlü bir kadındı... Derken o sabah Luke sığırları kontrol etmeye giderken annesinin evinin önünden geçti ve gördüğü bir şey üzerine At'ı durdurdu.

Annesi bahçesiyle daima gurur duyardı. Luke küçücük bir çocukken bile annesini bahara hazırlık olsun diye bahçeye çiçekler ekerken, yaz boyunca büyük bir özenle yabancı otları temizlerken, uzun bir günün sonunda bile sebzeleri toplarken izlediğini hatırlıyordu. Oysa şimdi bahçeye bakarken, düzgün ve temiz sıraların olması gereken yerde toprağın yabancı otlarla kaplı olduğunu görüyordu.

“Pekâlâ, bu cumaya gelelim.” Sophia yatakta dönüp Luke’a baktı. “Unutma ki bir sanat müzayedesine gidiyoruz.” Müzayedeye sadece iki gün kalmıştı ve Luke oraya uygun giyinmesi gerektiğinin farkındaydı.

“Evet, bunu söylemiştin.”

“Bir sürü zengin insan olacak. Önemli insanlar.”

“Tamam.”

“Şapkanla çizmelerini giymeyeceğinden emin olmaya çalışıyorum sadece.”

“Anlıyorum.”

“Bir takım elbiseye ihtiyacın olacak.”

“Takım elbisem var,” dedi Luke. “Aslına bakarsan gayet de şık bir şey.”

“Takım elbisen var mı?” Sophia’nın kaşları havaya kalktı.

“Neden bu kadar şaşırdın?”

“Çünkü seni bir takım elbisenin içinde hayal edemiyorum. Seni şu ana kadar sadece kotla gördüm.”

“Bu doğru değil.” Luke gözünü kırptı. “Şu anda kot giymiyorum.”

“Dalga geçme,” dedi Sophia. “Bundan bahsetmiyorum ve sen de bunu biliyorsun.”

Luke güldü. “İki sene önce bir takım elbise almıştım. Hatta bir kravat, gömlek ve ayakkabı da. Bir düğüne gitmem gerekmişti de.”

“Dur tahmin edeyim. Onu sadece o zaman giydin değil mi?”

“Hayır,” dedi Luke başını sallayarak. “Bir kez daha giydim.”

“Başka bir düğünde mi?” diye sordu Sophia.

“Cenazede,” dedi Luke. “Annemin bir arkadaşının cenazesinde.”

“İkinci tahminim de bu olacaktı,” dedi Sophia yataktan çıkarken. Yatak örtüsünü alıp vücuduna sardı ve bir havlu gibi köşesinden sıkıştırdı. “Görmek istiyorum. Dolabında mı?”

“Sağ tarafta askıda...”

Luke dolabı işaret ettikten sonra Sophia’nın örtüyle sarılı vücudunu zevkle süzdü.

Sophia dolabın kapağını açıp askıyı çıkardı ve takım elbiseyi inceledi. “Haklıymışsın,” dedi. “Çok şık bir elbise.”

“Buyur bakalım, yine seni şaşırttım işte.”

Sophia elinde askıyla Luke’a döndü. “Sen olsan şaşırmaz mıydın?”

Sabahleyin Sophia kampüse dönerken Luke da sürüyü kontrol etmek için yola çıktı. Ertesi gün Luke'un Sophia'yı almasını kararlaştırmışlardı. Luke o gün öğleden sonra eve döndüğünde Sophia'yı verandada otururken bulunca şaşırdı.

Sophia'nın elinde bir gazete vardı. Başını kaldırıp Luke'a baktığında yüzündeki ifade bir tuhaftı.

"Neyin var?" diye sordu Luke.

"İra'yla ilgili," dedi Sophia. "İra Levinson."

Luke bu ismi hemen hatırlayamadı. "Arabadan kurtardığımız adamdan mı bahsediyorsun?"

Sophia gazeteyi ona uzattı. "Şunu oku."

Luke gazeteyi Sophia'mn elinden aldı ve manşetteki habere göz gezdirdi. Haber ertesi gün yapılacak müzayedeyle ilgiliydi. Luke şaşkın bir şekilde kaşlarını çatı.

"Ama bu haber müzayede hakkında?"

"Müzayededeki koleksiyon İra'ya aitmiş."

Haberde her şey anlatılıyordu. Ya da en azından büyük bir kısmı. Luke'un beklediğinden daha az kişisel detaya yer verilse de zamanında İra'nın bir dükkânı olduğunu öğrenmişti. Haberde ayrıca Ruth'la evlendiği tarih verilmişti ve Ruth'un ilkokul öğretmenini olduğu da yazıyordu. İkinci Dünya Savaşı bittikten birkaç yıl sonra modern sanat eserleri toplamaya başlamışlardı. Hiç çocukları olmamıştı.

Haberin geri kalanı müzayedeyle ve satışa sunulacak eserlerle ilgiliydi ki bunların pek çoğu Luke'a pek bir şey ifade etmiyordu. Yine de haberin sonundaki satırlar onu da en az Sophia kadar etkiledi.

Luke haberin sonuna geldiğinde Sophia dudaklarını kemiriyordu.

“Hastaneden hiç çıkamamış,” dedi Sophia yumuşak bir sesle. “Onu bulduğumuzun ertesi günü ölmüş.”

Luke gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı, yumdu ve bir süre öyle kaldı. Söylenecek bir şey yoktu.

“Onu gören son insanlar bizdik,” dedi Sophia. “Haberde bundan bahsetmemişler ama buna eminim. Karısı ölmüş, hiç çocukları yokmuş, büyük ölçüde inzivaya çekilmiş. Yapayalnız öldü ve bu düşünce yüreğimi sızlatıyor. Çünkü...”

Sophia cümlesini tamamlayamayınca Luke ona sokuldu. Ira’nın karısına yazdığı mektubu düşünüyordu.

“Nedenini biliyorum,” dedi Luke. “Çünkü benim de yüreğimi sızlatıyor.”

Sophia

Sophia müzayede günü küpelerini takmayı henüz bitirmişti ki Luke'un kamyonetinin yurdun önünde park ettiğini gördü. Luke'la tek bir takım elbisesi olduğu için dalga geçmişti ama aslında onun da sadece iki etek ceket takımı vardı. Ve bunları almasının tek nedeni de iş görüşmelerinde şık ve profesyonel görünmekti. Bunları alırken bir sürü iş görüşmesine gideceğini sandığından iki takımın yetmeyeceğinden korkmuştu. Bu da aklına şu eski deyişi getirdi. Nasıldı... İnsanlar plan yaparken Tanrı gülümser miydi, neydi?

Her iki takımını da sadece birer kez giymesi gerekmişti. Luke'un takım elbisesinin koyu renk olduğunu bildiğinden iki takımın içinden daha açık renk olanı seçti. Daha önceki heyecanına karşın şimdi müzayedeye gitmek konusunda tuhaf bir şekilde karmaşık hisler içindeydi. Müzayededeki eserlerin Ira'nın koleksiyonundan parçalar olduğunu öğrenmek işi kişisel bir boyuta taşımıştı ve tablolara bakarken, hastanede mektubu okuduğu sırada Ira'nın yüzünde beliren ifadeyi görmekten korkuyordu. Öte yandan müzayedeye gitmemek

de saygısızlık olurmuş gibi geliyordu çünkü koleksiyon Ira ve karısı için çok değerliydi. Sophia ikircikli hisler içinde odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indi.

Luke girişte onu bekliyordu.

“Hazır mısın?”

“Sanırım,” dedi zaman kazanmaya çalışır gibi. “Şimdi durum farklı.”

“Anlıyorum. Gece boyunca Ira’yı düşündüm.”

“Ben de öyle.”

Luke zoraki gülümsedi. Tebessümünün ardında pek bir heyecan yoktu. “Bu arada muhteşem görünüyorsun. Tam bir yetişkin olmuşsun.”

“Sen de öyle,” dedi Sophia içtenlikle. *Ama...*

“Neden cenazeye gidiyormuşuz gibi hissediyorum?” diye sordu Sophia, Luke’a.

“Çünkü,” dedi Luke, “bir bakıma öyle yapıyoruz.”

Kongre Merkezi’nin büyük sergi salonuna girdiklerinde saat on bir olmuştu. Hiçbir şey Sophia’nın beklediği gibi değildi. Salonun öteki ucunda bir sahne vardı ve üç tarafı perdelerle çevriliydi. Sağ tarafta yükseltilmiş kürsülerin üstüne iki uzun masa yerleştirilmiş, üzerlerine onar tane telefon dizilmişti. Diğer tarafta ise podyum bulunuyordu ki kuşkusuz müzayede görevlisinin yeri burasıydı. Sahnenin arka tarafı büyük bir ekrandan oluşuyor ve en önde boş bir şövale duruyordu. Stadyum biçiminde dizilmiş yaklaşık üç yüz kadar sandalye sahneye bakıyor, teklifçilere açık bir görüş alanı sunuyordu.

İçerisi kalabalık olmakla birlikte sandalyelerin yalnızca birkaçı doluydu. İnsanlar daha ziyade salonda geziniyor, çok değerli sanat eserlerinin fotoğraflarını inceliyordu. Fotoğraflar

duvarlar boyunca dizilmiş şövalelerin üstüne yerleştirilmişti, yanlarında da eseri yapan sanatçı, sanatçının diğer müzayede-lerde yer almış çalışmalarının ederi ve işin tahmini değeriyle ilgili bilgiler yer alıyordu. Diğer ziyaretçiler ise girişin her iki tarafında bulunan, üstü tüm koleksiyonu anlatan kataloglarla dolu dört podyumun etrafında toplanmıştı.

Sophia yanında Luke'la salonda dolaşırken kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. Tüm bu resimlerin bir zamanlar Ira'ya ait olmasının verdiği garip his yüzünden değil sadece, aynı zamanda koleksiyonun kendisinden dolayı. Picasso ve Warhol, Johns ve Pollock, Rauschenberg ve de Kooning'den eserler yan yana sergilenmişti. Bunların bazıları, daha önce hiçbir yerde okumadığı ya da hakkında hiçbir şey duymadığı parçalardı. Bazı tahmini fiyatlar karşısında ağzı açık kalıyor, derken bir sonraki tabloya baktığında çok daha yüksek bir fiyatla karşılaşıyordu. Tüm bunlara bakarken, bu rakamları Ira'yla bağdaştırmaya çalışıyordu; mektubunda karısına olan sevgisinden başka bir şey yazmamış olan o tatlı adamla.

Görünüşe bakılırsa Luke'un aklından da benzer şeyler geçiyordu çünkü Sophia'nın elini tutup şöyle mırıldandı: "Mektubunda bunlardan hiç bahsetmemişti."

"Belki de bunlar onun için önemli değildi," dedi Sophia şaşkınca. "Ama cidden, nasıl önemli olmaz ki?" Luke cevap vermeyince Sophia onun elini sıktı. "Keşke ona daha fazla yardım edebilseydik."

"Daha fazla ne yapabilirdik ki?"

"Yine de..."

Luke mavi gözlerini Sophia'nın gözlerine dikti. "Mektubunu okudun ya," dedi. "Tek istediği buydu. Ve bana

kalırsa onu bu yüzden bulacağımız varmış. Başka kim oturup beklerdi ki?”

Yerlerine geçmeleri için anons yapıldığında Luke’la Sophia ancak arka sırada yer bulabildi. Oradan şövaleyi görmek imkânsızdı ve Sophia elinde olmadan hayal kırıklığına uğradı. Resimleri yakından görmeyi çok isterdi ama n koltukların muhtemel alıcılara ayrıldığını biliyordu ve istediği en son şey, sonradan birinin omzuna dokunup yer değiştirmesini rica etmesi olurdu. Birkaç dakika sonra takım elbiseli erkeklerle kadınlar yükseltilmiş masaların üstündeki telefonların başında yerlerini almaya başladılar. Derken tepedeki ışıklar karardı, bir dizi spot lambası açıldı ve sahne aydınlandı.

Sophia kalabalığı şöyle bir gözden geçirdi. Danışmanı da dâhil sanat tarihi hocalarından ikisini gördü. Saat bire yaklaşırken salon giderek sessizleşti. şık takım elbisesi içinde beyaz saçlı bir adam podyuma doğru yürürken hafif fısıltılar da ke-sildi. Adamın elinde bir dosya vardı. Dosyayı açtıktan sonra elini göğüs cebine götürdü ve okuma gözlüklerini çıkardı. Gözlükleri takarken sayfaları düzenlemeye başladı.

“Bayanlar, baylar, Ira ve Ruth Levinson’ın olağanüstü koleksiyonunun müzayedesine geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek isterim. Bildiğiniz gibi, böylesi bir etkinliği firmamıza ait meknlar dışında gerçekleştirmemiz alışılmadık bir durum. Fakat Bay Levinson bizlere başka seçenek bırakmadı. Aynı zamanda bugünkü müzayedenin teferruatlarının muğlak bırakılmış olması da alışıldık bir durum değil. Öncelikle sizlere bu müzayedeyle ilgili kuralları açıklamak istiyorum. Koltukların her birinin altında numaralı birer palet bulunmakta ve...”

Müzayedeci fiyat tekliflerine dair kuralları açıklamaya devam ederken Sophia'nın düşünceleri yine Ira'ya kaymıştı, söylenenleri duymaz olmuştu. Müzayedeye katılmaya hak kazananların listesini hayal meyal duyabildi; Whitney, MoMA ve Tate'ten küratörlerle yurtdışındaki şehirlerden gelen diğerleri. Salondaki insanların çocuğunun ya özel koleksiyonerlerin ya da galerilerin temsilcileri olduğunu tahmin ediyordu. Kuşkusuz hepsi de bu çok nadir bulunan eserlere sahip olma peşindeydi.

Kurallar açıklandıktan, belli kişilerle kurumlara teşekkür edildikten sonra beyaz saçlı adam "Şimdi," dedi, "sizlere Howie Sanders'ı takdim etmekten büyük bir zevk duyacağım. Bay Sanders uzun yıllar boyunca Ira Levinson'ın vekilliğini yaptı ve onun birkaç açıklamasını sizlerle paylaşmak istiyor."

Sanders göründü. Koyu renk takım elbisesi kemikli vücudundan dökülen, yaşlı bir adamdı. Yavaş yavaş podyuma doğru ilerledi. Burada boğazını temizledikten sonra dikkatlerden kaçmayacak kadar dinç ve net bir sesle konuşmaya başladı.

"Bugün burada olağanüstü bir organizasyona katılmak için toplanmış bulunmaktayız. Ne de olsa bu büyüklükte ve önemde bir koleksiyonun bu kadar uzun zamandır fark edilmemesi ve dikkat çekmemesi alışıldık bir durum değil. Altı yıl öncesine kadar bu salonda bulunan kişilerin çok az bir kısmının bu koleksiyonun varlığından haberdar olduğunu sanıyorum. Koleksiyonun ne koşullarda, diğer bir deyişle nasıl ortaya çıktığı ilk kez o zaman bir dergi yazısında anlatılmıştı. Fakat son kırk senedir Ira Levinson'ın vekilliğini yapan biri olarak ben dahi bu koleksiyonun kültürel önemi ve değeri karşısında hayretler içinde kaldım."

Sanders sözlerine devam etmeden önce durup dinleyenlere baktı. “Fakat burada bulunmamın sebebi bu değil. Burada bulunuyorum çünkü Ira bu müzayedeye dair verdiği talimatlarda çok net davrandı ve müzayedeye başlamadan önce sizlere birkaç şey söylememi rica etti. İtiraf etmeliyim ki böyle bir şeyin benden istenmesini tercih etmezdim. Her ne kadar mahkeme salonunda veya ofisimin sınırları içinde rahat biri olsam da bu türden bir kitlenin karşısına çıkmam çok nadir gerekmiştir ki pek çoğunuzun bir müşteri veya bir kurum adına benim bile kavramakta zorlandığım fiyatlarda belli bir sanat eseri satın almak gibi bir sorumluluğunuz olduğunu biliyorum. Buna karşın arkadaşım Ira benden konuşmamı istediği için kendimi bu nahoş durumda bulmuş hâldeyim.”

Seyircilerden iyi niyetli birkaç kahkaha ses işitildi.

“Sizlere Ira hakkında ne söyleyebilirim ki? İyi biri olduğunu mu? Dürüst, vicdanlı biri olduğunu mu? Karısına tapan bir erkek olduğunu mu? Yoksa sizlere işinden veya ne zaman bir araya gelsek etrafa yaydığı o sessiz bilgeliğinden mi bahsetmeliyim? Tüm bu soruları Ira’nın sizlere ne söylememi istediğini anlama çabası içinde kendime sordum. Karşınızda duran ben değil de o olsaydı ne derdi? Bana kalırsa Ira sizlere şunu söylerdi: *Hepinizin anlamasını istiyorum.*”

Bu sözlerin ardından sustu, herkesin dikkatini topladığından emin olmak istiyordu.

“Bir zamanlar rastladığım muhteşem bir alıntı var,” diye devam etti konuşmasına. “Pablo Picasso’ya atfedilir ve pek çoğunuzun bildiği üzere kendisi bugünkü müzayedede çalışması sergilenecek Amerikalı olmayan tek sanatçı. Yıllar önce Picasso’nun şöyle dediği söylenmiştir: *Hepimiz sanatın gerçeklik olmadığını biliyoruz. Sanat, gerçekliği fark etmemizi*

sağlayan bir yalandır, en azından anlamamız için bize sunulan gerçekliği.”

Sanders tekrar davetlilere baktı. Sesi yumuşadı.

“Sanat, gerçekliği fark etmemizi sağlayan bir yalandır, en azından anlamamız için bize sunulan gerçekliği,” diye yineledi sözlerini. “Bu alıntı üzerine düşünmenizi istiyorum.” Konferans salonuna şöyle bir göz gezdirdi, sessiz seyircilerin yüzlerini aradı. “Bu sözü pek çok açıdan derinlikli buluyorum. Açık bir şekilde, bugün inceleyeceğiniz sanat eserlerine bakış biçiminize değiniyor. Bununla birlikte, biraz daha düşününce, Picasso’nun yalnızca sanattan mı bahsettiğini yoksa hayatlarımıza da bu prizmadan bakmamızı mı istediğini düşünmeye başlıyorum. Picasso’nun söylemek istediği neydi? Bana kalırsa, gerçekliğimizin algılarımız tarafından şekillendirildiğini söylüyordu. Bir şey deneyimlerimize dayanarak sadece bizler -siz ve ben- öyle inandığımız için iyi veya kötüdür diyordu. Yine de Picasso bunun bir yalan olduğunu söylüyordu. *Başka bir deyişle, kanılarımızla düşüncelerimiz, hislerimiz -yaşadığımız her şey- bizleri sonsuza dek sınırlamak zorunda değildir.* Bazılarınıza bu konuşmanın ahlaki rölativiteye doğru uzanıyor gibi görüldüğünün farkındayım, diğer bir kısmınız da muhtemelen benim aklını kaçırmış yaşlı bir adam olduğumu düşünüyordur...”

Dinleyenler tekrar gülüştü.

“Oysa burada bulunmamın sebebi Ira’nın seçtiğim bu alıntıdan memnuniyet duyacağını sizlere söylemek. Ira iyilik ve kötülüğe, doğru ve yanlış, aşka ve nefrete inanırdı. Yıkım ve nefretin dünya çapında meydanda olduğu bir ortamda, bir dönemde büyüdü. Yine de bunların kendisini ve her gün olmaya çalıştığı kişiyi sınırlamasına asla izin vermedi. Bugün bu

müzayedeyi onun önemli bulduğu her şeye dair bir tür anma olarak görmenizi istiyorum. Fakat her şeyden önce, hepinizin anlamasını diliyorum.”

Sophia, Sanders'ın konuşmasına ne anlam vereceğini kestiremiyordu. Etrafına bakınca anlayan herhangi birisi olduğundan da şüpheliydi. Sanders konuşurken bir grup insanın cep telefonu ile mesajlaşırken diğerlerinin de kataloğu incelediğini fark etmişti.

Beyaz saçlı adam, Sanders'a bir şeyler danışırken kısa bir sessizlik oldu. Ardından müzayedeci podyuma döndü. Yine okuma gözlüklerini takıp boğazını temizledi.

“Pek çoğunuzun farkında olduğu gibi, müzayede çeşitli aşamalara göre programlandı ve ilki bugün düzenlenecek. Şu noktada her bir aşamanın ne eser sayısına ne zamanlamasına karar vermiş değiliz, zira bunlar kuşkusuz bugün kaydettiğimiz ilerlemeye bağlı olarak belirlenecekler. Şu anda pek çoğunuzun müzayedenin parametrelerini öğrenmeyi beklediğinizi biliyorum.”

Kalabalık neredeyse hep birden tüm dikkatiyle öne doğru eğildi.

“Parametreler yine müşteri tarafından belirlendi. Müzayede anlaşması birtakım... alışılmadık ayrıntılarıyla epey kendine özgü... Buna bugün sunulacak eserlerin sıralaması da dâhil. Hepinizin önceden öğreneceği talimatlardan herbiri için, önümüzdeki otuz dakikayı müşterilerinizle sıralamayı konuşmanız için ayırıyoruz. Unutmayın ki bugün eksiksizce sunulacak tabloların listesi kataloğun otuz dört ile doksan altıncı sayfaları arasında. Ayrıca duvarların önündeki fotoğraflarda da sergileniyor. Buna ek olarak müzayede sıralaması ekranda listelenecektir.”

İnsanlar koltuklarından kalkıp telefonlarını aldı. Diğerleri ise kendi aralarında konuşmaya başladı. Luke eğilip Sophia'nın kulağına fısıldadı.

"Yani buradaki hiç kimse işlerin sırasını bilmiyor mu? Ya istedikleri parça müzayedenin sonuna kadar satışa sunulmazsa? Burada saatlerce bekleyebilirler."

"Böyle olağanüstü bir fırsatı yakalamışken muhtemelen sonuna kadar beklemeye takılmazlar."

Luke duvar boyunca dizilmiş şövaleleri işaret etti. "Peki sen hangisini isterdin? Çünkü cebimde birkaç yüz dolar var ve koltuğumun altında numaralı bir palet duruyor. Picasso'yu mu? Jackson Pollock'u mu? Yoksa Warhol'lardan birini mi?"

"Keşke."

"Sence satış fiyatları tahminlere yaklaşır mı?"

"Hiçbir fikrim yok ama müzayede evinin bu konuya hâkim olduğuna eminim. Muhtemelen yakın olacaktır."

"Buradaki tablolardan birkaçı benim çiftliğim yirmi katı değerinde."

"Biliyorum."

"Bu çılgınlık."

"Olabilir," diye kabul etti Sophia.

Luke başını çevirip etrafı inceledi. "İra tüm bunlar hakkındaki ne düşünürdü acaba?"

Sophia hastanede gördüğü yaşlı adamı anımsadı. Ve bu resimlerden tek satır bahsetmeyen o mektubu. "Umurunda olacağından bile emin değilim."

Ara sona erip de herkes yerine döndüğünde beyaz saçlı adam yine podyuma çıktı. Aynı anda da iki adam büyük bir dikkatle sahnede duran şövaleye üstü örtülü bir tablo taşıdı. Artık mü-

zayede başladığına göre Sophia insanların ilgisini açıkça belli eden uğultular duymayı beklemişti ama salonu incelediğinde yalnızca birkaç kişinin ilgilendiğini fark etti. Konuşmacı takdimini yapmaya hazırlanırken insanlar yine telefonlarıyla oynuyordu. En önemli işlerden birinin, de Kooning'in bir eserinin, programa göre ikinci, Jasper Johns'un ise üçüncü sırada olduğunu biliyordu. Sanatçılar arasında Sophia'nın tanımadıkları da vardı ve bu da onlardan biriydi.

"Müzayedenin birinci parçası kataloğun otuz dördüncü sayfasında bulunabilir. Bay Levinson'ın isteği üzerine bu eserin fotoğrafı sergilenmedi. Tuval üzerine yağlıboya, 60'a 76 santimetre, sanatçının kendisi değil Levinson buna *Ruth'un Portresi* adını verdi. Çoğunuzun bildiği üzere Ruth, Ira Levinson'm karısıydı."

Sophia ve Luke örtü açılırken dikkat kesilmişti. Arka tarafta tablo büyütülmüş hâliyle ekrana yansdı. Sophia acemi gözüyle dahi bunun bir çocuk tarafından yapıldığını anlayabiliyordu.

"1953'te doğmuş, 1986'da ölmüş Amerikalı Daniel McCallum tarafından yapıldı. Tablonun kesin tarihi bilinmiyor, bununla birlikte 1965 ve 1967 arasında yapıldığı tahmin edilmekte. Ira Levinson'ın bu parçaya dair anlatımına göre Daniel, Ruth'un eski bir öğrencisi ve tablo Bay Levinson'a McCallum'un dul karısı tarafından 2002 senesinde hediye edilmiş."

Tablo tanıtılırken Sophia daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. O mesafeden bile bunun bir amatörün işi olduğunu anlamıştı. Yine de, özellikle de o mektubu okuduktan sonra Ruth'un nasıl biri olduğunu merak ettiği için resmi görmeye çalışıyordu. Yorumun hamlığına rağmen Ruth çok güzeldi.

Yüzünde Ira'yı anımsatan bir tür hassasiyet vardı. Müzayedeci konuşmasına devam etti.

“Sanatçıya dair bilinen pek bir şey yok, üstelik başka eserler ürettiği de bilinmiyor. Dün bu eseri görmek için anlaşıma yapmamış olanlar şimdi tabloyu incelemek üzere sahneye yaklaşabilirler. Müzayede beş dakika sonra başlayacak.”

Kimse yerinden kımıldamadı. Kimse de kımıldamayacaktı, Sophia bunu biliyordu. Onun yerine fısıltıların yükseldiğini işitti. Bazıları sohbet ederken diğerleri müzayedenin bir sonraki parçasına geçilmesi için yaşadıkları sabırsızlığı bastırmaya çalışıyordu. Gerçek müzayedenin başlayacağı zamanı.

Beş dakika çok yavaş geçti. Podyumdaki adam da duruma şaşırıp benzemiyordu. Önündeki kâğıtları karıştırıyor, diğerlerinden daha ilgili görünmüyordu. Luke bile umursamaz gibiydi. Onun da Ira'nın mektubunu dinlediği düşünülürse Sophia buna şaşırmadan edemedi.

Vakit dolduğunda müzayedeci herkesi sessizliğe davet etti. “Daniel McCallum’un *Ruth’un Portresi*. Müzayedeyi bin dolardan başlatacağız,” dedi. “Bin dolar. Biri bin dolar mı dedi?”

Seyircilerden kimse yerinden kımıldamadı. Podyumdaki beyaz saçlı adam hiç tepki alamamıştı. “Dokuz yüz dolar? Unutmayın ki bu şimdiye dek oluşturulmuş en büyük özel koleksiyonun bir kısmına sahip olma fırsatı.”

Yine kimseden ses çıkmadı.

“Sekiz yüz dolar?”

Birkaç saniye sonra: “Yedi yüz dolar?”

“Altı yüz dolar?”

Fiyatın her düşüşünde Sophia'nın içi parçalanıyordu. Bu bir şekilde doğru gelmiyordu. Ira'nın Ruth'a yazdığı mektubu

düşündü bir kez daha. Onun için ne kadar önemli olduğunu anlatan o mektubu.

“Beş yüz dolar?”

“Dört yüz dolar?”

O anda Sophia gözünün ucuyla Luke’un paletini kaldırdığım gördü. “Dört yüz dolar,” diye seslendi Luke ve sesi duvarlardan yankılanmış gibi işitildi. Dinleyenlerden birkaçı ona doğru dönse de çok azı ilgileniyor gibiydi.

“Dört yüz dolar dendi. Dört yüz dolar. Dört yüz elli veren var mı?”

Salondakiler sessizliğini korudu. Sophia birdenbire başının döndüğünü hissetti.

“Satıyorum, satıyorum, sattım...”

Luke’un yanına, elinde not panosuyla esmer bir kadın yaklaştı. Satış sözleşmesi için Luke’un hesap bilgisini veya daha önceden doldurduğu formu istedi.

“Hiç form doldurmadım,” dedi Luke tereddütle.

“Ödemeyi nasıl yapmak istersiniz?”

“Nakit kabul ediyor musunuz?”

Kadın gülümsedi. “Elbette, efendim. Lütfen beni takip edin.”

Luke kadınla birlikte oradan ayrıldı ve birkaç dakika sonra elinde faturasıyla birlikte geri döndü. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle Sophia’nın yanına oturdu.

“Neden yaptın?” diye sordu Sophia.

“Bu tablonun Ira’nın en sevdiği tablolarından biri olduğuna bahse girerim.” Omuz silktilti. “Satışa çıkarılan ilk resim. Ayrıca karısını seviyordu ve bu onun portresi. Kimsenin istememesi de garip geldi.”

Sophia bir an durdu. “Seni tanımıyor olsaydım romantik birine dönüştüğünü düşünürdüm.”

“Bana kalırsa,” dedi Luke yavaşça, “asıl romantik olan Ira’yımış. Ben sadece ayvayı yemiş bir rodeocuyum.”

“Bundan çok daha fazlasısın,” dedi Sophia dirseğiyle onu dürterek. “Nereye asacaksın tabloyu?”

“Bunun pek bir önemi olduğunu sanmıyorum, sen ne dersin? Üstelik birkaç ay sonra nerede yaşayacağımı bile bilmiyorum.”

Sophia’nın cevap vermesine kalmadan bir tokmak sesi işitildi. Ardından müzayedeci tekrar mikrofonun başına geçti.

“Bayanlar, baylar, müzayedeye devam etmeden önce müzayedenin parametreleri için sizlere tekrar Howie Sanders’ı takdim etmek isterim. Bu çalışmanın satılmasıyla ilgili olarak size Ira Levinson’ın mektubunu okuyacak.”

Sanders perdenin arkasından çıktı. Elinde bir mektupla, üstüne büyük gelen takımı içinde ayaklarını sürüyordu. Beyaz saçlı adam mikrofonda yer açmak için kenara çekildi.

Sanders zarfı bir mektup açacağıyla açtıktan sonra mektubu çıkardı. Derin bir nefes alıp yavaş yavaş kâğıdı açtı. Salona şöyle bir göz gezdirdi ve suyundan bir yudum aldı. O anda yüzünde ciddi bir ifade belirdi; çok dramatik bir sahneyi oynamaya hazırlanan bir oyuncu gibiydi. Derken mektubu okumaya başladı.

Ben Ira Levinson ve bugün sizlere aşk hikâyemi anlatacağım. Hayal ettiğiniz türden bir aşk hikâyesi değil bu. Kahramanlarla kötü adamlara, yakışıklı prenslerle güzel prenseslere dair bir hikâye değil. Aksine, Ruth adında olağanüstü bir kadınla tanışan Ira isminde basit bir adamın

hikâyesi. Gençken tanıştık ve âşık olduk. Sonra evlendik ve birbirimize bağlılık yemini ettik. Pek çok insanınkine benzer bir hikâye, tek farkı Ruth'un sanattan anlaması, benim ise gözümüñ ondan başkasını görmemesiydi. Ve bir şekilde bu, ikimiz için de paha biçilmez hâle gelen bir koleksiyon oluşturmamız için yeterli oldu. Ruth için sanat güzellik ve yetenek demekti. Benim içinse sanat sadece Ruth'un bir yansımasıydı. Bu şekilde evimizi sanatla doldurduk ve birlikte uzun ve mutlu bir hayat yaşadık. Derken bir gün her şey sona erdi ve kendimi artık hiçbir anlamı kalmamış bir dünyanın içinde buluverdim.

Sanders gözyaşlarını silmek için sustu. Sophia sesinin çatal-
lanmaya başladığını duyunca şaşırmıştı. Sanders boğazını te-
mizledi. Sophia birdenbire mektubun devamını çok merak
etmişti, öne doğru eğildi.

*Bu benim açımdan hiç adil değildi. Ruth olmadan hayatımın hiçbir anlamı yoktu. Derken bir mucize oldu. Bana karımın portresini getirdiler. Beklenmedik bir he-
diyeydi bu ve resmi duvara astığımda tuhaf bir şekilde Ruth'un beni izlediği hissine kapıldım. Bana yardım ettiği hissine. Bana yol gösterdiği hissine. Yavaş yavaş, onunla geçirdiğim hayata dair hatıralar yeniden canlan-
dı. Koleksiyonumuzun her bir parçasına bağlı hatıralar. Benim için bu hatıralar her zaman sanattan daha değerli oldu. Bunları öylece vermem mümkün değildi ama öte yandan, şayet sanat eserleri Ruth'a, hatıralar da bana ait-
se, koleksiyonu ne yapacaktım ki? Ben bu ikilemi anlıyordum ama yasalar anlamıyordu. Uzun bir süre boyunca ne*

yapacağımı bilemedim. Ne de olsa Ruth yanımda değilken ben bir hiçtim. Onu ilk gördüğüm andan beri sevdim ve artık hayatta olmamasına rağmen bilmenizi isterim ki son nefesimde bile onu sevdim. Her şeyden öte şu basit gerçeği anlamanızı istiyorum: Sanat güzel ve son derece değerli olsa da, onu taptığım karımla bir gün daha geçirmek uğruna gözümü kırpmadan feda ederdim.

Sanders kalabalığı inceledi. İnsanlar koltuklarında hareketsiz kaldı.

Bir şey oluyordu, olağan dışı bir şey. Görünüşe bakılırsa Sanders da bunun farkındaydı. Belki de bunu sezdiğinden nutku tutulmuş gibiydi. İşaret parmağını dudaklarına götürdükten sonra konuşmasına devam etti.

“Sadece bir gün daha,” dedi Sanders ve konuşmasını sürdürmeden önce bir süre sustu.

Peki bunu gerçekten yapacağıma inanmanızı nasıl sağlayabilirim? Sanatın piyasa değerinin kesinlikle umurumda olmadığına sizi nasıl ikna edebilirim? Ruth’un benim için gerçekten ne kadar özel olduğunu nasıl kanıtlayabilirim? Ona olan aşkımın satın aldığımız her eserin temelinde olduğunu unutmamanız için ne yapabilirim?

Sanders kemerli tavana baktıktan sonra insanlara döndü.

“Ruth’un Portresi’ni satın alan kişi lütfen ayağa kalkabilir mi?”

Sophia’nın nefesi kesildi, Luke ayağa kalkarken yüreği güm güm atıyordu. Salondaki herkes onlara döndü.

Vasiyetimin ve müzayedenin koşulları basit: Ruth'un Portresi'ni her kim satın almışsa, şu andan itibaren koleksiyonun tamamına sahip olmasına karar verdim. Koleksiyon artık bana ait olmadığına göre sonuç itibariyle müzayedenin kalan kısmı iptal edilmiştir.

Luke

Luke yerinden kımıldayamıyordu. Salona çöken şaşkın sessizlikte arka sırada öylece ayakta kalakalmıştı. Ira'nın sözlerini kavraması birkaç saniye sürdü. Yalnızca Luke değil, salondaki herkes aynı durumdaydı.

Sanders ciddi olamazdı. Ya da ciddiyse Luke onu yanlış anlamıştı. Çünkü duyduklarına bakılırsa az önce tüm bu koleksiyona sahip olmuştu. Ama bu mümkün değildi. Mümkün olamazdı. Öyle değil mi?

Bu düşüncelerinin yansımasını salondakilerin yüz ifadelerinde de görür gibiydi. Afallamış suratlar, anlam veremeyen hoşgörüsüz bakışlar, ellerini havaya savuran insanlar, şok ve şaşkınlık içinde hatta neredeyse ihanete uğradığını düşünen yüzler.

Ve sonra tam bir kargaşa oldu. Spor müsabakalarında görülen, insanların sandalye fırlattığı türden bir hengâme değildi bu. Statü sahibi ve kendini beğenmiş insanların kontrollü öfkesiydi. Üçüncü sırada ortalarda oturan bir adam ayağa fırlayıp avukatını çağırma tehdidinde bulundu. Bir başkası da

sahte iddialarla buraya getirildiğini ve o da avukatına haber vereceğini söyledi. Bir diğeri ise müzayede evini sahtekârlık yapmakla suçladı.

Salondakilerin hakaretleri ve hiddeti giderek artıyordu. Önce yavaş yavaş, derken patlama aşamasında. Giderek daha çok sayıda insan ayağa kalkıp Sanders'a bağılıyor, bir başka grup ise tepkisini beyaz saçlı adama yöneltiyordu. Salonun öteki ucunda hışımla dışarı çıkan birinin çarpmasıyla şövalelerden biri devrildi.

Sonra yavaş yavaş herkes Luke'a dönmeye başladı. Luke kalabalığın ihanete uğramış öfkesini, hayal kırıklığını üstünde hissediyordu. Fakat aynı zamanda da keskin bir şüpheyi. Bunun yanı sıra bazı gözler fırsatçı bakışlarla parlıyordu. Üstüne oturan bir takım içindeki çekici bir sarışın ona yaklaştı. Derken birdenbire sandalyeler kenara itildi ve insanlar akın akın Luke'un başına üşüşmeye başladı. Herkes hep bir ağızdan ona bir şeyler söylüyordu.

"Affedersiniz..."

"Konuşabilir miyiz?"

"Sizinle bir görüşme ayarlamak isterim..."

"Warhol tablolarını ne yapacaksınız?"

"Müşterim özellikle Rauschenberg tablolarından birini satın almak istiyor..."

Luke hiç düşünmeden Sophia'nın elini tuttuğu gibi sandalyesini arkaya itti. Oradan bir an evvel çıkmak istiyordu ve bir saniye sonra aceleyle kapıya doğru ilerliyorlardı. Seyirciler de peşlerinden geliyordu.

Luke kapıları iterek açınca karşısına iki kadın, sponsorluğu yapan müzayede evinin yaka kartını taşıyan bir adam ve arkalarında duran altı güvenlik görevlisi çıkıverdi. Kadınlardan

biri az önce bilgilerini ve cüzdanındaki bütün parayı almış olan kişiydi.

“Bay Collins?” dedi kadın. “Adım Gabrielle ve müzayede evi için çalışıyorum. Koridorun hemen ilerisinde sizin için özel bir odamız var. Ortalığın biraz karışabileceğini düşündüğümüzden rahatlığınızı ve güvenliğinizi sağlamak için özel düzenlemeler yaptık. Lütfen beni takip eder misiniz?”

“Aslına bakarsanız kamyonetime gitmeyi düşünüyordum...”

“Sizin de tahmin edebileceğiniz üzere biraz evrak işi daha var. Lütfen. Zahmet olmazsa?” Kadın koridoru işaret etti.

Luke arkasını döndüğünde yaklaşan kalabalığı gördü. “Tamam, gidelim.”

Sophia’nın elini bırakmadan Gabrielle’i takip etti. Üç koruma da peşlerinden geliyordu. Luke diğer korumaların insanları engellemek için kapıda kaldıklarını fark etmişti. Kapının oradan ona seslendiklerini duyabiliyordu.

Birinin ona eşek şakası yaptığı gibi gerçeküstü bir izlenime kapılmıştı. Amacı neydi, hiçbir fikri yoktu ya. Bu delilikti. Tüm bunlar kesinlikle delilikti...

Hep birlikte köşeyi döndüler, merdivenlere açılan bir kapıdan girdiler. Luke başını çevirip arkaya baktığında sadece iki korumanın kaldığını gördü. Üçüncü de o kapıyı korumak için geride kalmıştı.

İkinci kata çıktıklarında Gabriel’in açtığı ahşap panelli kapılardan geçtiler.

“Buyurun,” dedi Gabrielle onları ferah bir süite alırken. “Rahatınıza bakın. Katalog işte burada. İsterseniz yiyecek içecek bir şeyler de var. Sormak istediğiniz bir yığın şey olduğuna eminim. Sizi temin ederim ki hepsinin cevabını alacaksınız.”

“Neler oluyor?” diye sordu Luke.

Gabrielle bir kaşım havaya kaldırdı. “Biliyorsunuz sanıyordum,” dedi soruya doğrudan cevap vermeden. Sophia’ya doğru dönüp elini uzattı. “Korkarım sizinle tanışmadık.”

“Sophia,” dedi. “Sophia Danko.”

Gabrielle başını eğdi. “Slovaksınız değil mi? Çok güzel bir ülkedir. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.” Ardından tekrar Luke’a döndü. “Korumalar odanın hemen dışında olacaklar, yani kimse sizi rahatsız edemez, endişelenmeyin. Şimdi ikinizin konuşup tartışacak bir sürü şeyiniz olduğuna eminim. Sizleri koleksiyonunuza bakmanız için birkaç dakikalığına yalnız bırakacağız. Sizin için de uygun mu?”

“Sanırım,” dedi Luke. Hâlâ başı dönüyordu. “Ama...”

“Bay Lehman ve Bay Sanders birazdan yanınıza gelecektir.”

Luke bir kaşını kaldırıp Sophia’ya baktıktan sonra odayı inceledi. Kanepelerle koltuklar yuvarlak bir sehpanın etrafını çevreliyordu. Masada buz kovası içinde bir şişe şampanya da dâhil olmak üzere çeşitli içecekler, sandviç tepsisi, kristal bir tabakta seçme peynirlerle meyveler vardı.

Masanın yanında bir sayfası açılmış olan katalog duruyordu.

Arkalarındaki kapı kapanınca Luke’la Sophia baş başa kaldı. Sophia temkinli bir şekilde masaya yanaşıp kataloğun açık sayfasını incelerken Luke onu izledi.

“Ruth’un tablosu,” dedi sayfaya dokunup. Parmağını hafifçe fotoğrafın üstünde gezdirdi.

“Tüm bunları gerçekten yaşıyor olamayız, değil mi?”

Sophia bir süre daha fotoğrafa baktıktan sonra yüzünde şaşkın ve mutlu bir gülümsemeyle Luke’a döndü. “Evet,” dedi, “bana kalırsa gerçekten yaşıyoruz.”

Gabrielle yanında Bay Sanders ve Bay Lehman'la birlikte döndü. Bay Lehman müzayedeye başkanlık eden beyaz saçlı adamdı.

Sanders kendini tanıttıktan sonra bir sandalyeye oturdu ve keten bir mendile burnunu sildi. Yakından bakınca yüzündeki çizgiler daha derin görünüyordu, saçları ve gür kaşları kırışmıştı. Luke onun yetmişlerinin ortasında olduğunu tahmin etti. Yine de yüz ifadesinden alttan alta bir tür haylazlık seziliyor, bu sayede daha genç görünüyordu.

“Konuşmamıza başlamadan önce kafanızı kurcaladığına emin olduğum ilk ve en bariz soruya değinmemeye izin verin,” diye girdi söze Sanders ellerini dizine koyarak. “Büyük olasılıkla bu işte bir yanlışlık var mı diye düşünüyorsunuz. *Ruth'un Portresi*'ni satın almakla sahiden tüm koleksiyona sahip oldunuz mu? Haklı mıyım?”

“Aşağı yukarı,” diye kabullendi Luke. Konferans salonundaki kargaşadan beri düpedüz sersemlemişti. Bu ortam... Bu insanlar... Hiçbir şey ona tüm bunlardan daha yabancı gelemezdi herhâlde.

“Bunu evet olarak alıyorum,” dedi Sanders kibarca. “İra Levinson'ın vasiyetindeki şartlara göre bu özel tabloyu, *Ruth'un Portresi*'ni satın alan kişi tüm koleksiyonun sahibi olacaktı. İşte bu yüzden satışa sunulan ilk eser oydu. Diğer bir deyişle bu işte bir iş yok. Başka bir koşul, şart falan yok. Koleksiyon artık tamamen sizin ve onunla ne isterseniz yapabilirsiniz.”

“Koleksiyonu hemen şimdi kamyonetimin arkasına yüklemenizi ve hepsini evime götürmeyi isteyebilir miyim mesela? Hemen şu anda?”

“Evet,” diye karşılık verdi Sanders. “Tabii koleksiyonun büyüklüğü göz önüne alınırsa büyük ihtimalle birkaç sefer

yapmak gerekebilir. Ayrıca bazı eserlerin değeri düşünülürse nakliye için daha güvenilir bir yol öneririm.”

Luke afallamış bir hâlde Sanders’a bakıyordu.

“Ayrıca bir konu daha var.”

İşte başlıyoruz, diye düşündü Luke.

“Veraset vergisi,” dedi Sanders. “Belki biliyor, belki bilmiyorsunuz ama belli bir meblağın üstündeki her türlü vasiyet Amerikan hükümeti ve Milli Gelirler İdaresi tarafından vergiye tabi tutulur. Koleksiyonun değeri bu meblağın bir hayli üzerinde, bu da bundan sonra karşılamanız gereken azımsanmayacak miktarda vergi yükümlülükleriniz olacağı anlamına geliyor. Bu vergileri karşılayacak, tatmin edici meblağda likit varlıkları da içeren bir servetiniz olmadığı takdirde -ve bahsettiğim büyük bir servet- bu vergileri karşılamak için koleksiyonun bir kısmını satmanız gerekebilir. Belki de yarısını. Hangi parçaları seçtiğinize bağlı tabii. Söylediklerimi anlıyor musunuz?”

“Sanırım evet. Büyük bir miras aldım ve vergilerini ödemem gerekiyor.”

“Aynen. Yani devam etmeden önce, danışmak istediğiniz bir gayrimenkul avukatınız olup olmadığını sormak istiyorum. Şayet yoksa ben size birkaç kişi tavsiye etmekten memnuniyet duyarım elbette.”

“Hayır, yok.”

Sanders başını salladı. “Ben de öyle tahmin etmiştim, epey gençsiniz. Tabii bu güzel bir şey.” Sanders elini cebine sokup kartvizitini çıkardı. “Pazartesi sabahı beni ofisimden ararsanız size bir liste sunabilirim. Tabii önerdiğim isimlerin hiçbirisiyle çalışmak zorunda değilsiniz.”

Luke kartı inceledi. “Burada sizin de gayrimenkul avukatı olduğunuz yazıyor.”

“Öyleyim. Geçmişte başka alanlarda da hizmet vermiştim ama bugünlerde emlak işleri bana daha uygun geliyor.”

“O hâlde sizi işe alabilir miyim?”

“Eğer isterseniz elbette,” dedi Sanders. Odada bulunan diğerlerine doğru işaret etti. “Gabrielle ile zaten tanıştınız. Müzayede evinin müşteri ilişkileri başkan yardımcısı. David Lehman’la da tanışmanızı isterim. Kendisi müzayede evinin başkanı olur.”

Luke, Lehman’ın elini sıktı, ardından Sanders konuşmasını sürdürdü.

“Tahmin edebileceğiniz üzere müzayedeyi bu özel koşullarda düzenlemek... pek çok açıdan epey zorluydu ve buna işin finansal kısmı da dâhil. Ira Levinson, Bay Lehman’ın müzayede evini tercih etti. Gelecekte burayla iş yapma zorunluluğunuz olmamakla birlikte Ira, koleksiyonun geçtiği kişinin burayla işbirliğini sürdürmeyi düşünmesini özellikle rica etti. Araştırırsanız siz de göreceksiniz ki zaten dünyanın en iyi müzayede evlerinden biridir.”

Luke etrafındaki yüzlere baktı. Gerçeği yavaş yavaş kavramaya başlıyordu. “Pekâlâ,” dedi. “Ama böyle bir kararı avukatımla konuşmadan veremem.”

“Bence bu gayet akıllıca bir karar,” dedi Sanders. “Burada sorularınızı cevaplamak için bulunsak da ne kadar çabuk bir avukat tutarsanız o kadar iyi olur. Büyük ihtimalle karmaşık hâle gelecek bu süreçte sizlere yol gösterecek bir uzman faydalı olacaktır. Yalnızca verasetle ilgili değil, aynı zamanda hayatınızın diğer alanlarında da. Ne de olsa vergilerinizi ödedikten sonra bile, bugünden itibaren oldukça zengin bir adamsınız. Bu yüzden sorularınız varsa hiç çekinmeden sorabilirsiniz.”

Luke, Sophia'yla göz göze geldi, ardından Sanders'a döndü. "Ne kadar zaman Ira'nın avukatlığını yaptınız?"

"Kırk seneden fazla," diye cevap verdi Sanders bir parça hüznle.

"Ve bir avukat tutarsam bu avukat beni elinden geldiğince iyi temsil edecektir, değil mi?"

"Müşterisi olduğunuz için bunu yapmak görevi olacaktır."

"O hâlde," dedi Luke, "şu işi hemen aradan çıkarsak iyi olabilir. Sizi nasıl işe alacağım? Mesela Bay Lehman'la görüşmek için?"

"Bana bir avukatlık avansı vermeniz gerekecektir."

"Ne kadar bir avanstan söz ediyoruz?" Luke'un kaşları endişeyle çatıldı.

"Şimdilik," dedi Sanders, "bir dolar yeterli olacaktır diye düşünüyorum."

Luke derin bir nefes aldı. Yaşadığı olayın büyüklüğünü yeni yeni kavırıyordu. Zenginlik. Çiftlik. Sophia'yla kurabileceği hayat.

Luke cüzdanını çıkarıp içindekilere baktı. Portreyi satın aldıktan sonra pek bir şey kalmamıştı; sadece birkaç galon benzin alacak kadar parası vardı. Belki daha bile az. Zira bir kısmını da Howie Sanders'ı işe almak için kullandı.

Sonsöz

Müzayedeyi izleyen aylarda Luke kendini bazen bir başkasının onun için yazmış olduğu bir fantezide oynar gibi hissediyordu. David Lehman'ın önerisi üzerine haziran ortasında bir başka müzayede ayarlanmıştı. Bu seferki New York'ta düzenlenecekti. Bir başkası temmuz ortası, bir diğeri ise eylül için programlanmıştı. Satışlar koleksiyonun büyük kısmını içerecekti ki bu da ödenmesi gereken vergilerin epey üstündeydi.

O ilk gün süitte Gabrielle ve David Lehman'ın yanında Luke artık avukatı olan Sanders'a çiftliğin durumunu da açıklamıştı. Luke çiftliğin borcunu kapatmak için gereken parayı acilen bulmanın bir yolu olup olmadığını sorduğunda Sanders izin isteyip odadan çıkmıştı. On beş dakika sonra döndüğünde de Luke'a, bankanın genel müdürüyle konuştuğunu ve müdürün ödemeleri bir yıl daha aynı düzeyde tutmayı kabul ettiğini söylemişti. Hatta Luke isterse faiz ödemesini şimdilik tamamen ertelemeyi bile düşünebilirlerdi. Dahası Luke'un yeni serveti göz önüne alındığında banka yeni bir kredi vermeye de hazırdı.

"Ama... nasıl olur?" diye kekeleydi Luke.

Sanders gülümsedi. Gözleri o haylaz bakışlarla tekrar parladı. “Şöyle diyelim; büyük bir servete kavuşmuş sadık bir müşterileriyle ilişkilerini güçlendirmek istiyorlar.”

Sanders sonradan Luke’u birtakım yatırım uzmanları ve başka danışmanlarla da görüştü. Tüm bu görüşmelerde Luke’un yanındaydı ve onlara Luke’un sormayı akıl etmek bir yana anlamakta zorlandığı sorular sordu. Sanders hep yanındaydı ve Luke’un servetle birlikte gelen karmaşık işleri anlamasına yardımcı oluyordu.

Luke tüm bunlardan bazen gerçekten çok bunalsa da, hayatta çok daha kötü sorunlar, daha büyük dertler olduğunu kabul edecek de ilk insandı.

Annesi tüm bunları ilk duyduğunda Luke’a inanmadı. Sophia’ya da inanmadı. Güldü geçti. Luke ısrar edince bu kez sinirlendi. Ne zamanki Luke bankayı arayıp genel müdürle görüşmek istediğini söyledi, ancak ondan sonra şüpheye düştü. Luke telefonu annesine uzattı ve banka müdürü bizzat kredi borcu için endişelenmemesini söyledi. Luke’un annesi konuşma boyunca duygularını belli etmeden tek kelimelik yanıtlarla idare etti. Ama telefonu kapattıktan sonra Luke’a sarıldı ve biraz ağladı.

Gerçi geri çekildiğinde Luke’un tanıdığı metanetli anne çoktan geri gelmişti.

“Şimdi çok cömertler tabii ama onlara gerçekten ihtiyaç duyduğumda akılları neredeydi?”

Luke omuz silkti. “Güzel soru.”

“Bunu kabul edeceğim,” dedi Linda. “Ama krediyi tamamen kapatır kapatmaz başka bir banka bulmanı istiyorum.”

Sanders bu konuda da ona yardım etti.

Sophia'nın ailesi mezuniyeti için New Jersey'den geldi ve Luke o ılık bahar gününde onlarla birlikte oturdu, sahnede diplomasını alan Sophia'yı alkışladı. Sonra hep birlikte yemeğe çıktılar. Sophia'nın annesiyle babası ertesi gün çiftliği ziyarete gelip gelemeyeceklerini sorduğunda Luke şaşırıldı.

Luke'un annesi bunu duyunca o sabah hem evin içinde hem dışında Luke'a bir sürü iş verdi. O öğle yemeğini hazırlarken Luke da temizlik yaptı. Yemeği arka bahçedeki piknik masasında yerlerken Sophia'nın kız kardeşleri şaşkın gözlerle bir etraflarına bir Sophia'ya bakıyorlardı. Ablalarıyla Luke'un birlikteliğinin hikâyesini merak ettikleri belliydi.

Yine de yemek masasında herkes çok rahattı, sohbet akıyordu. Özellikle de Sophia'nın annesi ile Linda hemen kaynaşmıştı. Bol bol sohbet ettiler, güldüler. Ve Luke bahçeye bakıp da annesinin düzenli bir şekilde ektiği sıra sıra sebze fidanlarını görünce yüreği sıcacık oldu.

"İstediğin her yerde yaşayabilirsin, anne," dedi Luke ona o akşamın ilerleyen saatlerinde. "Çiftlikte kalmak zorunda değilsin. Eğer istersen sana Manhattan'da bir çatı katı alabilirim."

"Niye Manhattan'da yaşamak isteyecekmişim?" diye sordu annesi yüzünü buruşturarak.

"Manhattan olmak zorunda değil. Herhangi bir yer olabilir."

Linda pencereden dışarı, doğup büyüdüğü çiftliğe baktı.

"Yaşamak istediğim başka bir yer yok," dedi.

"O zaman burayı baştan aşağı yenilemeye ne dersin? Bölük pörçük değil, toptan."

Linda gülümsedi. "İşte bu," dedi, "muhteşem bir fikir."

“Eee, hazır mısınız?” diye sordu Sophia, Luke’a.

“Neye?”

Sophia mezuniyetinden sonra bir haftalığına ailesinin yanına gitmiş, Kuzey Carolina’ya yeni dönmüştü.

Çamur’a bakmak için otlaktaydılar. “Bana Güney Carolina’da olanları anlatmaya?” dedi Sophia kararlı bir şekilde. “Koca Çirkin Mahluk’a bindin mi? Yoksa çekip gittin mi?”

Bu soru üzerine o soğuk kış günü Luke’un zihninde yeniden canlandı. Hayatının en kasvetli anlarından biriydi bu. Start ağılına doğru yürüdüğünü ve parmaklıkları arasından boğaya baktığını hatırladı. İçinde büyüyen korkuyu, gerilmekten altüst olmuş sinirlerini anımsadı. Yine de yapması gerekeni yapacaktı, buraya bunun için gelmişti. Göğsünden fırlayacak gibi çarpan kalbine rağmen Koca Çirkin Mahluk’un üstüne bindi ve kayışını ayarladı. *Alt tarafı bir boğa*, dedi kendine. *Diğer boğalardan hiçbir farkı yok*. Bu doğru değildi, Luke da bunu biliyordu. Fakat ağılın kapısı açılıp da boğa fırladıktan sonra Luke dengede kalmayı başardı.

Boğa her zamanki gibi tüm vahşiliğiyle sıçrayıp bükülüyordu ama tuhaf bir şekilde kontrol Luke’taydı, sanki kendini bir mesafeden uzaktan kumandayla idare ediyormuş gibi. Her şey ağır çekimde oluyor gibiydi, hayatının en uzun performansını sergiliyordu. Yine de eğik ve merkezde kalmayı başardı, dengesini sağlamak için boştaki kolunu sallıyordu. Nihayet düdüğü sesi duyulduğunda seyirciler ayağa fırlayarak büyük bir coşkuyla alkışlamaya başladı.

Luke çabucak kayışı açtı ve aşağı atladı. İki ayağı üstüne düşmüştü. Boğa yine ona döndü. Burnundan soluyor, göğsü

inip kalkıyordu. Luke, Koca Çirkin Mahluk'un saldırmak üzere olduğunu biliyordu... Ama yapmadı. Öylece durup birbirlerine baktılar ve inanılmaz bir şekilde boğa arkasını döndü.

"Gülümsüyorsun," dedi Sophia ve Luke daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Sanırım öyle."

"Bu da... şu demek?"

"Ona bindim," dedi Luke. "Ve sonrasında artık bu işten vazgeçmeye hazır olduğumu biliyordum."

Sophia, Luke'un omzunu dürttü. "Bu çok aptalcaymış."

"Olabilir," dedi Luke. "Ama sayesinde yeni bir kamyonet kazandım."

"Yeni bir kamyonet falan görmedim ben," dedi Sophia kaşlarını çatıp.

"Kamyoneti almadım. Onun yerine parasını aldım."

"Çiftlik için mi?"

"Hayır," dedi Luke. "Bunun için."

Luke cebinden küçük bir kutu çıkardı, tek dizinin üstüne çöktü ve kutuyu Sophia'ya doğru uzattı.

Sophia'nın nefesi kesilmişti.

"Bu, yoksa tahmin ettiğim şey mi?"

"Aç bakalım," dedi Luke.

Sophia kapağı yavaşça açıp yüzüğe baktı.

"Seninle evlenmek istiyorum, tabii senin için de uygunsa."

Sophia başını eğip Luke'a baktı. Gözleri parlıyordu. "Tabii," dedi, "benim için uygun."

"Nerede yaşamak istiyorsun?" diye sordu Sophia, Luke'a daha sonra. Evleneceklerini Luke'un annesine müjdelemişlerdi ve şimdi yine baş başaydılar. "Çiftlikte mi?"

“Uzun vadede mi? Bilmem. Ama şimdilik burayı seviyorum. Asıl soru, sen seviyor musun?”

“Yani sonsuza dek burada yaşamak isteyip istemediğimi mi soruyorsun?”

“Tam olarak değil,” dedi Luke. “Sadece bir şeyleri yoluna koyana dek burada yaşayabiliriz diye düşünüyordum. Sonra? Sonra nerede istiyorsak orada yaşarız. Ve düşünüyorum da artık esaslı bir mirasın ya da hiben olduğuna göre, büyük ihtimalle istediğin müzede iş bulabilirsin.”

“Denver gibi mi?”

“O taraflara doğru bir sürü çiftlik arazisi olduğunu duydum. New Jersey de bile çiftlikler var. Biraz araştırdım.”

Sophia bakışlarını önce gökyüzüne çevirdi, sonra tekrar Luke’a baktı. “Kendimizi bir süreliğine hayatın akışına bırakalım mı, ne dersin?”

O akşam Sophia uyurken Luke verandaya çıktı. Havada hâlâ günün sıcaklığının etkisi hissediliyordu. Tepede ayın yarısı görülüyor, yıldızlar gökyüzü boyunca yayılıyordu. Hafif bir rüzgâr esiyor, otlakta öten cırcır böceklerinin seslerini beraberrinde getiriyordu.

Luke yukarıya, gökyüzünün uçsuz bucaksız derinliklerine doğru baktı. Annesini ve çiftliği düşündü. Hâlâ hayatındaki muazzam değişimi anlamakta, bunu eski hayatıyla bağdaştırmakta zorlanıyordu. Her şey bir anda değişmişti ve kendisinin de zaman içinde değişip değişmeyeceğini merak etti. Kendini sık sık Ira’yı, hayatını değiştiren ama aslında hiç tanımadığı adamı düşünürken buluyordu. Ruth, Ira’nın her şeyiydi. Karanlık verandada Luke yatağında uyuyan Sophia’yı, yastığa dağılmış altın sarısı saçlarını hayal etti.

Ne de olsa bu sene bulduğu asıl hazine Sophia'ydı. Dünyadaki tüm sanat eserleri bir araya gelse yine de ona değişmezdi. Luke gülümsedi ve karanlığa doğru fısıldadı: "Seni anlıyorum, Ira." Ve gökyüzünde bir yıldız kaydığında içini tuhaf bir his kapladı: Sanki Ira onu duymakla kalmamış, aynı zamanda tepeden gülümsemişti.

Teşekkür

On yedinci romanım *Seninle Bir Ömür*, pek çok muhteşem insanın desteği olmasa yazılamazdı. Listemin en başında her zamanki gibi eşim Cathy bulunuyor. Bunca senelik evliliğin ardından hâlâ sahip olduğum en yakın dostum. Hayatım her yeni günde onun varlığıyla zenginleşiyor. Bir yanımda, yarattığım her kadın karakterin azımsanmayacak ölçüde ilhamını ondan aldığını biliyor. Hayat dediğimiz bu upuzun yolculuğu onunla paylaşmak benim için bir sevinç kaynağı.

Diğer yandan yayın temsilcim, menajerim ve artık üretim partnerim olan Theresa Park'a da teşekkürlerimi sunmalıyım. Hayatımdaki olağanüstü nimetlerden biri de Theresa. On dokuz senedir birlikte çalıştığımıza inanmakta güçlük çekiyorum. Sana daha önce defalarca söylemiş olmama karşın şu sözleri artık yazıya dökmenin vakti geldi: Ben dünyanın en şanslı insanlarından biriyim.

İş, romanlarımı olabilecek en iyi hâline getirmeye gelince, editörüm Jamie Raab'ın hakkını ödeyemem. Bu işe başladığımdan beri editörlüğümü yapmakta ve onunla birlikte çalıştığım için en şanslı yazarlardan biriyim. Yalnızca emekleri için

değil, aynı zamanda çok sevgili arkadaşlarımdan biri olduğu için de teşekkürü hak ediyor.

UTA'daki sinema temsilcilerim Howie Sanders ve Keya Khayatian en hafif ifadeyle bu işin ehli iki kişi. Dahası ikisi de kelimenin gerçek anlamıyla yaratıcı birer dehalar. Bu özelliklere bir de iyilik, dürüstlük ve heyecanı ekleyin. Onlarla ne kadar çok vakit geçirirsem, onların arkadaşım olduklarını düşünmek beni o kadar heyecanlandırıyor.

Etkinlik temsilcim Scott Schwimer kariyerimin en başından beri ekibimde bulunan üyelerden bir başkası. Bilgeligi ve tavsiyeleriyle hayatımın armağanlardan biri. Buna arkadaşlığı ve kahkahayı da ekleyin. Yaşamım onun varlığıyla zenginleşiyor.

Televizyon yapım şirketimi işleten Elise Henderson ve Kosha Shah... Motivasyonları ve mizah anlayışlarıyla bu muhteşem iki kişi ekibimin bir parçası olduğu için kendimi çok şanslı sayıyorum. Ayrıca hiçbir zaman kılavuzluğunu ve desteğini esirgemeyen UTA'daki televizyon temsilcim Dave Park'a da teşekkür ederim.

Aşk Mektubu, *Uzaktaki Anılar* ve *Hep Seni Bekledim* dâhil olmak üzere tüm romanlarımdan tarz sahibi ve kaliteli film adaptasyonlarını yapan Denise DiNovi'ye müteşekkirim. Seninle çalışmak bana keyif veriyor, *Unutulmaz Aşk*'ı sinemada görmek için sabırsızlanıyorum. Elbette Alison Greenspan'e tüm emekleri için teşekkür etmezsem hata etmiş olurum.

Marty Bowen da çalışmalarımı sinemaya uyarlanan pek çok filmin yapımcısı. Hem *Sevgili John* hem de *Aşk Limanı*'nda çıkardığı işler için ona teşekkür etmek isterim. O ve Theresa'yla birlikte yakında *Seninle Bir Ömür*'ün yapımını üstleneceğiz, muhteşem bir film olacağına hiç şüphem yok.

Tüm çalışmalarında Marty'yle çalışan Wyck Godfrey'e de çok teşekkürler.

Park Literary Group'tan Emily Sweet ve Abby Koons'a teşekkür etmeliyim. Emily yalnızca derneğim ve web sayfam üzerine çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda girişimlerimin belirsiz alanlarını enerjisi ve tüm heyecanıyla üstleniyor. Yurtdışındaki her şeyden sorumlu olan Abby'ye gelince, olağanüstü bir iş çıkarıyor. İkisini de arkadaşım olarak görüyorum. Onlar olmasa buralara kadar gelebilir miydim bilemiyorum.

PMK-BNC'deki reklamcılarım Michael Nyman, Catherine Olim, Jill Fritzo ve Michael Geiser mükemmel işler çıkarıyorlar. Benim için harcadıkları olağanüstü emekleri için kendilerine teşekkür etmek isterim.

Sosyal medya sayfalarımın sorumlusu olan, aynı zamanda Q olarak da bilinen Laquishe Wright'a ve web sayfamı yöneten Mollie Smith'e minnettarım. İkisi harika işler çıkarıyor. Ve onların sayesinde insanlar hayatımda olup bitenlerden haberdar oluyor.

En son teknolojiden beni haberdar ettikleri için bir dakikamı ayırıp UTA'dan David Herrin ve Eric Kuhn'a, her zaman her soruma cevap verdikleri için teşekkür etmeliyim.

Aynı zamanda Hachette Okuma Grubu'ndan David Young ve Michael Pietsch'e de teşekkürler. Seninle çalışmayı özledim, David. Yeniden birlikte çalışmayı iple çekiyorum, Michael.

UTA'dan Larry Vincent ve Sara Fernstorm da markalaşma ve şirket ortaklığı konusunda yaptıkları muhteşem çalışmaları için teşekkürlerimi hak ediyorlar. Şimdiye kadar olağanüstü bir deneyim yaşadım ve gelecekte olacakları iple çekiyorum.

Başkan olarak Nicholas Sparks Derneği'ne aklı ve bilgisi ile kılavuzluk eden Mitch Stoller ve Stratejik Girişimler Bölümü'nün genel müdür yardımcısı Jenna Dueck ekibimin paha biçilmez üyeleri. Eğitim konusunda yaptıkları olağanüstü çalışmaların hepsini takdirle takip ediyorum.

Eşimin 2006 yılında kurduğu Epiphany Küresel Çalışmalar Okulu'nun müdürü Saul Benjamin'e de teşekkür etmek isterim. Okulu geleceğe doğru yepyeni yerlere taşıyacağına hiç şüphem yok. Elbette müdür yardımcısı David Wang'ın yardımları olmaksızın bunları gerçekleştiremezdi ve bunun için David Wang'e de müteşekkirim.

Jason Richman ve Pete Knapp'a teşekkür etmezsem haksızlık olur. İkisi de doğrudan benimle çalışmamış olsa da kendilerini benim adıma çalışırken buldular. Emekleriniz için ikinize de teşekkürler.

Kardeşim Micah Sparks'a en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Bir insanın sahip olabileceği en iyi kardeş olmasının yanı sıra Roman Öğrenme Dizileri için bir yığın çaba, emek harcadı ve vizyon sağladı.

Grand Central'dan Emily Griffin, Sara Weiss ve Sonya Cheuse da yaptıkları için teşekkürlerimi hak ediyor. Emily benim için çok önemli olan bir projeyi yürütmeme yardım ediyor, Sara benim adıma GCP'deki olağanüstü iş yükünü üstleniyor, Sonya ise kitap turnelerimin sorumluluğunu üstlenen harika bir reklamcı.

Derneğimin New Bern'deki ofisinin müdürü olan Tracey Lorentzen'e ve asistanlık konusunda her türlü işe bakan Tia Scott'a da teşekkür ederim. Tia hayatımın akışını kolaylaştırıyor ki bu hiç de basit bir iş değil. Son olarak ofiste yaptığı her türlü iş için Jeanne Armentrout'a minnettarım.

Yaşamımın karmaşık ve çok önemli bir alanında benim için pek çok şey yapan Andrew Sommers'a da teşekkür etmeliyim.

Muhasebecilerim Pam Pope ve Oscara Stevick harika iş çıkarıyor ve ekibimin bir parçası oldukları için onlara minnettarım.

Warner Bros.'tan Courtenay Valenti ve Greg Silverman'ı aileden sayıyorum. İkinizle de çalışma ihtimali beni hep heyecanlandırmıştı, heyecanlandırmaya da devam edecek.

Relativity'den Ryan Kavanaugh, Tucker Tooley, Robbie Brenner ve Terry Curtin, *Aşk Limanı*'nda çıkardıkları muhteşem iş için teşekkürlerimi hak ediyor. Yakın gelecekte sizlerle çalışmak için sabırsızlanıyorum. Hep birlikte muhteşem bir ekibiz.

Fox 2000'den Elizabeth Gabler ve Erin Siminoff'a *Seninle Bir Ömür*'ü sinemaya uyarlamayı kabul ettikleri için çok teşekkür ederim. İkinizle de çalışacak olmak beni inanılmaz heyecanlandırıyor.

Tüm konuşmalarımı hazırlamama yardım eden David Buchalter da bir teşekkür borçluyum. Yaptığın her şey için sana minnettarım.

Ve son olarak, hayatımın neşe ve kahkaha kaynağı eski ve yeni dostlarıma teşekkürler: Todd ve Kari Wagner, Drew ve Brittany Brees, Jennifer Romanello, Chelsea Kane, Gretchen Rossi, Slade Smiley, Josh Duhamel ve Julianne Hough.